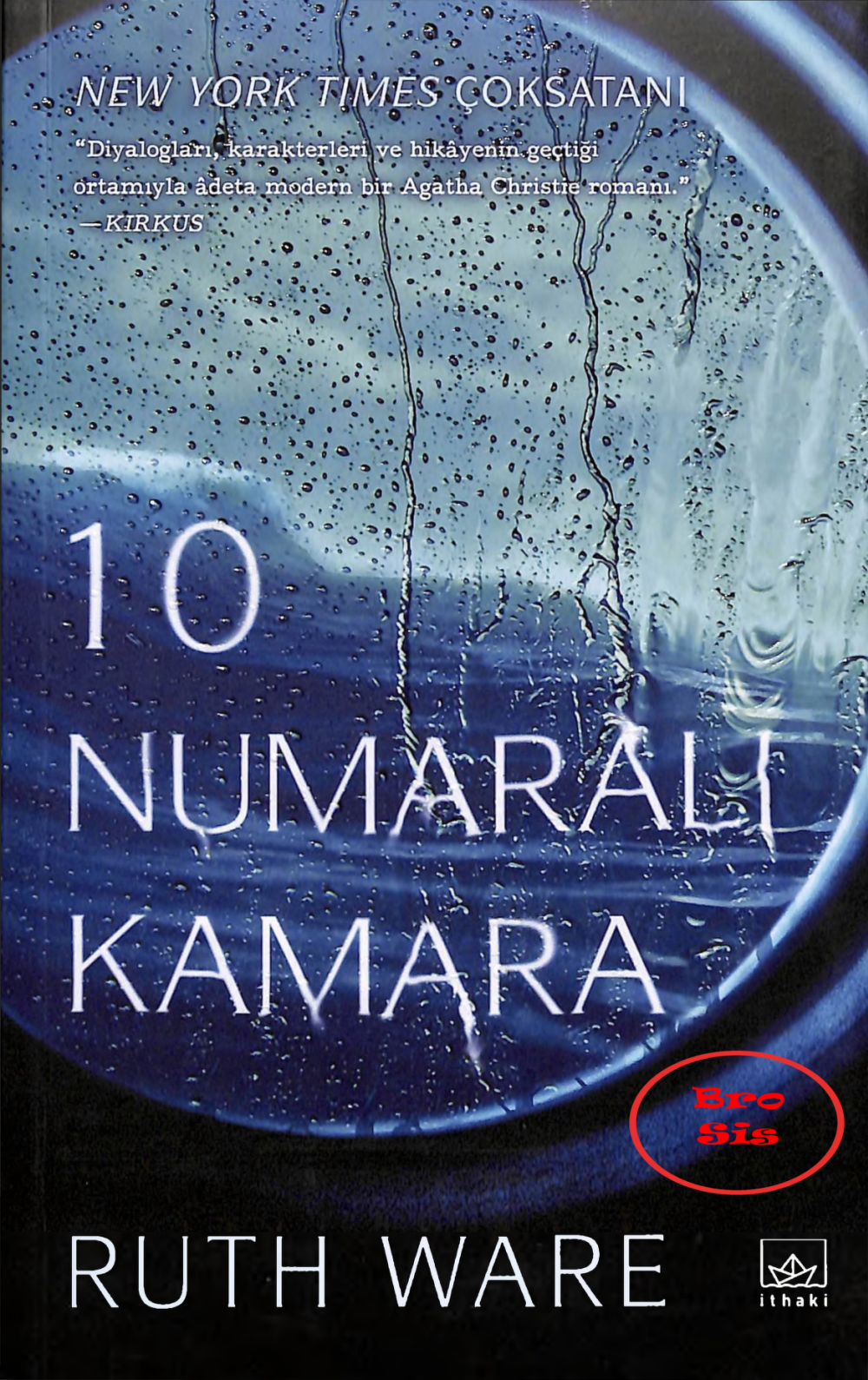

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
"Diyalogları, karakterleri ve hikâyenin geçtiği ortamıyla âdeta modern bir Agatha Christie romanı."
—KIRKUS
10 NUMARALI KAMARA
Bro Sis
RUTH WARE
ithaki

Kapkaranlık Ormanda'nın
New York Times çoksatan yazarı Ruth Ware
okura ters köşelerle ve sürprizlerle dolu
bir yolculuk vaat ediyor.

Son zamanların en gerilim dolu romanlarından 10 Numaralı Kamara'da, seyahat yazıları yazan gazeteci Jo Blacklock on kamaralı lüks bir gemiyle Londra'dan Norveç'e yolculuk eder. Başta her şey şahane gözükür. Kamaralar konforlu, akşam yemekleri şaşaalı ve misafirleri seçkin kimselerdir. Fakat günler uzar, gökyüzü kararır ve sert dalgalar gemiyi döverken bir gece Lo korkunç bir olaya tanık olur: Yan kamarasındaki kadın, gemiden denize atılmıştır.

Cinayeti aydınlatmaya çalışan Lo, hiçbir şey olmamış gibi davranan yolcular ve görevlilerle mücadele ederken aynı zamanda kendi zihniyle de mücadele eder. Acaba 10 numaralı kamaradaki kadın gerçekten var mıdır?

"Ruth Ware'in ürkütücü gerilim romanı okuru cezbediyor."
—US WEEKLY

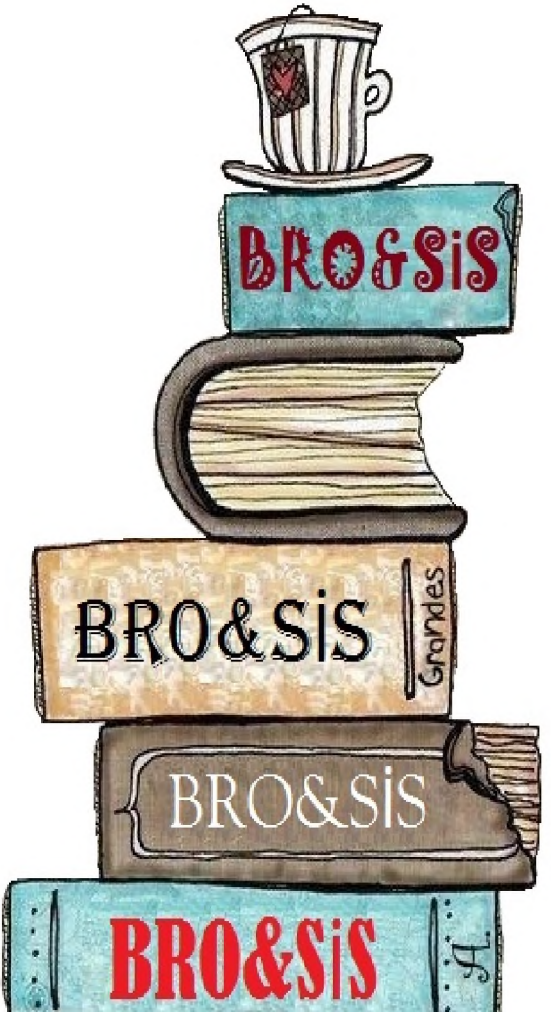
"İyi yazılmış bir kadın başkarakter ve hızlı ilerleyen konusuyla kendine has bir gerilim romanı."
—SUNDAY MIRROR

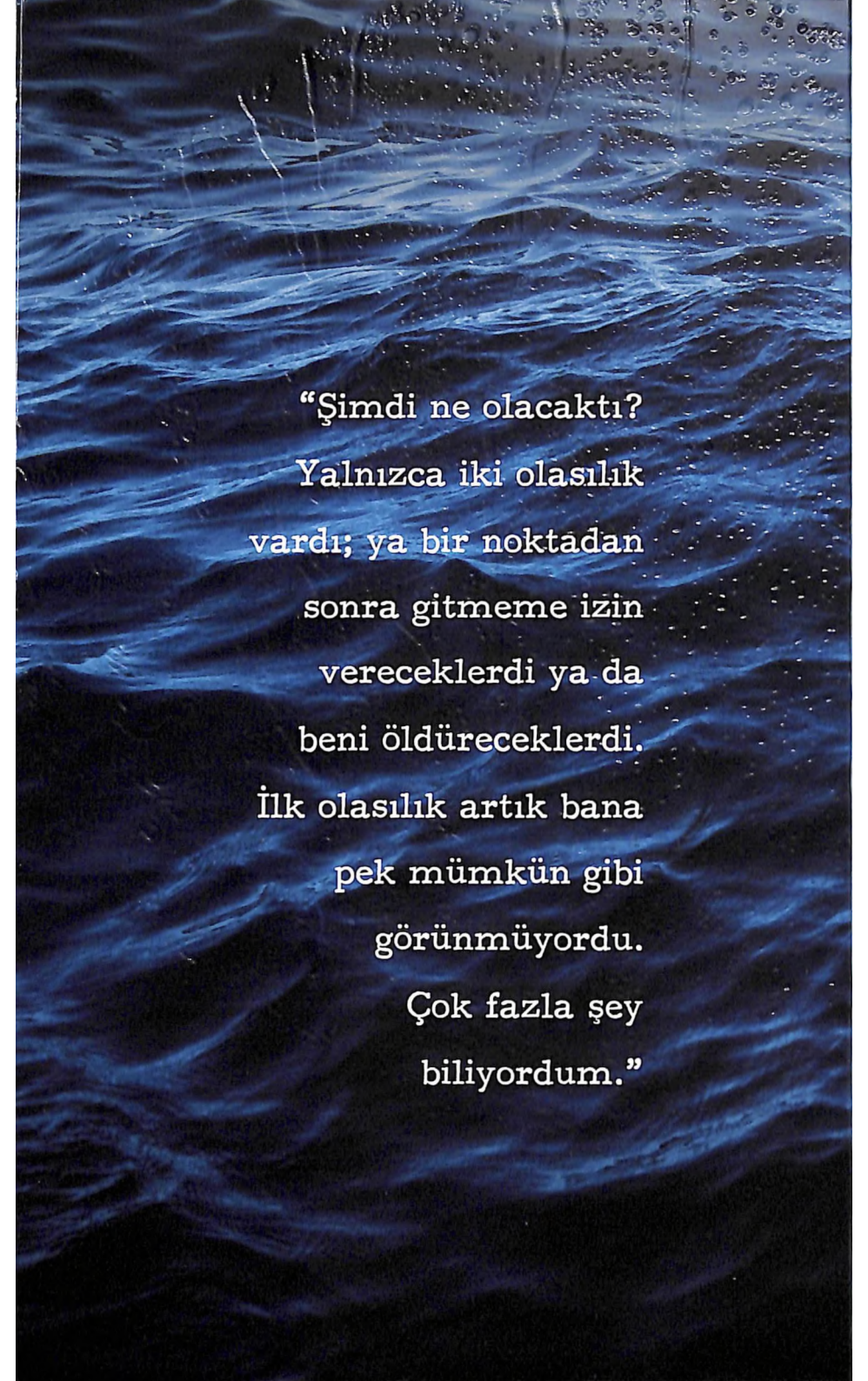
"Şahane bir modern gerilim romanı."
—NEW YORK POST

Çeviren: Aslıhan Kuzucan

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
25 TL
www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.iknokta.com
9 786053 757009

BRO&SiS
BRO&SiS
Grandes
BRO&SiS
BRO&SiS

"Şimdi ne olacaktı?
Yalnızca iki olasılık
vardı; ya bir noktadan
sonra gitmeme izin
vereceklerdi ya da
beni öldüreceklerdi.
İlk olasılık artık bana
pek mümkün gibi
görünmüyordu.
Çok fazla şey
biliyordum."

RUTH WARE Doğu Sussex, Lewes'ta büyüdü. Manchester Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Paris'e taşındı. Ardından Londra'ya yerleşti. Garson, kitap satış görevlisi, İngilizce öğretmeni ve basın sözcüsü olarak çalıştı. Ware eşi ve iki çocuğuyla hâlâ Londra'da yaşamaktadır.

www.ruthware.com

Ruth Ware'in *New York Times* çoksatan gerilim kitabı *Kapkaranlık Ormanda* için övgüler

"Korkmaya... çok korkmaya hazır olun. Ters giden bir bekarlığa veda partisiyle ilgili bu sürükleyici kitabı okurken neredeyse tüm tırnaklarımı yedim!"

—REESE WITHERSPOON

"Kim bir bekarlığa veda partisinde silah çeker? Cevap, Gillian Flynn tarzı bir kurguyla yanıtını buluyor."

—*O, THE OPRAH MAGAZINE*

"Ware, kadın yazarlar tarafından ortaya konulan 'şaşırtıcı gizem romanları' türünü nadir bir örnekle dahil oluyor."

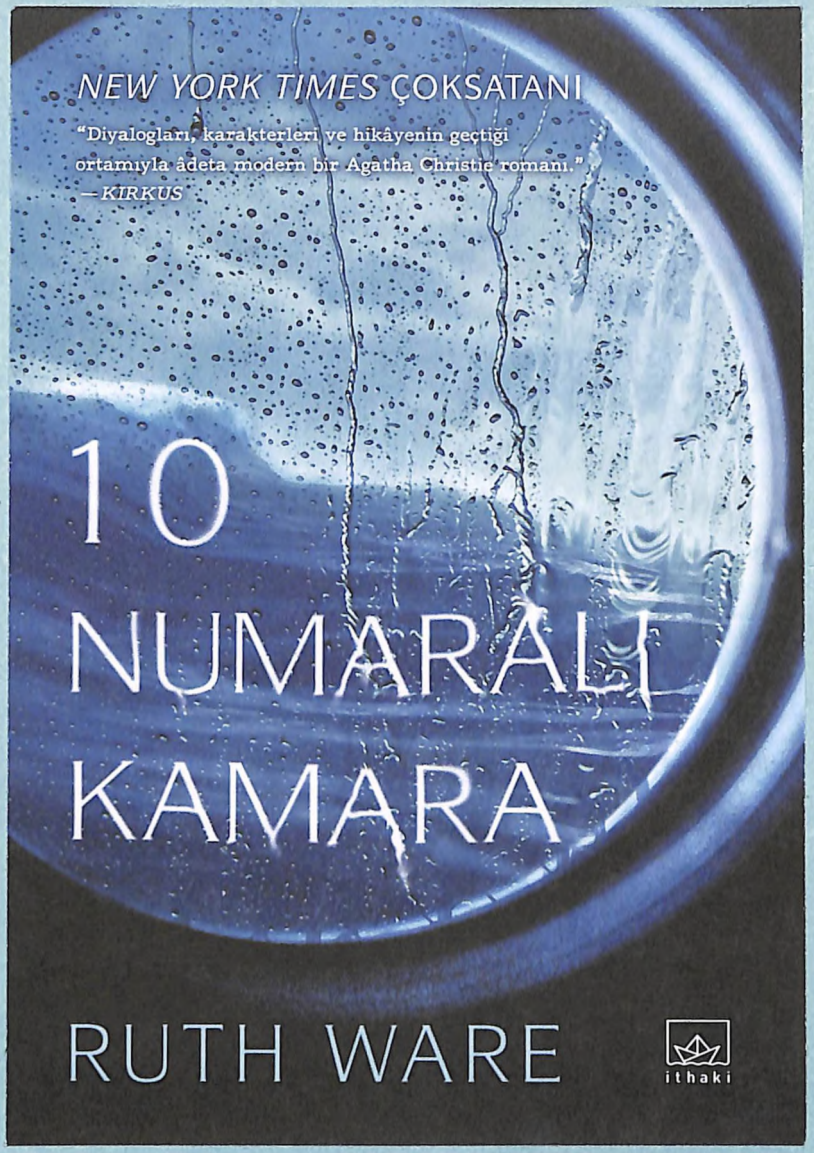
—*VULTURE*

"Kitabı fırtınalı ve karanlık bir akşamda okuyun. Zaten sonra ışıkları açık bırakmak zorunda kalacaksınız."

—*KIRKUS*

"Ruth Ware, bir an olsun okuyucunun etrafında dönmeyi ve soğuk ellerini gözlerinin önünde çırpmayı kesmeyen heyecan verici ve mükemmel bir çıkış romanı yazmış."

—PETER STRAUB,
New York Times çoksatan yazarı

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
"Diyalogları, karakterleri ve hikâyenin geçtiği ortamıyla âdeta modern bir Agatha Christie romanı."
—KIRKUS
10 NUMARALI KAMARA
RUTH WARE
ithaki

"Şimdi ne olacaktı? Yalnızca iki olasılık vardı; ya bir noktadan sonra gitmeme izin vereceklerdi ya da beni öldüreceklerdi. İlk olasılık artık bana pek mümkün gibi görünmüyordu. Çok fazla şey biliyordum."

***KAPKARANLIK ORMANDA*'nın *New York Times* çoksatan yazarı Ruth Ware okura ters köşelerle ve sürprizlerle dolu bir yolculuk vaat ediyor.**

"Ruth Ware'in ürkütücü gerilim romanı okuru gezbediyor."
—US WEEKLY

"İyi yazılmış bir kadın başkarakter ve hızlı ilerleyen konusuyla kendine has bir gerilim romanı."
—SUNDAY MIRROR

"Şahane bir modern gerilim romanı."
—NEW YORK POST

/ithakiyayinlari

Ruth Ware

Doğu Sussex, Lewes'ta büyüdü. Manchester Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Paris'e taşındı. Ardından Londra'ya yerleşti. Garson, kitap satış görevlisi, İngilizce öğretmeni ve basın sözcüsü olarak çalıştı. Ware eşi ve iki çocuğuyla hâlâ Londra'da yaşamaktadır.

Eleanor'a sevgilerimle

Rüyamda kızın alçalıp yükselen dalgaların çok çok uzağına sürüklendiğini gördüm. Martılar, Kuzey Denizi'nin soğuk ve güneş görmeyen derinliklerinde çığlık çığlığa bağırıyordu. Kızın gülen gözleri bembeyaz olmuş, tuzlu suyun etkisiyle şişmişti. Solgun teni kırış kırıştı ve giysileri pürüzlü kayalara takılıp yırtılmış, parçalanmıştı.

Geriye kalan tek şey uzun, siyah saçlarıydı. Suyun içinde karanlık yosunlar gibi yüzüyor, kabuklara ve balık ağlarına dolanıyor, aşınmış bir halat gibi kıyıya kıvrılarak vuruyor ve orada öylece kalıyordu. Çakıl taşlarını döven dalgaların homurtusu kulaklarıma doluyordu.

Dehşet içinde uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı; kulaklarımı dolduran homurtunun rüyanın bir parçası değil, tamamen gerçek olduğunu fark etmem ise daha fazla sürdü.

Oda karanlıktı ve rüyamda hissettiğim nemle doluydu. Doğrulmaya çalıştığım sırada yanaklarımda serin bir esinti hissettim. Gürültü banyodan geliyor gibiydi.

Hafifçe ürpererek yataktan çıktım. Kapı kapalıydı ama yaklaştıkça homurtunun da yükseldiğini fark ettim. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Cesaretimi toplayarak kapıyı açtım. El yordamıyla düğmeyi ararken duşun gürültüsü küçücük banyoyu doldurdu.

Banyo apaydınlık oldu ve işte her şeyi o zaman gördüm.

Buharla kaplanan aynaya, tahminen on beş santim uzunluğunda harflerle şöyle yazılmıştı: "EŞELEMEYİ KES".

KISIM

I

1

18 EYLÜL. CUMA

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu, ilk olarak, karanlıkta uyanıp yüzümdeki kedi patisini hissettiğimde anlamıştım. Dün gece mutfağın kapısını kapamayı unutmuş olmalıydım. Eve sarhoş gelmenin cezası da buydu herhalde.

"Git başımdan," diye homurdandım. Delilah miyavlayarak tos vurdu. Yüzümü yastığa gömmeye çalıştım ama kulağıma sürtünmeye devam etti. En sonunda sırtüstü döndüm ve vicdansızca onu yataktan aşağı ittim.

İçerlemiş bir "miv" sesi çıkararak yere düştü. Yorganımı başıma kadar çektim ama örtülerin arasından bile kapının alt kısmını tırmaladığını, çerçevesini sarstığını duyabiliyordum.

Kapı kapalıydı.

Yatağın içinde doğrulup oturdum, kalbim deli gibi çarpıyordu. Delilah, neşe içinde cıvıldayarak yatağa zıpladı. Onu göğsüme bastırıp hareketsiz bırakarak kapıya kulak kesildim.

Mutfak kapısını kapamayı unutmuş ya da düzgünce kapamadan yalnızca itmiş bile olabilirdim. Ama yatak odamın kapısı dışa doğru açılıyordu, bu da evimin tuhaf düzeninin bir parçasıydı. Kedinin kendi kendini içeri kapamış olmasına imkân yoktu. Onu *biri* kapamış olmalıydı.

Delilah'nın sıcak, nefes alıp veren bedenini göğsüme yakın tutarak hareketsiz oturdum ve dışarıyı dinlemeye çalıştım.

Çıt çıkmıyordu.

Tam o sırada aklıma gelen fikir içimi rahatlattı: muhtemelen yatağımın altında saklanıyordu ve ben de eve geldiğimde onu kendimle birlikte içeri kapamış olmalıydım. Yatak odamın kapısını kapadığımı hatırlamıyordum ama içeri girdiğimde dalgınlıkla arkamdan çekmiş olabilirdim. Dürüst olmak gerekirse metro istasyonundan çıktığımdan beri her şey bulanıktı. Baş ağrım eve dönüş yolunda başlamıştı ve şimdi de yaşadığım telaşla ensemden yukarı çıktığını hissedebiliyordum. *Gerçekten* hafta içi içmeye bir son vermemin zamanı gelmişti. Yirmili yaşlarımdayken bunda bir sorun yoktu ama artık akşamdan kalmışlığımı eskisi gibi üzerimden atamıyordum.

Delilah, kollarımın arasında huzursuzca kıvranmaya, patilerini koluma batırmaya başladı. Sabahlığımı giydiğim sırada onu özgür bıraktım ama daha sonra mutfağa götürmek için yeniden kucakladım.

Yatak odamın kapısını açtığımda karşıma bir adam çıktı.

Tipini merak etmenin hiçbir anlamı yok, çünkü bana inanın, polise bunu yaklaşık yirmi beş kez anlattım. "Bilekleri bile mi görünmüyordu?" diye sorup durdular. Hayır, hayır ve hayır. Üzerinde kapüşonlu bir sweatshirt vardı. Ağzını ve burnunu bandanayla gizlemişti ve geri kalan her şey de gölgenin içine gömülmüştü. Elleri dışında.

Ellerinde lateks eldivenler vardı. İşte ödümü koparan da bu ayrıntı olmuştu. O eldivenler, "Ne yaptığımı biliyorum," der gibiydi. "Hazırlıklı geldim," diyorlardı. "Tek derdim paran değil."

Uzun bir saniye boyunca birbirimize bakarak öylece durduk. Parlayan gözlerini gözlerime dikmişti.

Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu: Telefonum hangi cehennemde? Dün gece ne bok yemeye bu kadar çok içtim?

Ayık olsaydım eve girdiğini duyardım. Ah, Tanrım, keşke Judah burada olsaydı.

En çok da... o eldivenler. Ah, Tanrım, o eldivenler. Öyle profesyoneller, öyle *klinik*lerdi ki!

Tek kelime etmedim ve kıpırdamadım da. Rüküş sabahlığımın içinde öylece dikilip titremeye başladım. Delilah güçsüz düşen ellerimin arasından fırladı ve mutfağa giden koridorda koşmaya başladı.

"Lütfen," diye geçirdim içimden. "Lütfen bana zarar verme."

Ah, Tanrım, telefonum neredeydi?

Daha sonra adamın ellerinde bir şey gördüm: Çantam; her ne kadar bu ayrıntı ziyadesiyle gereksiz görünse de yeni aldığım bir Burberry'ydi. O çantanın tek bir önemi vardı. Cep telefonum içindeydi.

Gözleri öyle bir kırıştı ki bandanasının altından gülümsediğini düşündüm. Başımdaki ve parmaklarımdaki kanın boşanıp savaşmaya ya da kaçmaya hazır vaziyetteki vücudumun ortasında toplandığını hissettim.

Adam öne doğru bir adım attı.

"Hayır..." dedim. Emir verirmişçesine bir tavır takınmaya çalışsam da sesim daha çok yalvarıyormuşum gibi çıkmıştı. Zayıf, tiz ve korkudan titriyordu: "Ha..."

Kelimenin sonunu bile getiremedim. Yatak odamın kapısını yüzüme çarptı. Yanağıma isabet etmişti.

Uzun bir süre öylece donakaldım, elimi yüzüme götürdüm. Şokun ve hissettiğim acının etkisiyle dilim tutulmuştu. Parmaklarım buz kesmişti ama yüzümde sıcak ve ıslak bir şey vardı. Bunun kan olduğunu, kapının pervazının yanağımı kestiğini anlamam biraz zamanımı aldı.

Koşarak yatağıma dönmek, başımı yastıkların altına gömmek, ağlamak ve ağlamak istiyordum. Ama kafamın içinde çirkin bir ses, "Adam hâlâ orada," deyip duruyordu. "Ya geri dönerse? Ya peşine düşerse?"

Salondan bir düşme sesi geldi. İçimde yükselen korku beni harekete geçireceği yerde donakaldım. "Geri dönme. Geri dönme." Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi uzun uzun, titreyerek verdim. Yavaş yavaş elimle kapıya doğru uzanmaya çalıştım.

Koridordan bir çarpma sesi daha geldi; bardak kırılmış olmalıydı. Kapının kolunu aceleyle tutup kendimi hazırladım. Çıplak ayak parmaklarımı eski, eksilmiş döşemelerin arasına koydum. Kapıyı elimden geldiğince kapalı tutmaya hazırdım. Yere çömeldim, dizlerimi göğsüme doğru çektim, hıçkırıklarımı sabahlığıma gömmeye çalıştım. Bir yandan da adamın evin altını üstüne getirişini dinliyordum ve Delilah'nın zarar görmeden bahçeye kaçması için dua ediyordum.

En sonunda, çok, çok uzun bir zaman sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum. Oturup dizlerimi kendime doğru çekerek ağlamaya başladım. Gerçekten gittiğine bir türlü inanmıyordum. Geri dönüp bana zarar vermeyeceğine inanmıyordum. Ellerim uyuşup gerildi ama kapının kolunu bırakmaya cesaret edemiyordum.

Soluk, lateks eldivenlerin içindeki o elleri yeniden gördüm.

Bir sonraki adım ne olacaktı, bilmiyordum. Bütün gece orada hareketsiz kalabilirdim. Ama Delilah'nın miyavladığını ve kapının öteki tarafını tırmaladığını duydum.

"Delilah," dedim boğuk bir sesle. Sesim öylesine titriyordu ki kendim bile tanıyamıyordum. "Ah, Delilah."

Kapının ardından mırladığını duydum. Bu tanıdık, bu derinden gelen ve testereyi andıran hırıltısı sanki büyünün bir anda bozulmasına neden olmuştu.

Kapı kolundaki kramp giren parmaklarımı serbest bırakıp acı içinde gerdim. Daha sonra titreyen bacaklarımı sabit tutmaya çalışarak ayağa kalktım ve kapının kolunu çevirdim.

Döndü. Aslında hiç karşı koymadan, mandalı bir santim bile oynatmadan fazla kolay bir şekilde döndü. Öteki taraftan vidayı sökmüş olmalıydı.

Lanet olsun.
Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.
Tuzağa düşmüştüm.

2

İki saat boyunca yatak odasından çıkmaya uğraştım. Ev telefonum olmadığı için yardım çağıramıyordum ve pencerelerde de demir parmaklık vardı. Kapının mandalını sökerken en sevdiğim törpümü kırdım ama en sonunda kapıyı açmayı ve kendimi daracık koridora atmayı başardım. Evimde bir mutfak, bir yatak odası ve bir de küçük oda vardı. Yatak odamın önünden bütün evi görebiliyordum ama bu beni her kapının eşiğinden içeri bakmaktan alıkoymadı. Hatta koridorda elektrikli süpürgemin durduğu dolabın içini bile kontrol ettim. Gittiğinden emin olmak istiyordum.

Komşumun ön kapısına giden basamakları çıkarken başım çatlıyor, ellerim titriyordu. Kapının açılmasını beklerken başımı arkama çevirip karanlık sokağı kolaçan ettim. Tahminime göre saat sabahın dördü falandı, bu yüzden onu uyandırmak için kapıyı uzun ve sert bir şekilde çalmam gerekti. Homurdanarak merdivenleri inen Bayan Johnson'ın ayak seslerini duydum. Kızarmış gözleriyle kapıyı araladığında yüzünde korku vardı ama basamakta üzerimde sabahlık, yüzümde ve ellerimde kanla durduğumu görünce yüz ifadesi anında değişti ve kapının zincirini açtı.

"Ah, Tanrım! Neler oldu böyle?"

"Soyuldum."

Konuşmak zordu. Soğuk sonbahar havasından mı, yoksa yaşadığım şokun etkisinden miydi, bilmiyorum. Kasılarak titremeye başlamıştım ve dişlerim birbirine öyle sert vuruyordu ki bir an paramparça olacaklarını sandım. Kendimi toparladım.

"Her yerin kan içinde!" Endişesi yüzünden okunuyordu. "Ah, Tanrım, içeri gir, içeri gir."

Şal desenli halıyla döşenmiş oturma odasına girdik. Oda küçük, karanlık ve gereğinden fazla sıcaktı ama o anda kendimi bir tapınaktaymışım gibi hissettirmişti.

"Otur, otur." Kırmızı pelüş koltuğu işaret ettikten sonra zar zor diz çökerek gaz alevinin ayarıyla oynamaya başladı. Gaz bir anda alevlendi. Bayan Johnson acı içinde ayağa kalkarken sıcaklığın yükseldiğini hissettim. "Çay yapacağım."

"Ben iyiyim Bayan Johnson, gerçekten. Acaba..."

Ama başını sert bir şekilde iki yana salladı. "Şoku atlatmak için sıcak ve şekerli bir çaydan daha iyisi yoktur."

Küçük mutfağına giden Bayan Johnson'ı, titreyen ellerimi dizlerime sararak bekledim. Çok geçmeden elinde tepsiyle geri döndü. Kendime en yakın fincana uzanarak bir yudum aldım. Fincanın sıcaklığı elimdeki kesiği yakınca yüzümü ekşittim. Çay o kadar şekerliydi ki ağzımda çözünen kanın tadını hissetmedim bile. Ağzımda da yara açılmış olmalıydı.

Bayan Johnson çayından içmek yerine alnını kırıştırarak keder içinde beni izledi.

"Sana..." sesi titredi. "Sana zarar verdi mi?"

Ne demek istediğini biliyordum. Başımı iki yana salladım ve konuşabileceğime emin olmadan önce kaynar çayımdan bir yudum daha aldım.

"Hayır. Bana dokunmadı. Kapıyı yüzüme kapayınca yanağım kesildi. Yatak odamdan çıkmaya çalışırken de elim. Beni içeri kilitlemişti."

Birden gözümün önüne kapı mandalını törpü ve makasla sökmeye çalışmam geldi. Judah, bir işi hallederken hep uygun olan aleti kullanmak konusunda benimle dalga geçerdi; yemek bıçağının ucuyla tıpayı açmak ya da bisiklet lastiğini bahçe küreğiyle kaldırmak gibi. Daha geçen hafta duş başlığını selo bantla yapıştırmaya çalıştığım için benimle dalga geçmiş, bütün öğleden sonra başlığı epoksi reçinesiyle büyük bir titizlikle onarmaya çalışmıştı. Ama artık Ukrayna'daydı ve şu anda onu düşünecek halim yoktu. Düşünürsem ağlardım ve şu anda ağlamaya başlarsam hiç durmayabilirdim.

"Ah, zavallım benim."

Yutkundum.

"Bayan Johnson, çay için teşekkür ederim ama ben telefonunuzu kullanabilir miyim diye sormak için gelmiştim. Cep telefonumu aldığı için polisi arayamadım."

"Elbette, elbette. Çayını iç, sonra telefon edersin." Dantel örtülü sehpayı işaret etti. Üzerindeki telefon muhtemelen Islington'daki vintage dükkânları dışında Londra'daki son tuşlu telefondu. Dediğini yaptım ve önce çayımı bitirdim, ardından telefonun ahizesini kaldırdım. Bir an parmağım "dokuz" tuşunun üzerine gitti ama sonra iç çektim. O gitmişti. Artık ne yapabilirlerdi ki? Sonuçta artık acil bir durum söz konusu değildi.

Onun yerine acil olmayan durumlar için kullanılan 101'i arayıp hatta bağlanmayı bekledim.

Olmayan sigortamı, monte etmediğim güçlendirilmiş kilidi ve o gece yaşadığım kâbusu düşündüm.

Aradan saatler geçmesine rağmen hâlâ aynı şeyi düşünüyordum. Çilingirin ön kapının berbat durumdaki mandalının yerine düzgün bir sürgü kilit yerleştirmesini izlerken ev güvenliği konusunda verdiği nasihatleri ve arka kapım hakkında yaptığı espriyi dinledim.

"Bu panel MDF. Tek bir tekmeyle bile kırılır. Göstereyim mi?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Hayır, teşekkürler. Yaptıracağım. Kapı yapmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır ama yapan bir arkadaşım var. Gitmeden önce size numarasını veririm. Bu arada kocanıza panele on sekiz milimlik bir kontrplak çakmasını söyleyin. Dün gecenin tekrarlanmasını istemezsiniz."

"Hayır," dedim. Yüzyılın en kontrollü cevabıydı bu.

"Polis, hırsızlıkların dörtte birinin tekrarlandığını söylüyor. Aynı herifler yeniden dönebilir."

"Harika," dedim ince bir sesle. Duymak istediğim şey de buydu zaten.

"On sekiz milim. Kocanıza not olarak yazayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Evli değilim." Yumurtalıklarıma rağmen basit ve iki haneli bir sayıyı hatırlayabilirim.

"Aaaah, tamam, anladım," dedi, sanki bu bir şeylerin kanıtıymış gibi. "Bu kapı sövesi de pek ahım şahım bir şey değil. Güçlendirmek için sürgü taktırmalısınız. Yoksa piyasadaki en iyi kilidi bile alsanız söveyi tekmeledikleri takdirde aynı olayları yaşarsınız. Minibüsümdekilerden biri buraya uyabilir. Neden bahsettiğimi anladınız mı?"

"Evet, o sürgüleri biliyorum," dedim bitik bir halde. "Kilidin üzerinden geçen bir metal parçası değil mi?" Beni kazıklamaya çalıştığından şüpheleniyordum ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu.

"Size bir şey söyleyeceğim," dedi ayağa kalkıp keskiyi arka cebine sokarken. "Sürgüyü ben yapacağım ve arka kapıya da kontrplağı bedavaya çakacağım. Minibüsümde kapınızın boyutlarına göre bir kontrplak var. Canınızı sıkmayın. Adam evinize bir daha giremez."

Bu sözleri içimi rahatlatmaya yetmemişti.

* * *

Çilingir gittikten sonra kendime bir çay yapıp evin içinde dolanmaya başladım. Bir erkek kedi, kedi kapısından içeri girip koridora işediğinde Delilah'nın hissettiği gibi hissediyordum: Delilah bu olaydan sonra saatlerce evi gezmiş, mobilyalara sürtünmüş, köşelere işemiş, kendi alanını işaretlemişti.

Ben durumu yatağa işeyecek kadar abartmadım ama aynı şekilde kendi alanımın istila edildiğini hissettim ve kirletilmiş her şeyi temizlemek istedim. "Kirletilmiş mi?" dedi kafamın içindeki alaycı bir ses. "Seni ilgi manyağı!"

Ama gerçekten kirletilmiş hissediyordum. Küçücük evim sanki yıkılmıştı; kirli ve tekinsizdi. Bunu polise anlatmak bile başlı başına bir çileydi–

Evet, evime giren kişiyi gördüm, hayır, tipini anlatamam. Çantada ne vardı? Ah, şey işte, hayatım: para, cep telefonu, ehliyet, ilaç, rimelden seyahat kartına kadar birçok şey.

Telefondaki polis operatörünün canlı ama ruhsuz sesi hâlâ kafamda yankılanıyordu.

"Ne tür bir telefondu?"

"Değerli bir şey değildi," dedim bitkin bir sesle. "Eski bir iPhone. Modelini hatırlayamıyorum ama öğrenebilirim."

"Teşekkürler. Üretim ve seri numarasına dair kesin bilgiler edinebilirseniz çok işe yarar. Bir de ilaç demiştiniz; sormamda bir sakınca yoksa ne tür ilaçlardı bunlar?"

Bir anda kendimi koruma ihtiyacı duydum. "Kullandığım ilaçların bunla ne ilgisi var?"

"Bir ilgisi yok." Polis operatörü sabırlıydı; insanı sinir edecek kadar hem de. "Bazı haplar çok pahalı oluyor da."

Polisin soruları karşısında içimi kaplayan öfkenin mantıksız olduğunu biliyordum; adam yalnızca işini yapıyordu. Ama suçu işleyen hırsızken neden sorguya çekilen benmişim gibi hissediyordum?

Tam elimde çayla oturma odasına doğru giderken kapı çaldı; sessizlik öyle sert bir şekilde bölünmüş ve evin içinde yan-

kılamıştı ki irkildim ve donakaldım. Kapı aralığında yarı dik yarı eğilmiş vaziyette duruyordum.

Gözümün önünde kapüşonlu korkunç bir yüzün ve lateks eldivenlerin görüntüsü vardı.

Kapı yeniden büyük bir gümbürtüyle çaldığında aşağı baktım ve fincanımın yere düşüp kırıldığını, ayaklarımın soğumuş çayla hızla ıslandığını gördüm.

Kapı yeniden çaldı.

"Bir dakika!" diye bağırdım. Bir anda öfkeye kapılmıştım ve ağlamak üzereydim. "Geliyorum! Şu lanet kapıya vurmayı bırakır mısınız artık!"

"Özür dilerim hanımefendi," dedi polis, en sonunda kapıyı açtığımda. "Duyup duymadığınızdan emin olamadım." Sonra yere dökülen çayı ve kırık fincan parçalarını görünce, "Bu da nesi? Yine mi hırsız girdi? Ha ha!" dedi.

Polis, raporunu öğleden sonra tamamladı. Evden ayrıldığında ben de dizüstü bilgisayarımı açtım. Bilgisayar yatak odamdaydı ve hırsızın almadığı tek teknolojik eşyam buydu. Genelde yedeklemediğim işlerimin yanı sıra bütün şifrelerim bu bilgisayardaydı. Adamın işini kolaylaştırmak istercesine "Banka işleri" adıyla kaydettiğim dosya da buna dâhildi. Pin numaralarım kayıtlı değildi ama bunun dışındaki hemen her şey için bilgisayarımı kullanıyordum.

E-posta seli her zamanki gibi gelen kutuma aktığı sırada içlerinden birinin başlığında "Bugün uğramayı düşünüyor musun :) ?" yazdığını gördüm. Bir anda *Velocity*'yi aramayı tamamen unuttuğumu fark ettim.

Önce e-posta yazmayı düşündüm ama en sonunda acil taksi parası olarak çay kutusunda sakladığım yirmi poundu aldım ve metro istasyonundaki üçkâğıtçı telefoncuya yürüdüm. Biraz pazarlıktan sonra adam konuştuğum kadar ödeyeceğim sim kartı on beş pounda sattı. Dükkânın karşısındaki kafeye

oturdum ve iş yerinde yan masamda oturan editör yardımcısı Jenn'i aradım.

Ona her şeyi gerçekte olduğundan daha eğlenceli ve komik bir şekilde anlattım. Kilidi törpüyle söktüğüm kısmı ballandıra ballandıra anlattım ama eldivenlerden, nasıl dehşete kapıldığımdan ya da beni pusuya düşürüp duran o korkunç anımsamalardan hiç söz etmedim.

"Lanet olsun!" Cızırdayan hattın öteki ucundan çınlayan sesi korku içindeydi. "Şimdi iyi misin?"

"Evet, iyi sayılırım. Ama bugün işe gelmeyeceğim, evi temizlemem gerek." Aslında evin pek de kötü durumda olduğu söylenemezdi. Adamın titizliği takdire şayandı. Yani, en azından bir suçluya göre.

"Tanrım, zavallı Lo. Bak, istersen Kuzey Işıkları'na senin dışında birini gönderebilirim."

Bir an neden söz ettiğini anlayamadım ama sonra hatırladım. *Aurora* Borealis: Norveç fiyortlarını gezen butik, süper lüks bir yolcu gemisi. Nedenini hâlâ çözemediğim şekilde şansım, bazı gazetecileri alt ederek geminin bu ilk yolculuğuna çıkma hakkı kazanacak kadar yaver gitmişti.

Bu, büyük bir ikramiyeydi. Bir seyahat dergisinde çalışmama rağmen normalde yaptığım iş, basın bültenlerini kesip yapıştırmak, patronumun Rowan'ın lüks destinasyonlardan yolladığı makaleler için resim bulmaktı. Bu yolculuğa da o çıkacaktı ama maalesef evet dedikten sonra hamileliğin onla aynı fikirde olmadığını fark etti –görünüşe göre hiperemezisi vardı– ve gemi kocaman bir hediye gibi kucağıma, sorumlulukları ve olasılıklarıyla düşüverdi. Rowan'ın iyilik yapabileceği daha kıdemli çalışanlar olmasına rağmen bu, bana verilmiş bir güvenoyuydu. Bu yolculukta kartlarımı doğru oynarsam Rowan'ın anneliğini gizleme gayretinde puan kazanmış olacak, belki de –bu yalnızca bir olasılıktı– son birkaç senedir söz verdiği terfiyi de alabilecektim.

Yolculuk bu haftaydı. Hatta pazar günüydü. İki gün sonra şehirden ayrılacaktım.

"Hayır," dedim, sesimdeki sertliğe kendim bile şaşırarak. "Hayır, kesinlikle oraya ben gideceğim. Gayet iyiyim."

"Emin misin? Peki ya pasaportun?"

"Yatak odamdaydı, adam bulamamış." Tanrı'ya şükür.

"Yüzde yüz emin misin?" diye sordu yeniden. Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Bu önemli bir konu, yalnızca senin için değil, dergi için de. Kendini iyi hissetmiyorsan Rowan bunu..."

"İyi hissediyorum," dedim sözünü keserek. Bu fırsatın ellerimden kayıp gitmesine asla izin veremezdim. Buna izin verirsem başka bir fırsat daha yakalayamayabilirdim. "Yemin ederim. Jenn, gerçekten o yolculuğa çıkmak istiyorum."

"Tamam..." dedi, gönülsüz sayılabilecek bir tavırla. "Bu durumda tam gaz yola çıkıyorsun, öyle değil mi? Bu sabah bir basın kiti yollamışlar. Tren biletlerinle birlikte sana postalayacağım. Rowan'ın notları da burada bir yerde olacaktı. Bence en önemli konu gemide abartılı bir haber yapmak, çünkü Rowan onları gemiye reklamcı olarak almayı umuyor ama diğer misafirler arasında da ilginç kişiler olacak. O yüzden bağlantı kurma açısından başka bir şeyler daha yapabilirsen çok iyi olur."

"Elbette." Kafenin tezgâhından bir kalem alıp peçeteye not düşmeye başladım. "Gemi ne zaman kalkıyordu?"

"King's Cross'tan on buçuktaki trene bineceksin; ben tüm bu bilgileri basın kitine koyacağım zaten."

"Tamam. Teşekkürler Jenn."

"Sorun değil," dedi. Sesi biraz hüzünlü gibiydi. Benim yerime kendi mi gitmek istiyordu, merak etmiştim. "Kendine dikkat et Lo. Görüşürüz."

Güçlükle eve doğru yürürken hava hâlâ aydınlıktı. Ayaklarım ağrıyor, yanağım acıyordu ve eve gidip uzun süre sıcacık küvetten çıkmamayı planlıyordum.

Bodrum katında bulunan evimin kapısı her zamanki gibi gölgelerin ardına gizlenmişti. Yalnızca çantamın içinden anahtarlarımı bulmak için değil, aynı zamanda karanlıkta bile hırsızın kilidi zorlayarak ayırdığı ahşap sövedeki çatlakları görebilmek için buraya güvenlik ışığı koymak gerektiğine bir kez daha karar verdim. Adamı duymamış olmam bir mucizeydi. "Ne bekliyordun ki? Sonuçta sarhoştun," dedi kafamın içindeki sevimsiz ses.

Yeni takılan sürgü kilidimin sağlamlığı beni rahatlatmıştı. İçeri girdikten sonra yeniden kilitledim, ayakkabılarımı çıkardım ve yorgun halde banyoya doğru yürüdüm. Esnememek için kendimi tutarak muslukları açtım ve külotlu çorabımı çıkarmak üzere klozete oturdum. Üstümü çıkarmaya başlamıştım ki bir anda durdum.

Normalde banyonun kapısını açık bırakırım; bu evde yalnızca ben ve Delilah yaşıyoruz, üstelik duvarlar zemin seviyesinin altında olduğu için nemlenmeye çok müsait. Kapalı alanlardan pek hoşlanmam ve penceredeki stor inik olduğunda banyo iyice küçük görünüyor. Ama ön kapı kilitli ve sürgü kilit de takılı olmasına rağmen pencereyi kontrol ettim, soyunmam bitmeden banyonun kapısını kapayıp kilitledim.

Çok yorgundum... Tanrım, çok yorgundum. Küvette uyuyakaldığımı, suyun içine doğru kaydığımı, Judah'nın çıplak ve şişmiş vücudumu bir hafta sonra bulduğunu hayal etmeye başlamıştım... Derken silkelenip kendime geldim. Bu kadar dramatik olmaya gerek yoktu. Küvetin uzunluğu en fazla yüz yirmi santimdi. Boğulmak şöyle dursun, saçlarımı durulamak için bile eğilip bükülmem gerekiyordu.

Küvetteki su, yanağımdaki kesiği yakacak kadar sıcaktı. Gözlerimi kapayıp kendimi başka bir yerde, bu soğuk, klostrofobik ve küçücük yerden çok daha farklı bir yerde, suçun kol gezdiği bu aşağılık Londra'nın dışında bir yerde hayal etmeye çalıştım. Mesela Kuzey'in serin bir kıyısında, kulakla-

rımda yatıştırıcı sesiyle... Eee... orası Baltık Denizi mi oluyor? Bir seyahat yazarına göre coğrafyam endişe verici ölçüde kötü.

Hiç istemediğim görüntüler zihnimde dönüp durmakta kararlıydı. Çilingirin hırsızlıkların dörtte birinin tekrarlandığını söyleyişi, benim yatak odamın döşemelerinin üzerinde kaymamaya çalışmam, soluk lateks içindeki güçlü eller, aradan görünen siyah kıllar...

Lanet olsun. Lanet olsun.

Gözlerimi açtım ama ilk kez gerçeklik kontrolü işe yaramadı. Nemli banyo duvarları üzerimde yükseliyor, beni kapana kıstırıyordu...

"Yine kendini kaybediyorsun," dedi iç sesim. "Hissedebiliyorsun, değil mi?"

Kapa çeneni! Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni! Gözlerimi yeniden kapadım ve zihnimde canlanan görüntülerden kurtulmak için sayı saymaya başladım. Bir. İki. Üç. Nefes al. Dört. Beş. Altı. Nefes ver. Bir. İki. Üç. Nefes al. Dört. Beş. Altı. Nefes ver.

Görüntüler nihayet kayboldu ama keyfim kaçtı ve bu havasız küçük odadan kaçma ihtiyacı aniden ağır basmaya başladı. Ayağa kalktım, vücuduma ve saçlarıma havlu sardım ve yatak odama gittim. Bilgisayarım hâlâ yatağın üzerindeydi.

Bilgisayarı açtım, Google'a girerek "Hırsızların geri dönme oranı kaç" yazdım.

Önümde bir sayfa dolusu link açıldı. İçlerinden birine rasgele bastım ve aşağılara kadar indim. Ta ki bir paragrafa gözüm takılana kadar: "Hırsızlar geri döndüğünde... Ülke çapında on iki aylık bir dönemde yürütülen araştırmalar, hırsızlık vakalarının yaklaşık yüzde 25 ila 50'sinin tekrarlandığını göstermiştir. Kurbanların yüzde 25 ila 35'i ise aynıdır. İngiliz polisinin edindiği rakamlara göre tekrarlanan hırsızlık vakalarının yüzde 28 ila 51'i bir ay içinde, yüzde 11 ila 25'i ise bir hafta içinde gerçekleşmektedir."

Harika. Demek o felaket tellalı çilingir beni korkutmamak için gerçekleri yumuşatarak anlatmış, gerçi rakamlar vakaların yüzde 50'sinin tekrarlandığını söylerken kurbanların yalnızca yüzde 35'inin aynı olduğunu gösteriyor. Her iki durumda da bu rakamların arasında olma fikri hiç hoşuma gitmemişti.

Kendime o gece içmeyeceğime dair söz verdiğim için ön kapıyı, arka kapıyı, pencere kilitlerini ve ikinci kez ya da belki de üçüncü kez ön kapıyı kontrol ettikten; konuştukça öde telefonumu yatağımın yanında şarja taktıktan sonra bir papatya çayı hazırladım.

Çayımı, yolculuğum için hazırlanan basın dosyasını ve bir paket çikolatalı bisküviyi de alarak yatak odama, bilgisayarımın başına döndüm. Saat daha sekizdi ve henüz akşam yemeği yememiştim ama bir anda üzerime yorgunluk çökmüştü; yemek yapamayacak, sipariş bile veremeyecek kadar yorgundum. Kuzey gemisi için hazırlanan basın kitini açtım, yorganımın altına gömülüp uykumun beni ele geçirmesini bekledim.

Ama öyle olmadı. Koca paket bisküviyi çayıma bandırıp *Aurora*'ya dair rakamları okudum. Yalnızca on lüks kamara; en fazla yirmi yolcu için; dünyanın en iyi otel ve restoranlarından özenle seçilmiş personel... Geminin su çekme mesafesine ve tonajına dair teknik bilgiler bile uykumu getirmeye yetmedi. Uyanık, bitkin ve gergindim.

Kozamın içinde öylece uzanırken hırsızı düşünmemeye çalıştım. Kendimi zorlayarak işi, pazar gününden önce halletmem gereken ayrıntıları düşündüm. Yeni banka kartlarımı alacaktım. Bavulumu hazırlayıp yolculuk için araştırma yapacaktım. Gitmeden önce Jude'u görecek miydim? Bana eski telefonumdan ulaşmaya çalışmış olabilirdi.

Basın kitini bir kenara bırakıp e-postalarıma girdim.

"Selam tatlım," yazdım ve sonra durup tırnağımın yanını ısırdım. Ne diyecektim? Ona evime hırsız girdiğinden bahsetmemin bir anlamı yoktu. Henüz. Ona ihtiyacım olduğunda

yanımda olamadığı için üzülürdü. "Telefonumu kaybettim," yazdım. "Uzun hikâye. Döndüğünde anlatırım. Bana ihtiyacın olursa e-posta at, mesaj değil. Pazar günü tahminen kaç gibi gelmiş olursun? Şu Kuzey gezisi için erkenden Hull'a gideceğim. Umarım gitmeden önce görüşebiliriz; olmazsa haftaya görüşürüz? Öptüm, Lo."

Gönder butonuna basarken neden uyanık olduğumu ve neden saatin 12.45'inde e-posta attığımı merak etmemesini umdum. Sonra bilgisayarı kapadım, kitabımı aldım ve uykumun gelmesi için birkaç sayfa okumaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Sabah 03.35'te sendeleyerek mutfağa gittim, cin şişesini alıp içebileceğim en sert cin toniği hazırladım. İlaç içer gibi yuttum, acı tadı karşısında irkildim ve sonra ikinci kadehi koyarak onu da, ama bu kez daha yavaş bir şekilde içtim. Alkolün damarlarıma karışmasını, kaslarımı gevşetmesini, sinirlerimi yatıştırmasını hissederek bir süre öylece durdum.

Cinin tortularını da kadehe koyup odamın yolunu tuttum. Endişe içinde yatağıma yattım. Gözlerimi saatin parlak ışığına dikerek alkolün etkisini göstermesini bekledim.

Bir. İki. Üç. Nefes al. Dört... Beş... Be...

Uykuya dalış anımı hatırlamıyorum ama uyumuşum. Kızarmış ve sancıyan gözlerimle saate bakıp 04.44'ün yanışını bekledikten sonra bıyıklı burnunu burnuma sürtüp kahvaltı vaktinin geldiğini söylemeye çalışan Delilah'nın tüylü yüzüne göz kırptım. Homurdandım. Başım dünden daha fazla ağrıyordu; nedeninin yanağım mı, yoksa başka bir akşamdan kalmışlık mı olduğundan emin değildim. Yarıladığım son cin tonik kadehi komodinin üzerinde, saatin hemen yanında duruyordu. Kadehi kokladığımda neredeyse boğulacaktım. Üçte iki oranında cin koymuş olmalıydım. Amacım neydi acaba?

Saat 06.04'ü gösteriyordu ve bu da uyumak için bir buçuk

saatten az vaktim kaldığına işaretti. Ama artık uyanmıştım ve bunla savaşmanın bir anlamı yoktu. Ayağa kalktım, pencereyi açtım, önce gri şafağa, ardından güneşin bodrum katındaki evimin içine giren ince parmaklarına baktım. Hava soğuk ve keskindi. Terliklerimi giyip titreyerek termostatın bulunduğu koridoru yürüdüm. Otomatik zamanlayıcıyı devreden çıkarıp termostatı çalıştırdım.

Günlerden cumartesi olduğu için çalışmama gerek yoktu ama nedense yönetici cep telefonumun numarasını yeni bir telefona kaydettirdi ve banka kartlarımı yeniden çıkartmak günümün büyük bir kısmını aldı.

Los Angeles aktarmalı olarak Tayland'dan dönüşümde olduğum kadar kötüydüm; uykusuzluktan gözlerim kıpkırmızı olmuş, aklım allak bullak olmuştu. Atlantik'in üzerinde bir yerde artık uykunun ötesine geçtiğimi ve vazgeçmem gerektiğini fark etmiştim. Eve döndüğümde kendimi yatağa kuyuya düşer gibi atmış, boşluğun içinde dalmış ve yirmi iki saat uyumuştum. Judah, elinde pazar gazeteleriyle kapımı çaldığında uyku sersemiydim ve bacaklarım uyuşmuştu.

Ama bu kez yatağım artık bir sığınak değildi.

Bu yolculuğa çıkmadan önce kendimi toplamam gerekiyordu. Sıkıcı bir kopyala yapıştır gazeteciliğinin tam merkezinde geçen on senenin ardından kendimi kanıtlamak için kaçırılmayacak, tekrarı olmayacak bir fırsat ele geçirmiştim. Bu, başarabileceğimi –Rowan gibi network kurup samimiyeti ilerleterek *Velocity*'nin adını zirveye taşıyabileceğimi– göstermek için büyük bir şanstı. *Aurora* Borealis'in sahibi Lord Bullmer da gerçekten zirvede bir isimdi. Reklam bütçesinin yüzde biri bile *Velocity*'yi aylarca liste başı yapabilirdi. Gemideki tanınmış isimlerden, bu ilk yolculuğa mutlaka davet edilmiş ve imzası kapağımızda yıldız gibi parlayacak olan fotoğrafçılardan söz etmiyorum bile.

Bullmer'a satış yapmaya akşam yemeğinde başlamayacaktım; bunun kadar çiğ ve ticari bir şey olamazdı. Ama numarasını kişiler listeme ekleyebilir ve onu aradığımda açmasını sağlayabilirsem, en sonunda terfi de edebilirdim.

Akşam yemeğim olan dondurulmuş pizzayı artık doyduğuma kanaat getirene kadar mekanik hareketlerle ağzıma tıkarken basın kitimi keşfetmeye kaldığım yerden devam ettim. Gözüme takılan sıfatlar ve resimler birbirinden iddialıydı: butik, göz alıcı, lüks, el yapımı, özel yapım...

Esneyerek sayfayı elimden bıraktıktan sonra saatime baktım ve saatin dokuz olduğunu fark ettim. Tanrı'ya şükür uyuyabilirdim. Kapıları ve kilitleri defalarca kontrol ettiğim sırada bu kadar yorgun olduğum için dün gecenin tekrar etmeyeceği umuduna kapıldım. Öylesine bitik durumdaydım ki hırsız gelse bile muhtemelen uykudan uyanmayacaktım.

Saat 10.47'de yanıldığımı anladım.

Saat 11.23'te güçsüzce ve aptalca ağlamaya başladım.

Böyle mi olacaktı? Bir daha asla uyuyamayacak mıydım?

Uyumam gerekiyordu. Uyumalıydım. Ben... Aklımdan hesap edemediğim için parmaklarımı saydım. Son üç gündür dört saatten az uyumuştum.

Uykunun tadına bakabiliyordum. Uzaktan hissedebiliyordum da. Uyumam gerekiyordu. Uyumalıydım. Uyuyamazsam aklımı kaçıracaktım.

Yeniden ağlamaya başlıyordum; neden ağladığımı da bilmeden. Hayal kırıklığından mıydı? Kendime, hırsıza olan öfkemden miydi? Yoksa yorgunluktan mıydı?

Tek bildiğim uyuyamadığımdı; burnumun dibindeki tutulmamış bir söz gibiydi. Gittikçe uzaklaşan bir serap görüyordum sanki. Ben can havliyle koştukça o hızla gözden kayboluyordu. Ya da sudaki bir balık gibiydi. Yakalayıp avucumda tutmalıydım ama parmaklarımın arasından kayıp duruyordu.

Ah, Tanrım, uyumak istiyorum...

Delilah, başını korku içinde bana doğru çevirdi. Bunları yüksek sesle mi söylemiştim? Artık hiçbir şeyi anlayamıyordum. Tanrım, aklımı kaçırıyordum.

Bir yüz; karanlığın içinde parlayan gözler.

Yatağın içinde oturdum. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki ensemde hissedebiliyordum.

Buradan gitmeliydim.

Yorgunluktan transa geçmiş gibi sendeleyerek ayağa kalktım, ayakkabılarımı giyip pijamamın üstüne paltomu geçirdim. Çantamı aldım. Madem uyuyamıyordum, o halde yürüyecektim. Bir yere doğru. Herhangi bir yere.

Madem uyku bana gelmiyordu, o halde ben ona gidecektim.

3

Gece yarısı sokaklar boş olmasa da işe giderken her gün geçtiğim sokaklar gibi değildi.

Sokak lambalarının sülfür sarısı huzmelerinin arasında gri ve gölgeli görünüyorlardı. Esen soğuk rüzgârın etkisiyle savrulan kâğıtlar bacaklarıma çarptı. Yapraklar ve çöpler oluklara doluşmuştu. Aslında korkmam gerekirdi; otuz iki yaşında bir kadındım ve gecenin bir yarısı üzerimde pijamayla kendimi sokaklara atmıştım. Ama dışarıdayken kendimi evde olduğumdan daha güvende hissediyordum. En azından burada çığlıklarımı duyacak birileri vardı.

Kafamda, ayakta duramayacak hale gelene kadar sokakları arşınlamak dışında bir plan ya da bir rota yoktu. Highbury ve Islington civarlarında bir yerdeyken yağmurun başladığını ve epey ıslandığıma göre aradan da biraz zaman geçmiş olduğunu fark ettim. Islak ayakkabılarım ve yorgun düşmüş, sarhoş beynimle bir plan çizmeye çalıştım. O sırada ayaklarım neredeyse kendi kendilerine yeniden yürümeye başladı; eve değil güneye, Angel'a doğru yürüyorlardı.

Nereye gittiğimi, gittiğim yere ulaşana kadar anlamadım. İşte evinin verandasının altındaydım. Şaşkınlık içinde kaşları-

mı çatarak zile bakıyordum. Adını kendi küçük ve düzgün el yazısıyla yazmıştı: LEWIS.

Evde değildi. Ukrayna'daydı ve yarın dönecekti. Ama paltomun cebinde yedek anahtarlar vardı ve eve dönmeye üşeniyordum. "Taksiye binebilirsin," diye dırdıra başladı, kafamın içindeki küçük, kibirli ses. "Eve dönmeye falan üşenmiyorsun sen. Sen korkuyorsun."

Başımı iki yana sallayarak üzerimdeki yağmur damlalarını paslanmaz çelik zile sıçrattıktan sonra anahtarları çıkarıp arasından dış kapınınkini seçtim. İçeri girdiğimde giriş koridorunun baskın sıcağıyla karşılaştım.

İkinci kata çıkıp temkinli bir şekilde evin içine girdim.

Her yer kapkaranlıktı. Kapılar kapalıydı ve antrede pencere yoktu.

"Judah?" diye seslendim. Evde olmadığından emin olsam da evde bir arkadaşının olması mümkündü ve kimsenin gecenin bir yarısı kalp krizi geçirmesini istemezdim. Bunun nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyordum. "Jude, benim, Lo."

Ama cevap gelmedi. Ev sessizdi; tamamen ve büsbütün sessiz. Yemek salonuna çıkan soldaki kapıyı açıp parmak uçlarımda içeri girdim. Işığı açmadım. Üzerimdeki ıslak giysileri, paltoyu ve pijamamı çıkardıktan sonra lavaboya koydum.

Çırılçıplak yatak odasına yürüdüm. Judah'nın ay ışığının yansıdığı geniş çift kişilik yatağı boştu, gri çarşaflar sanki o anda uyanmış gibi kırış kırıştı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağın orta yerine doğru süzülürken çarşafların yaşanmış yumuşaklığını hissettim; Judah'nın, onun terinin ve tıraş losyonunun kokusunu içime çektim.

Gözlerimi kapadım.

Bir. İki.

Bir anda bastıran uyku, bir dalga gibi beni içine kattı.

* * *

Çığlık çığlığa bağıran bir kadının sesine uyandığımda birinin üzerime çullandığını, ben debelendikçe de birinin ellerimi tuttuğunu hissettim.

Bir el bileğimi yakaladı ve benden çok daha güçlüydü. Telaştan deliye dönmüştüm. Boştaki elimi zifiri karanlığın içine doğru savurup silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey aradım. O sırada elime komodindeki lamba geldi.

Adam eliyle ağzımı kapatarak beni boğuyordu. Vücudunun ağırlığından nefes alamıyordum. Var gücümle ağır lambayı kaldırdım ve adamın suratına geçirdim.

Adam acı içinde bağırdı. Korku sisinin arasından bir ses duydum. Sözcükleri ağzında geveledikten sonra ne dediğini anladım.

"Lo, benim! Benim, Tanrı aşkına, dur!"

Ne?

Ah, Tanrım.

Ellerim öylesine çok titriyordu ki ışığı bulmaya çalıştığımda sağa sola çarpmaktan başka bir şey yapamadım.

Judah'nın hızlı hızlı alıp verdiği nefesin dışında bir de beni dehşete düşüren bir fokurdama sesi vardı. Şu lanet olası lamba neredeydi? O sırada lambayı Judah'nın yüzüne çarptığımı hatırladım.

Titreyen bacaklarımla sendeleyerek yataktan çıktım ve kapının yanındaki düğmeye bastım. Oda anında bir düzine halojen spotun affedici ve parlak ışığıyla aydınlandı. Her bir spot, önümdeki dehşetin ayrıntılarını ortaya dökmüştü.

Judah, yatağın üzerinde yüzünü tutuyordu, sakalına ve göğsüne kan akıyordu.

"Tanrım, Jude!" Tökezleyerek yanma gittim. Ellerim hâlâ titriyordu. Yatağın hemen yanındaki kutudan bir tomar mendil alıp ona uzattım. Mendilleri yüzüne bastırdı. "Ah, Tanrım, ne oldu böyle? Çığlık atan kimdi?"

"Sen!" diye homurdandı. Mendiller çoktan kıpkırmızı olmuştu.

"Ne?" Damarlarım hâlâ adrenalinle doluydu. Allak bullak halde odanın içinde kadını ve saldırganı aradım. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Eve geldim," dedi acı içinde. Brooklyn aksamı, mendilin içinde boğuk duyuluyordu. "Uykuyla uyanıklık arasında çığlık atmaya başladın. Seni uyandırmaya çalıştım ve işte sonuç."

"Ah, kahretsin." Ellerimi ağzıma götürdüm. "Özür dilerim."

O çığlık öylesine canlıydı ki... Gerçekten bağıran ben miydim?

Ellerini temkinli bir şekilde ağzından çekti. Kıpkırmızı mendil tomarının üzerinde küçük ve beyaz bir şey vardı. Yüzüne baktığımda bir dişinin eksik olduğunu fark ettim.

"Ah, Tanrım."

Yüzüme baktığında ağzından ve burnundan hâlâ yavaş yavaş kan akıyordu.

"Ne güzel bir hoş geldin kutlaması," dedi ve başka tek kelime etmedi.

"Özür dilerim." Boğazımın düğümlendiğini hissettim ama taksi sürücüsünün önünde ağlamamak için kendimi tuttum ve zar zor yutkundum. "Judah?"

Judah bir şey söylemeden pencereden Londra'nın üzerini kaplamaya başlayan gri şafağı izledi. UCH'in acil servisine varmamız iki saat sürdü. Oradakiler Judah'nın dudağını dikmekten ve bir diş hekimine görünmesini söylemekten başka bir şey yapmadılar. Acil servisteki diş hekimi dişi yerine sokuşturdu ve Judah'ya dua etmesini söyledi. Görünüşe göre diş, kökleri yerine yerleştirilerek kurtulabilirmiş. Eğer öyle olmazsa ya köprü ya da implant yapılacağını söyledi. Judah yorgunluk içinde gözlerini kapadığında pişmanlıktan kahrolmuştum.

"Özür dilerim," dedim yine. Bu kez daha da umutsuzdum. "Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Hayır, ben özür dilerim," dedi bitkin bir sesle. Sanki karşımda sarhoş bir Sean Connery vardı. Dudağı uyuşturulduğu için konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Sen mi? Neden özür dileyesin ki?"

"Bilmiyorum. Her şeyi mahvettim. Yanında olamadım."

"Hırsızlık olayını mı kastediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet. Ama genel olarak da. Keşke senden bu kadar çok uzakta kalmasaydım."

Başımı omzuna koydum, bana sarıldı. Kalbinin yavaş ve sabit atışını dinlemek; kendi telaşlı ve sert nabzıma kıyasla çok sakindi. Ceketinin altında kan lekeli bir tişört vardı; yumuşak ve eskimiş kumaşı yanağımın altına değdi. Uzun ve sarsıntılı bir şekilde nefes aldığımda terinin kokusu burnuma geldi. Bu kez nabzım onunki gibi yavaşlamıştı.

"Yapacak bir şeyin yoktu," dedim, başım göğsünde.

Başını iki yana salladı. "Yine de keşke yanında olsaydım."

Taksi ücretini öderken etraf aydınlanmıştı. Evinin merdivenlerini yavaş yavaş çıktık. Saatime baktığımda neredeyse altı olduğunu gördüm. Kahretsin, birkaç saat içinde Hull'a giden trene binmem gerekiyordu.

İçeri girdiğimizde Judah giysilerini çıkardı. Kendimizi yatağa attık. Beni kendine doğru çekti, gözlerini kapayıp saçlarımı kokladı. O kadar yorgundum ki sağlıklı düşünemiyordum ama yatıp uykuya teslim olmaktansa Judah'nın üzerine çıktım, boynunu, karnını, kasıklarına doğru giden koyu renk tüyleri öptüm.

"Lo..." diye homurdandı ve beni yukarı doğru çekip öptü ama ben başımı iki yana salladım.

"Yapma, dudağın dikişli. Sen sırtüstü yatmana bak."

Başını yastığa geri koydu. Boynu, perdelerden sızan şafağın soluk çizgisinde geriye doğru kıvrıldı.

Onu son görüşümün üzerinden sekiz gün geçmişti ve ancak bir hafta sonra tekrar görüşebilecektik. Eğer şimdi seviş-mezsek...

Sonra soluklanmak ve nabzımın normale dönmesini beklemek için kollarına yattım. Yanağıma değen yanağında bir tebessüm hissetmiştim.

"İşte böyle," dedi.

"Ne işte böyle?"

"Beklediğim hoş geldin kutlaması böyle olmalı."

Bir hışımla geri çekildiğimi görünce yüzüme dokundu.

"Lo, tatlım, şaka yapıyorum."

"Biliyorum."

Uzun bir süre konuşmadık. Uykuya daldığını düşündüm ve ben de gözlerimi kapayarak yorgunluğuma teslim oldum. Ama o sırada derin nefes alırken göğsünün sıkıştığını, kol kaslarının gerildiğini hissettim.

"Lo, bir daha sormayacağım ama..."

Cümlesinin sonunu getirmedi ama getirmesi de gerekmiyordu zaten. Ne söylemeye çalıştığını hissedebiliyordum. Yeni yılda söylediklerini tekrar edecekti; taşınmamızı istiyordu. Aynı evde yaşamalıydık.

"Biraz düşüneyim," dedim en sonunda. Sesim sanki yabancıydı ve alışılmadık şekilde bastırılmıştı.

"Aylar önce de böyle söylemiştin."

"Hâlâ düşünüyorum."

"Ben kararımı verdim." Çeneme dokunup yüzümü nazikçe kendine doğru çekti. Gözlerinde gördüklerim kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu. Ona doğru uzandım ama elimi tuttu. "Lo, her şeyi mahvetme lütfen. Ben gerçekten çok sabrettim, sen de bunu biliyordun. Ama artık aynı fikirde olmadığımızı düşünmeye başlıyorum."

İçimi tanıdık bir telaş kaplamıştı. Umutla dehşet arası bir duyguydu bu.

"Aynı fikirde mi değiliz?" Zoraki gülümsüyordum. "Yine *Oprah*'yı mı izledin sen?"

Elimi bırakıp arkasına döndü. Dudağımı ısırdım.

"Jude..."

"Hayır," dedi. "Hayır... Ben bu konuyu konuşmak istiyordum ama belli ki... Bak, çok yorgunum ve neredeyse sabah oldu. Haydi, uyuyalım."

"Jude," dedim yine. Bu kez yalvarırcasına konuşmuştum. Böyle sürtükçe davrandığım için kendimden, beni buna zorladığı için de ondan nefret ediyordum.

"Hayır dedim," dedi bıkkınlıkla, yüzünü yastığa bastırarak. Konuşma isteğime hayır dediğini sandım ama devam etti: "Ben senin için New York'ta bir iş teklifine hayır dedim. Reddettim. Senin için."

Lanet olsun.

4

Sanki uyuşturucu etkisindeymişim gibi derin ve sersem bir uykudaydım. Birkaç saat sonra alarmın çalmasıyla bilincim yerine geldi.

Alarm ne kadardır çalıyordu bilmiyordum ama bir süredir çaldığından şüpheliydim. Başım ağrıyordu. Bir süre daha yatmaya devam ettim ve kendimi toplamaya çalıştım. Sonrasında uzanmayı başardım ve Judah'yı uyandırmadan alarmı kapadım.

Gözlerimdeki uykuyu ovuşturdum, gerinerek ensemdeki ve omuzlarımdaki kramplardan kurtulmaya çalıştım. En sonunda acı içinde kalkıp yataktan çıktım ve Judah'nın mutfağına gittim. Kahve filtreden süzülürken haplarımı aldım ve ağrı kesici bulmak için banyoya gittim. İbuprofen ve parasetemolun yanı sıra Judah'nın futbol maçında dizini burktuğunda doktorun yazdığını hayal meyal hatırladığım, kahverengi plastik şişedeki ilacı buldum. Çocuk kilitli kapağı açıp içindeki hapları inceledim. Kocamanlardı, yarı kırmızı yarı beyazlardı ve çok etkileyici görünüyorlardı.

En sonunda içmekten vazgeçip banyo rafındaki film tabletlerden iki İbuprofen ve hızlı etki gösteren bir parasetamol aldım. Bir fincan kahveyle –boş buzdolabında süt olmadığı için

sade içtim– hepsini yuttuktan sonra fincanın geri kalanını dün geceyi, aptalca hareketlerimi ve Judah'nın sözlerini düşünerek yavaş yavaş yudumladım.

Şaşırmıştım. Hayır, şaşkınlıktan da öteydi; şoka girmiştim. Onun uzun vadeli planlarını aslında hiçbir zaman tam anlamıyla konuşmamıştık ama Amerika'daki arkadaşlarını, annesini, küçük erkek kardeşini özlediğini biliyordum ve ben hiçbirini tanımıyordum. Bu yaptığını; kendi için mi yapmıştı, yoksa ikimiz için mi?

Kahve makinesinde kalan yarım fincan kahveyi ikinci bir fincana koyduktan sonra dikkatli bir şekilde yatak odasına getirdim.

Judah, yatağın üzerinde yığılmış gibi yatıyordu. Filmlerdeki insanlar uyurken hep huzurlu görünür ama Judah hiç öyle görünmüyordu. Dikişli ağzı yukarı doğru kaldırdığı kolunun altına gizlenmişti ama kemikli burnu ve gür kaşlarıyla uçarken bir avcı tarafından vurulmuş öfkeli bir şahini andırıyordu.

Kahve fincanını nazikçe komodinin üzerine koyduktan sonra yastığa yüzümü dayadım ve ensesinden öptüm. Sıcak ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Uykusunda hareket etti, uzun ve bronzlaşmış kolunu omuzlarıma koydu, gözlerini açtı. Ela gözleri her zamankinden üç kat daha koyu görünüyordu.

"Selam," dedim usulca.

"Selam." Yüzünü ovuşturup esnedikten sonra beni yanına doğru çekti. Hull'da beni bekleyen gemiyi, treni ve arabayı düşününce bir an karşı çıktım. Ama kollarım plastik gibi eriyiverdi ve kendimi onun sıcaklığına bıraktım. Bir süre öylece yatıp birbirimizin gözlerine baktık. Elimi uzattım ve dudağındaki dikişe çekinerek dokundum.

"Sence kökler tutacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Umarım tutar. Pazartesi Moskova'ya gitmem gerek. Oradayken diş hekimleriyle uğraşmak istemiyorum."

Bir şey söylemedim. Gözlerini kapayıp gerindi. Eklemlerinin çatırdadığını duydum. Sonra yan döndü ve elini nazikçe çıplak göğsüme koydu.

"Judah..." dedim. Sesimdeki yorgunluğu ve arzuyu duyabiliyordum.

"Ne?"

"Yapamam. Gitmem gerek."

"O zaman git."

"Kes şunu."

"Emin misin?" Yavaş ve yamuk bir ağızla gülümsedi.

"Eminim. Ne demek istediğimi biliyorsun." Doğruldum ve başımı iki yana salladım. Acıyı hissedince bu yaptığımdan hemen pişman oldum.

"Yanağın iyi mi?" diye sordu Judah.

"Evet." Elimi yanağıma götürdüm. Şişmişti ama önceki halinden iyiydi.

Yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. Parmağıyla yaramı okşayınca kendime engel olamayıp geri çekildim.

"Keşke yanında olsaydım," dedi.

"Ama değildin işte," dedim, istediğimden daha aksi bir sesle. "Hiçbir zaman yanımda değilsin."

Gözlerini kırpıştırdı ve dirseklerinden güç alıp hafifçe kalkarak gözlerimin içine baktı. Yüzü hâlâ uykudan yumuşacıktı ve yastık iziyle doluydu.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Beni duydun." Mantıksız konuştuğumu biliyordum ama kelimeler dudaklarımdan bir anda dökülüvermişti. "Sonrasında ne olacak, Jude? Ben buraya taşınsam bile plan ne ki? Burada oturup Penelope gibi kefenimi dokuyup duracağım ve sen Rusya'da yabancı dostlarınla Scotch'unu içerken evi çekip çevireceğim, öyle mi?"

"O da nereden çıktı?"

Başımı iki yana salladım ve bacaklarımı yataktan dışarı sar-

kıttım. Acil servisten geldiğimde yere attığım yedek giysilerimi giymeye başladım.

"Jude, çok yorgunum." Yorgunluk da ne kelime, son üç gecedir iki saatten daha fazla uyuyamamıştım. "Üstelik bu konuşmanın bir yere varacağından da emin değilim. Sadece iki kişilik bir ilişkiyken bile yeterince zorluk yaşıyoruz. Sen Ekvator'un bu tarafındaki her deliğe girerken ben çocuğuyla ve lohusa sendromuyla eve tıkılmış bir eş olmak istemiyorum."

"Son yaşananlar kendi evimdeyken çok daha büyük bir tehlikede olduğumu gösteriyor," dedi Judah. Yüz ifademi görünce irkildi. "Özür dilerim, berbat bir şakaydı. Kazara olduğunu biliyorum."

Hâlâ nemli olan paltomu giyip çantamı aldım.

"Görüşürüz, Judah."

"Görüşür müyüz? Ne demek bu?"

"Ne anlamak istiyorsan o."

"Benim istediğim olayları abartmayı bırakman ve bana taşınman. Seni seviyorum, Lo!"

Bu sözleri yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Kapı aralığında durdum. Yorgunluğumun ağırlığı boynuma sarılmış, beni sanki aşağı çekiyordu.

Soluk lateks eldivenli eller, kahkaha sesi...

"Lo?" dedi Judah, kararsız bir tavırla.

"Yapamam," dedim, koridora bakarak. Neyi yapamayacağımı bilmiyordum; gitmek mi, kalmak mı, bu konuşma mı, bu hayat mı, her şey mi? "Benim... gitmem gerek."

"Şu iş," dedi. Kızmaya başladığı sesinden anlaşılıyordu. "Reddettiğim iş. Sence haksız mıydım?"

"Ben sana reddetmeni söylemedim," dedim. Sesim titriyordu. "Senden asla böyle bir şey istemedim. Benim üzerime yıkma sakın." Çantamı omzuma asıp kapıya doğru döndüm.

Bir şey söylemedi. Beni durdurmaya da çalışmadı. Evden

çakırkeyifmiş gibi sersem sersem yürüyerek çıktım. Az önce yaşananların gerçekliği ancak metroya bindiğimde kafama dank etti.

5

Limanları severim. Katran ve deniz kokusunu, martıların çığlıklarını da öyle... Yaz tatillerini Fransa'da geçirmek için belki yıllardır gemiye biniyorumdur ama limanlar bana havalimanlarının asla veremediği bir özgürlük hissi verir. Havalimanları iş ve güvenlik kontrolü, bir de gecikme demektir. Limanlar ise... Bilmiyorum. Tamamen farklı bir şey. Bir kaçış belki.

Tren yolculuğunu Judah'yı düşünmemeye ve dikkatimi yapacağım geziyle dağıtmaya çalışarak geçirdim. Richard Bullmer benden yalnızca birkaç yaş büyüktü ama özgeçmişi –içimi acıtan bir dizi iş ve müdürlük geçmişi vardı ve her biri daha da yüksek bir para ve güç seviyesine çıkan taşlar gibiydi– kendimi çaresiz bir şekilde yetersiz hissettiriyordu.

Telefonumdan Wikipedia'yı açtığımda bronzlaşmış, simsiyah saçlı bir yakışıklıyla kol kola girmiş sarışın, göz kamaştıracak kadar güzel ve yirmilerinin sonlarındaki bir kadınla karşılaştım. Başlıkta "Richard Bullmer karısı ve varisi Anne Lyngstad ile Stavanger'daki düğünlerinde," yazıyordu.

Başlığa bakacak olursam adamın servetinin ona bir tabakta sunulmuş olduğunu söylerdim ama en azından Wikipedia'ya

göre haksızdım. Resmin ilk kısmı yeterince havalıydı – hazırlık sınıfını Eton and Balliol'da okumuştu. Ne var ki üniversitedeki ilk yılında babası ölmüştü –annesi zaten her yeri net olmayan resimde yok gibiydi– ve ailenin mal varlığı veraset vergisine ve borçlara gitmişti. Böylelikle Richard Bullmer on dokuz yaşındayken yapayalnız ve evsiz kalmıştı.

Bu şartlar altında Oxford'a dereceyle girmiş olması büyük bir başarıydı ve üniversitenin üçüncü yılında bir internet şirketi kurmayı da başarmıştı. 2003'te borsadaki dalgalanma başarılarının ilk halkası olmuş, İskandinav kıyılarını gezen süper lüks bir sığınak olarak görülen bu on kamaralı butik yolcu gemisine sahip olmasını sağlamıştı. Basın kitinde bulunan bir ilanda, "Rüyalarınızın düğününü düzenleyebilir, birbirinden güzel sürprizleriyle müşterilerinizi baştan çıkarmak için büyüleyici bir şirket etkinliği gerçekleştirebilir ya da yalnızca ailenizle birlikte asla unutamayacağınız bir tatil geçirebilirsiniz," yazıyordu. Tren kuzeye doğru harekete geçti ve ben de geminin kamara güvertesinin kat planını incelemeye koyuldum.

Geminin burnunda –sanırım buna pruva da deniyordu– dört büyük süit, arka kısımda ise nal şeklinde inşa edilmiş daha küçük altı kamarayı içine alan ayrı bir bölüm vardı. Ana koridorun her iki tarafındaki kamaraların üzerinde numaralar yazıyordu. Pruvanın hemen ucundaki kamara 1 numaraydı, 9 ve 10 numaralar geminin kıvrımlı kıçında birleşiyordu. Tahminlerime göre ben küçük olan kamaralardan birinde kalacaktım; muhtemelen süitler VIP müşteriler içindi. Kat planında ölçüler yoktu ve bir keresinde kanalı geçen gemilerden birinde klostrofobik, penceresiz, küçücük bir odada kaldığımı hatırlayıp kaşlarımı çattım. Öyle bir odada beş gün geçirme ihtimali hiç hoş değildi ama böyle bir gemide odalar çok daha geniş olmalıydı, değil mi?

İçimi rahatlatacak bir fotoğraf bulma umuduyla yeniden sayfayı çevirdiğimde bembeyaz bir örtünün üzerine yayılmış

baş döndüren İskandinav lezzetleriyle karşılaştım. *Aurora*'nın şefi, Noma ve El Bulli'de çalışmıştı. Esneyerek gözlerimi ovuşturdum. Yorgunluğun ağırlığının ve dün gece yaşananların kasvetinin yeniden üzerime çöktüğünü hissettim.

Judah'nın önceki gece patlattığım dikişli dudağı aklıma gelince irkildim. Neler olup bittiğinden emin bile değildim. Judah ile ayrılmış mıydık? Onu terk mi etmiştim? Ne konuştuğumuzu hatırlamaya her çalıştığımda yorgun beynime yenik düşüyordum.

Konuştuklarımıza söylemediğim sözleri, vermiş olmayı istediğim cevapları ilave ediyor, kendimi haklı çıkarmak için Judah'nın kafasını daha karışık ve onu daha saldırgan hayal ediyor ya da her şeyin düzeleceğini düşünmek için kendimi onun beni karşılık beklemeden sevdiğine inandırmaya çalışıyordum. Ben ondan işi reddetmesini istememiştim. Neden şimdi buna minnettar olmamı bekliyordu?

İstasyondan limana gidene kadar arabanın içinde acı içinde yaklaşık otuz dakika uyukladım. Şoförün geldiğimizi neşeyle anons etmesiyle yüzüme soğuk su çarpılmış gibi uyanıverdim. Arabadan sendeleyerek yakıcı güneş ışığının altına indim. Rüzgârın tuzlu tadı sersemleticiydi.

Şoför beni neredeyse *Aurora*'nın iskelesinin sonunda bırakmıştı ama gemiye çıkan çelik köprüye baktığımda doğru yerde olduğumuza pek inanamadım. Gördüğüm şeyi basın kitinden tanıyordum: Üzerinde tek bir parmak izinin ya da tuzlu su damlasının bulunmadığı kocaman cam pencerelerden güneş ışığı yansıyordu ve parlak beyaz boya o kadar yeniydi ki sanki bu sabah boyanmıştı. Ama sanki bir şeyler eksikti. *Aurora* çok küçüktü; yolcu gemisinden çok büyük bir yata benziyordu. "Butik" derken ne kastettiklerini şimdi anlıyordum; Yunan adalarını gezen çok daha büyük gemiler görmüştüm. Broşürde bahsedilen her şeyin –kütüphane, güneşlenme salonu,

spa, sauna, kokteyl alanı ve *Aurora*'nın şımarık yolcuları için vazgeçilmez olan her şey– bu minyatür gemiye sığmış olması imkânsızdı. Boyutları ve boyasının mükemmelliği onu tuhaf bir şekilde oyuncağa benzetmişti. Daracık çelik iskeleye adımımı attığımda *Aurora* aniden şişeye hapsedilmiş bir gemi olarak canlandı –küçük, kusursuz, ıssız ve gerçekdışı– ve ben de gemiye doğru attığım her adımda sanki küçülüverdim. Sanki bir teleskobun yanlış tarafından bakıyormuşum gibi tuhaf bir duyguydu bu ve vertigo gibi başımı döndürdü.

İskele sallandı, limanın yağlı ve kapkaranlık suları girdap gibi dönmeye başladı ve ben bir anda düştüğüm sanrısına kapıldım. Çelik iskele ayaklarımın altından kayıp gidiyordu sanki. Gözlerimi kapadım ve soğuk, metal küpeşteye sıkı sıkı tutundum.

O sırada yukarıdaki bir kadının sesini duydum:

"Muhteşem bir koku değil mi!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Geminin girişinde bir kamarot duruyordu. Güzeldi, sarışınlığı beyaza kaçıyordu, bronzlaşmış teni ceviz kahvesiydi ve sanki onun Avustralya'dan gelen zengin ve uzun süredir kayıp olan akrabasıymışım gibi neşe saçıyordu. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra iskelenin kalan kısmını çıktım ve *Aurora* Borealis'e ulaştım.

"Hoş geldiniz, Bayan Blacklock," dedi kamarot. Nerenin aksanıyla konuştuğunu tam olarak çıkaramadım. Benimle tanışmak lotoyu kazanmak kadar büyük bir hayat deneyimiymişçesine konuşuyordu. "Sizi karşılamaktan büyük bir mutluluk duyarım. Görevlilerimizden biri bavulunuzu taşıyacak."

Etrafıma bakıp kim olduğumu nereden anladığını çözmeye çalıştım. Karşı çıkmaya fırsat bulamadan bavulum gitmişti bile.

"Size bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?"

"Eee," dedim, hazırcevaplığımla kalabalıkların arasından sıyrılarak. Kamarot bunu evet olarak düşündü ve bir anda elimde o buğulu kadehi buluverdim. "Ah, teşekkürler."

Aurora'nın içi oldukça şaşaalıydı. Gemi belki küçüktü ama on kat büyüklüğündeki bir gemideki ışıltıyı içine sığdırmayı başarmışlardı. İskelenin kapıları uzun ve kıvrımlı bir merdivenin sahanlığına açılıyordu ve bütün basamaklar gomalak cilalanmış, mermer döşenmiş ya da ham ipek kumaş kaplanmıştı. Her kat insanın gözünü alan ve etrafı yazın denizden yansıyan güneşi hatırlatan küçük ışık huzmeleriyle dolduran avizelerle aydınlatılmıştı. Biraz bunaltıcıydı; esas kastettiğim toplumsal bilinç değil, gösterişin yol açtığı oryantasyon bozukluğu. Kristaller her ışık damlasının üzerinde prizma gibi görünerek göz kamaştırıyor, bir kaleydoskoba bakıyormuşsunuz hissi vererek dengenizi yitirmenize neden oluyordu. Tüm bunlar uykusuzlukla birleşince ortaya hiç hoş bir sonuç çıkmıyordu.

Kamarot, şaşkınlık içinde etrafı seyredişimi görmüş olmalı ki gururla gülümsedi.

"Büyük Merdiven gerçekten çok gösterişli, değil mi?" dedi. "Şu avizede iki binden fazla Swarovski kristali var."

"Tanrım," dedim belli belirsiz. Başım zonkluyordu. İbuprofen'i bavuluma koyup koymadığımı hatırlamaya çalıştım. Gözlerimin kamaşmasına engel olmam imkânsızdı.

"*Aurora* ile çok gurur duyuyoruz," diye devam etti hostes sıcak bir tavırla. "Adım Camilla Lidman ve geminin karşılama görevlisiyim. Ofisim alt güvertede. Tatilinizi güzelleştirmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa lütfen çekinmeyin. Arkadaşım Josef..." sağ tarafındaki gülümseyen sarışın adamı işaret etti "...size kamaranızı gösterecek ve tesisi gezdirecek. Akşam yemeği saat sekizde ama gemi içindeki hizmetlerin ve tadını çıkarabileceğiniz güzelliklerin sunumu için sizi saat yedide Lindgren Lounge'a davet ediyoruz. Ah! Bay Lederer."

Arkamızda kırklı yaşlarında, uzun boylu, esmer bir adam belirdi. Hemen peşinde kocaman bavulunu taşımaya çalışan bir görevli vardı.

"Lütfen dikkatli olun," dedi adam, görevli bavul arabasını

iskelenin ek yerine çarptığında. "Bavulun içinde çok hassas bir ekipman var."

"Bay Lederer," dedi Camilla Lidman, beni karşılarken takındığı aynı coşkulu tavırla. Benim de ona aynı şekilde karşılık vermem gerekmişti; oyunculuk yeteneklerinden etkilenmiş olsam da Bay Lederer zaten göze iyi göründüğü için ona karşı çok çabalamamış olmalıydı. "*Aurora*'ya hoş geldiniz. Size bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim? Bayan Lederer neredeler acaba?"

"Bayan Lederer gelmeyecek." Bay Lederer elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra Swarovski avizeye şaşkın gözlerle baktı.

"Ah, özür dilerim." Camilla Lidman'ın kusursuz kaşları çatıldı. "Umarım bir sorun yoktur."

"Hayır, gayet sağlıklı," dedi Bay Lederer. "Aslında en yakın arkadaşımla yatıyor." Gülümsedi ve şampanyayı aldı.

Camilla gözlerini kırpıştırdıktan sonra sakin bir sesle, "Josef, lütfen Bayan Blacklock'a kamarasına kadar eşlik edin," dedi.

Josef hafifçe eğilip selam verdikten sonra elini merdivenin aşağı inen kısmına doğru uzattı, "Buradan buyurun," dedi.

Bir şey söylemeden başımı salladım ve şampanya kadehimi elimden bırakmadan gösterilen yere doğru ilerlemeye başladım. Arkadan Camilla'nın Bay Lederer'a ofisinin alt güvertede olduğunu söylediğini duydum.

"9 numaralı kamaradasınız, Linnaeus Süiti," dedi Josef, penceresiz ve kalın halılı koridorun bej loşluğunda arkasından ilerlerken. "Bütün kamaralara tanınmış İskandinav bilim insanlarının adı verilmiştir."

"Nobel'i alan mı?" diye sordum gerginlik içinde. Koridor bende tuhaf ve boğucu bir his yaratmıştı. Klostrofobinin ağırlığını ensemde hissedebiliyordum. Sorun yalnızca koridorun boyutları değil, insanın uykusunu getirecek derecede alçak lambaları ve gün ışığından mahrum oluşuydu.

Josef büyük bir ciddiyetle cevap verdi, "Bu özel yolculukta Nobel Süiti'nde Lord ve Leydi Bullmer kalacak. Lord Bullmer, bu geminin sahibi olan Kuzey Işıkları Şirketi'nin yöneticisidir. Burada on kamara var," dedi merdivenlerden inmeye devam ederken, "dördü önde, altısı kıç tarafta ve hepsi de orta güvertededir. Her bir kamara en fazla üç odalık bir süit içerir. Hepsinin büyük boy küvet ve ayrı bir duşu içeren banyosunun yanı sıra büyük boy çift kişilik yatağı ve özel verandası var. Nobel Süiti'nin bir de verandasında özel jakuzisi bulunuyor."

Veranda mı? Gemide veranda olması fikri çok tuhaf gelmişti ama düşündükçe açık güverte alanına sahip olmak kadar tuhaf olmadığına karar verdim. Jakuzi mi? Bu konuda bir şey söylemesem daha iyi olacak.

"Her kamaranın gece gündüz hizmetinde bir kamarot var. Sizinki ben ve arkadaşım Karla olacak. Karla ile bu akşam tanışacaksınız. *Aurora*'da geçireceğiniz zaman boyunca size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağız."

"Yani burası orta güverte, değil mi?" diye sordum.

Josef, başını onaylarcasına salladı. "Evet, bu güvertede yalnızca yolcu süitleri bulunuyor. Üst katta yemek salonu, spa, lounge, kütüphane, güneşlenme güvertesi ve diğer ortak alanlar mevcut. Hepsine birer İskandinav yazar adı verilmiş: Lindgren Lounge, Jansson Yemek Salonu ve bunun gibi."

"Jansson mu?"

"Tove," diye ekledi.

"Ah, tabii ya. Moomin'lerin yazarı," dedim aptal gibi. Tanrım, başım çatlıyordu.

Üzerinde "9: LINNAEUS" yazan panelli ahşap bir kapıya vardık. Josef kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekildi.

Oda, hiç abartısız, benim evimden yaklaşık yedi sekiz kat daha güzeldi ve daha küçük de sayılmazdı. Aynalı gardıroplar sağ tarafımdaydı ve tam ortadaki kocaman çift kişilik yatağın bir kenarında koltuk, bir kenarında ise makyaj masası vardı.

Beyaz çarşaf davetkâr sayılabilecek derecede kırışıksız ve temizdi.

Ama üzerimde en büyük etkiyi bırakan şey odanın büyüklüğü değil –ki oldukça etkileyiciydi–, ışıktı. Dar ve yapay olarak aydınlatılmış koridordan sonra veranda kapılarından süzülen ışık göz kamaştırıcı görünüyordu. Bembeyaz perdeler esintiye kapılıp uçuştuğu sırada sürgülü kapının açık olduğunu fark ettim. Sanki göğsümdeki ağırlık kalkmış gibi bir an rahatladım.

"Kapılar kilitlenebiliyor," diye açıkladı Josef arkamdan, "ama kilidin dili olumsuz hava şartlarında otomatik olarak açılıyor."

"Ah, harika," dedim belli belirsiz bir sesle ama aklımdan geçen tek şey Josef'in bir an önce kamaramdan gitmesiydi. Böylelikle kendimi yatağa atıp her şeyi unutabilirdim.

Esnemelerime engel olmaya çalışarak öylece Josef'in banyonun (evet, daha önce de banyo kullanmıştım, teşekkürler), buzdolabının ve mini barın (her şey ücretsizdi; karaciğerime çok yazık) işlevlerini ve buzun günde iki kez yenilendiğini, istediğim zaman onu ya da Karla'yı çağırabileceğimi anlatışını izledim.

En sonunda ağzımı kocaman açarak esnemelerimi daha fazla görmezden gelemedi ve hafifçe eğilip selam vererek izin istedi. Artık kamaramı gezebilirdim.

Etkilenmemiş gibi davranmak mantıklı değildi. Etkilenmiştim. Özellikle de üzerine atlayıp otuz kırk saat uyumamı bekleyen yatağa bayılmıştım. Bembeyaz yorgana, altın ve beyaz renkli yastıklara baktıkça uykusuzluğum ense kökümden el ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Uyumaya ihtiyacım vardı. Tıpkı bir sonraki doza kadar saatleri sayan bir uyuşturucu bağımlısı gibi uyumak için deliriyordum. Taksideki otuz rahatsız dakika her şeyi iyice mahvetmişti.

Ama şu anda uyuyamazdım. Uyursam uyanamayabilir-

dim ve akşamı kaçırmayı göze alamazdım. Geminin bazı imkânlarını erteleyebilirdim ama bu akşamki yemeğe ve sunuma mutlaka katılmalıydım. Gemideki ilk akşamımdı; herkes birbiriyle tanışıp network kurma çabalarına girecekti. Bunu kaçırmak, bir daha silemeyeceğim kara bir leke demekti.

Esnememi bastırarak balkona çıktım. Temiz havanın durduğumda ya da sustuğumda bedenimi ele geçiren yorgunluk sisinden beni kurtaracağını umuyordum.

Veranda, lüks bir yolcu gemisinde bulunan özel balkonlardan beklenen her şeye sahipti. Bariyer camdan olduğu için süitin içinde otururken okyanusla aranızda hiçbir şey olmadığını hayal edebilirdiniz. İki şezlong, bir de küçük masa olduğu için akşam burada oturup, hangi gemide olduğunuza bağlı olarak, gece yarısı güneşinin ya da Kuzey Işıkları'mn tadını çıkarabilirdiniz.

Çok uzun süre tuzlu rüzgârı saçlarımda hissederek Hull limanına girip çıkan küçük gemileri izledim. Sonra aniden geminin bende yarattığı hisler değişiverdi. Bir an bunun ne olduğunu anlayamadım ama sonra farkına vardım. Yaklaşık son yarım saattir gizli gizli homurdanan motor iyice hızlanmıştı ve gemi kıpırdanmaya başlamıştı. İç gıcıklayıcı bir harıltıyla yavaş yavaş hareket ettik ve denize açılmak üzere rıhtımdan uzaklaştık.

Geminin kanalı çevreleyen yeşil ve kırmızı ışıkların arasından limandan ayrılışını izledim. Güvenli duvarları terk edip Kuzey Denizi'ne dalarken geminin hareketlerindeki değişimi hissedebiliyordum. Gövdeyi döven sakin dalgalar, derin okyanusta dönüp duran kocaman girdaplar oluşturuyordu.

Kıyı yavaşça gözden uzaklaşırken Hull'daki binalar önce ufukta birer tepeye, daha sonra karanlık çizgilere dönüştü. Manzaranın silinişini izlerken Judah'yı ve yarım bıraktığım her şeyi düşündüm. Telefonum cebimde ağırlaşmıştı. İngiltere vericilerinin çekim alanından çıkmadan önce ondan bir mesaj

(Güle güle. İyi şanslar. İyi yolculuklar) görme umuduyla telefonumu çıkardım.

Ama hiçbir şey yoktu. Sinyal bir çizgi azaldı ve sonra bir çizgi daha. Elimde tuttuğum telefonum sessizdi. İngiltere kıyıları da görüntüden kaybolduğunda duyduğum tek ses, gemiye vuran dalgalardı.

Gönderen: Judah Lewis
Alıcı: Laura Blacklock
Tarih: 22 Eylül, Salı
Konu: İyi misin?

Selam tatlım, pazar günü attığın e-postadan sonra sesin soluğun çıkmadı. Mesajlarımızın birbirine ulaştığından emin değilim. Cevabımı ya da dün attığım mesajı aldın mı?

Biraz endişelenmeye başladım. Umarım etrafta sürtüp yaralarımı sardığımı düşünmüyorsundur. Öyle bir şey yapmıyorum. Seni seviyorum, seni özledim ve hep aklımdasın.

Evde olanları kafana takma; dişim de iyi. Bence doktorun söylediği gibi kök tutacak. Zaten votkayla kendimi tedavi ediyorum.

Yolculuğun nasıl gittiğinden beni haberdar et ya da meşgulsen iyi olduğuna dair bir mesaj at.

Seni seviyorum
J

Gönderen: Rowan Lonsdale
Alıcı: Laura Blacklock
Cc: Jennifer West
Tarih: 23 Eylül, Çarşamba
Konu: Güncelleme?

Lo, lütfen sana iki gün önce gönderdiğim ve yolculukla ilgili güncelleme istediğim e-postama cevap verir misin?

Jenn, hiçbir yazı göndermediğini söylüyor. Yarına kadar bir kopyanın elimizde olmasını umuyoruz; en azından bir özet gönder.

Lütfen Jenn'e yazının neresinde olduğuna dair bir an önce bilgi ver ve cevabında beni de cc'le.

Rowan

KISIM
II

6

Zengin insanların duşları bile bir başka oluyordu.

Her açıdan püsküren sular güçleriyle insanın vücudunu uyuşturarak mesaj yapıyordu. Bir süre sonra suyun nerede başladığını ve vücudumun nerede sona erdiğini bile karıştırır olmuştum.

Saçlarımı sabunladıktan sonra bacaklarımı tıraş ettim ve en sonunda buharın altında öylece dikilip denizi, gökyüzünü ve daireler çizen martıları izledim. Banyo kapısını açık bıraktığım için yatağın ardındaki verandayı ve denizi görebiliyordum. Tüm bu gördüklerimin etkisi ise, yalan söyleyecek değilim, oldukça iyiydi. Zaten ödenen sekiz bin doların karşılığı da böyle bir şey olmalıydı.

Bu para maaşıma –hatta Rowan'ın maaşına– oranla biraz fazlaydı. Rowan'ın Bahamalar'da bir villadan ya da Maldivler'de bir yattan yolladığı raporlarla ömrümü çürütürken bu tür piyangoların artık bana çıkacağı o kıdemli günlerimin hayalini kurmuştum. Ama şu anda bu duyguyu tadıyor, Rowan'ın sıradan bir insanın hiçbir zaman karşılayamayacağı bir hayatı sıradanmış gibi yaşamaya nasıl dayandığını merak ediyordum.

Aurora'da yolcu olarak bir hafta geçirmek için kaç ay ça-

lışmam gerektiğini düşünürken bir şey duydum: Dalgaların arasında belli belirsiz ve ne olduğunu çıkaramadığım bir sesti bu ve kesinlikle odamdan geliyor gibiydi. Kalp atışlarım biraz hızlandı ama duşu kapamak için gözlerimi açtığımda nabzımı yükseltmemek için çabaladım.

Banyonun kapısı bana doğru sallanıyordu. Sanki biri hızlı ve kararlı bir elle itmiş gibiydi.

Kapı, en kaliteli materyalle üretilmiş ağır bir kapının dayanıklı sesiyle çarptı. Başımdan damlayan sular ve geminin radarıyla yarışacak kadar hızlı çarpan kalbimle o sıcak, ıslak ve karanlık banyoda öylece kalakalmıştım.

Kulaklarıma akın eden kanın hırıltısı ve duşun kükremesi dışında bir şey duyamıyordum. Duşun dijital düğmelerinin kırmızı ışığı dışında bir şey görebildiğim de söylenemezdi. Lanet olsun. Lanet olsun. Neden kamaranın kapısını iki kez kilitlemedim ki?

Banyonun duvarlarının üzerime üzerime geldiğini hissettim. Karanlık beni tek parçada yutacak gibiydi.

"Telaşlanmayı bırak," dedim kendi kendime. "Kimse sana zarar vermeyecek. Kamarana kimse girmedi. Belki yatağı uykuya hazırlamak için içeri bir hizmetçi girmiştir ya da kapı kendi kendine kapanmıştır. Telaşlanmayı bırak."

Kontrol düğmelerine uzanmaya çalıştım. Su önce dondurucu akmaya, sonra da kaynar akmaya başladı. Acı içinde bağırdım ve geri çekildiğimde bileğim duvara çarptı ama en sonunda doğru düğmeyi buldum. Buhar kaybolunca ışığı açmaya gittim.

Işıklar yanınca küçük banyo acımasız bir aydınlığa büründü. Aynadan kendime baktım; betim benzim atmıştı ve ıslak saçlarım *Halka*'daki kız gibi kafama yapışmıştı.

Lanet olsun.

Yoksa öyle mi olacaktı? Metrodan eve yürürken ya da geceleri erkek arkadaşı olmadan evde tek başına kalınca panik atak geçiren bir kadına mı dönüşecektim?

Hayır, olmaz. Ben öyle biri olmayacaktım.

Kapının arkasındaki bornozu aceleyle giydikten sonra sarsılarak derin bir nefes aldım.

Ben öyle biri olmayacaktım.

Banyonun kapısını açtığımda kalbim öyle sert ve hızlı çarpıyordu ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

"Telaşlanma," diye geçirdim içimden.

Oda boştu. Tamamen boş. Ve kapı iki kez kilitlenmiş, hatta zinciri bile çekilmişti. Birinin içeri girebilmesinin imkânı yoktu. Belki de koridordan geçen birini duymuştum. Her iki ihtimalde de kapının kendi ağırlığına yenik düşerek kapanmasının nedeni geminin hareketiydi.

Zinciri yeniden kontrol ederken ağırlığını avucumda hissettim. Sert materyali insana güven veriyordu. Güçten düşen bacaklarımla yürüyüp yatağa yattım. Kalbim hâlâ bastırılmış adrenalinle çarpıyordu. Nabzımın normale yakın bir hıza dönmesini bekledim.

Yüzümü Judah'nın omzuna gömdüğümü hayal edince gözyaşlarına boğulacak gibi oldum ama dişlerimi sıktım ve yutkundum. Tüm bunların cevabı Judah değildi. Sorun ben ve zavallı panik ataklarımdı.

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı." Sakinleştiğimi hissedene kadar aynı cümleyi nefes alış verişimle aynı hızda tekrar edip durdum.

"Hiçbir şey olmadı. Ne şimdi ne de önceden. Kimse sana zarar vermedi."

Tamam.

Tanrım, bir şeyler içmem gerek.

Mini barda tonik, buz, yarım düzine ufak şişe cin, viski ve votka vardı. Hâlâ hafifçe titreyen elimle kadehe önce buzu, sonra da ufak şişelerden ikisini koydum ve üzerine de biraz tonik ekleyerek kafaya diktim.

Cin o kadar sertti ki boğulacak gibi oldum ama alkolün

sıcaklığı hücrelerime ve kan damarlarıma yayıldıkça kendimi daha iyi hissettim.

Kadehim bitince ayağa kalktım. Başım, bacaklarım ve kollarım kuş kadar hafifti. Telefonumu çantamdan çıkardığımda çekmediğini gördüm. Belli ki kapsama alanı dışındaydık ama kablosuz internet vardı.

"Posta"ya basıp e-postaların gelen kutusuna birer birer düşüşünü tırnaklarımı yiyerek izledim. Korktuğum kadar kötü değildi –sonuçta günlerden pazardı– ama listenin sonuna doğru gittiğimde patlamak üzere olan elastik bir bant gibi gergin olduğumu fark ettim. Ne aradığımı ve neden aradığımı anlamıştım. Judah'dan ses seda yoktu. Omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

Acil olan birkaç e-postaya cevap verdim, diğerlerini okunmadı olarak işaretledim ve sonra "E-posta Yaz"a tıkladım.

"Sevgili Judah," yazdım ama gerisi gelmedi. Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Bavulunu mu hazırlıyordu? Ekonomi sınıfında mı uçacaktı? Yoksa meçhul bir otel odasının yatağında tweet atıyor, mesaj yazıyor ve beni mi düşünüyordu...

Ağır metal lambayı suratına indirdiğim anı yeniden yaşadım. Ne düşünüyordum ki?

"Bir şey düşündüğün yoktu," dedim kendi kendime. "Uykuyla uyanıklık arasındaydım. Senin hatan değil. Kazara oldu."

"Freud, kaza diye bir şeyin olmadığını söyler," dedi aklımın içindeki kısık bir ses. "Belki de sen..."

Dinlemeyi reddederek başımı iki yana salladım.

Sevgili Judah, seni seviyorum.

Seni özledim.

Üzgünüm.

E-postayı sildim ve yenisini yazmaya başladım.

Alıcı: Pamela Crew
Gönderen: Laura Blacklock
Tarih: 20 Eylül, Pazar
Konu: Sağ salim

Merhaba anne. Her şey yolunda, çok gösterişli bir gemideyim. Görsen bayılırdın! Delilah'yı bu gece almayı unutma. Sepetini masaya bıraktım, yemeği de lavabonun altında. Kilitleri değiştirmem gerekti; üst kattaki Bayan Johnson'da yeni anahtarlar var.

Kucak dolusu sevgiler ve teşekkürler!

Öptüm,
Lo

"Gönder"e bastıktan sonra Facebook'u açtım ve en yakın arkadaşım Lissie'ye mesaj attım.

Burası deli gibi güzel! Kamaramdaki –pardon, devasa süitimdeki diyecektim– mini barda sınırsız bedava içki var ve bu ne profesyonelliğime ne de karaciğerime iyi gelecek. Halim kalırsa sonra görüşürüz.

Öptüm,
Lo

Kendime bir cin daha koyup yeniden Judah'nın e-postasını açtım. Bir şeyler yazmam gerekiyordu. Evden çıkıp gittikten sonra her şeyi öylece bırakamazdım. Bir süre düşündükten sonra yazmaya başladım, "Sevgili J. Gitmeden önce tam bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim. Söylediklerim hiç adil değildi. Seni çok seviyorum." Gözyaşlarım ekranı gizle-

diği için durmam gerekti. Sonra gözlerimi ovuşturup yazımı sonlandırdım, "Vardığında bana mesaj at. İyi yolculuklar. Öptüm, Lo."

Gelen kutumu bu kez daha umutsuzca yeniledim ama yeni bir şey yüklenmedi. İç çekip ikinci cinimi de bitirdim. Yatağın yanındaki saat 18.30'u gösteriyordu ve bu da, bir numaralı balo kıyafetinin zamanı geldi demekti.

Rowan bana gemide akşam yemeğine "resmî" (yani: delice) bir kılıkta katılmam gerektiğini söyledikten sonra aynı giysiyi iki kez giymek zorunda kalmamam için de en azından yedi gece elbisesi kiralamamı tavsiye etmişti. Ama parasını ödemeyi teklif etmediği için ben yalnızca üç elbise kiralamıştım ve bu da kendi halime bırakıldığımda yaptığımın üç katı demek oluyordu.

Mağazada en beğendiğim elbise, kristallerle süslenmiş, uzun, grimsi beyazlıkta bir kumaştan dikilmişti. Satış danışmanı, dalga geçmiyormuş gibi ciddi bir tavırla bu elbise içinde *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Liv Tyler'a benzediğimi söylemişti. Yüzümü ekşitmiş olacağım ki diğer elbiseleri giyerken bana şüpheci bakışlar attı.

Ama pantolon giymiş insanların da olabileceğini düşünerek kristal süslü bir elbise giymeye cesaret edemediğim için seçimimi mütevazı bir elbiseden –uzun, dar kesim, koyu gri, saten bir elbise– yana kullandım. Sağ omzunda pullu yapraklar vardı ama süsü olmayan bir elbise bulmak da pek mümkün görünmüyordu. Görünüşe göre balo elbiselerinin büyük çoğunluğu, parıltı silahı taşıyan beş yaşındaki kızlar tarafından tasarlanmıştı ama en azından benim aldığım elbise Barbie fabrikasında patlama olmuş gibi durmuyordu.

Elbisenin içine girdim ve yan tarafındaki fermuarı çektikten sonra makyaj çantamdan bütün cephanemi çıkardım. Bu gece, yarı insan gibi görünmek için dudak parlatıcısından daha fazlasına ihtiyacım vardı. Elmacık kemiğimdeki kesiğe

kapatıcı sürdüğüm sırada rimelimin makyaj malzemelerinin arasında olmadığını fark ettim.

Bir umut çantamı karıştırdım ve onu en son nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Diğer her şeyle birlikte çantamda gördüğümü hatırlıyordum. Her zaman rimel sürmem ama koyu renk kirpikler olmadan dumanlı göz makyajım biraz tuhaf ve orantısız görünüyordu, sanki yarısında vazgeçmişim gibi. Bir anda aklımdan likit *eyeliner*'la doğaçlama bir şeyler yapmak gibi gülünç bir fikir geçti ama belki yanlış hatırlıyorumdur ya da astara sıkışmış bir yedeği vardır diye düşünerek çantamı son kez karıştırmaya karar verdim ve içindeki her şeyi yatağın üzerine döktüm. Aslında rimelin çantada olmadığını biliyordum. Her şeyi geri koyarken yan kamaranın kapısından gelen gürültüyü duydum –basınçlı sifon çalışmıştı ve kükreyişi motorun kısık vızıltısı içinden bile belli oluyordu.

Kamaramın kartını alıp çıplak ayakla koridora çıktım.

Sağ tarafımdaki kül renkli ahşap kapının üzerinde bulunan levhada, "10: PALMGREN" yazıyordu. Bunu görünce geminin yapımı bittiği sırada yeterince tanınmış İskandinav biliminsanının olmadığını düşündüm. Tereddüt içinde kapıyı çaldım.

Cevap gelmedi. Bekledim. Belki de içerideki kişi duşa girmişti.

Yeniden, üç kez ve keskin bir şekilde çaldıktan sonra belki de kulaklarının iyi duymadığını düşünerek son kez sert bir şekilde kapıya vurdum.

Kapı, sanki içerideki kişi kapının öteki tarafında duruyormuş gibi açıldı.

"Ne?" diye sordu kız, kapının tamamen açılmasını beklemeden. "Bir sorun mu var?" O sırada yüz ifadesi değişti. "Kahretsin. Sen de kimsin?"

"Ben senin komşunum," dedim. Gençti ve uzun, koyu renk saçlarıyla çok hoş görünüyordu. Üzerinde eski püskü, delikli

bir Pink Floyd tişörtü vardı. Bunu görünce ondan hoşlanmıştım. "Laura Blacklock. Lo. Özür dilerim, biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama acaba rimelini ödünç alabilir miyim?"

Kızın hemen yanındaki makyaj masasına bir yığın tüp ve krem yayılmıştı. Biraz da göz makyajı yaptığını görünce doğru yerde olduğumu hissettim.

"Ah." Kızmış görünüyordu. "Peki. Bekle."

Kapıyı arkasından kapayıp ortadan kaybolduktan sonra elinde Maybelline tüpüyle geri döndü ve elime tutuşturdu.

"Hey, teşekkürler," dedim. "Geri getireceğim."

"Sende kalsın," dedi. Hemen itiraz ettim ama elini sallayarak beni geçiştirdi. "Cidden, geri istemiyorum."

"Fırçasını yıkarım," dedim ama başını sabırsızca iki yana salladı.

"Söyledim ya, geri istemiyorum."

"Tamam," dedim şaşkınlık içinde. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Kapıyı yüzüme kapadı.

Bu küçük tanışmayı düşünerek kamarama geri döndüm. Zaten hiç bu yolculuğa ait hissetmemiştim ama bu kız benden de kötü görünüyordu. Acaba birinin kızı mıydı? Onu akşam yemeğinde görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.

Ödünç aldığım rimelle işim bittiği sırada kapım çaldı. Belki de fikrini değiştirmişti.

"Selam," dedim kapıyı açıp rimeli uzatarak. Ama dışarıda duran farklı bir kızdı ve üzerinde kamarot üniforması vardı. Fazla inceltilmiş kaşları yüzünden sürekli şaşkınmış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi, İskandinavların alçalıp yükselen sesiyle. "Adım Karla ve Josef ile birlikte sizin süit hizmetlinizim. Sunumu hatırlatmak için..."

"Hatırlıyorum," dedim. Sesimin bu kadar kaba çıkacağını bilmiyordum. "Saat yedide, Pippi Uzunçorap odasında. Ya da her ne odasıysa işte..."

"Ah, demek İskandinav yazarlarını tanıyorsunuz!" dedi neşe içinde.

"Biliminsanları pek ilgimi çekmez," diyerek onu onayladım. "Hemen geleceğim."

"Harika. Lord Bullmer herkesi gemide ağırlamak için sabırsızlanıyor."

Kadın gittikten sonra bavulun içinden elbisemin bir parçası olan atkıyı aldım –uzun süre önce kaybolmuş bir Brontë kardeş gibi hissetmeme neden olan gri, ipek bir şaldı bu– ve omuzlarıma doladım.

Kapıyı arkamdan kilitleyip kartı sutyenimin içine soktum ve sonra koridor boyunca ilerleyerek Lindgren Lounge'a çıktım.

7

Beyaz. Beyaz. Her şey beyazdı. Soluk ahşap zemin. Kadife koltuklar. Uzun, ham ipek perdeler. Pürüzsüz duvarlar. Bu gemi devlet malı olamayacak kadar ihtişamlıydı.

Tavandan bir başka Swarovski avize sarkıyordu. Şaşkınlığıma engel olamayıp kapı aralığında durdum. Esas göz alıcı olan yalnızca yaydığı ışığı, parıltısı ya da tavandaki kristallerden kırılarak ışıması değildi, boyutlarıydı. Oda, beş yıldızlı bir oteldeki misafir odasının ya da *QE2*'deki resepsiyonun mükemmel bir kopyasıydı ama küçüktü. Salona on iki ya da on beş kişiden fazlası sığmazdı ama herkes buraya doluştuğunda avize bile sanki sığabilmek için küçülüverdi. Salon, her şeyin mini minnacık olduğu ve biraz ayarsız göründüğü oyuncak bebek evlerini andırıyordu. Replika yastıklar küçük koltuklar için biraz fazla büyük ve sertti, şarap kadehleri ise sahte şampanya şişesiyle aynı boydaydı.

Salondakileri süzüp Pink Floyd tişörtlü kızı aradığım sırada arkamdaki koridordan alçak ve neşeli bir ses geldi.

"Göz kamaştırıcı, öyle değil mi?"

Arkama döndüğümde esrarengiz bir adam olan Bay Lederer'ı gördüm.

"Biraz," dedim. Elini uzattı.

"Cole Lederer."

Bu isim biraz tanıdık gelse de tam hatırlayamamıştım.

"Laura Blacklock." El sıkıştık ve onu içeri davet ettim. Pantolon ve tişörtle iskeleden yukarı çıkmaya çalışırken bile Lissie'nin "gözlerinin bayram ettiğini" söyleyeceği cinstendi. Şu andaki smokinli hali ise bana Lissie'nin altın kuralını hatırlatmıştı; smokin, bir erkeğin çekiciliğini yüzde 33 artırır.

"Pekâlâ," dedi, gülümseyen bir başka İskandinav kamarot tarafından sunulan tepsiden bir kadeh alırken, "sizi *Aurora*'ya getiren ne oldu, Bayan Blacklock?"

"Ah, bana Lo de. Gazeteciyim, haftalık çıkan *Velocity*'de çalışıyorum."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Lo. Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

İkinci bir kadeh aldı ve gülümseyerek bana uzattı. Kamaradaki boş mini şişeler gözlerimin önünde uçuşmaya başladı. Daha akşamın başında çok fazla içmenin eşiğinde olduğumu bilerek bir an tereddüt ettim ama kaba görünmek de istemiyordum. Midem çok, çok boştu ve cinin etkisi geçmemişti ama bir kadehten ne çıkardı?

"Teşekkürler," dedim en sonunda. Kadehi elime tutuştururken parmakları parmaklarıma öyle dokundu ki bunu kazara yaptığından şüpheliydim. Kendimi yatıştırmaya çalışarak bir yudum aldım. "Ya sen? Buradaki rolünüz ne?"

"Ben fotoğrafçıyım," dediğinde adını daha önce nereden duyduğumu hatırladım.

"Cole Lederer!" dedim heyecanla. Kendimi tekmelemeye hazırdım. Rowan onu daha iskelede gördüğünde bile üzerine atlayabilirdi. "Tabii ya! *The Guardian* için eriyen buzulların muhteşem fotoğraflarını çekmiştin."

"Doğru." Gülümsedi, tanınmış olmaktan duyduğu memnuniyeti gizlemiyordu ama asıl gerilimin şimdi başladığını

söyleyebilirdim; adam David Bailey'den yalnızca birkaç adım aşağıdaydı. "Ben bu yolculuğun fotoğraflarını çekmek üzere çağırıldım; fiyortların falan karamsar fotoğraflarını çekmek için."

"Zaten yaptığın iş bu değil mi?" diye sordum şüphe içinde.

"Değil," dedi. "Bugünlerde soyu tükenmekte olan türleri ya da risk altındaki ortamların fotoğraflarını çekiyorum ama bu insanların soyunun tükenme tehlikesi altında olduğunu pek söyleyemeyiz. Hepsi epey semirmiş görünüyor."

Birlikte salondakilere baktık. Özellikle erkekler söz konusu olduğunda onunla kesinlikle aynı fikirdeydim. Bizden uzaktaki bir köşede duran küçük grup, gemi battığı takdirde yağ rezervleri sayesinde birkaç hafta hayatta kalabilecekmiş gibi görünüyordu. Kadınlar ise bambaşka bir hikâyeydi. Buram buram Bikram yoga ve makrobiyotik diyet kokan ince ve havalı bir görüntüleri vardı ve gemi batarsa uzun süre hayatta kalamayacak gibi görünüyorlardı. Belki de erkeklerden birini yiyebilirlerdi.

Diğer basın partilerinden tanıdığım birkaç yüz vardı; örneğin sırım gibi ince olan ve *Vernean Times*'ı kaleme alan (motto: "80 gün yalnızca başlangıçtır") Tina West, kendinden daha ağır mücevherleriyle oradaydı; gemi ve uçak dergileri için birçok yemek makalesi yazan, deniz aygırı gibi parlak ve toparlak görünen seyahat yazarı Alexander Belhomme ve "ekstrem yolculuklarıyla" bilinen Archer Fenlan.

Sanırım kırk yaşında olan ama her daim bronz ve bitik yüzüyle daha yaşlı gösteren Archer, papyonu ve smokiniyle oldukça rahatsız görünüyordu. Onun burada ne işi olduğunu pek anlayamamıştım; normalde Amazonlar'da böcek yiyor olmalıydı ama belki de işlerine biraz ara vermişti.

Yan kamaramdaki kızı hiçbir yerde görememiştim.

"Böh!" dedi arkamdan bir ses.

Hızla arkama döndüm.

Ben Howard. Burada ne halt ediyordu bu? Son gördüğümden beri bıraktığı gür hipster sakalının arasından sırıtıyordu.

"Ben," dedim ince bir sesle, şaşkınlığımı bastırmaya çalışarak. "Nasılsın? Cole Lederer ile tanışmış mıydın? Ben ile *Velocity*'de birlikte çalışmıştık. Şimdi Ben şeyde yazıyor... Nerede yazıyorsun? *Indie? Times?*"

"Biz birbirimizi tanıyoruz," dedi Ben sakince. "O Greenpeace olayında birlikte çalışmıştık. Nasıl gidiyor, dostum?"

"Her şey yolunda," dedi Cole. Erkeklerin, el sıkışmak için fazla metroseksüel oldukları ama yumruklarını birbirine vurmak için de yeterince havalı olmadıkları durumlarda yaptıkları gibi yarım yamalak sarıldılar.

"İyi görünüyorsun, Blacklock," dedi Ben, yüzünü bana dönüp beni tepeden tırnağa süzerek. O anda taşaklarına dizimle vurmak istedim ama bedenimi saran elbisem çok dardı. "Gerçi... acaba sen, eee, yine kafes dövüşüne mi başladın?"

Bir anlık tereddütten sonra ne demeye çalıştığını anladım: yanağımdaki yarayı kastediyordu. Belli ki kapatıcı konusunda sandığım kadar uzman değilmişim.

Kapının yanağıma çarpması ve evime giren adamın –Ben'in boylarındaydı ve parlak siyah gözleri aynı onun gözleri gibiydi– görüntüleri gözümün önünde hâlâ o kadar canlıydı ki kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsüm sıkıştı. Uzun bir süre cevap vermek için doğru sözcükleri bulamadım. Yüzümdeki buz gibi ifadeyi silmeye çalışmadan gözlerinin içine baktım.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi elini kaldırarak. "Beni ilgilendirmez, biliyorum. Tanrım, bu çok sıkıyor." Papyonunu hızla çekti. "Bu işi nasıl kaptın peki? Terfi mi ettin?"

"Rowan hasta," dedim kısaca.

Oluşan tuhaf sessizlik, "Cole!" diye bağıran bir sesle bölündü. Hepimiz dönüp arkamıza baktık. Beyaz meşe zeminin üzerinde tüm zarafetiyle süzülerek gelen Tina'ydı. Gümüş renkli elbisesi yılan derisi gibi hışırdıyordu. Lederer'ı iki yana-

ğından yavaşça öperken beni ve Ben'i görmezden geldi. "Tatlım, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu." Sesi, yoğun duygularının etkisiyle derinden geliyordu. "*Vernean* için söz verdiğin şu fotoğraf çekimini ne zaman yapacaksın?"

"Merhaba, Tina," dedi Cole, yorgun bir sesle.

"Seni Richard ve Lars ile tanıştırayım," diye mırıldandı Tina. Lederer'ın koluna girerek onu en başta fark ettiğim erkek grubuna doğru götürdü. Lederer, Tina'ya kendini teslim etmişti ama giderken hafifçe arkasına bakıp keder içinde gülümsedi. Ben arkasından baktıktan sonra yeniden bana döndü ve kaşını öyle komik bir zamanlamayla havaya kaldırdı ki gülmekten kendimi alamadım.

"Bence balonun en güzel kızının kim olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?" dedi sakince. Başımı onaylarcasına sallamam gerekti. "Sen nasılsın bu arada?" diye devam etti. "Hâlâ o Amerikalıyla birlikte misin?"

Ne söyleyebilirdim ki? Bilmediğimi mi? Her şeyi onu kaybetmeme yol açacak kadar mahvettiğimi mi?

"Hâlâ çok yoğun," dedim en sonunda, yüzümü ekşiterek.

"Yazık. Ama fiyortlarda yaşanan fiyortlarda kalır..."

"Ah, defol Howard," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Şansımı denediğim için beni suçlayamazsın."

Suçlayabilirim, diye geçirdim içimden ama ona bir şey söylemedim. Onun yerine yanımdan geçen garsondan bir kadeh daha aldım ve konuyu değiştirecek bir şey bulma umuduyla etrafıma bakındım.

"Peki diğerleri kim?" diye sordum. "Seni, beni, Cole'u, Tina'yı ve Archer'ı biliyorum. Ah, bir de Alexander Belhomme var. Şuradakiler kim?" Tina'nın sohbet ettiği küçük grubu işaret ettim. Üç erkek ve iki kadın vardı. Kadınlardan biri benim yaşlarımdaydı ama yaklaşık elli bin pound kadar daha iyi giyinmişti. Diğer kadın ise... diğer kadın bambaşka bir vakaydı.

"Onlar Lord Bullmer ve ahbapları. Bildiğin gibi o adam bu geminin sahibi ve şirketin sembolik yöneticisi diyebiliriz herhalde."

Gruba bakıp Wikipedia'da gördüğüm kadarıyla Lord Bullmer'ın hangisi olduğunu çıkarmaya çalıştım. İlk başta emin olamadıysam da daha sonra güçlü bir kahkahayla başını arkaya atan adamın o olduğunu anladım. Uzun boyluydu, incecikti ve üzerindeki takımın kesimi öyle kusursuz görünüyordu ki ısmarlama olduğundan emindim. Teni, dışarıda epey zaman geçirmiş gibi çok bronzdu. Gülerken parlak mavi gözleri kayboluyordu ve iki şakağında da beyazlaşmış saçlar vardı ama bu beyazlık yaştan değil, saçlarının aşırı siyah olmasından kaynaklanıyordu.

"Çok genç. Bizim yaşımızda birinin asilzade olması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Galiba adam aynı zamanda Vikont Bilmem Kim. Elbette para asıl karısından geliyor. Karısı, Lyndstad varisi ve ailesi otomobil üreticisi. Kimleri kastettiğimi anladın, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım. İş dünyasını yakından tanımıyor olabilirim ve aile de gizli meşhurlardan olabilir ama ben bile Lyngstad Vakfı'nı duydum. Uluslararası bir felaket bölgesinin görüntüleriyle her karşılaştığınızda kamyonlarda ve yardım kolilerinde logoları hemen göze çarpıyordu. Aklıma birden geçen sene gazetelerde gördüğüm bir fotoğraf geldi; Cole'un çektiği bir fotoğraf bile olabilirdi bu. Fotoğrafta Suriyeli bir anne üzerinde Lyngstad yazan bir kamyonun üzerinde kollarında bebeğiyle duruyor, aracı durdurmak için büyü yaparcasına çocuğu şoföre doğru tutuyordu.

"Bu o mu?" Sırtı bana dönük duran zarif, beyaza çalan sarı saçlı kadını işaret ettim. Adamlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Üzerindeki pembe yabani ipek elbise öyle sadeydi ki kendi elbisemi çocukluğumda bayramlıklarımın durduğu dolaptan almışım gibi hissettim. Ben, başını iki yana salladı.

"Hayır, o Chloe Jenssen. Eski bir model ve şu Lars Jenssen denen sarışın herifle evli. Adam finans sektöründe güçlü bir isim ve büyük bir İsveç yatırım grubunun başı. Bullmer'ın onu potansiyel bir yatırımcı olarak gördüğünü tahmin ediyorum. Hayır, o yanında duran ve başında şal olan kadın Bullmer'ın karısı."

Ah... Bambaşka bir vaka olan kadın oydu. Gruptaki diğer insanların tersine başında şal olan bu kadın, hasta gibi görünüyordu. Üzerinde şekilsiz, gri, ipek bir kimono vardı ve gözleriyle çok uyumluydu. Buradan bile başındaki ipek eşarbı görebiliyordum ve teni kireç gibi beyazdı. Bu solgunluğu, oldukça sağlıklı görünen grubun diğer üyeleri arasında hemen dikkat çekiyordu. Kadına dik dik baktığımı fark edip bakışlarımı çevirdim.

"Hastaydı," dedi Ben, gereksiz bir şekilde. "Meme kanseri. Galiba epey ciddiydi."

"Kaç yaşında?"

"Otuz bile yoktur herhalde. Kocasından genç."

Ben kadehini kafasına dikip garsonu bulmaya çalışırken ben de yeniden aynı kadına bakmaya başladım. İnternette gördüğüm bir fotoğraftan yola çıkarak onu asla tanıyamazdım. Ya gri teninden ya da bol ipek şalından dolayı çok yaşlı görünüyordu ve o gösterişli sarı saçlarını kestirmişti. Bambaşka bir kadın gibi duruyordu.

Neden evindeki koltukta yatmak varken buradaydı? Ama sonra, "Neden burada olmasın ki?" diye sordum kendi kendime. Belki önünde uzun bir hayat kalmamıştı. Belki zamanını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu. Belki de –yalnızca fikir yürütüyordum– sadece gri elbiseli öteki kadının ona acıyan gözlerle bakmayı kesip rahat bırakmasını istiyordur.

Yine gözlerimi kaçırıp hakkında tahmin yürütmesi bu kadar zalimce olmayan birilerini aradım. Grupta hiç bilmediğim tek bir kişi kalmıştı. Uzun boylu, diğerlerinden yaşlı

bir adamdı bu. Beyazlaşan sakalları düzgünce tıraşlanmıştı ve göbeği uzun öğle yemeklerinin bir ürünü gibi görünüyordu.

"Şu Donald Sutherland'a benzeyen adam da kim?" dedim Ben'e. Ben, etrafına bakındı.

"Kim? Ha, o Owen White. İngiliz yatırımcı. Richard Branson gibi; sadece ondan daha düşük ölçekli."

"Tanrım, Ben. Sen bütün bunları nereden biliyorsun? Yüksek sosyeteye dair ansiklopedik bilgin falan mı var?"

"Eee, hayır." Ben, şüpheci gözlerle bana baktı. "Konuk listesi için basın ofisini aradım ve herkesi Google'ladım. Çok da Sherlock Holmes sayılmam."

Lanet olsun. Lanet olsun. Bunu ben neden yapmadım ki? İyi bir gazeteci bunu yapmalıydı ve benim aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama Ben muhtemelen son birkaç gününü uykusuzluk ve travma sonrası stres bozukluğu içinde geçirmemiştir.

"Peki ya..."

Ben, tam bir şey söyleyecekti ki şampanya kadehine çarpan metalin "çın çın çın!" sesi onu susturdu. Lord Bullmer odanın tam ortasına doğru yürüdü. Camilla Lidman, elindeki kadehi ve çay kaşığını bırakıp Bullmer'ı takdim etmek üzere öne doğru bir adım atacak gibi oldu ama Bullmer elini savuşturunca kadın silinen gülümsemesiyle geri çekilmek zorunda kaldı.

Salona bir anda saygılı ve beklenti dolu bir sessizlik hâkim oldu. Lord Bullmer nihayet söze başladı:

"*Aurora*'yı bu ilk yolculuğunda yalnız bırakmayan herkese teşekkür ederim," dedi. Sesi sıcaktı ve devlet okuluna gidenlerin hissetmek istediği sınıf gözetmeyen bir tavrı vardı. İnsan, mavi gözlerinin çekiciliğine karşı koyamıyordu. "Adım Richard Bullmer. Karım Anne ile sizi *Aurora*'da ağırlamaktan mutluluk duyarız. Bu gemideyken kendinizi evinizde gibi hissetmenizi istiyoruz." "Evimizde gibi mi?" diye fısıldadı Ben. "Onun evinde denize nazır bir balkon ve ücretsiz mini bar olabilir ama benimkinde yok."

"Seyahatlerin ödün vermek anlamına gelmemesi gerektiğine inanıyoruz," diye devam etti Bullmer. "*Aurora*'da her şey istediğiniz gibi olmalı. Eğer öyle olmazsa personelim ve ben şikâyetlerinizi dinlemeye hazırız." Durdu ve topun ağzında olacak asıl kişinin o olduğunu işaret etmek istercesine Camilla'ya göz kırptı.

"Aranızda beni tanıyanlar İskandinavya'ya olan tutkumu bilirler. İnsanlarının sıcaklığını," Lars'a ve Anne'e baktı, "yemeklerinin lezzetini," kalabalığın arasından geçen dereotlu ve karidesli kanepelerle dolu tepsiyi işaret etti, "ve Finlandiya'nın inişli çıkışlı ormanlarından İsveç takımadasının dağınık adalarına, karımın doğup büyüdüğü Norveç fiyortlarının görkemine kadar her şeyini çok severim. Ama benim için İskandinav manzarasının en belirleyici özelliği –belki size çelişkili gelecek ama– karadaki güzellikleri değil, geniş ve neredeyse yapay derecedeki temiz gökyüzüdür. İşte İskandinav kışlarının asıl görkemi de bu gökyüzündedir: Kuzey Işıkları, *Aurora Borealis*. Doğada hiçbir şey kesin değildir ama Kuzey Işıkları'nın bu muhteşemliğini bu gemide sizinle paylaşmayı umuyorum. *Aurora*, herkesin ölmeden önce görmesi gereken bir şey. Bayanlar ve baylar, lütfen şimdi kadehlerinizi *Aurora* Borealis'in bu ilk yolculuğuna kaldırın. Bu ismin güzelliği hiçbir zaman solmasın."

Hepimiz söyleneni yapıp "*Aurora* Borealis'e," diye bağırdıktan sonra kadehlerimizi kafamıza diktik. Alkolün boğazımdan süzüldüğünü, hâlâ acıyan yanağımla birlikte her şeyin acısını azalttığını hissettim.

"Haydi Blacklock," dedi Ben, boş kadehini bırakarak. "Üzerimize düşen görevi yerine getirip sohbete katılalım."

Grubun yanına Ben ile gitmek istemiyordum. Geçmişimizi düşünürsek ikimizi çift sanmaları ihtimali hoş değildi ama ben geride dururken Ben'in yeni bağlantılar kurması fikri de beni rahatsız etmişti. Gruba doğru yürümeye başladığımızda

Anne Bullmer'm kocasının koluna dokunarak kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Adam başını evet anlamında sallayınca kadın da kimonosunun önünü kapadı ve ikisi birlikte kapıya doğru yürümeye başladı. Richard, Anne'in kolunu endişeli bir şekilde tutuyordu. Salonun orta yerine vardığımızda Anne bize öyle tatlı gülümsedi ki yorgun ve ince kemikli yüzü eski güzelliğini yansıtan bir ışıltıyla parladı. O sırada hiç kaşı olmadığını fark ettim. Kaşsız oluşu ve çıkık elmacık kemikleri ona kafatasını andıran tuhaf bir görüntü katıyordu.

"Beni affedeceğinizden eminim," dedi. Saf bir BBC İngilizcesiyle konuşuyordu ve sesinde herhangi bir aksan duyamadım. "Çok yorgunum, korkarım bu akşam yemeğe kalamayacağım. Ama yarın sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Elbette," dedim ve gülümsemeye çalıştım, "ben... ben de sabırsızlanıyorum."

"Karımı kamarasına götüreceğim," dedi Richard Bullmer. "Akşam yemeği servis edilmeden önce dönmüş olurum."

Yavaşça uzaklaşmalarını izledikten sonra, "İngilizcesi mükemmel," dedim Ben'e. "Norveçli olduğunu anlamak imkânsız."

"Norveç'te pek uzun süre yaşadığını sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla çocukluğunun büyük bir kısmını İsviçre'deki yatılı okullarda geçirmiş. Pekâlâ Blacklock, ben aralarına sızıyorum, beni kolla."

Salonun karşı tarafına doğru büyük adımlarla yürüdü, tepsiden bir avuç kanepe aldı ve gazeteci olmak için doğmuş birinin deneyimli rahatlığıyla kendini o küçük grubun içine dâhil etti.

"Belhomme," dediğini duydum. Ses tonu, Essex'teki sosyal konutlarda büyüdükten sonra bambaşka bir çevreye dâhil olmuş olmanın verdiği sahte bir Eski Eton'lı neşesi taşıyordu. "Sizleri tekrar görmek ne güzel! Bayım, siz Lars Jenssen olmalısınız. *FT*'deki biyografinizi okumuştum. Duruşunuza hayranım. Prensipleri iş hayatıyla birleştirmek pek kolay değildir."

Ah, şuna bak, zehir gibi network kuruyor. Ben *Velocity*'de Rowan'ın gölgesinde sıkışıp kalmışken onun *The Times*'ta araştırma yapmasına şaşmamak gerek. Yanlarına gitmeliydim. Tıpkı Ben gibi onlarla sohbet etmeliydim. Bunun benim için büyük bir şans olduğunu biliyordum. O halde neden burada kadehimi soğuk parmaklarımın arasında tutmuş, hiçbir şey yapmadan öylece duruyordum?

Garson, elinde bir şişe şampanyayla çıkagelince yanlış olduğunu bile bile kadehimi doldurmasına izin verdim. Garson geri çekildiğinde içkimden umursamaz bir yudum aldım.

"Ne düşünüyorsun?" dedi kısık bir ses, kulağıma. Arkama döndüğümde Cole Lederer ile karşılaştım.

"Ne mi düşünüyorum?" dedim zar zor. Avuçlarım ter içinde kalmıştı. Bu sorunumu çözmem gerekirdi.

Lederer gülünce hatamı anladım.

"Ah, pardon, dalmışım da," dedim. Hem kendime hem de bu tuhaf tavrı için ona kızmıştım.

"Özür dilerim," dedi gülümsemeye devam ederek. "Böldüğüm için özür dilerim ama öylece dikilmiş dudaklarını yerken epey düşünceli bir halin vardı."

Dudaklarımı mı yiyormuşum? Pekâlâ, oldu olacak Mary Jane ayakkabılarımın burnunu çamura daldırıp kirpiklerimi de kırpıştırayım.

Ben ve network kurma yeteneksizliğim dışında ne düşündüğümü hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek şey evime giren piçti ama Lederer'a bundan bahsedecek değildim. Onun bana gazeteci olarak saygı duymasını istiyordum, bana üzülmesini değil.

"Ah... eee... politika?" dedim en sonunda. Şampanya ve yorgunluk üzerime çökmeye başlamıştı. Beynim pek düzgün çalışmıyordu ve başım ağrıyordu. Sarhoşluğa giden yolu yarıladığımı ve bunun iyi bir sarhoşluk türü olmadığını fark ettim.

Cole, şüpheci gözlerle yüzüme baktı.

"Peki sen ne düşünüyordun?" dedim ters ters. Düşüncelerimizi içimizde tutmanın bir nedeni vardır; onları insanların içinde paylaşmak hiç güvenli değildir.

"Dudaklarına bakmaktan başka mı?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve içimdeki, kartvizitini alana kadar onunla flört edecek olan Rowan'ı dizginlemeye çalıştım.

"Gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim," diye devam etti Cole. Dalganın çarpmasıyla gemi sallandıkça şampanya kovalarındaki buzlar tıkırdıyordu. Cole, duvara tutunmuştu. "Müstakbel eski karımı düşünüyordum."

"Ah, buna üzüldüm," dedim. Gördüğüm kadarıyla o da sarhoştu ama bunu saklamayı iyi beceriyordu.

"Düğünümde sağdıcım olan adamla yatıyor. Ben de bu iyiliğe nasıl karşılık verebileceğimi düşünüyordum."

"Nedimesiyle yatarak?"

"Ya da sadece herhangi biriyle yatarak..."

Hah. Birbiri ardına sıraladığı teklifler gittikçe açık sözlü bir hal almıştı. Pespaye bir çapkın olmak yerine şansını deneyen bir adam gibi çekici görünmeyi nasıl başardığını anlayamıyordum.

"Bence bu konuda pek zorlanmazsın," dedim sakince. "Tina'nın buna memnun olacağından eminim."

Cole kahkaha attı. Ben ile Tina'nın kariyerim uğruna Cole'un kollarına atılmam konusunda benzer şakalar yaptıklarını düşününce kendimi suçlu hissettim. O halde Tina cazibesini kullanmıştı. Pekâlâ. Bu, büyük bir suç sayılmazdı.

"Özür dilerim," dedim. Keşke sözlerimi geri alabilseydim. "Ucuz bir şakaydı."

"Ama doğruydu," dedi Cole sakince. "Tina bir şeyleri elde edebilmek için kendi anneannesinin bile derisini yüzer. Benim tek endişem," dedi şampanyadan bir yudum daha alıp gülümseyerek, "bu karşılaşmadan sağ çıkabilmek."

"Bayanlar ve baylar," dedi bir kamarot, sohbetimizi bölerek. "Akşam yemeği az sonra Jansson Salonu'nda servis edilecektir."

Söz konusu salona doğru yürümeye başladığımız sırada birinin beni izlediğini hissedip arkama döndüm. Bu, şüpheci gözlerini üzerime dikmiş olan Tina'ydı.

8

Personelin bizi yan taraftaki minyatür yemek salonuna alması şaşırtıcı derecede uzun sürdü. Ben, daha önce bindiğim gemilerdeki gibi dizi dizi masaların ve pratik uzun bir büfenin yer aldığı bir salon bekliyordum. Elbette gerçekler çok daha farklıydı; evinde ham ipekten perdeler ve kesme cam kadehler olan birini bilsem, buranın herhangi birinin evi olduğunu bile iddia edebilirdim.

Oturduğumuz sırada başım acı içinde zonkluyordu ve açlıktan ölüyordum; ya da ancak tatlıdan sonra ikram edileceğini düşünürsem kahvesizlikten ölüyordum. Çok uzun bir yoldan gelmiş gibiydim.

Misafirler altı kişilik ikişer masaya ayrılmıştı ama her iki masada da birer kişilik boş yer vardı. Acaba biri 10 numaralı kamaradaki kızın mıydı? Alçak sesle hızlı bir yoklama yaptım.

Birinci masada Richard Bullmer, Tina, Alexander, Owen White ve Ben Howard vardı. Boş olan yer ise Richard Bullmer'ın tam karşısıydı.

İkinci masada ben, Lars ve Chloe Jenssen, Archer ve Cole vardı. Cole'un yanı boştu.

"Buradaki servisi kaldırabilirsin," dedi Cole, elinde bir şişe

şarapla gelen garsona. Eliyle kullanılmayan servisi işaret etti. "Karım bu geziye katılamadı."

"Ah, özür dilerim efendim." Hafifçe eğilerek selam verdikten sonra arkadaşına bir şey söyledi ve servis ortadan kaldırıldı. İşte bu her şeyi açıklıyordu. Ama birinci masadaki boş yer hâlâ duruyordu.

"Chablis?" diye sordu garson.

"Evet, lütfen." Cole, kadehini uzattığı sırada Chloe Jenssen elini bana doğru uzattı.

"Galiba bizi tanıştıran olmadı." Ufak tefek bedeninden beklenmeyecek kadar alçak ve boğuk bir sesi vardı. Essex aksanıyla konuşuyordu. "Adım Chloe. Chloe Jenssen. Ama meslek hayatımda bilinen adım Wylde."

Tabii ya. Adını söylediğinde onu tanıdım; meşhur, geniş elmacık kemiklerini, gözlerinin Slav eğimini ve beyaza çalan sarı saçlarını hemen hatırladım. Sahne makyajı ve ışıkları olmadan da uhrevi sayılabilecek bir güzelliği vardı. Sanki İzlanda'daki küçük bir balıkçı kasabasından ya da Sibirya'daki bir kır evinden çekilip alınmış gibiydi. Görünüşü, şehir dışındaki bir süper markette bir modellik ajansı tarafından keşfedilip nasıl modelliğe başladığını gayet iyi açıklıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve ben de elimi uzattım. Parmakları soğuktu ve elimi güçlü bir şekilde sıkarken iri yüzükleri avucuma battı. Yakından daha da güzel görünüyordu. Elbisesinin sade güzelliği benimkini öylesine gölgede bırakıyordu ki farklı gezegenlerden gelmiş gibiydik. Yakasına yapışmamak için kendimi zor tuttum. "Ben Lo Blacklock."

"Lo Blacklock!" Gürültülü bir şekilde güldü. "Bayıldım buna. Ellili yıllardaki film yıldızlarının adını andırıyor. Hani şu ince belli, memeleri çenesine kadar çıkmış olanlardan."

"Keşke öyle olsaydım." Başımın gittikçe artan ağrısına rağmen sırıtmayı başardım. Neşesi bulaşıcı gibiydi. "Bu da eşin olmalı, değil mi?"

"Evet, Lars." Onu sohbete dâhil edip benle tanıştırmak için can atarcasına kocasına baktı ama kocası Cole ve Archer ile derin bir sohbete dalmıştı. Chloe de gözlerini devirip yeniden bana döndü.

"Biri daha mı katılacak?" diye sordum, birinci masadaki boş yeri işaret ederek.

Chloe başını iki yana salladı. "Sanırım orası Anne'in yeriydi. Onu tanıyor musun? Richard'ın karısı. Kendini pek iyi hissetmiyor. Yemeğini kamarasında yemeye karar verdi galiba."

"Elbette." Tahmin etmeliydim. "Onu yakından mı tanıyorsun?" diye sordum.

Chloe başını iki yana salladı. "Hayır, ben Richard'ı yakından tanırım. Lars vasıtasıyla. Ama Anne Norveç'ten pek ayrılmaz." Sesini alçalttı ve gizli gizli konuşmaya başladı. "Münzevi bir hayat yaşadığı için onu gemide gördüğüme şaşırdım; ama kansere yakalanmak..."

Koyu renkli beş tane kare tabak gelince sözleri yarım kaldı. Her bir tabakta gökkuşağı renklerinde küçük kareler ve çime benzeyen şeylerin üzerine konmuş köpük yığınları vardı. Ne yemek üzere olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Şekerotu köpüğü ve havada kurutulmuş deniz börülcesi kırpıntıları eşliğinde pancar turşulu denizçakısı," dedi kamarot.

Garsonlar geri çekildi ve Archer çatalını alarak en neon renkli karelerden birine batırdı.

"Denizçakısı mı?" dedi şüpheci bir sesle. Yorkshire aksam televizyondakinden daha güçlüydü. "Bu çiğ deniz kabuklularına bir türlü ısınamadım. Tüylerimi ürpertiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Chloe. Yamuk bir ağızla kedi gibi gülümsedi. Bu, flörtle kuşku arasında bir gülümsemeydi. "Ben senin Aborjin yemekleri yediğini sanıyordum; böcek, kertenkele falan yani."

"İnsanın işi bu tür yemekler olunca tatil gününde de gü-

zel bir biftek yemek istiyor," dedi ve güldü. Bana dönüp elini uzattı. "Archer Fenlan. Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Lo Blacklock," dedim, ağzımda bahar köpüğü olmadığını umduğum bir şey varken. "Tanışmıştık aslında ama hatırlamazsınız. Ben *Velocity*'de çalışıyorum."

"Ah, evet. O halde Rowan Lonsdale ile çalışıyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Ona hazırladığım yazıyı beğendi, değil mi?"

"Evet, çok popüler oldu. Hakkında birçok tweet atıldı."

"Yenilebilir Olduğunu Bilmediğiniz On İki Şaşırtıcı Derecede Lezzetli Yemek" ya da benzer başlıklı bir yazıydı. Yazı, Archer'ın kameraya gülümseyerek ateş üzerinde korkunç bir şey kızartırken çekilmiş bir pozuyla resimlendirilmişti.

"Yemeyecek misin?" dedi Chloe, Archer'ın tabağını işaret ederek. Kendi tabağı neredeyse boştu. Köpüğü parmağıyla alıp yaladı.

Archer bir anlık tereddütten sonra tabağını itti. "Galiba bunu pas geçeceğim," dedi. "Sonraki yemeği bekleyeyim."

"Mantıklı," dedi Chloe. Yine yavaş ve yamuk bir gülüş takındı. Kucağında bir şeyin hareket ettiğini görüp baktığımda, masanın altından Lars ile el ele tutuştuklarını masa örtüsüne rağmen gördüm. Lars'ın başparmağı ritmik olarak Chloe'nın elini okşuyordu. Bu samimi görüntünün herkesin ortasında sergilenmesi beni biraz şaşırtmıştı. Belki de Chloe'nin cilveli tarafı göründüğü gibi değildi.

Archer'ın benimle konuştuğunu fark edince yüzümü ona döndüm ve odaklanmaya çalıştım. "Özür dilerim," dedim, "dalmışım. Ne demiştin?"

"Kadehini doldurayım mı dedim. Boşalmış da."

Kadehime baktım. Chablis bitmişti; oysa içtiğimi bile hatırlamıyordum. "Evet, lütfen," dedim.

Archer kadehimi doldururken şimdiye kadar ne kadar iç-

tiğimi kestirmeye çalıştım. Bir yudum aldığım sırada Chloe bana doğru uzandı ve sessizce, "Sorduğum için kusura bakma ama yanağına ne oldu?" diye sordu.

Şaşkınlığım yüzümden okunmuş olacak ki elini "Her neyse," dercesine savurdu.

"Özür dilerim, boş ver, beni ilgilendirmez. Ben sadece... ben hep kötü ilişkiler yaşadım da o yüzden."

"Ah... hayır!" Bu yanlış anlaşılma beni utandırmıştı. Sanki benim hatamdı ya da Judah'yı sırtından bıçaklamıştım. Oysa ikisi de doğru değildi. "Hayır, öyle bir şey değil. Evime hırsız girdi."

"Gerçekten mi?" Şoka girmiş gibiydi. "Sen evdeyken mi?"

"Evet. Bu aralar çok sıklaştı böyle şeyler ya da polis bana öyle söyledi."

"Peki sana mı saldırdı? Tanrım."

"Pek sayılmaz." Ayrıntıya girmek istemiyordum. Konuştukça rahatsız edici anları yeniden hatırladığım için değil, bunu gurur meselesi yaptığım için. O masada bir profesyonel gibi, düzgün, yetenekli, her şeyin üstesinden gelebilen bir gazeteci olarak oturmak istiyordum. Kendimi korkuya kapılmış, yatak odasına sinmiş bir kurban gibi tanıtmak niyetinde değildim.

Ama artık hikâyemi öğrenmişti –en azından yüzde doksanını– ve olanları açıklamamak olduğumdan farklı görünerek sempati kazanmaya çalışmak gibi olacaktı.

"Bu... bir kazaydı, gerçekten. Kapıyı yüzüme kapatınca yanağıma çarptı. Bence amacı bana zarar vermek değildi."

Odamda kalıp başımı yorganın altına gömmeliydim. Aptal Lo, neden başını dışarı çıkarırsın ki?

"Kendini korumayı öğrenmelisin," dedi Archer. "Ben öyle başlamıştım. Kraliyet Piyadeleri. Önemli olan boy pos değil; sizin gibi bir kız bile gücünü kullanmayı öğrendiğinde bir erkeği yenebilir. Bak, sana göstereyim." Sandalyesini geriye itti. "Ayağa kalk."

Biraz yadırgayarak söylediğini yaptım. Olağanüstü bir hızla kolumu yakalayıp sırtıma doğru büktü. Dengemi kaybetmiştim. Boştaki elimle masaya tutundum ama omzumdaki bükme hareketi devam etti ve beni geriye doğru çekti. Kaslarım adeta itiraz halinde bağırıyordu. Acı ve korkuyla karışık bir ses çıkardım. Göz ucuyla Chloe'nin şok içindeki yüzünü gördüm.

"Archer!" dedi ve sonra daha telaşlı bir şekilde, "Archer, onu korkutuyorsun!" diye ekledi.

Archer kolumu bıraktığında sandalyeme oturdum. Bacaklarım tir tir titriyordu. Omzumun nasıl sızladığını belli etmemeye çalıştım.

"Özür dilerim," dedi Archer, sandalyesini yeniden masaya doğru sırıtarak çekerken. "Umarım canını yakmamışımdır. Kendi gücümü bilmiyorum. Ama ne demek istediğimi anlamışsındır. Saldırgan senden daha iri de olsa işe yarayacak bir numaradır bu. Öğrenmek istersen..."

Gülmeye çalıştım ama çok sahte ve titrek bir ses çıktı.

"Biraz içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Chloe ve kadehimi doldurdu. Archer, garsonla konuşmak için arkasına döndüğü sırada Chloe kısık sesle, "Archer'ı boş ver. İlk karısıyla ilgili dedikoduların doğru olduğuna inanmaya başladım. Eğer yaranı saklamak için bir şey istersen bir ara kamarama uğra. Bir dolu hile biliyorum ve iyi bir makyaj sanatçısıyımdır."

"Tamam, uğrayacağım," dedim gülümsemeye çalışarak. Sahte ve zoraki bir gülümsemeydi. Bu tavrımı saklamak için kadehimden bir yudum aldım. "Teşekkürler."

Başlangıç yemeğinden sonra tabaklar değişti ve kendimi bir anda Archer'ın olmadığı diğer masada, Tina ile Alexander'ın arasında buldum. Dünya yemekleri hakkında bilgi dolu bir sohbet içindeydiler.

"Mutlaka denemeniz gereken saşimi türü fugudur," dedi

Alexander, belini sıkan kuşağına peçete sererken. "En lezzetlisi odur."

"Fugu mu?" dedim, sohbete dâhil olmaya çalışarak. "O çok zehirli olan değil mi?"

"Kesinlikle. Zaten o yüzden eşsiz bir deneyim. Ben hiçbir zaman bir uyuşturucu müptelası olmadım; kendi zayıflıklarımı tanırım ve zevkime çok düşkün olduğumun da farkındayım, bu nedenle bu tür şeyleri kullanma konusunda kendime asla güvenmedim, ama fugu yedikten sonra deneyimlenen nöron tepkilerin uyuşturucuya benzediğini tahmin edebiliyorum. Fuguyu yiyen hayatını tehlikeye atar ve kazanır."

"Başarılı bir şef için sanatın, balığın zehirli kısımlarını mümkün olduğunca ince kesip bu deneyimi daha da güçlendirmek için toksinlerin yalnızca küçük bir miktarını etin üzerinde bırakmak olduğu söylenir, değil mi?" dedi Tina şarabını yudumlarken.

"Evet, bunu duymuştum," dedi Alexander. "Çok küçük miktarlarda alındığında uyarıcı etkisi oluyor ama o özel kesme tekniği balığın pahalı oluşuyla ve şefin tek bir parçayı bile ziyan etmek istememesiyle ilgili olabilir."

"Peki ne kadar zehirli?" diye sordum. "Yani miktar olarak? Ne kadar yemek gerekir?"

"Yani, esas mesele bu," dedi Alexander. Masaya doğru uzandı, konuya ısınırken gözlerinde rahatsız edici bir ışıltı belirdi. "Balığın her parçasında farklı ölçüde zehir bulunuyor ama en zehirli parçaları –yani karaciğeri, gözleri ve yumurtalıkları– çok küçüktür. Gramla ölçülebilir. Siyanürden bin kat daha ölümcül olduğu söylenir." Bir çatal dolusu balık carpaccio'yu ağzına tıkarak konuşmaya devam etti: "Korkunç bir ölüm tarzı olmalı. Bize Tokyo'da bu yemeği hazırlayan şef zehrin sürecini büyük bir mutlulukla anlatmıştı: Önce kaslar paralize oluyor ama kurbanın zihni zarar görmüyor. Tüm bu süreç boyunca kurbanlar bilincini yitirmiyor ama kaslar işle-

vini kaybediyor ve en sonunda nefes alamıyorlar." Yutkundu, nemli dudaklarını yaladı ve gülümsedi. "En sonunda boğuluyorlar."

Tabağımdaki çiğ balık parçalarına baktığımda ya şaraptan, ya Alexander'ın hararetli tanımlamalarından ya da deniz tuttuğu için aniden iştahım kaçtı. İsteksizce bir parçayı ağzıma götürüp çiğnedim.

"Tatlım, bize kendinden bahsetsene," dedi Tina aniden. Alexander'ı bırakıp dikkatini bana vermesine şaşırmıştım. "Duyduğuma göre Rowan ile çalışıyormuşsun, öyle mi?"

Tina, seksenlerin sonunda *Velocity*'de çalışmaya başlamıştı ve Rowan ile yolları çok kısa bir süreliğine kesişmişti. Rowan hâlâ ondan ve onun efsanevi vahşiliğinden söz ederdi.

"Doğru." Rahatsız edici bir aceleyle ağzımdakileri yuttum. "Yaklaşık on senedir."

"Seni böyle bir yolculuğa gönderdiğine göre onun için önemli olmalısın. Herhalde çok başarılısın."

Sandalyemde kıpırdanmaya başladım. Buna ne cevap verebilirdim ki? "Aslında serum alıyor olmasaydı böyle bir görev için bana güvenir miydi, bilmiyorum," mu demeliydim?

"Çok şanslıyım," dedim en sonunda. "Burada olmak gerçekten büyük bir ayrıcalık ve Rowan kendimi kanıtlamayı ne kadar çok istediğimi biliyor."

"Tadını çıkar o halde." Tina kolumu okşadığında soğuk yüzüklerini hissettim. "İnsan bu hayatı bir kez yaşıyor, öyle değil mi?"

9

İki kez yer değiştirdik ama bir türlü Bullmer'ın yanına denk gelemedim. Ta ki kahve servis edilene ve Lindgren Lounge'a geri dönene kadar. Elimde kahvemle salonun ortasına doğru, geminin sallanmasına karşın dengemi korumaya çalışarak tehlikeli bir şekilde yürürken yüzümde bir flaş patladı. Tökezledim ve elimdeki kahveyi dökmekten son anda kurtuldum. Kiraladığım elbiseme ve hemen yanımdaki beyaz koltuğa birkaç damla sıçramıştı.

"Gülümseyin," dedi bir ses kulağıma. Fotoğrafçının Cole olduğunu anladım.

"Lanet olsun, seni salak," dedim sinirli bir şekilde ve hemen kendimi tekmelemek istedim. İstediğim son şey, kabalığımı Rowan'a bildirmesi olurdu. Galiba düşündüğümden de sarhoştum. "Size demedim," dedim beceriksizce, hatamı gizlemeye çalışarak. "Kendimi kastediyordum. Koltuğu."

Huzursuzluğumu görünce kahkahayı bastı. "Güzel bir yalan. Endişelenmeyin, patronunuza hakkınızda hikâyeler anlatmayacağım. Egom o kadar kırılgan değildir."

"Ben..." diyerek çırpındım ama aklımdan geçenleri söylediği için cümlemin arkasını getiremedim. "Ben sadece..."

"Boş verin. Hem bu kadar acele nereye gidiyordunuz? Antilop peşine düşmüş keskin bir nişancı gibi yürüyordunuz."

"Ben..." Bunu kabul etmek istemiyordum ama başım yorgunluk ve alkolle zonkluyordu. Bir anda gerçekleri söylemek daha kolay geldi. "Richard Bullmer ile konuşmayı umuyordum. Gece boyunca onunla konuşma fırsatını bir türlü yakalayamadım."

"Ve tam hamlenizi yapacakken ben her şeyi berbat ettim," dedi Cole, gözleri parlayarak. Yeniden gülümsediğinde ona bu kurtları andıran yırtıcı havayı verenin ön dişleri olduğunu anladım. "Ben bu meseleyi sizin için halledebilirim. Bullmer!"

Lars ile konuşmakta olan Richard Bullmer başını çevirip bize baktığında korkuyla ürperdim.

"Biri bana mı seslendi?"

"Evet," dedi Cole. "Gelip bu tatlı kızla konuşarak ona tuzak kurduğum için gönlünü alsana."

Bullmer güldü, yanındaki koltuğun kolçağında duran kadehini aldı ve yürümeye başladı. Geminin hafif sallantısına rağmen kolayca yürüyordu. Fiziksel olarak oldukça fit olduğunu ve bu özel kesim takımının altında kendini muhtemelen çok rahat hissettiğini düşündüm.

"Richard," dedi Cole, elini sallayarak, "bu Lo; Lo, Richard. Tam senin yanına geleceği sırada gizlice fotoğrafını çekince kahvesini döktü."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ama Bullmer, Cole'a bakarak başını iki yana sallıyordu.

"Fotoğrafları belli etmeden çekmen konusunda sana ne söylediğimi biliyorsun." Cole'un boynuna asılı duran ağır kamerayı işaret etti. "Kimse uygunsuz bir anda paparazzilere yakalanmak istemez."

"Ah, insanlar buna bayılır," dedi Cole sakince ve dişlerini göstererek kocaman sırıttı. "Gösterişli mekânlarda kendilerini ünlü hissetmelerini sağlar."

"Ben ciddiyim," dedi Richard. Gülümsemesine rağmen sesi artık neşeli gelmiyordu. "Özellikle de Anne." Sesini alçalttı. "O zamandan beri nasıl içine kapandığını biliyorsun."

Cole, başını evet anlamında sallarken yüzündeki gülümseme de kaybolmuştu. "Evet, tabii dostum. Onunki farklı bir durum. Ama Lo fotoğrafının çekilmesini pek sorun etmedi, öyle değil mi, Lo?" Kolunu omzuma atıp kendine doğru çekince omzum kamerasına çarptı. Gülümsemeye çalıştım.

"Evet," dedim beceriksizce. "Evet, tabii ki sorun değil."

"İşte bu," dedi Bullmer, göz kırparak. Tuhaf bir hareketti bu, Camilla Lidman ile konuşurken de aynı şeyi yapmıştı. Babacan bir tavır değildi bu, daha çok caydırıcı olacak kadar uygunsuz olan bir oyun sahasını düzgünleştirmeye çalışır gibi bir hali vardı. O göz kırpış, benim uluslararası bir milyoner olmadığımı düşündüğünün bir işaretiydi. Ben yalnızca sıradan, ulaşılabilir bir kadındım.

Ona ne cevap vereceğimi düşündüğüm sırada Owen White omzuna dokundu.

"Owen, sana nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Bullmer ve ağzımı açacak zamanım olmadan fırsat uçup gitti.

"Ben..." diyebildim sadece. Bullmer başını çevirip bana baktı.

"Bak, bu konularda konuşmak her zaman zordur. İstersen yarın planlı etkinliklerden sonra kamarama gel. Böylelikle güzelce konuşabiliriz."

"Teşekkürler," dedim. Acınacak kadar minnettar görünmemeye çalışıyordum.

"Harika. 1 numaralı kamaradayım. Sabırsızlanıyorum."

"Özür dilerim," dedi Cole kısık sesle. Nefesi kulağımın arkasına attığım saçları gıdıkladı. "Elimden gelenin en iyisini yaptım. Ne diyebilirim ki? O çok aranan bir adamdır. Gönlünüzü nasıl alabilirim?"

"Unutun gitsin," dedim beceriksizce. Fazla dibime girince geri çekilmek istedim ama Rowan'ın sesi beynimde yankı-

lanıyordu: "Network, Lo!" "Bana kendinizden bahsetsenize. Buraya gelmenizin nedeni ne? Pek alışkın olmadığınızı söylemiştiniz."

"Richard eski bir arkadaşımdır," dedi Cole. Yanından geçen garsonun tepsisinden bir kahve alıp yudumladı. "Balliol'da beraberdik. Bana buraya gelmeyi teklif edince hayır diyemeyeceğimi hissettim."

"Yakın mısınız?"

"Yakın diyemem. Aynı ortamlarda takıldığımız pek söylenemez. Biri oradan oraya gezen bir fotoğrafçı, diğeri de Avrupa'nın en varlıklı kadınlarından biriyle evli bir adam olunca görüşmek biraz zor oluyor." Gülümsedi. "Ama iyi bir adamdır. Doğuştan şanslı görünebilir ama işin aslı öyle değil. Zor zamanlar geçirdi ve sanırım bu yüzden her şeye daha sıkı sarıldı." Etrafı gösterdi; ipek, kristal ve parlak eşyaları işaret etti. "Maddi kaybın ne olduğunu iyi bilir. İnsan kaybetmenin de öyle."

Anne Bullmer'ı ve Richard'ın salon misafirlerle dolup taşarken onu kamarasına nasıl götürdüğünü düşündüm. Galiba Cole'un ne demek istediğini biliyordum.

Ancak saat on bir gibi odama dönebildim. Sarhoştum. Gerçi okyanusun ortasında olduğumuz için tam olarak ne kadar sarhoş olduğumu kestirmem güçtü. Üstelik geminin hareketleri şampanyayla birleşince epey mide bulandırıcı olmuştu ve şarapla birleşince tabii... Ah, bir de dondurulmuş aquavit shot'larıyla... Tanrım, amacım neydi acaba?

Kapıma ulaştığımda zihnim bir anda berraklaştı ve bir süre öylece dikilip dengemi toplamak için kapıdan destek aldım. Neden sarhoş olduğumu biliyordum. Bunu tam olarak biliyordum. Çünkü yeterince sarhoş olursam ölü gibi uyuyabilirdim. Uykusuz tek bir gece daha geçirmeye gücüm yoktu. Hele de buradayken.

Ama bu fikri kafamdan atıp sutyenime sıkıştırdığım kartı çıkarmaya çalıştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Blacklock?" dedi bir ses arkamdan. Ben Howard'ın gölgesi kapının çerçevesine düştü.

"Hayır, yok," dedim, sutyenimle uğraştığımı görmemesi için sırtımı dönerek. Gemiye dalga çarpınca sendeleyip tökezledim. Git başımdan, Ben.

"Emin misin?" Iyice dibime girip ne yaptığıma bakmaya çalıştı.

"Evet," dedim öfke içinde, dişlerimin arasından. "Eminim."

"Çünkü yardım edebilirim."

Şehvet içinde sırıttı ve açılmasın diye tek elimle tuttuğum elbisemin üst kısmını işaret etti. "Bir ele daha ihtiyacın var gibi görünüyor. Ya da iki."

"Siktir git," dedim kısaca. Sol kürek kemiğimin altında karta benzeyen sıcak ve sert bir şey hissettim. Parmaklarımı yeterince uzağa bir uzatabilsem...

Iyice yaklaştı ve ben henüz bir şey anlayamadan elini sert bir şekilde elbisemin ön kısmından içeri soktu. Kol düğmeleri tenime değince canım acıdı. Daha sonra parmaklarını çıplak göğsüme yaklaştırıp beni tahrik etmek için sıktı.

Ama tahrik olmadım.

Hatta aklımın ucundan bile geçmedi. Öfkeyle söylenen kedileri andıran bir yırtılma sesi duyuldu ve dizimi kasığına öyle sert vurdum ki bağıramadı bile. Yalnızca yavaşça yere yığıldı ve sessizce inledi.

Yirmi dakika kadar sonra kamaramdaki yatağımda oturmuş, hıçkırarak yanaklarıma akan ödünç aldığım rimeli silmeye çalışıyordum. Ben tam yanımda oturmuş, kolunu omzuma atmıştı. Diğer eliyle ise buz kovasını kasığına bastırmıştı.

"Özür dilerim," dedi yeniden. Bastırmaya çalıştığı acı nedeniyle sesi boğuk çıkıyordu. "Lütfen Lo, ağlamayı kes artık.

Gerçekten çok üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım. Bunu hak ettim."

"Sana ağlamıyorum," dedim hıçkırarak. Gerçi ağzımdan çıkan kelimelerin anlaşılır olduğundan şüpheliydim. "Ben, evime hırsız girdiğinden beri artık dayanamaz oldum. Galiba deliriyorum."

"Ne hırsızı?"

Hıçkırıklar içinde ona her şeyi anlattım. Jude'a anlatmadığım her şeyi. Uykumdan uyanıp evimde biri olduğunu fark etmenin; bağırdığımda kimsenin beni duymayacağını, kimsenin yardım edemeyeceğini bilmenin; hırsızla boğuşamayacağımı, o gece aslında kendi zayıflığımı görmemin nasıl bir his olduğunu anlattım.

"Özür dilerim," deyip duruyordu Ben, mantra gibi. Boştaki eliyle sırtımı sıvazladı. "Özür dilerim."

Bu halden anlar tuhaf tavrı karşısında daha da çok hıçkırmaya başlamıştım.

"Bak tatlım..."

Ah, hayır. "Bana tatlım deme." Yüzüme düşen saçları geriye doğru atarak doğruldum ve kolunu omzumdan ittim.

"Özür dilerim, bir anda ağzımdan çıkıverdi işte."

"Neyse ne, bana artık böyle hitap edemezsin, Ben."

"Biliyorum," dedi dalgın gözlerle. "Ama Lo, dürüst olmak gerekirse, ben hiçbir zaman..."

"Sakın," dedim aceleyle.

"Lo, berbat bir şey yaptım, bunu biliyorum..."

"Sakın, dedim. Her şey bitti."

Başını iki yana salladı ama sözleri karşısında nedense ağlamaktan vazgeçmiştim. Belki de beni durduran onun bu mahvolmuş, kamburlaşmış, sefil haliydi.

"Ama Lo..." Yüzüme baktığında kahverengi gözlerindeki yavru köpek bakışları komodinin ışığında yumuşacık göründü. "Lo, ben..."

"Hayır!" Sesim istediğimden daha sert ve yüksek çıkmıştı ama onu susturmam gerekiyordu. Ne söylemeyi planladığını bilmiyordum ama ne olursa olsun, duymaya katlanabileceğimi sanmıyordum. Beş gün daha Ben ile bu gemide olacaktım. Kendini bu halinden daha da fazla utandırmasına izin veremezdim, yoksa bu yolculuk soğuk gün ışığında omuzlarımızı ovuşturmamız gerektiğinde dayanılmaz olurdu.

"Ben, hayır," dedim daha nazik şekilde. "Her şey uzun süre önce bitti. Üstelik bitmesini isteyen de sendin, unuttun mu?"

"Biliyorum," dedi kederli bir sesle. "Biliyorum. Aşağılık herifin tekiydim."

"Değildin," dedim. Sonra dürüst olmadığımı hissettim ve, "Evet, öyleydin ama ben de o kadar iyi değildim. Bak, şu anda konumuz bu değil. Biz arkadaşız, değil mi?" Biraz abartmıştım ama başını evet anlamında salladı. "Tamam, o halde bu arkadaşlığı mahvetme."

"Peki," dedi. Acı içinde ayağa kalktı ve yüzünü smokininin koluna sildikten sonra üzgün bir ifadeyle yüzüme baktı. "Umarım gemide kuru temizlemeci vardır."

"Umarım gemide terzi de vardır." Gri ipek elbisemin baştan başa yırtılmış olan yan kısmını işaret ettim.

"Toparlanacak mısın?" diye sordu Ben. "İstersen kalabilirim. Bunu başka anlamda söylemiyorum. Koltukta uyurum."

"Bundan eminim," dedim, koltuğun uzunluğuna bakarak. Sonra sözlerimin ne anlama geldiğini fark edip başımı iki yana salladım. "Hayır, değilim. Koltuk yeterince büyük ama burada kalamazsın, sana ihtiyacım yok. Kamarana dön. Tanrı aşkına, okyanusun ortasındaki bir geminin içindeyiz; burası muhtemelen olabileceğim en güvenli yer."

"Pekâlâ." Aksayarak kapıya doğru yürüdü, araladı ama dışarı çıkmadı. "Ben... özür dilerim. Gerçekten."

Ne beklediğini, ne umduğunu biliyordum. Yalnızca affedil-

meyi değil, daha fazlasını; isteklerinin tek taraflı olmadığını ona belli edecek bir şey istiyordu.

Ona istediği şeyi asla vermeyecektim.

"Yatağına git, Ben," dedim, çok yorgun ve çok ayık bir şekilde. Kapının eşiğinde biraz daha, yalnızca bir milisaniye daha bekledi. Beni, çekip gitmezse dalgalanan denizin yankısı olarak allak bullak olan midemle ne yapacağımı merak ettirecek kadar bir süre daha bekledi. Ya kapıyı kapayıp geri dönerse ne yapardım? Ama nihayet gitti ve kapıyı arkasından kilitledikten sonra kendimi koltuğa atıp başımı avuçlarımın arasına aldım.

Ne kadar olduğunu tam bilemediğim uzun bir süre sonra ayağa kalktım, kendime mini bardan bir kadeh viski koydum ve üç uzun yudumda içip bitirdim. İrkildim, ağzımı sildim ve elbisemi çıkarıp değiştirilmiş bir deri gibi olduğum yere bıraktım.

Sutyenimi de çıkardıktan sonra hüzünlü elbise yığınımı terk ettim ve boğulurcasına derin bir uykuya daldım.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum. Sanki biri bir adrenalin şırıngasını kalbime saplamış gibi aniden bilincim açılmıştı. Korkudan kaskatı kesilmiş halde olduğum yerde öylece kalakaldım. Kalbim yaklaşık 200 bpm ile çarpıyordu. Henüz birkaç saat önce Ben'e tekrarlayıp durduğum o rahatlatıcı cümleleri eşelemeye başladım.

"İyisin sen," dedim kendi kendime. "Tamamen güvendesin. Okyanusun ortasında bir gemideyiz, biri ne gemiye atlayabilir ne de buradan kaçabilir. Burası muhtemelen olabileceğin en güvenli yer."

Ölmüşüm de bedenim kaskatı kesilmiş gibi çarşaflara sıkı sıkı tutunmuştum. Kasılan parmaklarımı yavaş yavaş gevşettiğim sırada kemiklerimdeki ağrı da azalmaya başladı. Sakince nefes alıp vermeye konsantre oldum, ta ki kalbim normal ritmine dönüp göğsümdeki deli gibi çırpınışları dinene kadar.

Nihayet kulaklarımdaki gürültü de kesildi. Dalgaların ritmik "fış" sesi ve geminin her yerine yayılan alçak motor vızıltısı dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Lanet olsun. Lanet olsun. Kendime hâkim olmalıydım.

Yolculuğun geri kalanını kariyerimi zedelemeden ve *Velocity*'de ilerleme şansımı heba etmeden alkol alarak geçiremezdim. O halde geriye ne kalmıştı? Uyku hapı mı? İlaç mı? Bunların hiçbiri alkolden daha iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

Yatağın içinde döndüm, ışığı açtım ve telefonumu kontrol ettim: 03.04. Sonra e-postalarımı kontrol ettim. Judah'dan gelen bir şey yoktu ama artık uyumak için de fazla uyanıktım. İç çektim, komodinde beli kırılmış bir kuş gibi duran kitabımı alıp okumaya koyuldum. Ama sözcüklere ne kadar konsantre olmaya çalışırsam çalışayım, zihnimi kurcalayıp duran bir şey vardı. Bu yalnızca bir paranoya değildi. Beni bir şey uyandırmıştı. Beni metamfetamin bağımlısı gibi geren ve huzursuz eden bir şeydi bu. Neden o çığlık aklımdan bir türlü çıkmıyordu?

Tam sayfayı çevirecekken bir ses duydum. Motorun sesi ve dalgaların sarsıntısı arasında öyle yumuşak kalmıştı ki sayfaların hışırtısı içinde neredeyse boğulup gitmişti.

Yan kamaranın veranda kapısı nazikçe kaydırılarak açılmıştı.

Nefesimi tutup kulak kesildim.

Sanki bir şey suya düştü.

Küçük bir şey olmasa gerekti.

Hayır, büyük de olamazdı.

Suya çarpan bir bedenin çıkardığı sesti bu.

JUDAH LEWIS
24 Eylül, 08.50
Merhaba çocuklar, Lo için biraz endişeliyim. Basın gezisine gittiğinden beri birkaç gündür sesi soluğu çıkmadı. Konuşan var mı? Biraz korkmaya başladım. Sevgiler.
Beğen Yorum Yap Paylaş

LISSIE WIGHT Merhaba Jude! Bana pazar günü -galiba ayın yirmisiydi- mesaj attı. Geminin muhteşem olduğunu söyledi.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 09.02

JUDAH LEWIS Evet, ben de en son o zaman haber almıştım ama e-postama da pazartesi attığım mesaja da cevap vermedi. Ne buraya ne de Twitter'ına bir şey yazmış.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 09.03

JUDAH LEWIS Haber alan kimse yok mu? **Pamela Crew**? **Jennifer West**? **Carl Fox**? **Emma Stanton**? Yanlış kişileri etiketlediysem özür dilerim, yalnızca bu pek huyu değildir de.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 10.44

PAMELA CREW Jude, bana pazar günü e-posta gönderdi. Geminin çok güzel olduğunu söyledi. Babasına sormamı ister misin?
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 11.13

JUDAH LEWIS Evet lütfen, Pam. İkinizi de endişelendirmek istemem ama şu âna kadar bir şeyler yazmış olması gerekirdi. Ama ben Moskova'dayım ve telefon etmeye çalıştı da beceremedi mi diye merak ediyorum.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 11.21

JUDAH LEWIS Pam, sana geminin adını söylemiş miydi? Ben bulamıyorum da.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 11.33

PAMELA CREW Selam Judah, özür dilerim, babasıyla konuşuyordum. Babası da hiç konuşmamış. Geminin adı *Aurora*. Bir haber alırsan bana da söyle. Görüşürüz canım.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 11.48

JUDAH LEWIS Teşekkürler Pam. Gemiye ulaşmaya çalışacağım. Ama biri bir şey öğrenirse lütfen bana mesaj atsın.
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 11.49

JUDAH LEWIS Haber alan var mı?
Beğen Yorum Yap 24 Eyül, 15.47

JUDAH KEWIS Çocuklar, kimsede haber yok mu?
Beğen Yorum Yap 24 Eylül, 18.09

KISIM III

10

Ne yapmam gerektiğini düşünmedim bile.

Verandaya koştum, çift kanatlı kapıları ittirdim ve hareketli dalgaların arasında bir şey –bir insan– görebilmek için korkuluktan aşağı sarktım. Geminin pencerelerinden suyun karanlık yüzeyine yansıyan parlak ışık, kabartının içinde bir şey görebilmeyi imkânsız hale getiriyordu ama bir an siyah dalgalarından birinin kamburunun altında bir şey –yüzeyin hemen altında bir kadın elini andıran beyaz bir şekil– gördüğümü sandım ama hemen dibe battı.

Dönüp yan balkona baktım.

İki balkon arasında buzlu bir panel olduğu için pek bir şey göremedim ama yukarıya baktığımda iki şey fark ettim.

Birincisi, camın güvenlik bariyerindeki lekeydi. Koyu renkli ve yağlıydı. Kanı andırıyordu.

İkincisi tam bir idrak anıydı ve birden midem kasılmaya başladı. Orada duran her kimse –o bedeni gemiden her kim attıysa– benim balkonlarına aptal gözlerle baktığımı görmemiş olamazdı. En iyi ihtimalle kendi balkonuma hızla çıktığım sırada onlar da kendi balkonlarında olmalıydılar. Kapımı açtığımı duymuş, muhtemelen yüzümü de görmüşlerdi.

Yeniden odama dönüp verandanın kapısını arkamdan çarptım ve kamaramın kapısının iki kez kilitlenmiş olup olmadığını kontrol ettim, zinciri yuvaya yerleştirdim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi çarpıyordu ama buna rağmen sakindim. Yıllardır olmadığım kadar sakin.

İşte bu gerçek bir tehlikeydi ve başa çıkmayı beceriyordum.

Kamaranın kapısını kilitledikten sonra geri koştum ve verandanın kapısını da kontrol ettim. Bu kapıda sürgü kilit yerine yalnızca sıradan bir kapı mandalı vardı ama elimden geldiğince sıkı kapamıştım.

Daha sonra komodinin üzerinde duran telefonu hafifçe titreyen parmaklarımla aldım ve operatörü aradım.

"Buyurun," dedi neşeli bir ses. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Blacklock?"

Bir an kim olduğumu biliyor olması sinirimi o kadar bozdu ki ne diyeceğimi unuttum. Sonra anladım; oda numaram telefonda görünüyordu. Elbette ben olacaktım. Gecenin bir yarısı benim odamdan operatörü kim arayacaktı ki?

"Mer... merhaba!" dedim zar zor. Titriyor olmama rağmen sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Merhaba. Kiminle görüşüyorum acaba?"

"Kamara görevliniz Karla, Bayan Blacklock. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Canlı sesinin altında sanki endişe vardı. "İyi misiniz?"

"Hayır, hayır, iyi değilim. Ben..." Bunun dışarıdan çok gülünç görüneceğini düşünüp durdum.

"Bayan Blacklock?"

"Galiba..." Yutkundum. "Galiba az önce bir cinayete tanıklık ettim."

"Tanrım." Karla'nın sesindeki şaşkınlık kendisini hemen belli ediyordu. Anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi; ya İsveççeydi ya da Danca. Sonra kontrolünü sağlamayı başardı ve, "Bayan Blacklock, siz güvende misiniz?" diye sordu.

Ben güvende miydim? Kamaranın kapısına baktım. Kimsenin içeri giremeyeceğinden oldukça emindim.

"Evet, evet, sanırım güvendeyim. Yan kamaramda oldu, on numarada. Palmgren. Ben... ben birinin denize birini attığını düşünüyorum."

Bunu söylerken sesim çatallaştı. Aniden güleceğimi sandım ya da ağlayacağımı. Derin bir nefes alıp burnumun kemerini çimdikledim, kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

"Ben hemen birini yollayacağım, Bayan Blacklock. Siz kımıldamayın. Adamlar kapınıza geldiğinde ben sizi arayıp haberdar ederim. Siz lütfen bekleyin, ben sizi arayacağım."

Bir çat sesi duydum, telefonu kapamıştı.

Ahizeyi nazikçe yerine koyarken tuhaf bir şekilde gevşediğimi hissettim. Sanki ruhum bedenimden ayrılıyor gibiydi. Başım zonkluyordu. Adamlar gelmeden giyinmem gerektiğini hatırladım.

Banyo kapısının arkasında asılı duran bornozu aldım ve ikinci kez gözden geçirdim. Akşam yemeğine indiğimde bornozu trende giydiğim giysilerle birlikte yerde bırakmıştım. Başımı hafifçe arkaya çevirip banyoda yarattığım bomba etkisine; yerdeki giysilere, tezgâha yayılmış makyaj malzemelerine, lavabodaki ruj izli mendillere baktığımı ve, "Bunları sonra toplarım," dediğimi hatırlıyordum.

Şimdi ortalıkta hiçbir şey yoktu. Bornoz asılmıştı, kirli giysilerim ve iç çamaşırım ortadan kaybolmuş, kim bilir nerelere süpürülmüştü.

Tuvalet masasındaki kozmetik eşyalarım özenle dizilmiş, yanlarına diş fırçam ve macunum konmuştu. Yalnızca tamponlarım ve haplarım makyaj çantamın dışındaydı. Bu, her şeyin ortalıkta olmasından çok daha kötü bir ayrıntıydı ve tüylerim diken diken olmuştu.

Biri odama girmişti. Orası kesindi. Tanrı aşkına, oda servisi zaten bu yüzdendi. Ama biri odama girmiş, eşyalarımla uğraş-

mış, yırtık külotlu çorabıma ve yarısı kullanılmış eyeliner'ıma dokunmuştu.

Neden bunları düşündükçe ağlayasım geliyordu?

Yatağımda oturmuş, başımı avuçlarımın arasına almıştım ve mini barın içindekileri düşünüyordum. Tam o anda telefon çaldı; birkaç saniye sonra, cevap vermek için yorganın üzerinden sürünerek komodine uzanırken kapı çaldı.

Telefonu açtım.

"Efendim?"

"Merhaba Bayan Blacklock." Arayan Karla'ydı.

"Evet. Kapıda biri var. Açayım mı?"

"Evet, evet, lütfen açın. Güvenlik şefimiz Johann Nilsson geldi. Şimdi sizi onunla bırakacağım, Bayan Blacklock. Ama lütfen yine yardıma ihtiyacınız olursa bizi arayın."

Çat sesinden sonra hat kesildi ve kapı yeniden çaldı. Bornozumu daha sıkı sardıktan sonra kapıya doğru yürüdüm.

Dışarıda, daha önce görmediğim üniformalı bir adam vardı. Ne beklediğimi bilmiyordum; polise benzer birini herhalde. Bu adamın üzerindeki daha çok denizci üniformalarını andırıyordu; gemi muhasebecisi gibiydi. Kırklı yaşlarında olsa gerekti ve kapının eşiğinden geçerken eğilecek kadar da uzundu. Saçları, sanki az önce yataktan çıkmış gibi uyanıktı. Gözlerinin mavisi öyle şaşırtıcıydı ki renkli lens takmış gibi görünüyordu. Gözlerine baktığım sırada elini uzattığını fark ettim.

"Merhaba, siz Bayan Blacklock olmasınız, değil mi?" İngilizcesi çok iyiydi. İskandinav aksanı o kadar hafifti ki onu İskoç ya da Kanadalı sanabilirdim. "Adım Johann Nilsson. *Aurora*'nın güvenlik şefiyim. Anladığım kadarıyla rahatsız edici bir şey görmüşsünüz."

"Evet," dedim sertçe. Birden adamın baştan aşağı profesyonel giyimi karşısında sabahlığım ve akmış rimelimle durduğumu fark ettim. Yeniden, bu kez büyük bir gerginlikle bornozu-

mun kuşağını sıktım. "Evet. Bir şeyin gemiden suya atıldığını gördüm, duydum. Galiba... bu bir... cesetti."

"Gördünüz mü, duydunuz mu?" dedi Nilsson, başını yana eğerek.

"Suyun sıçradığını duydum, çok gürültülü bir sıçrama sesiydi. Gemiden aşağı çok büyük bir şeyin düştüğü kesin; ya da itildiği. Sonra balkona koştum ve bir şeyin –cesede benziyordu– dalgaların arasında kaybolduğunu gördüm."

Nilsson'ın yüz ifadesi ciddi ama kontrollüydü. Ben konuştukça kaşlarını daha da çatmaya başladı.

"Balkonun cam duvarında da kan vardı," diye ekledim.

Bunu duyunca dudaklarını sıktı ve verandanın kapısını işaret etti.

"Sizin balkonda mı?"

"Kan mı? Hayır. Yan kamaranın balkonundaydı."

"Gösterebilir misiniz?"

Başımla onayladıktan sonra kuşağımı yeniden sıktım ve adamın veranda kapısının sürgüsünü açmasını izledim.

Dışarıda rüzgâr hızlanmıştı ve hava çok soğuktu. Nilsson'ın cüssesi nedeniyle iyice küçülen daracık balkona çıktım. Nilsson sanki bütün alanı ve hatta daha fazlasını kaplamıştı ama bir yandan da yanımda olduğu için çok mutluydum. Kendi kendime balkona çıkabileceğimi sanmıyordum.

"İşte." Verandamı 10 numaralı kamaradan ayıran gizlilik bariyerini işaret ettim. "Şuraya bakın. Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Nilsson bariyerin üst kısmına baktıktan sonra hafifçe kaşlarını çatarak bana döndü.

"Nereyi kastettiğinizi anlamadım. Gösterebilir misiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz? Camın üzerinde kocaman bir leke vardı."

Nilsson, elini davet eder gibi bariyere doğru uzatarak geri çekilince önüne geçtim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Katilin

hâlâ orada olmasını, yüzüme yumruk yemeyi ya da kulağımı bir merminin sıyırıp geçmesini falan beklemiyordum ama öteki tarafta neyle karşılaşacağımı bilmeden duvarın öteki tarafına bakmak korkunç bir duyguydu.

Ama bir şey bulamadım... hiçbir şey.

Üzerime atlamak için eğilmiş bir katil falan yoktu. Kan lekesi de yoktu. Cam bariyer ay ışığında parlıyordu ve parmak izi kadar masumdu.

Yüzümün şoktan kaskatı kesildiğini bilerek Nilsson'a döndüm. Başımı iki yana salladım, doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. Mavi gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle beni izledi.

Beni her şeyden çok etkileyen de işte bu anlayışlı tavrı oldu.

"Oradaydı," dedim öfke içinde. "Adam belli ki camı silmiş."

"Adam mı?"

"Katil! O lanet katilden söz ediyorum!"

"Bayan Blacklock, hakaret etmenin bir anlamı yok," dedi yumuşak bir sesle. Yeniden kamaranın içine girince arkasından gittim. Dikkatlice kapıları kapayıp sürgüledikten sonra bir şey söylememi beklercesine öylece dikildi. Parfümünün kokusunu alabiliyordum; kötü değildi, hafif odunsu bir kokusu vardı. Ama aniden kocaman oda sanki küçücük kalmıştı.

"Ne?" dedim en sonunda. Agresif görünmemeye çalışsam da başaramamıştım. "Size ne gördüğümü söyledim. Yalan söylediğimi mi ima ediyorsunuz siz?"

"Yan kamaraya gidelim," dedi diplomatik bir tavırla.

Belimdeki kuşağı iyice sıktım. Artık adeta mideme battığını hissedebiliyordum. Çıplak ayakla Nilsson'ın arkasından koridora çıktım. 10 numaralı kamaranın kapısını kısaca çaldıktan sonra cevap gelmediğini görünce cebinden bir maymuncuk çıkararak kapıyı açtı.

Kapının eşiğinde durduk. Nilsson bir şey söylemese de ağzım açık bir şekilde odaya bakarken arkamdaki varlığını hissedebiliyordum.

Oda bomboştu. Ne insan ne de herhangi bir şey vardı. Bavul bile yoktu. Giysi yoktu. Banyoda kozmetik ürün yoktu. Yatağın çarşafları bile çıkarılmıştı.

"Bir kız vardı," dedim en sonunda, titreyen sesimle. Parmaklarımı sıkıp nasıl yumruk yaptığımı görmesin diye ellerimi bornozumun ceplerine soktum. "Bir kız vardı. Bu odada. Ben onunla konuştum. Onunla konuştum. Buradaydı!"

Nilsson tek kelime etmeden sessiz ve ay ışığının süzüldüğü süite girerek verandanın kapısını açtı, dışarı baktı, küstah bir titizlikle cam bariyeri inceledi. Ama ben durduğum yerden camda hiçbir iz olmadığını görebiliyordum. Okyanusun damlalarıyla buğulanmış olması dışında temiz görünen cam, ay ışığında parlıyordu.

"Kız buradaydı!" diye tekrarladım, sesimdeki histeriyi duyup nefret ederek. "Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Ben size inanmadığımı söylemedim." Nilsson yeniden odanın içine girip verandanın penceresini sürgüledi. Daha sonra kamaranın kapısından bana doğru yürüdü ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

"İnanmanıza da gerek yok," dedim sert bir dille. Kendi kapım hâlâ açıktı ve Nilsson içeri girene kadar bana eşlik etti. "Ama o kız oradaydı. Bana ödünç olarak... Ah!" Aklıma aniden bir şey gelmişti, hemen banyoya koştum. "Bana rimelini ödünç vermişti. Lanet olsun, nerede şu rimel?"

Dikkatlice düzenlenmiş kozmetik ürünlerimi karıştırdım ama rimel yoktu. Nereye gitmişti bu?

"Burada olmalı," dedim çaresizce. "Burada olduğunu biliyorum." Delirmiş gibi etrafıma baktığım sırada küvetin kenarındaki katlanabilir yuvarlak aynanın arkasında şoke edici bir pembeliğe rastladım. Aynayı kendime doğru çektim; işte oradaydı: yeşil kapaklı masum, pembe, küçük bir tüp.

"İşte!" dedim ve muzaffer bir edayla silah doğrultur gibi ri-

meli Nilsson'a uzattım. Nilsson geriye doğru bir adım attıktan sonra rimeli elimden nazikçe aldı.

"Evet," dedi, "ama Bayan Blacklock, bunun bugün birinden rimel ödünç almanız dışında neyi kanıtladığını anlayamadım."

"Neyi mi kanıtlıyor? Kızın gerçekten orada olduğunu tabii ki! Gerçekten var olmuş olduğunu!"

"Evet, bu sizin bir kız görmüş olduğunuzu kanıtlıyor ama..."

"Ne istiyorsunuz?" diyerek sözünü kestim umutsuzca. "Benden daha ne istiyorsunuz? Size duyduklarımı –gördüklerimi– anlattım. Size o kamarada bir kız olduğunu söyledim ve kız şu anda yok. Yolcu listesine bakın, bir kişi eksik çıkacak. Neden endişelenmiyorsunuz?"

"Kamara boş," dedi nazikçe.

"Biliyorum!" diye bağırdım. Nilsson'ın yüzünü görünce kendimi kontrol etmek için büyük çaba sarf ettim. "Biliyorum. Tanrı aşkına, size söylemeye çalıştığım şey de bu zaten."

"Hayır," dedi, o aynı sessiz nezaketle; kanıtlayacak hiçbir şeyi olmayan büyük bir adamın nezaketiyle. "Bayan Blacklock, benim anlatmaya çalıştığım şey de bu. Bu kamara zaten hep boştu. O kamarada misafir yoktu. Hiç olmadı."

11

Ağzım açık bir şekilde adamın yüzüne baktım.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim en sonunda. "O kamarada kimse yoktu, ne demek?"

"Kamara boş," dedi. "Ernst Solberg adında bir yatırımcı için rezerve edilmişti. Ama beyefendi son anda rezervasyonu iptal etti; sanırım kişisel nedenlerden dolayı."

"O halde gördüğüm o kızın orada olmaması gerekiyordu, öyle mi?"

"Belki de personelden biridir. Ya da temizlik elemanı olabilir."

"Değildi. Giyiniyordu. O kamarada kalıyordu."

Adam bir şey söylemedi. Söylemesi de gerekmiyordu; soru çok açıktı. Madem kız orada kalıyordu, bütün eşyaları neredeydi?

"Biri almış olabilir," dedim cılız bir sesle. "Benim onu görmemle sizin gelişiniz arasındaki zaman diliminde almış olabilir."

"Gerçekten mi?" Nilsson'ın sesi sakindi, sorusu şüpheci değildi ve dalga geçmiyordu. Yalnızca, anlamıyordu. Koltuğa oturduğunda cüssesi altında kalan yaylar gıcırdadı. Ben de yatağa oturup yüzümü ellerimin arasına aldım.

Haklıydı. Kimse odayı temizlemiş olamazdı. Benim Karla'yı aramamla Nilsson'ın kapımda belirmesi arasında tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama birkaç dakikayı geçmiş olamaz. Dışarıda da beş ya da yedi dakika geçirmişizdir. Hatta muhtemelen o kadar bile sürmedi.

Oradaki her kimdiyse camı silecek kadar zamanı olmuş olmalıydı. Ama kamarayı boşaltmasının bir yolu yoktu. Bütün o eşyaları ne yapmış olabilirdi? Denize atmış olsaydı duyardım. Bavula koyup koridorda sürüklemek için de zaman yoktu.

"Lanet olsun," dedim en sonunda, ellerimin arasından. "Lanet olsun."

"Bayan Blacklock," dedi Nilsson yavaşça. O anda, sormak üzere olduğu sorunun hiç hoşuma gitmeyeceğini anlamıştım. "Bayan Blacklock, dün gece ne kadar içtiniz?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda dağılmış makyajımı ve uykusuzluktan çökmüş gözlerimdeki öfkeyi gösterdim.

"Özür dilerim, anlayamadım?"

"Sorum şu..."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Dün gece birçok insan beni yemekte şampanyaları, şarapları, yemek sonrası shot'larını kafama dikerken görmüştü ve ayık olduğum iddialarını kolayca çürütebilirlerdi.

"Evet, içtim," dedim tersleyerek. "Ama yarım kadeh şarapla histerik bir sarhoşluk yaşayacağımı ve gerçeklikle fantaziyi birbirinden ayıramayacağımı düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

Bir şey söylemeden mini barın yanında duran ve içinde birçok mini viskiyle cinin yanı sıra daha az sayıda toniğin durduğu çöp kutusuna baktı.

Bir an sessizlik oldu. Nilsson ne düşündüğünü söylemese de belli oluyordu. Pislik temizlikçiler.

"İçmiş olabilirim," dedim, sıktığım dişlerimin arasından, "ama sarhoş değildim. O kadar da değil. Ne gördüğümü biliyorum. Neden kafamdan uydurayım ki?"

Bu konuda benimle hemfikir gibiydi. Yorgun bir şekilde başını evet anlamında salladı.

"Haklısınız, Bayan Blacklock." Yüzünü ovuşturduğunda avucuna değen sarı sakallarının hışırtısını duydum. Yorgundu ve ben aniden, zamansız bir şekilde, ceketinin düğmelerinin yanlış iliklendiğini, en sondaki iliklerden birinin boş kaldığını fark ettim. "Bakın, saat geç oldu ve siz de yorgunsunuz."

"Siz yorgunsunuz," dedim sert bir dille. Ama Nilsson hiç sinirlenmeden başını onaylarcasına salladı.

"Evet, yorgunum. Sanırım yarın sabaha kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Denize atılmış bir kadın söz konusu..."

"Hiçbir kanıt yok!" dedi sesini yükselterek. Sözümü kesmişti ve sesinde ilk kez bir bıkkınlık seziyordum. "Özür dilerim, Bayan Blacklock," dedi sakinleşerek, "size karşı çıkmak istemezdim ama şu anda elimizde diğer yolcuları uyandıracak kadar kanıt olduğunu düşünmüyorum. Şimdi ikimiz de biraz uyuyalım." Siz de böylece ayılabilirsiniz, demek istiyordu aslında. "Bu sorunu sabah çözmeye çalışırız. Belki sizi gemi personeliyle tanıştırırsam kamarada gördüğünüz kızın izini bulabiliriz. Kızın yolcu olmadığı çok açık, değil mi?"

"Dün gece yemekte yoktu," dedim. "Ama ya personelden biriyse? Ya biri kayıpsa ve biz herkesi haberdar etmek için geç kalıyorsak?"

"Ben şimdi kaptanla ve amirle konuşacak, onları durumdan haberdar edeceğim. Ama bildiğim kadarıyla personelden kaybolan kimse yok. Olsaydı biri mutlaka fark ederdi. Bu, personeli birbirine kenetli olan küçücük bir gemi. Birinin kimse fark etmeden birkaç saat bile ortadan kaybolması olanaksız."

"Ben sadece..." diye başladım söze ama kibar ve bu kez sert bir tavırla sözümü kesti.

"Bayan Blacklock, ortada bir neden yokken uyuyan personeli ve yolcuları uyandıracak değilim, üzgünüm. Kaptanı ve

amiri bilgilendireceğim, onlar da uygun görürlerse harekete geçerler. Bu sırada bana gördüğünüz kızı tarif edin ki ben de yolcu listesini kontrol edeyim ve tarife uyan izinli bütün personel üyelerini sizinle yarın sabah kahvaltıdan sonra restoranda görüşmeleri için ayarlayayım."

"Pekâlâ," dedim suratımı asarak. Pes etmiştim. Ben ne gördüğümü, ne duyduğumu biliyordum ama Nilsson kararından dönmüyordu, orası kesindi. Bu durumda ben okyanusun ortasında tek başıma ne yapabilirdim ki?

"O halde," dedi, "kaç yaşlarındaydı? Boyu kaç civarlarındaydı? Beyaz mıydı, Asyalı mıydı, siyahi miydi?"

"Yirmilerinin sonlarındaydı," dedim. "Benim boylarımdaydı. Beyazdı, hatta çok soluk bir teni vardı. İngilizce konuştu."

"Aksanlı bir İngilizce mi?" diye sordu Nilsson. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, İngiliz'di, ya da değildi, iki dilliydi. Uzun, siyah saçları vardı... Göz rengini hatırlayamıyorum. Koyu kahveydi galiba. Emin değilim. İnce yapılıydı... Güzeldi. Bütün hatırladıklarım bu kadar."

"Güzel mi?"

"Evet, güzel. Yüz hatları güzeldi. Teni berraktı. Yüzünde makyaj vardı. Göz makyajı çok yoğundu. Ah, bir de üzerinde Pink Floyd tişörtü vardı."

Nilsson bütün söylediklerimi ağırbaşlı bir şekilde yazarken koltuğun yayları ya itiraz ederek ya da rahatlayarak gıcırdıyordu.

"Teşekkürler, Bayan Blacklock. Artık ikimiz de uyusak iyi olacak." Kış uykusundan uyanmış kocaman bir sarı ayı gibi bakarak yüzünü ovuşturdu.

"Yarın sizi kaçta bekleyeyim?"

"Sizin için saat kaç uygun olur? On? On buçuk?"

"Daha erken," dedim. "Şu an uyumayacağım." Hâlâ biraz sarhoştum ve uyuyamayacağımı biliyordum.

"Benim vardiyam sekizde başlıyor. Çok mu erken olur?"

"Mükemmel," dedim kesin bir tavırla. Nilsson, esnemesini bastırarak kapıya doğru yürüdü. Koridor boyunca merdivenlere doğru yavaşça yürümesini seyrettim. Sonra kapıyı kapatıp iki kez kilitledikten sonra kendimi yatağa atıp denizi seyre daldım. Dalgalar ay ışığında karanlık ve parlak görünüyor, balinalar gibi sırtlarını kamburlaştırıp yeniden düzleştiriyorlardı. Yatağımda yatıp geminin dalgaların kabartısıyla alçalıp yükselişini hissettim.

Hiçbir zaman uyuyamayacaktım, bunu biliyordum. Kulaklarım zonklarken ve kalbim göğüs kafesimde öfkeli bir ritimle çarparken bu imkânsızdı. Hiçbir zaman rahatlayamayacaktım.

Kızgındım ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Bir kadının bedeni, şu anda bile, Kuzey Denizi'nin kopkoyu karanlığında yüzdüğü ve muhtemelen hiçbir zaman bulunamayacak olduğu için miydi? Yoksa nedeni daha önemsiz bir şey miydi? Nilsson'm bana inanmamış olması gibi...

"Belki de haklıdır," dedi kafamın içindeki kötü ses. Kapı rüzgârdan çarptığında duşun altında saklandığım an gözümün önünden gitmiyordu. Judah'ya saldırarak kendimi var olmayan bir saldırgandan korumaya çalışıyordum. "Kesinlikle emin misin? Sonuçta sen çok güvenilir bir tanık değilsin. Tam olarak ne gördün ki?"

"Kan gördüm," dedim kendi kendime, sert bir dille. "Ve kayıp bir kız var. Haydi, bunu açıkla!"

Işığı kapayıp yorganı üzerime çektim ama uyumadım. Yan yatarak denizin kalın, fırtınaya karşı dayanıklı camların ardından insanı hipnotize eden tuhaf bir şekilde kabarıp alçalmasını izledim. Ve bu gemide bir cinayet işlendiğini düşündüm. Üstelik bunu benden başka kimse bilmiyordu.

12

"Bayan Blacklock!" Kapı yeniden çaldı ve kapıya giren maymuncuğun sesini duydum. Kapı birkaç santim aralandı ve güvenlik zinciri gerildi.

"Bayan Blacklock, benim, Johann Nilsson. İyi misiniz? Saat sekiz. Sizi aramamı istemiştiniz."

Ne? Dirseklerimden güç alarak ayaklanmaya çalışınca başım zonkladı. Neden sabahın sekizinde aranmak istemiştim ki ben?

"Bir saniye!" dedim. Ağzım, sanki kül yutmuşum gibi kurumuştu. Başucumdaki suya uzanıp birkaç yudum aldığım sırada dün geceyi hatırladım.

Gece beni uyandıran o gürültüyü.

Veranda camındaki o kan.

Ceset.

Su sesi...

Bacaklarımı yataktan çıkardığım sırada geminin sallandığını ve yalpaladığını hissettim. Midem aniden korkunç bir şekilde bulanmıştı.

Banyoya koştum ve klozete tam zamanında ulaşıp dün geceki yemeğin bütün öğürtüsünü tertemiz, beyaz porselene bıraktım.

"Bayan Blacklock?"

Git. Buradan.

Ağzımdan tek kelime çıkmamasına rağmen sıçrayan kusmuğun sesi mesajı iletmiş olacak ki kapı çok sessiz bir şekilde kapandı. Doğrulup seyircisiz bir şekilde kendimi inceledim.

Korkunç görünüyordum. Göz makyajımın kalıntıları yanaklarıma bulaşmıştı, saçlarım berbat haldeydi ve gözlerim kan çanağına dönmüştü. Yanağımdaki yara da cabasıydı.

Bu sabah deniz daha sertti ve lavabonun etrafındaki her şey kayıyor, birbirine çarpıyordu. Sabahlığımı giyip kamarama geri döndükten sonra kapıyı dışarıyı görebilecek kadar araladım.

"Duş almam gerek," dedim kısaca. "Biraz bekleyebilir misiniz?" Sonra kapıyı kapadım.

Banyoya girip sifonu çektikten sonra kenarları da temizleyerek kusmuğun her bir zerresini ortadan kaldırdım. Ama yeniden doğrulduğum sırada gözüme çarpan şey soluk ve bitik yüzüm değil, lavabonun hemen yanında nöbet tutan Maybelline rimel oldu. Kısa ve keskin nefesler alarak ayağa kalkıp makyaj masasına tutundum. Bu esnada gemi bir kez daha sallanınca tezgâhtaki her şey devrildi, rimel ise küçük bir çatırtı çıkararak düştü ve çöp kutusunun içine yuvarlandı. Eğilip onu çöpten çıkararak avucumun içinde sıkıca tuttum.

Bu, kızın var olmuş olduğunun, benim delirmediğimin tek somut kanıtıydı.

On dakika sonra pantolonumu ve bavulumu açan kişi tarafından ütülenmiş olan beyaz gömleğimi giymiştim. Yüzüm soluk ama temizdi. Güvenlik zincirini geri itip kapıyı açtığımda koridorda sabırsızca telsizle konuşan Nilsson'ı gördüm. Beni görünce telsizini kapadı.

"Çok özür dilerim, Bayan Blacklock," dedi. "Belki sizi uyandırmamalıydım ama dün gece o kadar ısrarcıydınız ki..."

"Sorun değil," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Bu kadar kısa cümleler kurmak istemiyordum ama ağzımı çok fazla açarsam midem yeniden bulanabilirdi. Tanrı'ya şükür ki geminin hareketi ağzıma gelen mideme iyi bir bahane olmuştu. Kötü bir denizci olmak pek güzel görünmese de alkolik olmaktan iyiydi.

"Personelle konuştum," dedi Nilsson. "Kayıp olarak bildirilen kimse yok ama personel koğuşuna inip konuştuğunuz kadının orada olup olmadığına bakabiliriz. Böylelikle içiniz rahat eder."

Eğer temizlik elemanları odalara Pink Floyd tişörtüyle girmiyorsa, o kadının da personelden olamayacağını söyleyeceğim sırada vazgeçtim ve ağzımı kapadım. Aşağı güverteyi görmek istiyordum.

Sallanan koridorda Nilsson'ın peşinden gittim ve merdiven boşluğunun yanı başındaki küçük servis kapısına geldik. Nilsson tuş kilidine altı haneli kodu hızlıca girince kapı açıldı. Dışarıdan baktığımda kapının ardında temizlik dolabı olduğunu sanmıştım ama aslında küçük ve loş bir sahanlığı gizliyordu. Geminin derinliklerine inen daracık merdivenlerdeyken su seviyesinin altında ya da altına varmak üzere olduğumuzu fark edip huzursuzlandım.

Nihayet vardığımız dar koridor, geminin yolcu kısmından tamamen farklıydı. Hatta buradaki her şey farklıydı: Tavan daha alçaktı, içerisi birkaç derece daha sıcaktı, birbirine daha yakın olan duvarlar bejin kötü bir tonuna boyanmıştı. Işıklar loş floresandı ve tuhaf frekansı insanın gözlerini neredeyse hemen yoruyordu.

Kapılar sağlı sollu uzanıyordu, üst katta iki kamaranın sığdığı kadar alana sekiz on kamara yerleştirilmişti. Aralık bir kapının önünden geçtiğimiz sırada penceresiz kamaranın da aynı gri floresanla aydınlatıldığını fark ettim. İçerideki kuşette Asyalı bir kadın oturmuş, çorabını giyiyordu. Üstündeki kuşe-

tin alanını daraltması nedeniyle başını ve omuzlarını eğmişti. Nilsson geçerken kadın gergin gözlerle onu izledi, derken beni gördü ve donup kaldı. Far görmüş tavşan gibi bir hali vardı. Kısa bir süre hareket etmeden oturduktan sonra irkilerek ayağını uzattı ve kapıyı tekmeleyerek kapadı. Kapalı alanda silah patlamışçasına yüksek bir ses çıkmıştı.

Kendimi iş üstünde basılmış bir röntgenci gibi hissedip kıpkırmızı kesildim ve hızlı adımlarla Nilsson'ın arkasından ilerlemeye devam ettim.

"Buradan," dedi Nilsson, başını hafifçe arkaya çevirerek. Üzerinde "Personel Yemekhanesi" yazan kapıya doğru döndük.

Bu oda en azından daha büyüktü. Üzerime çöken klostrofobinin biraz hafiflediğini hissettim. Tavan hâlâ alçaktı ve burası da penceresizdi ama oda, hastane kantinlerinin bir minyatürü gibi görünen küçük bir yemek odasına açılıyordu. İçeride yalnızca üç masa vardı ve her biri yaklaşık altı kişilikti ama formika yüzeyler, çelik ayaklar ve tabldot yemeğin güçlü kokusu burayla üst güverte arasındaki farkı iyice gözler önüne seriyordu.

Camilla Lidman masalardan birinde tek başına oturmuş, dizüstü bilgisayarındaki hesap tablosuna bakıyordu. Odanın diğer tarafında beş kız oturmuş, hamur işi kahvaltılıklarını yiyorlardı. İçeri girdiğimizde başlarını kaldırıp bize baktılar.

"*Hej*, Johann," dedi kadınlardan biri ve ardından ya İsveççe ya da Danca bir şeyler söyledi.

"Lütfen İngilizce konuşalım," dedi Nilsson, "yanımızda misafirimiz var. Bayan Blacklock, yan kamarada –on numarada, Palmgren'de– gördüğü bir kadını bulmaya çalışıyor. Gördüğü kadın beyaz tenliymiş, saçları uzun ve siyahmış, yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlarının başındaymış ve iyi İngilizce konuşuyormuş."

"Burada ben ve Birgetta var," dedi kızlardan biri gülümseyerek ve karşısındaki arkadaşını işaret etti. "Benim adım

Hanni. Ama Palmgren'e girdiğimi sanmıyorum. Ben daha çok barın arkasında çalışıyorum. Birgitta?"

Ama ben başımı iki yana sallıyordum. Hanni'nin de Birgitta'mn da ten renkleri soluk, saçları da siyahtı ama ikisi de kamarada gördüğüm kız değildi. Hanni'nin İngilizcesi kusursuz bile olsa İskandinav aksam hemen fark ediliyordu.

"Benim adım Karla, Bayan Blacklock," dedi sarışın kızlardan biri. "Hatırlarsanız dün tanışmıştık. Dün gece de telefonda konuştuk."

"Elbette," dedim dalgın gözlerle ama diğer kızların yüzünü incelemekle o kadar meşguldüm ki ona pek dikkat edemedim. Karla ve masadaki dördüncü kız sarışındı, beşinci kızın ten rengi ise Akdenizlileri andırıyordu. Saçları neredeyse bir erkeğinki kadar kısaydı. En önemlisi ise hiçbirinin hafızamdaki o canlı ve sabırsız yüze benzemiyor oluşuydu.

"Hiçbiriniz o değilsiniz," dedim. "Bu tarife uyan başka biri var mı? Temizlik elemanları nerede? Ya da mürettebat?"

Birgitta kaşlarını çattı ve Hanni'ye İsveççe bir şeyler söyledi. Hanni başını iki yana sallayıp İngilizce konuştu.

"Tayfanın büyük bir kısmı erkek. Aralarında tek bir kadın var ama o da kızıl saçlı ve sanırım kırk ya da elli yaşında. Ama temizlik elemanlarından biri olan Iwona sizin tarifinize uyabilir. O Polonyalıdır."

"Onu çağırayım," dedi Karla. Gülümseyerek ayağa kalktı ve masanın arkasından sıvışıp çıktı.

"Bir de Eva var," dedi Nilsson düşünceli gözlerle, Karla odadan çıktıktan sonra. "Spa'daki terapistlerden biri," diye ekledi hemen ardından.

"Galiba şu an spa'da," dedi Hanni, "hazırlık yapıyor. Ama o en azından otuzlarının sonunda, hatta kırklarındadır."

"Daha sonra gidip onunla da konuşalım," dedi Nilsson.

"Ulla'yı da unutma." Kısacık saçlı kız ilk kez konuşuyordu.

"Ah, evet," dedi Nilsson. "Mesaide mi şu an? Ulla, ön ka-

maraların kamarotlarındandır ve Nobel Süiti ile de o ilgilenir," diye ekledi bana bakarak.

Kız, başıyla onayladı. "Evet ama bence birazdan gelir."

"Bayan Blacklock," dedi arkamdan bir ses. Arkama döndüğümde Karla'nın arkadaşıyla çıkageldiğini gördüm. Bu, kırklı yaşlarında ufak tefek bir kadındı. Saçlarını siyaha boyamıştı ve köklerden beyazları görünüyordu. "Arkadaşım Iwona."

"Yardım edebilirim?" dedi Iwona, ağır Polonyalı aksanıyla. "Sorun var?"

Başımı iki yana salladım. "Çok özür dilerim..." Cevabı Iwona'ya mı, Nilsson'a mı, yoksa Karla'ya mı vermem gerektiğini bile bilmiyordum. "O... gördüğüm kadın sen değilsin. Ama söylemek istediğim şey, o kadının başının kesinlikle belada olduğu. Bir şey çaldığını falan sanmıyorum. Ben onun için endişeleniyorum; çığlık attığını duydum."

"Çığlık mı?" Hanni'nin ince kaşları neredeyse alnının kırışıklıkları arasında kayboldu. Bir şeyler söylemek için ağzını açan Karla ile birbirlerine baktılar ama o anda Camilla Lidman ilk kez söze girdi:

"Mürettebattan kimsenin aradığınız kadın olduğunu sanmıyorum, Bayan Blacklock." Bize doğru yürüyüp masanın yanında durdu ve elini Hanni'nin omzuna koydu. "Telaşlanacak bir durum olsaydı söylerlerdi. Biz çok... nasıl denir? Biz birbirimize çok bağlıyızdır."

"Çok yakınızdır," dedi Karla. Camilla Lidman'a baktıktan sonra yeniden bana baktı ve kalkık duran gür kaşları tekinsiz ve endişeli bir ifade taşısa da gülümsedi. "Biz çok mutlu bir ekibiz."

"Her neyse," dedim. Bu kızlardan bir şey çıkmayacağı çok belliydi. Çığlıktan söz etmiş olmam yanlıştı. Bunu duyunca birbirlerine daha da kenetlenmişlerdi. Belki de onlarla Camilla ve eşliğinde konuşmam bile başlı başına bir hataydı. "Endişelenmeyin. Ben gidip onunla konuşurum. Eva mıydı adı? Ulla

ile de konuşacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ama bir şey duyarsanız, herhangi bir şey, ben 9 numaralı kamaradayım, Linnaeus. Lütfen saat kaç olursa olsun odama gelin."

"Biz hiçbir şey duymadık," dedi Hanni, kesin bir dille. "Ama elbette değişen bir şey olursa sizi haberdar ederiz. Harika bir gün dileriz, Bayan Blacklock."

"Teşekkürler," dedim. Arkamı döndüğüm sırada gemi sallanınca kızlar kahkahayla karışık küçük çığlıklar atarak kahvelerini sıkı sıkı tuttular. Tökezledim ve Nilsson kolumu tutmasaydı düşecektim.

"İyi misiniz, Bayan Blacklock?"

Başımla onayladım ama aslında kolumu acıtmıştı. Hareketin aniliği yüzünden başıma bıçak gibi bir ağrı saplandı. Dışarı çıkmadan önce aspirin içmediğime pişman olmuştum.

"*Aurora*'nın o Karayip canavarlarından olmamasını, daha küçük bir gemi olmasını seviyorum ama güçlü bir dalganın darbesini daha büyük gemilerde nasıl az hissediyorsanız, bunda tam tersi fazlaca hissediyorsunuz. İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"İyiyim," dedim kısaca, kolumu ovuşturarak. "Gidip şu Eva ile konuşalım."

"Önce mutfağa uğrayalım," dedi Nilsson. "Sonra spa'ya gidip Eva ile konuşuruz, en sonunda da Kahvaltı Salonu'na gideriz." Elinde personel listesi vardı ve üzerinde yazan isimleri teker teker çiziyordu. "Mürettebattan belki iki kişi hariç herkes oradadır. En sonunda birkaç kamarotla da konuşabiliriz."

"Tamam," dedim kısaca. Aslında tek istediğim dışarı çıkmaktı. Bu klostrofobik duvarlardan ve havasız koridorlardan dışarı çıkmak, gri ışıklandırmadan ve su seviyesinde sıkışıp kalmışlık, kuşatılmışlık hissinden kurtulmak istiyordum. Geminin bir anda bir şeye çarptığını, bu daracık alana su bastığını, kaçıp giden havayı içime çekebilmek için güçlükle nefes aldığımı hayal ettim.

Ama şimdi pes edemezdim. Pes etmek yenilgiyi kabul etmek, Nilsson'ı haklı çıkarmak olurdu. Koridor boyunca arkasından ilerleyip geminin burnuna doğru yürürken gittikçe güçlenen yemek kokusuyla birlikte yerin de hareket edip sallandığını hissettim. Domuz pastırması, sıcak yağ ve pişen kruvasanların tereyağlı keskin kokusunun yanı sıra haşlanmış balık, et suyu ve tatlı bir şeylerin daha kokusunu alabiliyordum. Bu karışım yüzünden ağzım sulandı ama bu iyiye işaret değildi. Dişlerimi sıktım ve gemi çarpan dalganın etkisiyle alçalıp yükseldiğinde küpeşteye tutundum. Midem ağzımdaydı.

Nilsson'a geri dönmeyi teklif etmek için geç kalıp kalmadığımı düşündüğüm sırada iki küçük pencereli çelik bir kapının eşiğinde durup kapıyı iterek açtı. Beyaz şapkalı kafalar dönüp bize baktı. Nilsson'ın arkasında benim olduğumu görünce yüzlerinde nazik bir şaşkınlık belirdi.

"*Hej, alla*!" dedi Nilsson ve hemen ardından İsveççe bir şeyler daha ekledikten sonra bana döndü. "Özür dilerim, bütün güverte ve karşılama personeli İngilizce konuşuyor ama bütün aşçılar için aynı durum söz konusu değil. Yalnızca buraya geliş nedenimizi anlattım."

Personel gülümseyerek başlarını salladı. Şeflerden biri öne atılarak elini uzattı.

"Merhaba, Bayan Blacklock," dedi kusursuz İngilizcesiyle. "Adım Otto Jansson. Ekibimdeki herkes çok iyi İngilizce konuşamasa da hepsi size yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Ben tercüme edebilirim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Ama konuşamadım. Bana doğru uzatılan soluk, lateks ikram eldivenine bakarken tek kelime edemedim. Kan, kulaklarıma hücum etmişti.

Önce cana yakın mavi gözlerine, ardından eldivenine baktım. Lastiğin arasından siyah tüyleri görünüyordu. "Sakın bağırma. Sakın bağırma," dedim içimden.

Jansson, neye baktığımı merak etmişçesine eline baktıktan sonra güldü ve öteki eliyle eldivenini çıkardı. "Çok özür dilerim, eldiven taktığımı unutmuşum. İkram eldiveni bu."

Soluk ve yumuşak eldiveni çöpe attıktan sonra karşı koyacak hali olmayan zayıf elimi sıktı. Sert tokalaşıyordu, parmakları sıcaktı ve lateks yüzünden hafifçe tozlanmıştı.

"Ben bir kızın peşindeyim," dedim. Kaba olduğumun farkındaydım ama daha nazik olamayacak kadar sarsılmıştım. "Koyu renk saçlı, benim yaşlarımda ya da biraz daha genç. Güzel, beyaz tenli. Aksansız konuşuyordu; ya İngiliz'di ya da tamamen iki dilliydi."

"Üzgünüm," dedi Jansson ve gerçekten de üzülmüşe benziyordu. "Personelimden kimsenin bu tarife uyduğunu sanmıyorum ama siz yine de mutfağı gezip aradığınız kızın burada olup olmadığına bakabilirsiniz. Personelimin yalnızca iki üyesi kadın ve ikisinin de İngilizcesi pek iyi sayılmaz. Jameela servis penceresinin orada, Ingrid ise ızgara istasyonunun hemen arkasında salata yapıyor. Ama ikisi de tarifinize uymuyor. Belki aradığınız kişi kamarotlardan ya da restoran çalışanlarındandır."

Gösterdiği iki kadını görmek için başımı çevirdiğimde haklı olduğunu anladım. İkisinin de gördüğüm kızla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Jameela başını eğmiş, sırtını kamburlaştırmış da olsa, onun aşağı indiğimiz sırada kamarada gördüğüm Asyalı kadın olduğundan emindim. Pakistanlı ya da Bangladeşli olmalıydı ve kesinlikle ufak tefekti, boyu muhtemelen en fazla bir buçuk metreydi. Ingrid ise İskandinav'dı ve en az doksan kiloydu, üstelik benden de en az on beş santim uzundu. Ona baktığım sırada ellerini kalçalarına koydu ve bana saldırgan sayılabilecek gözlerle baktı. Bu hareketinin tehditkâr görünmesinin nedeninin uzun boyu olduğunu düşünmek pek adil değildi, biliyordum.

"Boş verin," dedim. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"*Tack*, Otto," dedi Nilsson ve ardından kendi aralarında yaptıkları İsveççe şaka Otto'yu bir hayli güldürdü. Nilsson'ın sırtını sıvazlayıp aynı şekilde bir şakayla karşılık verdi. Öyle ki kahkahalara boğulan Nilsson'ın gülerken karnı hoplamıştı. Mürettebata bakarak elini kaldırdı. "*Hej då*!" diye bağırdıktan sonra bana koridoru gösterdi.

"Bunun için özür dilerim," dedi, merdivenlere doğru ilerlerken başını çevirip bana bakarak. "Geminin resmî dili İngilizce ve İngiliz misafirlerimizin önünde nezaketen başka dil konuşmayız ama bu şartlar altında..." Cümlenin sonuna doğru sesini alçalttı, ben de başımla onayladım.

"Sorun değil. Herkesin rahat hissetmesi ve kendilerinden tam olarak ne istendiğini bilmeleri daha iyi."

Yeniden mürettebat kamaralarının önünden geçerken açık olan birkaç kapıdan içeri baktım ve sıkışık odaların dağınıklığı karşısında bir kez daha şoka girdim. Bu penceresiz alanlarda haftalar, aylar geçirdiğimi düşünemiyordum. Nilsson sessizliğe gömüldüğümü hissetmiş olacak ki yeniden konuşmaya başladı

"Biraz küçükler, değil mi? Ama gemide, mürettebat haricinde, yalnızca bir düzine kadar personel var ve daha fazla alana ihtiyacımız yok. Emin olun, rakip gemilerdekilerden çok daha rahatlar."

Aklımdan geçenleri söylemedim; yani asıl şaşırdığım şeyin odaların kendisi değil, yukarıdaki havadar ve aydınlık odalarla zıtlığı olduğunu. Aslında bu odalar daha önce bindiğim kanalı geçen gemilerdekinden daha kötü değildi; hatta buradakiler bazılarından daha bile genişti. Ama zenginlerle yoksullar arasındaki uçurumun grafik resmi çok üzücüydü. Modern bir yukarıdakiler-aşağıdakiler uygulaması gibiydi.

"Kimsenin ayrı odası yok mu?" diye sordum, karanlık bir odanın önünden geçerken. Kapı aralıktı ve kuşette biri uyurken diğeri üstünü giyiyordu. Nilsson başını iki yana salladı.

"Kıdemsizlerin, temizlik elemanlarının ve genç kamarotların özel odası yok ama bütün kıdemli personel kendi özel odalarında kalıyor."

Üst güverteye çıkan merdivene ulaştığımızda yavaşladım ve tırabzana tutundum. Nilsson'ın geniş sırtı tam önümdeydi. Geminin misafir bölümünü işçilerin bölümünden ayıran kapıyı açtı ve bana dönerek kapıyı arkamızdan kapadı.

"Pek bir şey öğrenemediğiniz için üzgünüm," dedi. "Kızlardan birinin gördüğünüz kadın olmasını, böylelikle içinizin rahatlamasını ummuştum."

"Bakın..." Yüzümü ovuşturduğumda yanağımdaki iyileşmekte olan yaranın sertliğini ve yavaş yavaş bastıran baş ağrısının baskısını hissettim. "Ben pek emin..."

"Devam edip Eva ile konuşalım," dedi Nilsson kısaca. Yeniden önüne döndü ve koridoru geçerek merdivene yöneldi.

Gemi ağır ağır ilerliyor, çarpan dev dalgalarla sallanıyordu. Midemden ağzıma gelen tükürükleri yuttum ve gömleğimin altından bütün omurgamı saran terin soğuk nemini hissettim. Bir an kamarama geri dönmeyi bile düşündüm. Tek sorun başım değildi. Basın kitini okumayı bitirmem ve Rowan'ın geri döndüğümde vermemi beklediği yazıya başlamam gerekiyordu. Ben'in, Tina'nın, Alexander'ın ve diğerlerinin muhtemelen çoktan notlar almaya başladığının, dosyalar hazırladıklarının, Bullmer'ı Google'ladıklarının ve fotoğraf ayıkladıklarının oldukça farkındaydım.

Ama sonra toparlandım. Nilsson'ın beni ciddiye almasını istiyorsam bu işin peşini bırakmamalıydım. *Velocity*'nin basamaklarını birer birer çıkmak istesem de bazı şeyler daha önemliydi.

Eva'yı spa'nın resepsiyonunda bulduk. Burası üst güvertede güzel, sakin bir odaydı ve neredeyse tamamen camdan ibaretti. Kapıyı açtığımızda uzun perdeler rüzgârda uçuştu. Cam

duvarlar güverteye bakıyordu. Işık, aşağıdaki loş odaların bej ağılından sonra göz kamaştıracak kadar parlak gelmişti.

Kocaman, altın halka küpeler takmış olan kırklı yaşlarındaki güzel, siyah saçlı kadın Nilsson ile içeri girdiğimiz sırada başını kaldırıp bize baktı.

"Johann!" dedi neşe içinde. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Yanındaki hanımefendi?.."

"Lo Blacklock," dedim, elimi uzatarak. Personel koğuşunun basıklığından sonra kendimi burada daha iyi hissetmiştim ve denizden gelen esintiyle yapış yapış mide bulantım da geçmişti.

"Günaydın, Bayan Blacklock," dedi gülümseyerek. Sıkı tokalaşıyordu ve parmakları kemikli olsa da güçlüydü. İngilizcesi şaşırtıcı derecede iyiydi –neredeyse kamaradaki kadınınki kadar iyiydi– ama bu o değildi. Yaşı epey vardı ve titizlikle nemlendirilmiş cildi, güneşte biraz fazla kalmış yüzündeki hafif yıpranmışlığa ihanet ediyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Özür dilerim," dedim. "Birini arıyorum ve aşağıdaki kızlar onun siz olabileceğinizi söyledi ama siz o değilsiniz."

"Bayan Blacklock dün gece bir kadın görmüş," dedi Nilsson. "Yan kamarasında, yirmili yaşlarındaymış, uzun, siyah saçları varmış ve beyaz tenliymiş. Bayan Blacklock, onu endişelendirecek bazı sesler duymuş. Biz de gördüğü kadının personelden biri olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz."

"Maalesef ben değildim," dedi Eva ve oldukça kibardı. Aşağıdaki kızların gösterdiği kabile korumacılığından eser yoktu. Nazik bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse yirmili yaşlarımı geçeli çok uzun zaman oldu. Kamarotlarla konuştunuz mu? Hanni ve Birgitta'nın saçları siyahtır ve o yaşlardalar. Ulla da öyle."

"Evet, onlarla konuştuk," dedi Nilsson. "Şimdi de Ulla ile konuşmaya gidiyoruz."

"Umarım başı dertte değildir," dedim. "Kadını kastediyorum. Onun için endişelendim. Aklınıza bu tarife uyan başka biri gelirse..."

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Eva. Benim yüzüme bakarak konuşuyordu ve gerçekten üzgün görünüyordu. Şimdiye kadar konuştuğum herkesinkinden çok daha gerçekçi bir üzüntüydü bu. Gür ve güzel kaşlarını hafifçe çattığını gördüm. "Gerçekten üzgünüm. Bir şey duyarsam..."

"Teşekkürler," dedim.

"Teşekkürler Eva," diye tekrarladı Nilsson ve spa'dan çıkmak üzere arkasına döndü.

"Rica ederim," dedi Eva. Kapıya kadar bize eşlik etti. "Daha sonra görüşmek üzere, Bayan Blacklock."

"Daha sonra mı?"

"Saat on birde. Basın ajandanızda kadın spa'sı deneyimi yok muydu?"

"Teşekkürler," dedim. "On birde görüşmek üzere." Arkamı döndüğümde kamarama gidip basın kitinin bütün sayfalarını okumadığım için vicdan azabı çektim ve başka neleri kaçırdığımı düşündüm.

Güverteye açılan çıkışa giderek spa'dan ayrıldık. Güçlü esinti yüzünden kapı açıldığında elimden kaydı ve arkasına konmuş olan kauçuk standa çarptı. Nilsson kapıyı arkamdan kapadı ve küpeşteye tutunarak, rüzgârdan titreyerek yürüdüm.

"Üşüdünüz mü?" diye bağırdı Nilsson, rüzgârın homurtusu ve motorların gürültüsü arasından.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yani, evet, üşüdüm ama temiz havaya ihtiyacım var."

"Kendinizi hâlâ kötü mü hissediyorsunuz?"

"Buradayken değil. Ama başım ağrıyor."

Küpeştenin soğuk, boyalı demirine tutunup dışarı sarktım ve kıç taraftaki kamaraların cam duvarlı balkonlarına, geminin arkasında bıraktığı kremamsı dalgalara, hayal bile edile-

meyecek kadar derin ve soğuk denizin sonsuzluğuna baktım. Altımızda dönüp duran karaltının enginliğini, içinde gizlediği karanlığı ve sessizliği, bir şeyin –birinin– o siyah derinliklerin içinde günler boyunca nasıl düşmeye devam edip en sonunda ışıksız diple buluştuğunu düşündüm.

Dün gece gördüğüm kızı, birinin –Nilsson'ın, Eva'nın ya da herhangi birinin– arkamdan yürüyüp beni denize nazikçe itebilmelerinin ne kadar kolay olduğunu düşündüm...

Ürpermiştim.

Ne olmuş olabilirdi? Hayal görmüş değildim ya. Belki işin çığlık ve suya düşme kısmı gerçek değildi. Ama kan için aynı şeyi söyleyemezdim. Bu hayal olamazdı.

Temiz Kuzey Denizi havasını uzun uzun ciğerlerime çektikten sonra arkama döndüm ve kararlı bir ifadeyle Nilsson'a gülümsedim. Rüzgârın dağıttığı saçlarımı yüzümden çektim.

"Nerelerdeyiz şu an?"

"Uluslararası sulardayız," dedi Nilsson. "Trondheim'a gidiyoruz sanırım."

"Trondheim mı?" Önceki geceki konuşmayı hatırlamaya çalıştım.

"Lord Bullmer'm önce Bergen'e gideceğimizi söylediğini sanıyordum."

"Planda değişiklik olmuş olabilir. Lord Bullmer'm herkesin Kuzey Işıkları'nı görmesini çok istediğini biliyorum. Belki bu gece hava daha elverişlidir ve o da kuzeye doğru hızlanmak istemiştir. Belki de bunu kaptan önermiştir; rota iklimsel nedenlerle değişmiş olabilir. Rotamız sabit değil. Yolcularımızın isteklerine çok önem veririz. Dün gece akşam yemeğinde biri Trondheim'ı görmek istediğini belirtmiş olabilir."

"Trondheim'da ne var?"

"Trondheim'ın kendisinde mi? Meşhur bir katedrali var. Şehrin bazı yerleri de çok güzeldir ama asıl görülmesi gereken yer, fiyortlar. Şehir Bergen'den daha kuzeyde olduğu için

Aurora'yı görme şansı da daha fazla. Ama daha da kuzeye, Bodø'ya ya da Tromsø'ya gitme şansımız da var. Yılın bu zamanı hiçbir şey kesin değildir."

"Anladım." Nedense söyledikleri huzurumu kaçırmıştı. Organize bir gezinin parçası olmak başlı başına bir rahatsızlık unsuruyken, dümeninde başka birinin olduğu bir gemide çaresiz bir yolcu olmak daha da can sıkıcıydı.

"Bayan Blacklock..."

"Bana Lo deyin," diyerek sözünü kestim. "Lütfen."

"Peki, Lo." Nilsson'ın geniş ve rahat yüzü acılı görünüyordu. "Lo, size inanmadığımı düşünmenizi istemem ama soğuk gün ışığında..."

"Hâlâ bundan emin olup olmadığımı mı soracaksınız?" diyerek sözünü tamamladım. Başını evet anlamında salladı. Mutsuz bir şekilde iç çektim. Önceki geceye dair şüphelerimi yeniden gözden geçirdiğim sırada Nilsson'ın dile getirmediği sorusu zihnimde nahoş ve dırdır eden bir sesle yankılandı. Konuşmadan önce gömleğimin kumaşıyla oynadım. "Doğrusunu isterseniz ben de bilmiyorum. Geç bir saatti ve haklısınız, çok içmiştim; çığlık ve suya düşme konusunda yanılmış olabilirim. Hatta kan konusunda da –her ne kadar kan gördüğüme emin olsam da bir ışık oyunu da olmuş olabilir– ama kamaradaki kadın bir hayal olamaz. Bu imkânsız. Onu gördüm, onunla konuştum. O kadın burada –yani gemide– değilse, o zaman nerede?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ulla ile henüz konuşmadık," dedi en sonunda. "Tarifinize bakacak olursam o kadının Ulla olduğundan şüpheliyim ama onu da elemek için konuşmamız gerek." Telsizini çıkarıp düğmelere basmaya başladı. "Sizi bilmem ama benim kahveye ihtiyacım var. O yüzden Ulla'dan kahvaltı salonuna gelmesini isteyeceğim."

Kahvaltı salonu, dün gece akşam yemeğini yediğimiz sa-

londu ama iki büyük masanın yerine daha küçük altı masa konmuştu. Nilsson kapıyı iterek açtığında içeride mısır rengindeki saçlarını tek tarafa doğru taramış olan genç bir garson dışında kimse yoktu. Garson, beni selamlamak için gülümseyerek yanıma geldi.

"Bayan Blacklock? Kahvaltı için hazır mısınız?"

"Evet, lütfen," dedim belli belirsiz, salona bakarak. "Nereye oturayım?"

"İstediğiniz yere." Eliyle boş masaları işaret etti. "Diğer misafirlerin çoğu kahvaltılarını kamarada etmek istedi. Pencere kenarına oturmak ister misiniz? Size çay mı getireyim, kahve mi?"

"Kahve lütfen," dedim. "Süt olsun ama şeker olmasın."

"Bana da bir tane lütfen, Bjorn," diye rica etti Nilsson. Sonra da arkasından, "Ah, merhaba Ulla," dedi.

Dönüp baktığımda koyu siyah saçlarını topuz yapmış, göz kamaştıran güzelliğiyle bir kızın masamıza doğru yürüdüğünü gördüm.

"Merhaba, Johann," dedi. Aksam hemen fark ediliyordu ama zaten konuşmadan da ben onun kamarada gördüğüm kız olmadığını anlamıştım. Garip bir güzelliği vardı, siyah saçlarının değdiği teni beyaz ve porselen kadar temizdi. Kamaradaki kız da oldukça hoştu ama Rönesans tablolarını andıracak kadar hassas ve klasik bir çekiciliği yoktu. Üstelik Ulla yaklaşık bir seksen uzunluğundaydı; kamaradaki kız ise yaklaşık benim boylarımdaydı ve Ulla'dan kısaydı. Nilsson'ın meraklı gözlerle bana baktığını görünce başımı iki yana salladım.

Bjorn geri döndüğünde elindeki tepside iki kahve, bir de benim için mönü vardı. Nilsson boğazını temizledi.

"Ulla, bizle bir şeyler içer misin?"

"Teşekkürler," dedi Ulla. Başını iki yana salladığında gür topuzu sağa sola kaydı. "Ben kahvaltımı ettim ama biraz otururum."

Karşımızdaki sandalyeye oturup bir şeyler söylememizi gülümseyerek beklemeye başladı. Nilsson yeniden öksürdü.

"Bayan Blacklock, Ulla ile tanışın. Öndeki kamaraların; yani Bullmer'ların, Jenssen'ların, Cole Lederer'ın ve Oven White'ın kamarotu. Ulla, Bayan Blacklock dün gördüğü ve izini bulmak istediği bir kızı arıyor. Kız, yolcu listesinde olmadığı için personelden olabileceğini düşünüyoruz ama onu bir türlü bulamadık. Bayan Blacklock, gördüğünüz kızı tarif eder misiniz?"

Kızı, belki de yüzüncü kez tarif ettim. "Aklınıza gelen biri oldu mu?" Sesimin artık yalvarır gibi çıktığının farkındaydım, "bu tarife uyan herhangi biri?"

"Benim saçlarım siyah," dedi Ulla gülerek. "Ama o ben değildim. Bunun dışında pek emin değilim. Hanni'nin de saçları siyah. Bir de Birgitta var..."

"Onları gördüm," diyerek sözünü kestim. "Onlar değil. Başka biri var mı? Temizlik elemanları mesela? Gemiciler?"

"Ha-hayır... gemicilerden hiçbiri bu tarife uymuyor," dedi Ulla yavaşça. "Personelde Eva da var ama çok yaşlı. Mutfak personeliyle konuştunuz mu?"

"Her neyse." Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Artık her şey durmadan tekerrür eden bir kâbusa dönüşmüştü. İnsanları birbiri ardına sorgularken siyah saçlı kızın görüntüsü çözünüp parıldamaya başlamış, parmaklarımın arasından su gibi akıp gider olmuştu. Hafızamdaki yüze benzeyen ama aynısı olmayan ne kadar çok yüz görürsem, esas görüntüyü aklımda tutmak da o kadar zorlaşıyordu.

Üstelik o kızda, onu tekrar gördüğümde hemen tanımamı sağlayacak bir şeyler vardı. Yüz hatları değildi bu; evet, yüzü güzeldi ama oldukça sıradandı. Saçları ya da Pink Floyd tişörtü de değildi. Yüzümü gördüğünde şaşkınlık içinde koridora keskin bakışlar atarken beliren ifadesinin canlılığı ve diriliğiydi.

Gerçekten ölmüş olabilir miydi?

Ama ölmemiş olması bundan daha iyi bir seçenek sayılmazdı. Eğer ölmediyse, geri kalan tek olasılık –birden bunun daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olduğu konusunda tereddüde kapıldım– delirmek üzere olduğumdu.

13

Kahvaltım geldiğinde Ulla ve Nilsson izin isteyerek yanımdan ayrılınca ben de pencereden dışarıyı izleyerek yemeğe başladım. Buradaki deniz ve güverte manzarasında midem pek bulanmıyordu. Epey kahvaltı ettikten sonra enerjimi toparladığımı, bulantımın geçtiğini hissettim. En sonunda bu kadar kötü hissetmemin nedeninin muhtemelen kan şekerimin düşmesi olduğunu anlamıştım. Midem boşken hep tuhaf olurum ve elim ayağım titrer.

Ama yemek ve okyanus manzarası fiziksel olarak beni daha iyi hissettirse bile dün gece olanları, kızla konuştuklarımı, yüzündeki şaşkınlığı, rimeli elime tutuştururkenki öfkesini aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Bir şeyler olmuştu, bundan emindim. Kendimi bir filmin ortasına gelmişken karakterlerin kim olduğunu anlamaya çalışıyor gibi hissediyordum. Ben o kızı bir şeyler yaptığı sırada rahatsız etmiştim. Ama bu yaptığı neydi?

Her neydiyse, muhtemelen ortadan kayboluşuyla bir ilgisi vardı. Ve Nilsson ne düşünürse düşünsün, ben o kızın odayı temizlediğine inanmıyordum. Kimse bir odayı üzerine elbise niyetine giydiği bir Pink Floyd tişörtüyle temizlemezdi. Üs-

telik kızın temizlikçiye benzer bir tarafı da yoktu. Temizlikçi maaşıyla öyle saçlara ve tırnaklara sahip olması imkânsızdı. O gür, siyah saçlarının ışıltısı, yıllardır maske yapmasının ve düşük ışık terapilerine para saçmasının sonucu olmalıydı. Sanayi casusluğu muydu? Kaçak yolcu muydu? Gizli bir ilişki miydi? Cole'un eski karısından söz ederken gözlerinde beliren soğuk ışıltıyı ve aşağı katta Camilla Lidman'ın nafile ikna çabalarını hatırladım. Aklıma Nilsson'ın ağır hareket eden güçlü bedeni, Alexander'ın zehir ve doğal olmayan ölüm konusundaki rahatsız edici konuşması geldi; ama her olasılık bir öncekinden daha imkânsız görünüyordu.

Kafamı karıştıran yüzüydü. Ne kadar hatırlamaya çalışırsam o kadar bulanıklaşıyordu. Somut özelliklerini –boyunu, saçlarının rengini, tırnaklarının halini– hatırlıyordum ama yüz hatlarına gelince... Düzgün bir burun, özenle alınmış ince ve koyu kaşlar... Hatırlayabildiklerim bu kadardı. Ama kızın nasıl olmadığını hatırlıyordum: şişman, yaşlı ya da sivilceli değildi. Nasıl olduğunu hatırlamak daha zordu. Burnu... normaldi. Dudakları de öyle. Kalın, kırmızı, asık ya da arı sokmuş gibi değildi. Normaldi işte. Hatırlayabileceğim göze çarpan hiçbir tarafı yoktu.

Benim gibiydi.

Nilsson'ın ne istediğini biliyordum. Duyduklarımı; o çığlığı, veranda kapısının sinsice yana doğru açılışını, suyun kayarcasına korkunç ve gürültülü sıçrayışını unutmamı istiyordu.

Kendimden şüphe etmemi istiyordu. Beni ciddiye almasının tek nedeni, kendi kuyumu kazmaya başladığımı görmekti. Kendimi yanılmış olma ihtimalime ikna edebilmem için istediğim her soruyu sormama izin veriyordu.

Bir yandan da onu suçlayamıyordum. Bu, *Aurora*'nın ilk yolculuğuydu ve gemi gazetecilerle, fotoğrafçılarla, önemli insanlarla doluydu. Bir sorun çıkmasının hiç zamanı değildi. Şimdiden başlıkları görebiliyordum: "ÖLÜM YOLCULUĞU:

LÜKS BASIN GEZİSİNDEKİ YOLCU BOĞULDU". Güvenlik şefi olarak da topun ağzında Nilsson olacaktı. Parçası olduğu ve kendi denetimindeki bir gemide böyle bir sorun yaşanırsa, en iyi ihtimalle işinden olacaktı.

Ama bundan da kötüsü, açıklanamayan bir ölümün yaşandığı haberi bütün şirketi batırabilirdi. Hatta böyle bir şey, *Aurora*'yı daha yola çıkmadan batırabilirdi ve bu olduğu takdirde kaptandan temizlik görevlisi Iwona'ya kadar herkes işini kaybedebilirdi.

Bunu biliyordum.

Ama bir şey duymuştum. Kalbimin dakikada 200 bpm hızla atmasına neden olup beni uykumdan uyandıran, avuçlarımı terden sırılsıklam bırakan ve çok yakınımdaki bir yerde bir kadının başının büyük bir belada olduğuna inandıran bir şeydi bu. O kızın yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum; bir anda hayatla bağının aslında ne kadar zayıf, güvenlik duvarlarının ise kâğıttan ince olduğunu anlamanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

Nilsson'ın söylediklerinin bir önemi yoktu. O kızın başına hiçbir şey gelmediyse, o halde neredeydi? Çığlık, kan... her şey bir hayalden ibaret olabilirdi. Ama o kızı kesinlikle görmüştüm. Ve öylece sırra kadem basmış olamazdı.

Dün geceki göz makyajının kalıntıları yüzünden kaşınarak gözlerimi ovuşturdum ve o kızın hayal ürünüm olmadığını kanıtlayan tek şeyi düşündüm: Maybelline rimel.

Aklıma birbiri ardına dayanılmaz fikirler geliyordu. Rimeli plastik bir torbaya koyup İngiltere'ye götürebilir, üzerindeki parmak izlerine baktırtabilirdim. Hayır, en iyisi DNA testine sokmaktı. Makyaj fırçalarında DNA olmaz mıydı? *CSI Miami*'de bir dava bulunan bir kirpik etrafında gelişmişti. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı.

Crouch End polis merkezine içinde rimel olan torbayla yürüyüp, gülmemek için kendisini zor tutan bir polisten

rimele adli analiz yapılmasını istediğim ânın zihnimdeki görüntüsünü bir kenara ittim. Biri bana inanmalıydı. İnanmak zorundalardı. İnanmazlarsa da masrafları kendim karşılayarak yaptıracaktım.

Google'a "Özel DNA testi ücreti" yazmak için telefonumu çıkardım ama daha tuş kilidini bile açmadan bunun ne kadar çılgınca olduğunu fark ettim. İhanet konusunda uzmanlaşmış bir internet şirketinden DNA testinde polis onayı olmazdı. Üstelik elimde karşılaştıracak bir şey olmadıktan sonra sonuçlar ne işime yarayacaktı ki?

Onun yerine kendimi e-postalarımı kontrol ederken buldum. Judah'tan hiçbir şey gelmemişti. Hatta kimseden gelen bir şey yoktu. Telefonum çalmamıştı ama geminin kablosuz internet ağma bağlı görünüyordu. Bağlantıyı yeniledim ama hiçbir şey olmadı. Küçük güncelleme ikonu dönüp durdu ve sonra "Ağ bağlantısı yok" yazdı.

İç çektim ve telefonumu cebime koyduktan sonra tabağımdaki yabanmersinlerine baktım. *Pancake*'ler lezizdi ama iştahım kaçmıştı. Her şey imkânsız ve gerçeküstü görünüyordu: Bir cinayete tanıklık etmiştim –ya da en azından duymuştum– ama burada öylece oturmuş *pancake*'lerle ve kahvelerle uğraşıyordum. Tüm bu süre boyunca bir katil elini kolunu sallayarak geziyordu ve benim elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Acaba sesini duyduğumun ve başkalarına anlattığımın farkında mıydı? Farkında değildiyse bile, çıkardığım bütün tantanadan ve geminin altını üstüne getirerek sorduğum sorulardan sonra, artık biliyor olmalıydı.

Gemiye yandan bir dalga daha çarpınca tabağı ileri itip ayağa kalktım.

"Başka bir şey var mı, Bayan Blacklock?" diye sordu Bjorn. Bir anda sıçrayıp arkama döndüm. Salonun arka tarafından, ahşap kaplama duvarda bulunan kapıdan çıkagelmişti. Bilmeyen birinin orada bir kapı olduğunu fark etmesi neredeyse

imkânsızdı. Bjorn bunca zamandır orada durmuş beni mi izliyordu yani? Yoksa orada bir gözetleme deliği falan mı vardı?

Başımı iki yana salladım ve yavaşça yana yatan zeminin üzerinde gülümseyerek yürüdüm.

"Hayır, teşekkürler Bjorn. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Güzel bir sabah dilerim. Bir planınız var mı? Eğer henüz denemediyseniz güvertedeki jakuzi harikadır."

Kendimi jakuzinin içinde hayal ettim. Lateks eldivenli bir el beni suyun dibine itiyordu...

Başımı yeniden iki yana salladım. "Galiba spa'ya gitmem gerek. Ama önce kamaramda biraz uzanmalıyım. Çok yorgunum. Dün gece hiç uyuyamadım."

"Elbette." Tuhaf telaffuz etmişti. "Çok iyi anlıyorum. Biraz kafa dinlemek gerekebilir!"

"Kafa dinlemek mi?"

"Öyle denmiyor mu? Kafa dinlemek, dinlenip rahatlamak anlamında?"

"Ah!" Kızardım. "Dinlenip rahatlamak. Evet, tabii. Özür dilerim, dediğim gibi, çok yorgunum..." Kapıya doğru yürüdüğüm sırada, konuşurken bizi görünmeyen gözlerin izleme olasılığı tüylerimi ürpertti. En azından kamaramda tek olduğumdan emin olabilirdim.

"Iyi dinlenmeler!"

"Teşekkürler," dedim. Tam arkama döndüğümde karşıma mahmur gözleriyle Ben Howard çıktı.

"Blacklock!"

"Howard."

"Dün gece..." dedi beceriksizce. Başımı iki yana salladım. Bu konuşmayı salonun karşı tarafından gülümseyen tatlı dilli Bjorn'un önünde yapmaya hiç niyetim yoktu.

"O konuya hiç girmeyelim," dedim tersleyerek. "Ikimiz de sarhoştuk. Sen daha yeni mi uyandın?"

"Evet." Ağzını kocaman açarak esnedi. "Senin kamarandan çıktıktan sonra Archer ile karşılaştım. Saat bilmem kaça kadar Lars ve Richard Bullmer ile poker oynadık."

"Ah." Dudağımı ısırdım. "Saat kaçta yatağa girdin?"

"Kim bilir. Dört gibi olabilir."

"Çünkü..." diye cümleye başladıktan sonra durdum. Nilsson bana inanmamıştı. Ben bile neredeyse kendime inanmaz olmuştum. Ama Ben... Bana inanırdı, değil mi?

Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve ilişkimizin nasıl bittiğini düşününce bundan pek de emin olmadığıma karar verdim.

"Boş ver," dedim kısaca. "Sana sonra anlatırım. Sen kahvaltını et."

"Sen iyi misin?" dedi ben arkama döndüğümde. "Korkunç görünüyorsun."

"Çok iyiyim. Teşekkürler."

"Hayır, yalnızca, pek uyumamış gibi görünüyorsun."

"Uyumadım." Onu terslememeye çalışıyordum ama gerginlikten ve yorgunluktan iyice kabalaşmak üzere olduğumu fark ettim. Gemiye yeniden bir dalga çarpınca, "Bu deniz biraz sert," dedim.

"Öyle mi? Beni deniz tutmadığı için çok şanslıyım." Sesinde insanı sinir eden bir kibir vardı. Kısa ve ters bir cevap vermemek için kendimi tuttum. "Her neyse, yarın sabah erkenden Trondheim'da olacağız."

"Yarın mı?" Sesim şaşkınlığımı ele vermiş olacak ki bir anda yüzüme baktı.

"Evet. Neden ki?"

"Ben düşündüm de, yani bugün..." Sustum.

Omuzlarını silkti. "Rotamız epey uzun, bunu biliyorsun."

"Boş ver." Odama gitmem, tüm bunları bir düşünmem – gördüklerimi ve görmediklerimi anlamam– gerekiyordu. "Odama gidip biraz uzanacağım."

"Tabii. Sonra görüşürüz, Blacklock," dedi Ben. Sesi sakindi

ama bana baktığı sırada gözlerindeki endişe hemen okunuyordu.

Kamara güvertesine doğru gidecektim ama yanlış yerden döndüğüm için kendimi kütüphanede buldum. Burası kır evlerindeki tablalı, yeşil okuma lambalı ve rafları sıra sıra uzanan kütüphanelerin minyatür bir versiyonuydu.

İç çekerek nerede yanlış yola saptığımı düşündüm ve adımlarımı takip edip yeniden Ben ile karşılaşmadan gidebileceğim kestirme bir yol olup olmadığını merak ettim. Bu kadar küçük bir gemide kaybolmak imkânsız gibi görünüyordu ama odaların hiç boşluk bırakmadan birbirlerine kenetlenmiş yapboz parçaları gibi iç içe geçmiş olmaları insanın kafasını karıştırıyordu. Bu labirentten geçmek de geminin hareketinin yön duygumu karıştırmasından dolayı iyice güçleşmişti.

Vapurdan farklı olarak burada yer planı ve en ufak bir levha bile olmaması işleri iyice karıştırmıştı. Burası, bir sürü zengin insanla paylaşılan özel bir evden farksızdı.

İki tane çıkış vardı ve tesadüfen güverteye çıkan kapıyı açtım. En azından dışarıda hangi yöne doğru gittiğimden emin olabilirdim. Adımımı attığım anda rüzgârı yüzümde hissettim ve yanı başımda nikotine bulanmış boğuk bir ses duydum.

"Tatlım, ayakta duruyor olmanız büyük mucize? Bu sabah nasılsınız?"

Arkama döndüm. Tina, kıvrımlı camla yapılmış sigara odasındaydı ve parmaklarının arasında sigara vardı.

Uzun bir nefes çekti. "Biraz sarhoş oldunuz, değil mi?"

Koşarak kaçmamak için kendimi zor tuttum. Network kurmam gerekiyordu ve akşamdan kalmış olmamın bunu engellemesine izin vermeyecektim. İkna edici olmasını umarak gülümsemeye çalıştım.

"Biraz. Bu kadar içmemeliydim."

"Ne kadar içebildiğinizi görünce şaşırdım," dedi, alaycı sa-

yılabilecek bir gülümsemeyle. "Çok uzun öğle yemeği zamanlarında *Express*'te çalışmaya başladığımda eski patronumun söylediği gibi, eğer röportaj yaptığın kişiden daha fazla içebiliyorsan, haber atlatmak üzeresin demektir."

Duman pusunun ardından yüzüne baktım. Ofis dedikodularına göre, kariyer basamaklarını genç kadınların omzuna basarak tırmanmıştı ve zirveye ulaştıktan sonra merdiveni arkasından çekmişti. Rowan'ın bir keresinde, "Tina toplantı odasındaki en ufak östrojen parçasını bile kendi varlığına karşı bir tehdit olarak görenlerdendir," dediğini hatırlıyorum.

Ama söylenenleri önümde duran kadınla bağdaştıramamıştım. Kariyerini Tina'ya borçlu olduğunu söyleyen en azından bir tane eski iş arkadaşım vardı. Şimdi ağır makyajlı gözleriyle bana gülerken o kuşakta kadın gazeteci olmanın, ihtiyar erkeklerin çevresinde tırnaklarıyla kazıyarak kendine bir yer edinmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Şu anda bile bu çok zordu. Belki de Tina'nın diğer kadınları ofise alamaması onun hatası değildi.

"Peki tatlım, sana bir sır vereceğim," dedi ve iskeleti andıran parmaklarındaki yüzüklerini çınlatarak beni yanına çağırdı. "Sabah içilen içkinin ardından uzun ve yavaş bir seks gelir."

Buna, "Öööğk" nidası içermeyecek tek bir cevap verilebilirdi, o da yorumsuz bir sessizlikti. Tina, gırtlağının derinliklerinden gelen o nikotin yüklü kahkahasını attı.

"Seni şaşırttım."

"Pek sayılmaz. Sadece, yani, pek aday yok da."

"Dün gece o seksi Ben Howard ile epey yakın görünüyordunuz..." dedi.

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. "Ben ile yıllar önce beraberdik," dedim kısaca. "Yeniden o günlere dönmek istemem."

"Çok mantıklı, tatlım." Kolumu okşadığında yüzükleri çınladı. "Afganların dediği gibi, bir erkek aynı gölde iki kez yıkanmaz."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Adın neydi?" dedi aniden. "Louise miydi?"

"Lo. Laura'nın kısaltılmışı."

"Seninle tanıştığıma sevindim, Lo. *Velocity*'de Rowan ile çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, doğru," dedim, "makale yazıyorum." O sırada kendimi bile şaşırtarak, "Ama gebelik iznine çıktığında onun yerini devralmayı umuyorum. Aslında bu yolculuğa çıkmamın bir nedeni de bu. Nabız ölçmek istediler. Ben de öyle yaptım."

Bu bir nabız ölçme göreviyse de çoktan başarısız oldum. Yol arkadaşlarımı bir ölümü gizlemekle suçlamak, *Velocity*'nin aklından geçen bir şey kesinlikle değildi.

Tina sigarasından bir nefes daha çektikten sonra tütünü tükürdü ve sevecen gözlerle bana baktı.

"Bu görev çok sorumluluk gerektiriyor ama yükselmek istemen güzel. Peki, o gebelik izninden döndüğünde ne yapacaksın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama neden sonra durdum. Ne yapacaktım? Eski işime geri mi dönecektim? O, konuşmaya devam ederken ben de ne cevap vereceğimi merak ediyordum.

"Ofise döndüğümüzde beni ara. Benim dışarıdan çalışanlara her zaman ihtiyacım var. Özellikle de meraklı ve hırslı olanlara."

"Ben kadrolu çalışıyorum," dedim üzülerek. Bu teklifi hoşuma gitmişti ve reddetmek istemiyordum ama rekabeti sınırlayan hükümlerin beni engelleyeceğinden emindim.

"Sen bilirsin," dedi Tina, omuzlarını silkerek. Konuştuğu sırada gemi sallanınca sendeleyerek metal küpeşteye çarptı. "Lanet olsun, sigaram bitti. Ateşin yoktur, değil mi tatlım? Benimki salonda kalmış."

"Sigara içmiyorum," dedim.

"Kahretsin." Küpeşteden attığı sigarasının sonunun rüzgâra kapılışını, gözden kayboluşunu ve çalkalanan suya

bile değmeden sönüşünü izledik. Ona kartımı vermeli ya da en azından ağzından *Vernean*'ın sonraki sayılar için neler planladığını kurnazca almalı, Lord Bullmer yalakalığını ne kadar abartacağını öğrenmeliydim. Rowan olsa böyle yapardı. Ben ise muhtemelen şimdiye kadar çoktan serbest çalışan sözleşmesini imzalamış ve rekabet maddesine ihanet etmiş olurdu.

Ama şu anda –Nilsson muhtemelen şu anda bile kaptana beni yalancı çıkarmakla meşguldü– kariyerim o kadar önemli değildi. Onu sorguya çekmek, dün gece nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. Ben; Lars, Archer ve Bullmer ile poker oynadığına göre yan kamaramda olabilecek insan sayısı da epey azalıyordu. Tina bir kadını gemiden atabilecek kadar güçlü müydü? Tuzlu güverteden kapıya doğru aksayarak, incecik topuklarını boyalı metal zemine batırarak yürürken gizli gizli onu inceledim. Tazı gibi inceydi, kaslı görünmüyordu ama o kollarda incecik bir güç olduğunu hayal edebiliyordum. Rowan, onu fiziksel özelliklerine kıyasla daha acımasız bir kadın olarak tarif etmişti.

"Peki ya sen?" dedim, arkasından yürüyerek. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi?"

Bunu duyunca ağır kapıyı tek eliyle tutarak aniden durdu, parmaklarıyla metali sıkı sıkı kavradı, elinin tersindeki tendonlar demir kablolar gibi gerildi. Arkasına dönüp bana baktı.

"Ne dedin sen?" Boynunu velociraptor gibi öne uzattı, gözleri gözlerimi âdeta oydu.

"Ben..." Tepkisinin sertliği karşısında şaşırıp durdum. "Ben... yalnızca merak ettim..."

"Bence merak etmeyi bırak ve imalı sözlerini kendine sakla. Senin gibi zeki bir kız bu sektörde düşman edinmemesi gerektiğini biliyordur."

Kapıyı bırakınca arkasından çarptı.

Güvertede öylece durup Tina'nın tuz kaplı kapıdan uzaklaşmasını boş gözlerle izledim ve az önce olanları düşündüm.

Başımı iki yana salladım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Olanları şimdi anlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Kamarama dönmeli, elimde kalan tek kanıtı korumalıydım.

Nilsson ile çıkarken kapıyı kilitlemiştim ama kamara güvertesine dikkatlice indiğim sırada, temizlik elemanlarının arkalarından elektrikli süpürgelerini çektiklerini, arabalarının havlu ve çarşafla dolu olduğunu görünce kapıya, "Lütfen Rahatsız Etmeyin" yazısını asmayı unuttuğumu fark ettim.

Süitim temizlenmişti. Lavabo cilalanmış, pencereler tuzdan arındırılmış; kirli giysilerim ve yırtık gece elbisem bile mucizevi bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Ama hiçbiri umurumda değildi. Doğrudan banyoya gittim, makyaj malzemelerimin ve temizleyicilerimin düzenli bir şekilde durduğu makyaj masama baktım.

Neredeydi?

Ruju, dudak parlatıcısını, diş macununu, nemlendiriciyi, göz makyajı temizleyicisini, yarısı kullanılmış hap kutusunu kenara ittim ama yoktu. Gözüme yeşil ve pembe bir şey çarpmıyordu. Tezgâhın altına baktım; çöp kutusunda olabilir miydi? Yoktu.

Yatak odasına gidip çekmeceleri birer birer açtım, sandalyelerin altına baktım. Neredeydi? Neredeydi!

Ama yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldığımda cevabı biliyordum. Rimel –kayıp kızla olan tek bağlantım– gitmişti.

Harringay Echo, 26 Eylül, Cumartesi

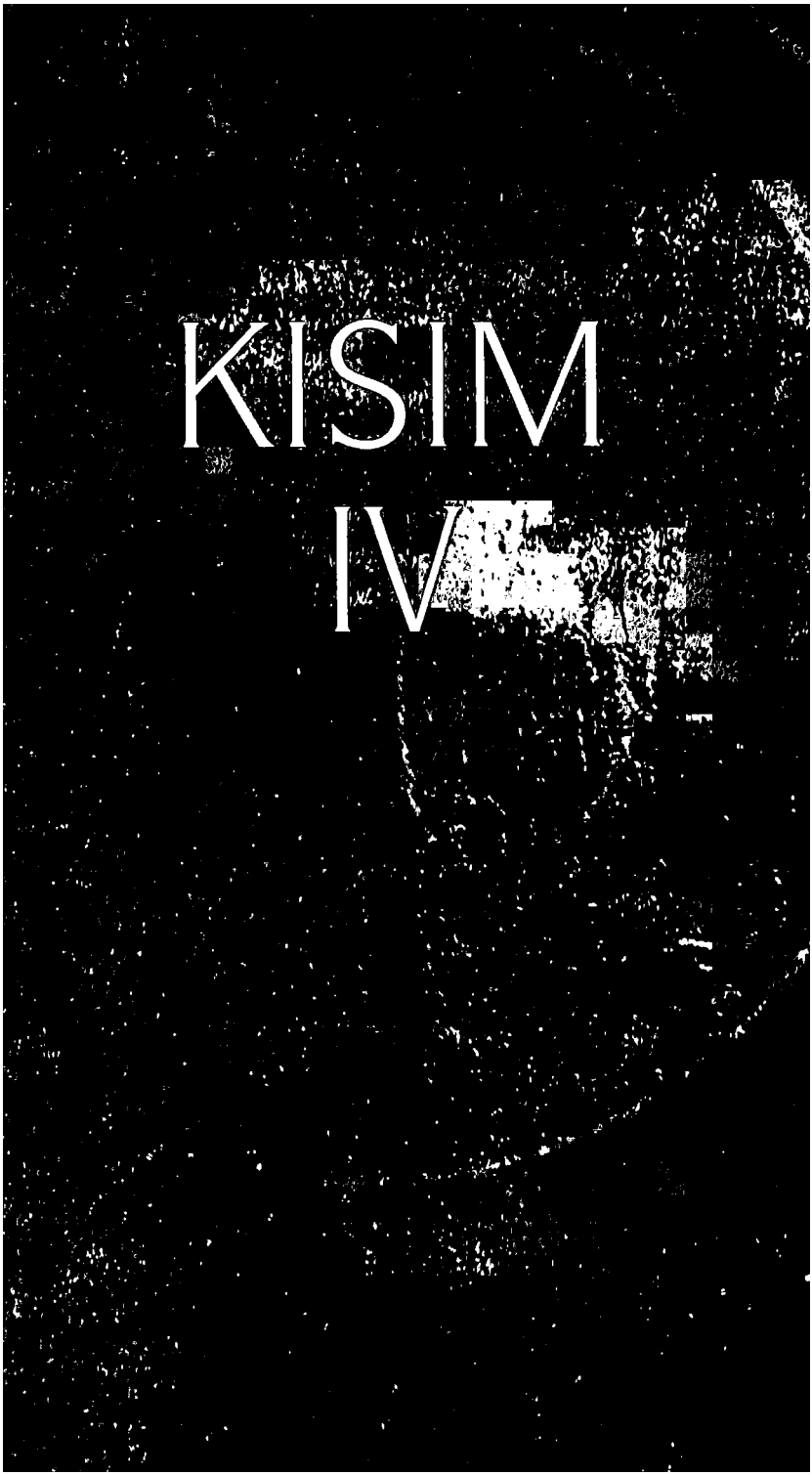
LONDRALI TURİST NORVEÇ YOLCU GEMİSİNDE KAYBOLDU

Arkadaşları ve yakınları, kaybolan Londralı Laura Blacklock'ın hayatından "gittikçe endişelendiklerini" söylediler. Erkek arkadaşı olan Judah Lewis (35), Blacklock'ın (32) lüks yolcu gemisi *Aurora Borealis*'te tatil yaparken kaybolduğunu bildirdi.

Blacklock ile gemiye gitmeyen Lewis, Blacklock'ın mesajlarına cevap vermemesi ve hiçbir şekilde iletişime geçememesi sonucunda endişelenmeye başladığını bildirdi.

İlk yolculuğuna çıkmak için pazar günü Hull'dan ayrılan *Aurora Borealis*'in sözcüsü, Blacklock'ı 22 Eylül, Salı günü Trondheim'a yaptıkları geziden beri gören olmadığını doğruladı ama şirket ilk başta Blacklock'ın yolculuğunu kısa kesmeye karar verdiğini düşündüklerini söyledi. Ancak Blacklock'ın cuma günü İngiltere'ye dönmediğini gören erkek arkadaşı durumu bildirdiğinde şirket yetkilileri Blacklock'ın Trondheim'dan ayrılacağını kendilerine bildirmemiş olduğunu fark etti.

Kayıp kadının annesi Pamela Crew, kızının kimseye haber vermemesinin hiç alışıldık olmadığını belirterek, Lo olarak da bilinen Blacklock'ı görenlerin haber vermesini istedi.

KISIM
IV

14

Paniğe kapılmamaya çalıştım.

Biri odama girmişti.

Bilen biri.

Ne gördüğümü, ne duyduğumu ve ne söylediğimi bilen biri.

Mini barın yeniden doldurulduğunu görünce içgüdüsel olarak aniden içki içmek istedim ama bu düşünceyi bir kenara itip dün çok büyük olmasına rağmen bugün boğucu görünen kamaramı adımlamaya başladım.

Buraya biri girmişti. Ama kim?

Çığlık atma, kaçma, yatağın altına saklanıp bir daha çıkmama isteğim neredeyse beni ele geçirecekti ama kaçış yolu yoktu; Trondheim'a ulaşana kadar tabii.

Aklımda birden bir ışık yanınca kestirme yoldan giden bütün fikirlerim sarsıldı. Ellerimi makyaj masasına koyup omuzlarımı eğerek aynadaki beyaz, zayıf yüzüme baktım. Sorun sadece uykusuzluk değildi. Göz altlarımda derin yorgunluk halkaları vardı ama beni asıl durduran, gözlerimin içindeki şeydi: Kaybolmuş bir hayvanın korku dolu bakışlarıydı bu.

Koridordan homurtular duyunca temizlik elemanlarının odaları temizlediğini hatırladım. Derin bir nefes alıp doğrul-

dum, saçlarımı omuzlarıma doğru attım. Sonra kapıyı açtım ve başımı uzatarak elektrikli süpürgenin vızıldamaya devam ettiği koridora baktım. Aşağı katta tanıştığım Polonyalı kadın Iwona kapıyı ardına kadar açmış, Ben'in kamarasını temizliyordu.

"Affedersiniz!" diye seslendim ama beni duymadı. Biraz daha yaklaştım. "Affedersiniz!"

Olduğu yerde sıçradı ve elini kalbine koyarak arkasına döndü.

"Affedersiniz!" dedi nefes nefese, süpürgeyi ayağıyla kapatarak. Üzerinde, diğer temizlik elemanlarının giydiği koyu mavi üniforma vardı. Kaba yüz hatları hareket etmekten pembeleşmişti. "Korku."

"Özür dilerim," dedim pişmanlık içinde. "Sizi korkutmak istemedim. Bir şey soracaktım; odamı temizlediniz mi?"

"Evet, temizledim. Temiz olmayan bir şey?"

"Hayır, her şey temiz, hatta tertemiz. Merak ettiğim şey; acaba bir rimel gördünüz mü?"

"Rim?.." Başını iki yana salladı, ne dediğimi anlamamıştı. "O ne?"

"Rimel. Göz için; böyle." Rimel sürer gibi yapınca ne dediğimi anladı.

"Ah! Evet, biliyorum," dedi ve "tuş dur eş" gibi bir şey söyledi. Bu kelimenin rimelin Lehçesi mi olduğunu, yoksa "Çöpe attım," mı demek istediğini anlamadım ama başımı güçlü bir şekilde evet anlamında salladım.

"Evet, evet, pembeli yeşilli bir rimeldi. Şey gibi..." Google'a Maybelline yazmak için telefonumu çıkardım ama internet hâlâ çalışmıyordu. "Ah, lanet olsun, her neyse. Ama pembeli ve yeşilliydi. Gördünüz mü?"

"Evet, dün gece temizlik, o zaman gördüm."

Kahretsin. "Bu sabah görmediniz mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Banyoda yok?"

"Yok."

"Üzgünüm. Ben görmedim. Karla'ya sorabilirim, kamarot, mümkün mü... nasıl söylenir... yeni satın almak?.."

Debelenen sözcükleri ve endişeli yüz ifadesi aniden nasıl göründüğümü fark etmeme neden oldu: Delirmiş bir kadın temizlikçiyi kullanılmış bir rimeli neredeyse çalmakla suçluyordu. Başımı iki yana salladım ve elimi omzuna koydum.

"Özür dilerim. Önemli değil. Lütfen endişelenmeyin."

"Ama evet, önemli!"

"Hayır, gerçekten değil. Muhtemelen benim hatam. Herhalde cebimde falan unutmuşumdur."

Ama gerçeği biliyordum. Rimel ortadan kaybolmuştu.

Kamarama döndükten sonra kapıyı iki kez kilitleyip zinciri taktıktan sonra telefonu aldım ve sıfıra bastım. Beni Nilsson'a bağlamalarını istedim. Uzun bir müzikten sonra Camilla Lidman olduğunu tahmin ettiğim bir kadın çıktı.

"Bayan Blacklock? Beklediğiniz için teşekkürler. Şimdi sizi bağlayacağım."

Çıtırtı seslerinden sonra hatta derin bir erkek sesi geldi.

"Alo? Ben Johann Nilsson. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rimel kaybolmuş," dedim, hiç lafı uzatmadan.

Bir an sessizlik oldu. Zihnindeki dosya dolabından notlarını çıkardığını hissedebiliyordum.

"Rimel," dedim sabırsızca. "Size dün gece bahsettiğim rimel; 10 numaralı kamaradaki kadının verdiği. Bu, size anlattıklarımı kanıtlıyor, görmüyor musunuz?"

"Ben..."

"Biri kamarama girip rimeli almış." Yavaşça konuşuyor, kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. Sakin ve tane tane konuşmazsam bağırıp çağırmaya başlayacağımın farkındaydım. "Saklayacak bir şeyi yoksa neden böyle bir şey yapsın ki?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Nilsson?"

"Yanınıza geleceğim," dedi en sonunda. "Kamarada mısınız?"

"Evet."

"On dakika içinde gelmiş olurum. Şu anda kaptanın yanındayım, buradaki işimi bitirmem gerek ama mümkün olduğunca erken geleceğim."

"Hoşça kalm," dedim ve telefonu kapattım. Korkudan çok öfkeye kapılmıştım ama kendime mi, yoksa Nilsson'a mı kızmıştım, bilmiyordum.

Dün gece olanları düşünerek yeniden küçük kamaramda dolanmaya başladım. Resimler, sesler ve korkular zihnime hücum etmişti. Odama benden izinsiz girilmiş olmasını kabullenemiyordum. Biri Nilsson ile olmamı fırsat bilerek odama girmiş, eşyalarımı karıştırıp hikâyemi destekleyecek tek kanıtı almıştı.

Ama oda kartım kimde vardı ki? Iwona'da mı? Karla'da mı? Josef'te mi?

Kapının çalındığını duyunca kilidi açmak için aniden kapıya yöneldim. Nilsson yüzünde saldırgan, hayvani ve yorgun bir ifadeyle kapının önünde duruyordu. Göz altlarındaki koyu halkalar benimkiler kadar büyük değildi ama gözümden kaçmamıştı.

"Biri rimeli almış," diye tekrarladım.

Başını evet anlamında salladı. "İçeri girebilir miyim?"

Geri çekilip odaya girmesine izin verdim.

"Oturabilir miyim?"

"Lütfen."

Oturduğu koltuk nazikçe itiraz etti. Ben de tam karşısına, makyaj masasının sandalyesine oturdum. İkimiz de konuşmuyorduk. Söze onun girmesini bekliyordum; belki o da benden bekliyordu ya da yalnızca doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Burun kemerini sıktı. Bu hassas hareket böyle iri yarı bir adamda hayli komik görünmüştü.

"Bayan Blacklock..."

"Lo," dedim kısaca.

İç çekti ve yeniden başladı. "Peki, Lo. Kaptanla konuştum. Gemicilerden kayıp olan yok, bundan artık çok eminiz. Bütün personelle de konuştuk ve hiçbiri o kamarada şüpheli bir şey görmemiş. Bu da demek oluyor ki..."

"Hey," diye hararetle sözünü kestim, sanki cümlenin sonunu getirmesini engellersem kaptanla birlikte vardıkları sonuca bir etkisi olacakmış gibi.

"Bayan Blacklock..."

"Hayır. Hayır, bunu yapamazsınız."

"Neyi yapamam?"

"Önce bana 'Bayan Blacklock' diye hitap edip endişelerime saygı duyduğunuzu ve değerli bir yolcu olduğumu falan söyleyip daha sonra bana gördüğü her şey bir hayalden ibaret olan histerik bir kadınmışım gibi davranamazsınız."

"Ben..." diye başladı söze ama onu dinleyemeyecek kadar sinirli olduğum için sözünü kestim.

"İki zıt fikre sahip olamazsınız. Ya bana inanıyorsunuzdur ya da; ah, hayır, bir dakika!" Bunun nasıl daha önce aklıma gelmediğine şaşırarak durdum. "Ya güvenlik kamerası kayıtları? Böyle bir güvenlik sisteminiz yok mu?"

"Bayan Blacklock..."

"Koridordaki kayıtları kontrol edebilirsiniz. Kız o kayıtlarda vardır; olmak zorunda!"

"Bayan Blacklock!" dedi daha yüksek sesle. "Ben Bay Howard ile konuştum."

"Ne?"

"Bay Howard ile konuştum," dedi daha yorgun bir sesle. "Ben Howard."

"Eee?" dedim ama kalbim deli gibi çarpıyordu. "Ben bu konuda ne biliyor olabilir ki?"

"Kamarası boş kamaranın öteki tarafında. Bir şey duyup

duymadığını, suya bir şey düşmüş gibi bir ses duyduğunuz fikrini doğrulayıp doğrulayamayacağını sormak için onunla görüştüm."

"O orada değildi ki," dedim. "Poker oynuyordu."

"Biliyorum. Ama bana dediğine göre..." Nilsson bir anda sustu.

Ah, Ben, diye geçirdim içimden. Mideme kramplar giriyordu. Ben, seni hain! Neler yaptın acaba?

Ne dediğini biliyordum. Nilsson'ın yüzünden anlamıştım ama işin içinden bu kadar kolay sıyrılmasına izin vermeyecektim.

"Evet?" dedim, sıktığım dişlerimin arasından. Onu her şeyi düzgünce anlatmaya zorlayacaktım. Her şeyi tane tane açıklayacaktı.

"Bana evinize giren adamdan söz etti. Hırsızdan."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Bu, eee..." Öksürdü ve önce kollarını kavuşturdu, sonra bacak bacak üstüne attı. Bu boyutlardaki bir adamın koltuğun üzerine rahatsız bir şekilde tüneyerek dikkatimi üstüne çekmemeye çalışması çok gülünçtü. Bir şey söylemedim. Kıvranmasını izlemek büyük bir mutluluktu. "Sen," dedim içimden acımasızca, "ne tür bir pislik olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bay Howard'ın dediğine göre siz, eee, şeyden beri, eee, hırsızlık olayından beri pek uyuyamamışsınız," dedi.

Bir şey söylemedim. Nilsson'a olan nefretimle buz gibi ve kaskatı kesilmiştim ama asıl Ben Howard'dan nefret ediyordum. Bu, ona bir sırrımı son kez anlatışımdı. Hiç akıllanmayacak mıydım ben?

"Bir de alkolden söz etti," dedi. Sarışın, buruşuk yüzü mutsuzdu. "Eee... şeyle karışınca..."

Sustu. Başını banyo kapısında duran zavallı haldeki kişisel eşyalarıma doğru çevirdi.

"Neyle karışınca?" dedim. Kısık ve sert çıkan sesim kendi sesime hiç benzemiyordu.

Nilsson tavana baktı, huzursuzluğu bütün odaya yayılıyordu.

"Şeyle... antidepresanlarla," dedi, fısıldarcasına konuşarak. Bakışlarını yeniden lavabonun yanındaki buruşturulmuş, yarısı kullanılmış hap paketine çevirdi ve özür diler gibi yüzüme baktı.

Ama her şey söylenmişti artık ve ikimiz de geri dönüşü olmadığını biliyorduk.

Bir şey söylemeden oturdum. Yanaklarım tokat yemiş gibi yanıyordu. Demek öyleydi. Ben Howard ona gerçekten her şeyi anlatmıştı. Küçük pislik. Nilsson ile yalnızca birkaç dakika konuşmuş, aralarında tek bir konuşma geçmişti ve bu sırada benim anlattıklarıma arka çıkmayı beceremediği gibi, biyografimin de bütün ayrıntılarını vererek beni güvenilmez, kimyasal olarak dengesiz bir nevrotik olarak göstermeyi başarmıştı.

Evet. Evet, antidepresan alıyorum. Ne olmuş yani?

Yıllardır o hapları alıyor olmamın –ve içiyor olmamın– bir önemi yoktu. Anksiyete atakları geçirmemin, hezeyanlarımın bir önemi yoktu.

Ama bir psikoz da geçirmiş olsaydım, hap alayım ya da almayayım, sonuç değişmeyecekti: Ben her şeyi görmüştüm.

"Demek öyle," dedim en sonunda, kırpılmış ve düz kelimelerle. "Bir avuç hap yüzünden benim gerçekle kurguyu birbirinden ayıramayan paranoyak bir deli olduğumu düşünüyorsunuz. Bu ilaçları alan daha yüz binlerce kişi olduğunu biliyor musunuz?"

"Söylemeye çalıştığım kesinlikle bu değil," dedi Nilsson beceriksizce. "Ben yalnızca elimizde söylediklerinizi destekleyecek bir kanıt olmadığını söylüyorum. Bayan Blacklock, burada yaşandığını iddia ettiklerinizle sizin evinizde yaşananların benzer..."

"Hayır!" diye bağırdım ayağa kalkıp Nilsson'ın mutsuzca çökmüş ve benden on beş santim uzun vücudunun yanında dikilerek. "Size bunu yapmamanız gerektiğini söylemiştim. Yalakalık eder gibi benle saygılı konuştuktan sonra size anlattıklarımı yok sayamazsınız. Evet, günlerdir uyumuyordum. Evet, içki içiyordum. Evet, biri evime girdi. Tüm bunların burada gördüklerimle bir ilgisi yok."

"Ama sorun da bu değil mi?" O da ayağa kalktı. Artık sinirlenmiş, geniş yanakları kızarmıştı. "Siz bir şey görmediniz. Bu gemide bulunan birçok kızdan birini gördünüz ve çok daha sonra denizden bir ses duydunuz. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde birkaç gece önce yaşadığınız travmatik olaya benzer bir sonuca vardınız ama bu sonuç yanlış. Bayan Blacklock, anlattığınız olaylar cinayet soruşturması açılmasını gerektirmiyor."

"Dışarı çıkın," dedim. Kalbimi saran buzul eriyordu. Çok aptalca bir şeye boyun eğmek üzereydim, bunu hissedebiliyordum.

"Bayan..."

"Dışarı. Çıkın!"

Gidip kapıyı açtım. Ellerim titriyordu.

"Dışarı çıkın!" diye tekrarladım. "Hemen. Kaptanı arayıp yalnız seyahat eden bir kadın yolcunun defalarca kamarasından çıkmanızı istediğini ama sizin reddettiğinizi söylememi istemiyorsanız KAMARAMDAN DEFOLUP GİDİN!"

Nilsson başını öne eğip sert adımlarla kapıya doğru yürüdü. O sırada bir şey söyleyecekmiş gibi bir an durdu ama ya yüz ifademden ya da gözlerimde gördüğü bir şey yüzünden bundan vazgeçip yoluna devam etti.

"Hoşça kalın," dedi, "Bayan..."

Ama onu dinlemeden kapıyı yüzüne çarptım ve kendimi yatağa atıp hıçkırıklara boğuldum.

15

Hayatla baş edebilmem için neden bu hapları almam gerektiğine dair, en azından kâğıt üzerinde hiçbir neden yok. Harika bir çocukluk geçirdim ve sevgi dolu bir anne babaya sahiptim. Dayak yemedim, suistimal edilmedim ya da benden kendim olmaktan başka bir şey beklenmedi. Sevildim ve desteklendim. Ama bu nedense yetmedi.

Arkadaşım Erin, hepimizin içinde şeytanlar olduğunu; iyi olmadığımızı, terfi etmezsek ya da sınavdan yüksek bir not alamazsak herkesin bizim ne kadar değersiz bir et yığını olduğumuzu anlayacağını fısıldayan sesler olduğunu söyler. Belki de doğrudur. Belki benimkiler biraz daha yüksek seslidir.

Ama her şeyin bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Üniversiteden sonra içine düştüğüm depresyonun sınavlarla ve kendime verdiğim değerle bir ilgisi yoktu. Daha güçlü, daha kimyasal, hiçbir konuşma tedavisinin iyileştiremeyeceği bir şeydi bu.

Bilişsel davranış terapisi, danışmanlık, psikoterapi; hiçbiri haplar kadar işe yaramadı. Lissie, ruh halini kimyasallarla dengelemeye çalışmanın korkutucu olduğunu düşünüyor ve bunun insanın kişiliğini değiştirebileceğini söylüyor. Ama ben

öyle düşünmüyorum; bence bu haplar makyajdan farksız: Bir şeyleri gizlemiyor; kendimi, aslında bu kadar çiğ olmayan gerçek kimliğime daha çok yaklaştırıyor. Olabildiğimin en iyisi olmamı sağlıyor.

Ben, beni "makyajsız" gördü. Ve çekip gitti. Uzun bir süre ona olan öfkem dinmedi ama en sonunda onu suçlamadığımı fark ettim. Yirmi beş yaşıma girdiğim sene korkunç bir seneydi. Eğer kendimden kaçıp gidebilseydim, giderdim.

Ama bu, şu an bana yaptıkları için bir bahane değil.

"Aç şunu!"

Bilgisayarın tuş sesi bir anda durdu ve bir sandalyenin geriye doğru itildiğini duydum. Sonra kamaranın kapısı temkinli bir şekilde açıldı.

"Evet?" Ben'in yüzü kapı boşluğunu doldurdu. Beni görünce yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. "Lo! Burada ne işin var?"

"Sence?"

Biraz utanmış gibi görünme nezaketinde bulundu. "Ah, o mesele."

"Evet, o mesele." Onu itip odasına girdim. "Nilsson ile konuşmuşsun," dedim sinirle.

"Bak..." Beni sakinleştirmek için elini kaldırdı ama sakinleşmeye niyetim yoktu.

"Bana 'bak' falan deme. Bunu nasıl yaparsın, Ben? Bütün sırlarımı dökmek ne kadar zamanını aldı? Bunalımımı, ilaçları, neredeyse işimden olduğumu da anlattın mı? Giyinemediğim, evden çıkamadığım günleri anlattın mı?"

"Hayır! Tabii ki anlatmadım. Tanrım, bunu yaptığımı nasıl düşünebilirsin?"

"Sadece hapları mı anlattın? Ona, evime hırsız girdiğini ve güvenilmez biri olduğuma ikna olması için gereken diğer bütün çekici ayrıntıları da anlattın mı?"

"Hayır! Öyle olmadı!" Verandanın kapısına yürüdükten

sonra bana döndü ve tüyleri ürperene kadar ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben sadece, lanet olsun, her şey bir anda ağzımdan dökülüverdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Adam işinde çok iyi."

"Gazeteci olan sensin! 'Yorum yok'a ne oldu?"

"Yorum yok," diye homurdandı.

"Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin bile yok," dedim. Yumruklarımı sıkmıştım ve tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Ellerimi zar zor açıp acıyan avuçlarımı kot pantolonuma sürdüm.

"Ne demek istiyorsun? Bir dakika, önce kahveye ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Ona siktir olup gitmesini söylemek istedim ama aslında canım kahve istiyordu. Ben de kısaca başımı evet anlamında salladım.

"Sütlü, şekersiz, değil mi?"

"Evet."

"Bazı şeyler hiç değişmemiş," dedi, espresso makinesini maden suyuyla doldurup kapsülü içine yerleştirirken. Yüzüne baktım.

"Çok şey değişti ve sen de bunu biliyorsun. Ona her şeyi nasıl anlatabildin?"

"Ben... bilmiyorum." Ellerini yeniden asi saçlarının arasında gezdirdi, sanki yeterince sert çekerse bir bahane çıkacakmış gibi saç köklerini çekiştirdi. "Kahvaltıdan dönerken yoluma çıktı ve beni koridorda durdurup senin hakkında endişelendiğini anlatmaya başladı; gece duyduğun seslerden falan bahsetti. Akşamdan kalmaydım ve tam olarak neden bahsettiğini anlayamadım. Önce evine giren hırsızdan söz ettiğini sandım. Sonra senin çok hassas bir durumda olduğunu söyledi. Tanrım, Lo, çok üzgünüm, gidip onun kapısını ben çalmadım, onunla konuşmaya meraklı olan ben değildim. Adam neden bahsediyordu öyle?"

"Önemli değil." Uzattığı kahveyi aldım. İçemeyeceğim kadar sıcak olduğu için kucağımda tuttum.

"Hayır, önemli. Seni alt üst etmiş. Dün gece bir şey mi oldu?"

Yüzde doksan beşim Ben Howard'a defolup gitmesini, özel hayatım ve tanık olarak güvenilirliğim hakkında Nilsson'a boşboğazlık edip her şeyi anlattığı için güvenimi kırdığını söylemek istiyordu. Maalesef geri kalan yüzde beşim oldukça güçlüydü.

"Ben..." Boğazımdaki acıyı ve neler olduğunu birine anlatma isteğimi yuttum. Acaba Ben'e anlatırsam benim aklıma gelmeyen bir öneride bulunabilir miydi? Sonuçta o bir muhabirdi. Üstelik her ne kadar kabul etmesi zor olsa da, saygın bir muhabirdi.

Derin bir nefes alıp Nilsson'a önceki gece anlattığım hikâyeyi, bu kez çarçabuk yeniden anlattım. İkna edici olacağıma dair bir umudum yoktu.

"Kız oradaydı, Ben," diye tamamladım sözümü. "Bana inanman gerek!"

"Vay canına," dedi Ben. Göz kırptı. "Sana tabii ki inanıyorum."

"İnanıyor musun?" Öyle şaşırmıştım ki elimdeki kahveyi cam masaya sert bir şekilde bıraktım. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ben şu âna kadar senin hayal gördüğüne hiç şahit olmadım."

"Nilsson bana inanmıyor."

"Nilsson'ın sana neden inanmak istemediğini anlayabiliyorum," dedi Ben. "Yani, yolcu gemilerindeki suçların oldukça karanlık bir alan olduğunu hepimiz biliyoruz."

Başımla onayladım. En az onun kadar –en az bütün seyahat yazarları kadar– ben de yolcu gemileri hakkında söylenenleri biliyordum. Bu tür gemilerin sahiplerinin sicilinin diğer seyahat endüstrisi alanlarına oranla çok daha kabarık olmasının yanı sıra, denizde işlenen suçların doğasında gri bir alan vardı.

Aurora, hakkında yazdığım ve tekneden çok yüzen şehirleri andıran diğer gemilere benzemiyordu ama uluslararası sularda aynı çelişkili yasal konuma sahipti. Güzelce belgelenmiş kayıp vakalarında bile her şey sümen altı ediliyordu. Olaylara el koyacak gerçek bir polis yetkilisi olmadıkça soruşturmalar genelde gemilerin güvenlik hizmetlerine bırakılıyordu. Bu güvenlik hizmetlerini ise yolcu gemileri işe alıyordu ve isteseler de kimseyi kızdırmayı göze alamıyorlardı.

Kamaranın boğucu sıcaklığına rağmen aniden üşüyünce kollarımı ovuşturdum. Ben'in yanına gitmemin nedeni onu azarlayarak kendimi daha iyi hissetmekti. İsteyeceğim son şey, huzursuzluğumu desteklemesiydi.

"Beni en çok endişelendiren..." dedim yavaşça ve sonra sustum.

"Ne?" diye sordu Ben hızla.

"Kız bana rimel ödünç vermişti. Onunla bu şekilde tanışmıştım; kamaranın boş olduğunu bilmiyordum ve rimel istemek için kapısını çalmıştım."

"Pekâlâ..." Ben, kahvesinden bir yudum daha aldı. Fincanın üzerinden bakan yüzü şaşkındı ve konuyu nereye götüreceğimi bilmiyordu. "Sonra?"

"Sonra... yok oldu."

"Ne? Rimel mi? Yok oldu da ne demek?"

"Yok oldu işte. Ben Nilsson'la beraberken biri kamarama girmiş. Diğer her şeyi kendim uydurdum diyelim, peki madem böyle bir şey yaşanmadı, o halde neden rimeli almış? O kamarada birinin olduğunu gösterebilmek için elimdeki tek somut kanıt rimeldi ve ortadan kayboldu."

Ben ayağa kalktı ve verandaya yürüyüp tül perdeleri kapadı. Bu tuhaf ve gereksiz bir hareketti. Benimle yüzleşmek istemediği ve ne söyleyeceğini düşündüğü hissine kapıldım.

Sonra döndü ve yatağın ucuna oturdu. Yüz ifadesinde ciddi bir kararlılık vardı.

"Bunu başka kim biliyor?"

"Rimeli mi?" Bu güzel bir soruydu ve üzülerek daha önce kendime bile sormadığımı fark ettim. "Eee... Galiba... Nilsson dışında kimse."

Ama bu hiç de içimi rahatlatmamıştı. Uzun bir süre birbirimize baktık. Aniden içimde kopan huzursuz soru fırtınasını Ben'in gözlerinde görebiliyordum.

"Ama rimel ortadan kaybolduğunda," dedim en sonunda, "Nilsson benimleydi."

"Bütün o zaman boyunca mı?"

"Yani, aşağı yukarı... Hayır, dur, bir ara ayrıldık. Ben kahvaltı ettim ve Tina ile konuştum."

"O halde rimeli Nilsson almış olabilir."

"Evet," dedim yavaşça. "Olabilir." Kamarama giren o muydu? Ilaç kullandığımı bu yüzden mi öğrenmiş ve alkolle karıştırmamamı tavsiye etmişti?

"Bak," dedi Ben en sonunda, "bence gidip Richard Bullmer ile görüşmelisin."

"Lord Bullmer ile mi?"

"Evet. Dediğim gibi, dün gece onunla poker oynadım ve düzgün bir herife benziyor. Nilsson ile uğraşmanın bir anlamı yok; tüm sorumluluk Bullmer'da. Babam, bir şikâyetin varsa doğrudan en yetkili kişiye git, derdi."

"Bu bir müşteri hizmetleri sorunu sayılmaz, Ben."

"Ne olursa olsun. Ama bu Nilsson denen herif için işler pek parlak görünmüyor, değil mi? Bu gemide Nilsson'ı sorumlu tutabilecek biri varsa, o da Bullmer'dır."

"Sence bunu yapar mı? Yani onu sorumlu tutar mı? Bu konuyu örtbas etmek için onun da elinde geçerli nedenler var. Hatta daha bile fazlası var. Dediğin gibi, bu olay onu bitirebilir Ben. Eğer haber duyulursa *Aurora*'nın geleceği sallantıya girer. Kim bir kızın öldüğü lüks bir gemiye on binlerce pound öder ki?"

"Bir niş pazarın olduğundan eminim," dedi Ben, hafif eğik bir gülümsemeyle.

İrkildim.

"Bak, gidip adamla bir görüşmekten bir şey çıkmaz," diye ısrar etti. "En azından dün gece boyunca nerede olduğunu biliyoruz. Nilsson hakkında bunu bile bilmiyoruz."

"Birlikte zaman geçirdiğin insanlardan hiçbirinin kamaradan çıkmadığından emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Jenssen'ların süitindeydik; tek bir kapı vardı ve benim de gece boyunca yüzüm kapıya dönüktü. İnsanlar kalkıp tuvalete falan gitti ama hepsi süitteki tuvaleti kullandı. Chloe bir süre oturup bir şeyler okuduktan sonra yan odadaki yatak odasına gitti; yatak odasından çıkmak için süitin salonundan geçmesi gerek. Sabah dörde kadar kimse kamaradan ayrılmadı. Dört erkeği ve Chloe'yi listeden silebilirsin."

Kaşlarımı çatarak parmaklarımla yolcuları saydım. "O halde, sen, Bullmer, Archer, Lars ve Chloe haricinde biri olmalı. Geriye Cole, Tina, Alexander, Owen White ve Leydi Bullmer kalıyor. Bir de personel."

"Leydi Bullmer mı?" Ben kaşını kaldırdı. "Bence abartıyorsun."

"Neyi?" dedim kendimi korumaya çalışarak. "Belki de göründüğü kadar hasta değildir."

"Evet, doğru, dört yıl boyunca kanserinin nüksetmesi, yorucu kemoterapi ve radyoterapi seansları hep tuhaf bir kızın öldürülmesini gizlemek içindi."

"Dalga geçmenin zamanı değil. Doğru bir noktaya parmak bastım ben."

"Bence yolcular da sahte," dedi Ben. "Nilsson'ın ve senin rimel konusunu bilen tek kişiler olduğunuzu unutma. Eğer rimeli alan o değilse, asıl alan kişiye söylemiş olmalı."

"Peki..." dedim ve sustum. Vicdan azabına benzeyen rahatsız edici bir duygu ensemden aşağıya doğru akmaya başlamıştı.

"Ne?"

"Ben... ben düşünmeye çalışıyordum. Nilsson beni personelle tanıştırdığında. Tam olarak hatırlayamıyorum... Bundan bahsetmiş olabilirim."

"Tanrım, Lo," dedi Ben. Yüzüme baktı. "Bahsettin mi, bahsetmedin mi? Bu önemli."

"Biliyorum," dedim hırçın bir dille. Gemi, çarpan dalganın etkisiyle yükselip alçalınca yeniden midem bulandı ve yarısını sindirdiğim *pancake*'ler bağırsağımda rahatsız edici şekilde hareket ediyordu. Alt güvertede neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım ama zordu. Akşamdan kalmaydım. Üstelik klostrofobik ortam, dar ve penceresiz kamaraların yapay ışığı yüzünden dikkatim epey dağılmıştı. Koltuğumun altımda hareket ettiğini hissedip gözlerimi kapadım ve personel kantinini, bana doğru bakan kızların güzel ve temiz yüzlerini düşünmeye çalıştım. Acaba neler anlatmıştım?

"Hatırlayamıyorum," dedim en sonunda. "Gerçekten hatırlayamıyorum. Ama bahsetmiş olabilirim. Bahsettiğimi sanmıyorum ama kesinlikle bahsetmediğimi de iddia edemiyorum."

"Lanet olsun. Bu çemberi iyice genişletiyor."

Başımı evet anlamında salladım.

"Bak," dedi Ben en sonunda, "diğer yolculardan biri de bir şeyler görmüş olabilir. Birinin boş kamaraya girip çıktığını ya da rimeli çalan kişiyi senin kamarana girerken gören biri olabilir. Kıç taraftaki kamaralarda kimler kalıyor?"

"Eee..." Parmaklarımla saydım. "Dokuz numarada ben varım, sekizde de sen. Alexander, galiba altıda, değil mi?"

"Tina beşte," dedi Ben, düşünceli gözlerle. "Dün gece onu kamaraya girerken gördüm. Buna göre Archer da yedi numarada kalıyor olmalı. Tamam. Gidip biraz komşuculuk oynamak ister misin?"

"Pekâlâ," dedim. Nedense –belki öfke nöbetinden, belki birinin bana inandığını hissettiğim için, belki de artık bir planım

olduğu hissinden– kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum. Ama o sırada Ben'in bilgisayarından saati gördüm. "Lanet olsun, şimdi gidemem. Şu lanet olası kadınlar spa'sına gitmem gerek."

"Saat kaçta bitiyor?" diye sordu Ben.

"Hiçbir fikrim yok. Ama öğle yemeğinden önce biter herhalde. Erkekler ne yapacak?"

Ben ayağa kalktı ve masadaki broşürü karıştırdı. "Kaptan köşkü turu. Güzel ve cinsiyetçi; erkeklere teknoloji, kadınlara arometerapi. Ah, hayır, dur, yarın sabah erkekler spa'sı var. Belki de spa küçük diye böyle yapmışlardır." Makyaj masasından bir kâğıtla kalem aldı. "Benim de gitmem gerekecek ama ne yapabiliriz, bir düşüneyim. Öğle yemeğinden sonra burada buluşup kalan yolcuların kapısını çalabiliriz. Sonra da her şeyi Bullmer'a anlatırız. Belki rotayı değiştirip gemiye yerel polis çağırır."

Başımla onayladım. Nilsson beni ciddiye almamıştı ama eğer anlattıklarımı destekleyebilirsek –su sesini duyan tek bir kişi bile çıksa– Bullmer'ın olanları göz ardı etmesi çok daha zor olurdu.

"Kız, aklımdan çıkmıyor," dedim, kapıya vardığımızda.

Ben, elini tam sürgüye attığı sırada durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Palmgren'deki kız. Adam ona saldırdığında ne hissetmiştir? Acaba o sırada hayatta mıydı? Soğuk suyun verdiği şokun, uzaklaşan geminin görüntüsünün ona kendini nasıl hissettirdiğini merak ediyorum."

Dalgalar onu yutarken çığlık atmış mıydı? Tuzlu su ciğerlerine dolduğunda, soğuk su göğsünü ısırdığında, kanı oksijensiz kaldığında ve gittikçe derine battığında yardım çağırmış mıydı?

Ve kemik kadar beyaz bedeni derin okyanusun soğuk ve sessiz siyahlığında sürüklenirken, balıklar gözlerini kemirir-

ken, saçları akıntıda kara bir duman deresi gibi yüzerken... Aklımdan sadece bunlar geçiyordu ama söyleyemiyordum.

"Sakın," dedi Ben. "Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin verme, Lo."

"Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum," dedim, Ben kapıyı açarken. "Anlamıyor musun? Gecenin bir yarısı saldırıya uğramanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. O yüzden bunu ona kimin yaptığını bulmam gerek."

Ve eğer bulamazsam, bir sonraki kurban ben olabilirdim.

16

Chloe ve Tina, ben geldiğim sırada spa'da bekliyorlardı. Tina tezgâha yaslanmış, Eva'nın resepsiyonun arkasında açık bıraktığı dizüstü bilgisayardan bir şeyler okuyordu. Chloe ise lüks deri bir vintage koltuğa kurulmuş, telefonuyla oynuyordu. Yüzünde makyaj yokken bambaşka görünmesi beni şaşırtmıştı. Dün geceki dumanlı gözleri ve çıkık elmacık kemikleri gün ışığında sönük ve düz görünüyordu.

Aynadan ona baktığımı görüp gülümsedi.

"Makyajı mı merak ettin? Yüz bakımına geldiğim için çıkardım. Sana söylemiştim, ben tam bir makyaj sanatçısıyımdır."

"Ah, ben..." Kızardığımı hissedip sustum.

"Kontür," dedi Chloe. Koltuğunu döndürüp bana baktı ve göz kırptı. "Dürüst olmak gerekirse kontür insanın hayatını değiştiriyor. Kamaramdaki malzemelerle seni Kim Kardashian'dan Natalie Portman'a çevirebilirim."

Esprili bir cevap vereceğim sırada göz ucuyla bir hareketlenme fark ettim ve resepsiyonun arkasındaki boy aynalarından birinin öne doğru hareket ettiğini görerek şoka girdim. Bir kapı daha mı? Bu gemide kaç tane gizli kapı vardı acaba?

Açılan kapıdan Eva nazikçe gülümseyerek girdiğinde Tina da kafasını bilgisayardan kaldırdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan West?" diye sordu. "Müşteri listemizi ve gizli bilgileri bu bilgisayarda sakladığımız için maalesef müşterilerin kullanmasına izin vermiyoruz. Bilgisayara ihtiyacınız varsa Camilla Lidman kamaranıza bir tane gönderebilir."

Tina beceriksizce doğruldu ve bilgisayarı yeniden resepsiyona doğru çevirdi.

"Özür dilerim tatlım." Yüzünde mahcup bir ifade belirmişti. "Ben, ah... uygulama listesine bakıyordum."

Uygulamaların tam listesi basın kitinde olduğu için bu kabul edilemez bir bahaneydi.

"Size bir çıktısını verebilirim," dedi Eva. Sesi hiç sakin değildi ve Tina'ya meydan okuyan gözlerle baktı. "Genel masaj ve terapi, yüz bakımı, pedikür ve bunun gibi uygulama seçeneklerimiz var. Manikür ve saç bakımı şu odada yapılıyor." Chloe'nin üzerine tünediği koltuğu işaret etti.

Spa'da tek bir koltuk olduğu ve görebildiğim kadarıyla üst güvertede başka oda olmadığı için –jakuzi ve sauna alanın büyük bir kısmını kaplıyordu– diğer uygulamaların nerede yapıldığını düşünürken güvertenin kapısı açıldı ve içeri beklemediğim bir şekilde Anne Bullmer girdi. Dün geceden biraz daha iyi görünüyordu, teni o kadar sarı ve yüzü o kadar gergin değildi ama koyu renk gözlerinde hiç uyumamış gibi derin gölgeler vardı.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese, gülümsemeye çalışarak. "Merdivenleri çıkmam zaman alıyor."

"Buyurun!" dedi Chloe. Hızla ayağa kalkıp odanın boş bir köşesine çekildi. "Benim yerime oturabilirsiniz."

"Gerek yok," dedi Anne. Chloe ısrar etmeye başladı ama Eva bu kibar konuşmayı gülümseyerek böldü.

"Zaten şu anda uygulama odalarına gidiyoruz hanımlar. Leydi Bullmer, siz burada oturmak ister misiniz? Bayan West, Bayan Blacklock ve Bayan Jenssen, biz aşağı inelim mi?"

Aşağı mı? Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye fırsat bile kalmadan Eva resepsiyonun arkasındaki aynalı kapıyı açtı – kapının çerçevesine dokunduğunda içeri doğru kıvrıldı– ve daracık, karanlık merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

Burası, resepsiyonun aydınlığıyla ve havadarlığıyla oldukça zıttı. Gözlerimi kırpıştırarak loş ışığa uyum sağlamaya çalıştım. Merdivenin tırabzanına aralıklarla elektrikli küçük mumlar yerleştirilmişti ama yaydıkları titrek sarı ışık etraflarını saran karanlığı daha da fazla yoğunlaştırıyor, gemiye büyük dalgalar her çarptığında ise başım dönüyordu. Belki bunun nedeni altımızdaki karanlıkta kaybolur gibi görünen merdivendi, belki de tam arkamdaki Chloe bana ufacık bile dokunacak olsa önümde ilerleyen Tina ile Eva'nın üzerine düşecek gibi olmamdı. Eğer boynumu kırarsam bunun karanlıkta tökezlediğim için olup olmadığını da hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

En sonunda, bitmek bilmez gibi görünen bir inişten sonra, küçük bir lobide durduk. Duvardaki nişin içine yerleştirilmiş, taş küreden aynı suyu döndürüp duran küçük çeşmeden su sesi geliyordu. Bu ses kuru bir bölgede olsaydık çok yatıştırıcı olabilirdi ama gemideyken etkisi çok başkaydı. Sızıntı ihtimalini ve acil çıkışları düşündüm. Su seviyesinin altında mıydık? Burada pencere bile yoktu.

Göğsüm sıkışmaya başladı, yumruklarımı sıktım. "Paniğe kapılma. Tanrı aşkına, sakın burada panik atak geçirme," diye geçirdim içimden.

Bir. İki. Üç...

Eva'nın konuştuğunu fark edip alçak tavan ve daracık, havasız bu oda yerine onun ne söylediğine konsantre olmaya çalıştım. Belki de uygulama odalarına dağılıp sayımız azaldığında kendimi daha iyi hissederdim.

"...burada üç uygulama odası var," dedi Eva. "Bir de yukarıdaki koltuk var. Ben de eşzamanlı olarak sürdürebileceğimiz terapileri seçme özgürlüğümü kullandım."

Lütfen, lütfen, lütfen benimki yukarıda olsun. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyordum.

"Bayan West, siz Hanni ile bu katta, birinci odadaki aromaterapi seansına katılacaksınız," dedi Eva, listesine bakarak. "Bayan Jenssen, siz ikinci odada Klaus ile yüz bakımına gireceksiniz. Umarım terapistinizin erkek olması sizin için sorun değildir? Bayan Blacklock, size de üçüncü odada Ulla ile çamur uygulamasını ayırdım."

Nefes alış verişlerimin hızlandığını hissettim.

"Ya Bayan Bullmer?" diye sordu Chloe, etrafına bakınarak. "O nerede?"

"Yukarıda manikür seansında."

"Hımm..." Çekingen bir tavırla konuşuyordum. "Ben... ben de yukarıda manikür seansına girebilir miyim?"

"Üzgünüm," dedi Eva ve gerçekten de üzgün gibi bir havası vardı. "Ama yukarıda tek bir koltuk var. Çamur uygulaması bitince, öğleden sonra sizi maniküre alabilirim. Ya da tercih ettiğiniz başka bir uygulama var mı? Seçenekleriniz arasında reiki, İsveç masajı, Tayland masajı ve refleksoloji var. Bir de yüzdürme tankımız mevcut. Şimdiye kadar denemediyseniz mutlaka deneyin. İnanılmaz derecede rahatlatıcıdır."

"Hayır!" dedim refleks olarak. Tina ve Chloe başlarını çevirip bana bakınca ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ve bilinçli bir şekilde sesimi alçalttım. "Hayır, hayır, teşekkür ederim. Yüzdürme tankı, pek benlik bir şey değil."

İçi su dolu, mühürlü bir plastik tabutun içinde öylece yatma düşüncesi...

"Sorun değil," dedi Eva gülümseyerek. "Herkes hazır mı? Uygulama odaları koridorun sonunda. Her odada banyo var. Bornoz ve havlu da mevcut."

Başımı onaylarcasına salladım ama söylediklerini duymuyordum bile. Eva arkasını dönüp yukarı çıkmaya başladığında ben de Chloe ile Tina'nın arkasından ilerledim. Gittikçe artan korkumun yüzümden okunmadığını umuyordum. Bunu başarabilirdim. Fobilerimin iyi bir iş çıkarmamın önüne geçmesini engelleyebilirdim. "Merhaba Rowan, hayır, spa'yı denemedim çünkü iki kat aşağıdaydı ve pencere yoktu. Üzgünüm." Hayır, öyle olmaz. Bu dar koridordan kurtulup uygulama odalarımıza geçince her şey yoluna girecekti.

Spa uygulamasının bana Tina, Anne ve Chloe ile konuşma ve dün gece ne yaptıklarını sorma fırsatı sunmasını umuyordum ama Chloe uygulama odasına girip kapıyı kapayarak ortadan kaybolunca umutlarım suya düştü.

Koridorun öteki tarafında, Tina üzerinde "Uygulama Odası 1" yazan kapıda durdu. Yürümeye devam etmek için içeri girmesini bekledim ama kapının kolunu bırakmadan arkasına dönüp bana baktı.

"Tatlım," dedi beceriksiz bir tavırla, "ben, eee, son konuşmamız sırasında biraz kaba davranmış olabilirim." Bir anlık tereddütten sonra neden bahsettiğini anladım; güvertedeki karşılaşmamızı ve sorularıma verdiği öfkeli cevapları kastediyordu. Neden dün geceki davranışları konusunda bu kadar hassastı ki?

"Ne diyebilirim ki... Akşamdan kalmışlık, sigarasızlık... Ama bunlar seni terslemek için bir bahane değil elbet." Duruşu ve tavırları, özür dilemektense özür bekleyen bir kadına ait gibiydi.

"Sorun değil," dedim sert bir sesle. "Seni anlıyorum, ben de sabahları huysuz olurum. Dürüst olmak gerekirse unuttum bile." Ama yalan söylediğim için yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Tina elini uzatıp kolumu, dostane bir vedalaşma hareketi amacıyla yapılmış olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde sıktı

ama yüzükleri buz gibiydi. Kapı arkasından kapandığında bir süredir engellediğim ürpertinin içimi kaplamasına izin verdim.

Sonra derin bir nefes alıp Uygulama Odası 3'ün kapısını çaldım.

"İçeri gelin Bayan Blacklock!" dedi içeriden bir ses. Kapı açıldığında Ulla'nın üzerinde beyaz spa üniformasıyla gülümsediğini gördüm. Etrafıma bakarak odaya adımımı attım. Koridor kadar dar değildi ve Ulla ile birlikte yalnızca iki kişi olduğumuz için kalabalık da sayılmazdı. Göğsümdeki sıkışıklık biraz olsun hafifledi.

Oda, merdivenlerdeki gibi elektrikli titrek mumlarla aydınlatılmıştı ve ortada plastik filmle kaplı yüksek bir yatak vardı. Yatağın ayak kısmında beyaz bir çarşaf duruyordu.

"Spa'ya hoş geldiniz, Bayan Blacklock," dedi Ulla. "Bugün çamur uygulamasını deneyimleyeceksiniz. Daha önce yaptırmış mıydınız?"

Başımı sessizce iki yana salladım.

"Çok zevklidir. Üstelik teninizin detoksu için de birebir. İlk adım olarak lütfen giysilerinizi çıkararak çarşafın bulunduğu yatağa uzanın."

"İç çamaşırım kalsın mı?" dedim, her gün spa'ya gidiyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

"Hayır, çamur lekesi olur," dedi Ulla, kesin bir dille. Duygularım yüzümden okunmuş olacak ki eğilip dolaptan buruşturulmuş havluya benzeyen bir şey aldı.

"İsterseniz tek kullanımlık iç çamaşırı verebilirim. Bazı müşterilerimiz bunlardan kullanır, bazıları kullanmaz. Tamamen kendinizi nasıl rahat hissettiğinize bağlı. Şimdi soyunmanız için sizi yalnız bırakacağım. İsterseniz duş da şurada."

Yatağın sol tarafındaki kapıyı işaret ettikten sonra gülümseyerek odadan çıktı ve kapıyı nazikçe kapadı. Üzerimi tek tek çıkarırken huzurum gitgide kaçıyordu. Bütün giysilerimi

ayakkabılarımla birlikte sandalyenin üzerine koydum. Tamamen çıplak kaldıktan sonra incecik kâğıt terlikleri giydim ve yatağa çıktım. Çıplak tenime yapışan plastik rahatsızlık vericiydi. Beyaz çarşafı çeneme kadar çektim.

Çeker çekmez de kapı usulca çaldı –öyle çabuk çalmıştı ki, huzursuzluk içinde odada kamera olup olmadığını merak ettim– ve Ulla'nın sesini duydum.

"Girebilir miyim, Bayan Blacklock?"

"Evet," dedim çatlak bir sesle. Elinde, tahminen sıcak çamur olan bir kâseyle içeri girdi.

"Yüzüstü yatarsanız daha iyi olur," dedi Ulla yumuşak bir sesle. Söyleneni yaptım. Her yerime yapışan film yüzünden bu şaşırtıcı derecede zor bir hareket olmuştu. Çarşafın üzerimden kaydığını hissettim ama Ulla hemen beni örttü. Kapı tarafında bir şeye dokununca bütün oda balinaların ve dalgaların yumuşak sesiyle doldu. İnce metal gövdenin öteki tarafındaki suyun ağırlığı gözümde canlanınca yine bütün keyfim kaçmıştı...

"Acaba..." dedim çekingen bir edayla, yatağa yapışmış dudaklarımın arasından. "Başka bir müzik açabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Ulla. Bir şeye bastı ve müzik olarak Tibet zilleriyle rüzgâr çanları duyuldu. "Bu iyi mi?"

Başımla onaylayınca, "Şimdi, eğer hazırsanız..."

Kendimi rahatlamak için biraz zorlayınca çamur uygulamasının beklenmedik bir şekilde yatıştırıcı olduğunu gördüm. Büyük ölçüde çıplak kalan vücuduma yabancı birinin çamur masajı yapması fikrine bile alışmıştım. Bir anda Ulla'nın benimle konuştuğunu fark ettim.

"Özür dilerim," dedim uykulu bir sesle, "ne dediniz?"

"Sırtüstü dönebilir misiniz?" diye mırıldandı. Dediğini yaparken üzerimdeki çamur, plastiğin üzerinde kaydı. Ulla, çarşafı yeniden bedenimin üst kısmına koyarak bacaklarımın önlerine masaj yapmaya başladı.

Metodik olarak yukarı doğru çıkıyordu ve en sonunda ça-

muru alnıma, yanaklarıma ve kapalı gözlerime yaydı. Sonra yeniden kısık ve yatıştırıcı sesiyle konuşmaya başladı:

"Şimdi sizi filmle kaplayacağım, Bayan Blacklock. Böylelikle çamur etki etmeye başlayacak. Yarım saat sonra geri dönüp filmi açmanıza ve duş almanıza yardım edeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa sağ tarafınızdaki düğmeye basın." Elimi yatağın kenarındaki düğmeye götürdü. "Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır," dedim uyuşuk bir şekilde. Odanın sıcaklığı ve müziğin yumuşak çanları olağanüstü bir uyutucu etkiye sahipti. Önceki gece olan biten her şeyi hatırlamakta güçlük çekiyordum. Umursayamıyordum bile. Tek istediğim uyumaktı...

Önce yapışkan filmin üzerimi kapladığını, sonra da en üstte ağır ve sıcak bir şeyin –muhtemelen havluydu– varlığını hissettim. Kapalı gözkapaklarımın ardından odadaki ışığın loşlaştığını fark ettim.

"Ben hemen dışarıdayım," dedi. Kapının yumuşak bir sesle kapanışını duydum. Yorgunluğumla savaşmaktan vazgeçip sıcaklığın ve karanlığın başıma çökmesine izin verdim.

Rüyamda kızın, Kuzey Denizi'nin soğuk ve güneşsiz derinliklerinde millerce sürüklendiğini gördüm. Gülen gözleri beyaza dönmüş, tuzlu suyun etkisiyle şişmişti. Yumuşak teni kırışmış, çamura dönmüştü. Tişörtü tırtıklı kayalar yüzünden yırtılmış, paçavra haline gelmişti.

Geriye kalan tek şey uzun, siyah saçlarıydı. Suyun içinde karanlık yosunlar gibi yüzüyor, kabuklara ve balık ağlarına dolanıyor, aşınmış bir halat gibi kıyıya kıvrılarak vuruyor ve orada öylece kalıyordu. Çakıl taşlarını döven dalgaların homurtusu kulaklarıma doluyordu.

Tedirginlik ve dehşet içinde uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam biraz, kulaklarımdaki harıltının da rüya değil gerçek olduğunu anlamam daha fazla zamanımı aldı.

Hafifçe titreyerek ve burada ne kadar uzun süredir yattı-

ğımı merak ederek yataktan indim. Sıcak havlu soğumuş, yüzümdeki çamur kurumuş ve çatlamıştı. Gürültü, odadaki banyodan geliyordu.

Kapalı kapıya yaklaştıkça kalbim deli gibi çarpmaya başladı ama cesaretimi toplayıp banyo kapısının tokmağını çevirip açtım. Sıcak bir buhar dalgası yüzüme çarptı. Duşu kapamak için sisli banyonun içine daldığımda neredeyse sırılsıklam oldum. Acaba Ulla içeri girmiş ve musluğu o mu açmıştı? O halde beni neden uyandırmamıştı?

Su gittikçe azalıp en sonunda kesildiğinde ışığı açmak için kapıya doğru yürüdüm. Önüme düşen saçlarım filmli yüzüme yapışmıştı.

Düğmeye basınca banyo apaydınlık oldu ve işte her şeyi o zaman gördüm.

Buharla kaplanan aynaya, tahminen on beş santim uzunluğunda harflerle şöyle yazılmıştı: "EŞELEMEYİ KES".

BBC NEWS, 28 Eylül, Pazartesi

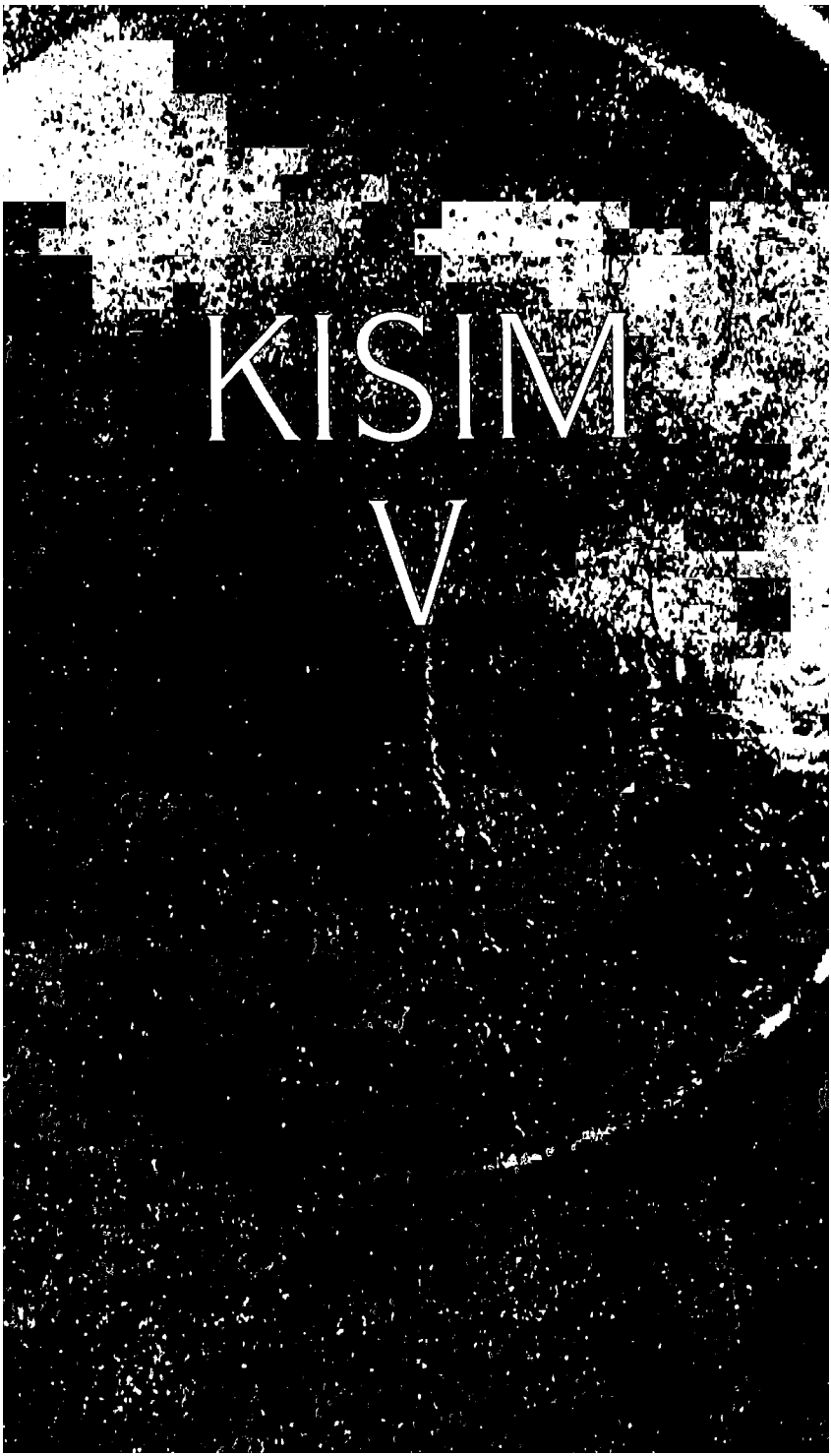
Kayıp Britanyalı Laura Blacklock'ın Cesedi Danimarkalı Balıkçılar Tarafından Bulundu

Kuzey Denizi'nde Norveç kıyılarının dibini tarayan Danimarkalı balıkçılar, bir kadın cesediyle karşılaştılar.

Scotland Yard detektifleri, pazartesi sabahı erken saatlerde Danimarkalı balıkçılar tarafından bulunan cesedin Norveç'te tatildeyken geçen hafta ortadan kaybolan İngiliz gazeteci Laura Blacklock'a (32) ait olabileceği şüphesiyle, Norveç polisinin yürüttüğü soruşturmaya çağrıldı. Scotland Yard sözcüsü, soruşturmaya yardım etmeleri için çağırıldıklarını doğrularken, Bayan Blacklock'ın ortadan kaybolmasına dair olası bağlantılara yorum yapmaktan kaçındı.

Norveç polisi, cesedin beyaz ırktan genç bir kadına ait olduğunu ve kadının kimliğinin tespiti için çalışmaların devam ettiğini söyledi.

Telefonla ulaşılan Laura Blacklock'ın erkek arkadaşı Judah Lewis, "Laura'nın hâlâ bulunamamış olması karşısında yıkıldığı" dışında herhangi bir yorumda bulunmayı reddetti.

KISIM
V

17

İlk anda hiçbir şey yapamadım. Öylece dikilip damlayan harflere baktım. Kalbim öyle hızlı çarptı ki bayılacağımı sandım. Kulaklarımda tuhaf bir kükreme vardı ve korkmuş bir hayvanı andıran hıçkırıklar duyuyordum. Bu, korku ve acı arasında korkunç bir gürültüydü ve bir yanım bu sesi benim çıkardığımı söylüyordu.

Sonra oda sanki sallandı ve duvarlar üzerime çöker gibi oldu. Panik atak geçirdiğimi sandım ve güvenli bir yere saklanmazsam öleceğim hissine kapıldım. Sürünür gibi yatağa doğru ilerledim ve üzerine çıkıp cenin pozisyonunda yattım. Nefes alış verişlerimin yavaşlamasını bekliyordum. BDT koçumun söylediklerini hatırlamaya çalıştım: "Sakin, bilinçli nefes al, Lo. Gittikçe rahatla; her defasında tek bir kas. Sakin nefes al, bilinçli rahatla... Sakin ve bilinçli... Bilinçli ve sakin..."

O sırada bile ondan nefret ederdim ve o sırada bile bu sözler işe yaramazken şimdi, ortada paniklemem için gerçek bir neden varken işe yaraması imkânsızdı.

"Sakin... ve bilinçli..." Hafif ve kibirli tenor sesini duyunca çok iyi hatırladığım o öfke içime demir attı, beni sığ ve telaşlı nefeslerimi yavaşlatacak kadar güçlü kıldı. En sonunda

oturup ıslak saçlarımı avuçlarımın arasına aldım ve telefon etmeyi akıl ettim.

Tezgâhta, boş spa çamuru paketinin yanında bir telefon olmalıydı. Titreyen ellerim kurumuş çamurla katılaşmıştı. Sıfıra basmak şöyle dursun, telefonu bile zor kaldırdım. En sonunda başardığımda hattın ucunda İskandinav aksanlı bir ses duydum. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" Bir şey söylemeden öylece oturup parmağımı tuşların üzerinde tuttum.

Daha sonra telefonu bir çıt sesiyle kapadım.

Mesaj gitmişti. Yataktan banyodaki aynayı görebiliyordum. Duş kapalı olduğu ve havalandırma çalıştığı için buhar tamamen kaybolmuştu. Görebildiğim tek şey, az önce EŞELEMEYİ yazan yere akan birkaç damlaydı.

Nilsson bana asla inanmazdı.

Duş alıp giyindikten sonra koridora çıktım. Diğer iki odanın kapıları açıktı. Önlerinden geçerken içlerine baktım ama bomboştu ve koltuklar bir sonraki müşteri için temizlenmişti. Ne kadar uyumuştum ben?

Merdivenlerden spa'nın resepsiyonuna çıktım. Orada da resepsiyonun arkasında oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazan Eva dışında kimse yoktu. Gizli kapıdan içeri girdiğimde bana bakıp gülümsedi.

"Ah! Bayan Blacklock. Uygulamadan memnun kaldınız mı? Ulla, kısa bir süre önce filmlerinizi çıkarmak için aşağı indi ama çok derin uyuyormuşsunuz. On beş dakika sonra yeniden yanınıza gelecekti. Umarım tek başınıza uyanmak sizi rahatsız etmemiştir."

"Sorun değil," dedim yarım ağızla. "Chloe ve Tina ne zaman gitti?"

"Sanırım yirmi dakika kadar önce."

Şimdi yeniden kapanan ve aynanın sırrını bilmediğiniz sürece göze görünmeyen arkamdaki kapıyı işaret ettim:

"Spa'nın tek girişi bu mu?"

"Girişten neyi kastettiğinize bağlı," dedi yavaşça. Sorum karşısında kafasının karıştığı belliydi. "Tek giriş o ama tek çıkış o değil. Aşağıda, personel koğuşlarına giden bir yangın çıkışı var ama o... nasıl denir? Tek yönlü mü? Yalnızca dışarıya doğru açılıyor. Alarmlı da olduğu için o çıkışı kullanmanızı tavsiye etmem. Yoksa herkes tahliye edilir! Neden sordunuz?"

"Bir nedeni yok."

Bu sabah Nilsson ile konuşarak hata etmiştim. Bu hatayı tekrarlamayacaktım.

"Lindgren Lounge'da öğle yemeği servisi var," dedi Eva, "ama endişelenmeyin, bir şey kaçırmadınız; açık büfe olduğu için insanlar gelip gidiyor. Ah, neredeyse unutuyordum," dedi, ben tam arkama döndüğüm sırada, "Bay Howard ile görüşebildiniz mi?"

"Hayır." Elim kapıda, öylece donakaldım. "Neden?"

"Buraya gelip sizi sordu. Uygulamada olduğunuzu söylediğim için sizinle yüz yüze görüşemedi. Bu nedenle Ulla'ya size iletmek üzere bir mesaj bırakmak için aşağı indi. Mesajı öğrenmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim kısaca. "Bay Howard'ı kendim bulurum. Aşağı inen başka biri oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben hep buradaydım. Bayan Blacklock, her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz?"

Cevap vermedim. Tenimin soğuk nemini giysilerimin altında hissederek arkama dönüp spa'dan ayrıldım. Buz gibi bir dehşet gittikçe derinlere yayılıyordu.

Lindgren Lounge'da, önündeki fotoğraf makinesiyle oturan Cole ve karşısında oturmuş pencereden dışarıyı seyrederek dalgın gözlerle salatasını yiyen Chloe dışında kimse yoktu. İçeri girdiğimde Chloe bana bakıp yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Selam! Spa mükemmel değil miydi?"

"Galiba," dedim, sandalyeyi çekerek. O sırada kulağa ne kadar tuhaf ve kaba geldiğimi fark edip baştan aldım. "Yani, evet, öyleydi. Uygulama harikaydı. Ben sadece kapalı yerleri pek sevmiyorum. Biraz klostrofobiğim."

"Ah!" Şimdi anlamıştı. "Ben de aşağıda neden bu kadar gergin göründüğünü merak etmiştim. Akşamdan kalmasın sandım."

"Yani," dedim, sahte bir kahkaha takınarak, "onun da etkisi olabilir."

Acaba spa'ya giren o muydu? Bu kesinlikle mümkündü. Ama Ben dün gece hakkında çok emindi; Chloe odadan hiç çıkmamıştı.

Ya Tina? Onun o ince gücünü ve dün gece nerede olduğunu sorduğumda verdiği ateşli tepkiyi düşündüğümde birini gemiden denize atabileceğine kesinlikle inanabilirdim.

Peki ya Ben olabilir miydi? Spa'ya inmişti ve sonuçta dün gece suç mahallinde olmadığını yalnızca kendisinden duymuştum.

Çığlık atmak istedim. Bu beni delirtiyordu.

"Bak," dedim Chloe'ye, temkinli bir şekilde, "dün gece poker oynuyordun, değil mi?"

"Ben oynamıyordum ama oradaydım, evet. Zavallı Lars soyulup soğana çevrildi ama sonra toparladı." Kısa ve kalpsiz sayılabilecek bir kahkaha atınca diğer masadaki Cole sırıtarak bize baktı.

"Tuhaf bir soru gibi gelebilir ama diğerlerinin arasından kamaradan çıkan oldu mu?"

"Pek emin değilim," dedi Chloe. "Bir süre sonra yatak odasına gittim. Poker, izlemesi en sıkıcı oyun. Cole biraz daha kaldı, öyle değil mi Cole?"

"Yarım saat kadar," dedi Cole. "Chloe'nin de dediği gibi, poker pek izlenesi bir spor değil. Howard'ın kamaradan çık-

tığını hatırlıyorum. Cüzdanını almaya gitmişti." Cole konuşmaya devam ederken ağzımın kuruduğunu hissettim. "Neden merak ettin ki?"

"Önemli değil." Gülümsemeye çalışıp benden cevap beklememesi için konuyu değiştirdim. "Fotoğraflar nasıl çıkmış?"

"İstersen kendin bak," dedi ve kamerayı öyle özensiz bir şekilde fırlattı ki nefesim kesildi. Neredeyse düşürecektim. "Arkadaki oynat tuşuna bas ve ilerle. İstersen sana çıktılarını yollarım."

Fotoğrafları karıştırmaya, gemide zaman yolculuğu yapmaya başladım. Karamsar bulutları, daireler çizen martıları, dün geceki poker partisini gördüm. Bullmer'ın gülerek Ben'in çiplerini önüne çektiği ve Lars'ın Ben'in üç tane beşlisine karşılık bir çift ikiliyi homurdanarak öne sürdüğü fotoğraflar arasında gezindim. Dün gece çekilenlerden biri neredeyse nefesimi kesecekti. Chloe'nin çok yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kameraya bakan gözleri parlıyordu. Yanağındaki, lamba ışığında altın renkli görünen küçücük tüyler bile belli oluyordu. Bu fotoğrafta o kadar samimi ve o kadar hassas bir şey vardı ki kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim. Farkında olmadan Chloe'ye baktım ve Cole ile olan ilişkilerini düşündüm. Chloe yüzüme baktı.

"Ne oldu? Benim fotoğrafımı mı buldun?"

Başımı iki yana salladım ve arkamdan küçük ekrana bakacak zamanı ona tanımamak için aceleyle bir sonraki fotoğrafa geçtim. Bir sonrakinde ben vardım. Cole bunu dün gece habersiz çekmişti ve onun yüzünden kahvemi dökmüştüm. Telaş içinde başımı çevirdiğim sırada deklanşöre basmıştı. Bakışlarımı görünce irkildim.

Devam etmek için tuşa bastım.

Diğerleri gemi fotoğraflarıydı... Birinde Tina güvertede delici bakışlarla kameraya bakıyordu. Gözleri yırtıcı bir kuşunkileri andırıyordu. Bir tanesinde Ben, iskeleden kocaman

bir sırt çantasıyla yukarı çıkıyordu. Aklıma yeniden Cole'un devasa sandığı geldi. İçinde ne vardı öyle? Fotoğraf ekipmanı demişti ama şu âna kadar bir tek bu üzerine tıklamalı makineyi kullandığını görmüştüm.

Sonra gemi fotoğraflarını geçerek sosyete partisine denk geldim. Kamerayı geri vereceğim sırada kalbim göğsümü delip fırlayacak gibi oldu; donakaldım. Ekranda kanepe yiyen bir erkeğin fotoğrafı vardı.

"Kim bu?" dedi Chloe arkamdan. "Dur, arkada Archer ile konuşan Alexander Belhomme değil mi?"

Öyleydi. Ama benim baktığım Alexander ya da Archer değildi.

Elinde kanepe tepsisini tutan garsondu.

Yüzünü kameradan hafifçe başka yöne çevirmişti ve siyah saçları tokasından yanağına düşmüştü.

Ama onun 10 numaralı kamaradaki kadın olduğundan neredeyse emindim; neredeyse kesinlikle emin.

18

Ellerim titriyordu. Ne diyeceğimi düşünürken kamerayı dikkatlice geri verdim. Bu, Cole'un, Archer'ın ve Alexander'ın gördüğüm kadınla aynı odada bulunmuş olduğunun kanıtıydı; inkâr edilemez bir kanıtı. Acaba Cole'a kadını tanıyıp tanımadığını sormalı mıydım?

Cole, kamerasını kapatıp çantasına geri koyduğu sırada kararsızlık içinde kıvranıyordum.

Lanet olsun. Lanet olsun. Bir şey söylemeli miydim?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Cole, çektiği fotoğrafın ne anlama geldiğini anlamamış olabilirdi. Kızın yalnızca yarısı çıkmıştı ve odak noktası tamamen başka bir insan, benim hiç tanımadığım bir adamdı.

Eğer Cole'un saklayacak bir şeyi vardıysa bu, az önce gördüğüm şeye dikkat çekerek inanılmaz bir aptallığa imza attığım anlamına geliyordu. Bunu inkâr edecek ve muhtemelen fotoğrafı da silecekti.

Öte yandan, kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile olmayabilir ve fotoğrafı bana yollayabilirdi. Ama şu anda bu konuyu Chloe'nin ve başka kim bizi dinliyorsa onun önünde dile getirdiğim için...

Aklıma Bjorn'un kahvaltıda panelin arkasından nasıl ortaya çıktığı gelince istemsizce başımı çevirip arkama baktım. İstediğim son şey, o fotoğrafın akıbetinin rimelinkiyle aynı olmasıydı. Aynı hatayı iki kez yapmayacaktım. Cole ile yüzleşmeye karar verdiysem, bunu baş başayken yapmalıydım. Şu âna kadar fotoğrafa Cole'un kamerasında bir şey olmadıysa, bir süre daha olmazdı.

Ayağa kalktığımda aniden dizlerimin bağı çözüldü.

"Ben aslında pek aç değilim," dedim Chloe'ye. "Zaten Ben Howard ile buluşmam gerek."

"Ah, unutmuşum," dedi sakince. "Buralarda seni arıyordu. Spa'dan çıktığımda karşılaştık. Sana söylemesi gereken önemli bir şey varmış."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Galiba biraz çalışmak için kamarasına gitti."

"Teşekkürler."

Bjorn, gizli panelin arkasından yeniden cin gibi ortaya çıkıverdi.

"Bayan Blacklock, size içecek olarak ne ikram edebilirim?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Unutmuşum, biriyle buluşmam gerekiyordu. Lütfen süitime sandviç yollayabilir misiniz?"

"Elbette." Başını evet anlamında salladı. Cole ile Chloe'ye bakarak başımı özür dilercesine salladıktan sonra salondan çıktım.

Kıç taraftaki güvertelere giden koridorda hızlı hızlı yürüyüp köşeyi döndüğüm sırada karşıma aniden Ben çıktı. Öyle kötü çarpıştık ki nefesim kesildi.

"Lo!" Kolumdan tuttu. "Her yerde seni aradım."

"Biliyorum. Spa'da ne işin vardı?"

"Sen beni duymadın mı? Seni aradım dedim ya."

Ben'e, yüzüne, masumiyetin resmine baktım. Koyu renkli

sakallarının üzerindeki yuvarlak gözlerinde telaş vardı. Ona güvenebilir miydim? Hiç fikrim yoktu. Birkaç sene öncesine kadar Ben'i çok iyi tanıdığımı sanırdım; hayatımdan çıktığı güne kadar. Şimdi ise başkasına güvenmek şöyle dursun, kendime bile tam anlamıyla güvenemeyeceğimi öğrenmiştim.

"Benim uygulama odama girdin mi?" diye sordum aniden.

"Ne?" Bir an kafası karışmıştı. "Hayır, tabii ki girmedim. Çamur terapisinde olduğun söylendi. İçeri dalmamı isteyeceğini düşünemedim. Ulla adında bir kızı bulmamı söylediler ama kız orada olmadığı için ben de kapının altından not atıp yukarı çıktım."

"Ben not falan görmedim."

"Not bırakmıştım. Neler oluyor böyle?"

Korku ve hayal kırıklığından göğsüm patlayacak gibiydi. Ben'in doğru söylediğini nereden bilebilirdim ki? Not konusunda yalan söylemesi zaten çok aptalca olurdu; buhardaki mesajı o yazmış bile olsa bana not bırakma konusunda neden palavra sıksın ki? Belki de not gerçekten oradaydı ama ben telaştan göremedim.

"Biri bana mesaj bırakmış," dedim sonunda. "Ben uygulamadayken yandaki banyonun buhar kaplı aynasına yazmış. 'Eşelemeyi kes' diyor."

"Ne?" Pembe yüzü şokun etkisiyle gevşedi, ağzı açık kaldı. Rol yapıyorsa, bu şu âna kadar gördüğüm en iyi performansıydı. "Ciddi misin sen?"

"Yüzde yüz."

"Ama... içeri kimsenin girdiğini görmedin mi? Banyonun başka bir girişi daha var mı?"

"Hayır. Odadan girmiş olmalı. Ben..." Bunu söylerken tuhaf bir şekilde utanmıştım ama başımı kaldırdım ve özür diler gibi bir tavırla konuşmayı reddettim. "Uyuyakalmışım. Spa'ya tek bir giriş var. Eva, Tina ve Chloe dışında kimsenin aşağı inmediğini söylüyor... Bir de sen inmişsin."

"Bir de spa personeli," diye hatırlattı Ben. "Ayrıca orada mutlaka bir yangın çıkışı vardır, değil mi?"

"Çıkış var ama tek yönlü. Personel koğuşuna gidiyor ama kapı öteki taraftan açılmıyor. Sordum."

Ben ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama zorlayarak açmak zor olmasa gerek, değil mi?"

"Zor değil ama alarm var. Zorlarsan her yerde siren sesleri yankılanır."

"Bence sistemi tanıyan biri alarmın ayarlarıyla da oynayabilir. Eva sürekli orada değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yukarı çıktığımda orada değildi. Anne Bullmer oradaydı, ojelerinin kurumasını bekliyordu. Ama Eva yoktu. Bütün bu zaman boyunca orada olduğunu iddia ettiyse, doğru söylemiyor demektir."

Ah, Tanrım. Orada, ince filmin ve havluların altında yarı çıplak yatarken birinin –herhangi birinin– içeri girip ağzımı kapatarak başımın etrafına plastik film sardığını düşündüm de...

"Peki sen neden benimle görüşmek istedin?" dedim, normal görünmeye çalışarak.

Ben huzursuz görünüyordu. "Ah... O mu? Hani biz kaptan köşkü turuna gittik ya?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Sanırım Archer birine mesaj atmaya çalışıyordu ama telefonunu düşürdü. Telefonu yerden aldığım sırada kişiler listesi açıktı."

"Eee?"

"Orada Jess diye bir isim vardı ve kızın fotoğrafı senin tarif ettiğin kıza benziyordu. Yirmilerinin sonlarında, uzun ve koyu saçlı, koyu renk gözlü... En önemlisi de şu: Üzerinde Pink Floyd tişörtü vardı."

Ensemden aşağıya doğru buz kestim. Dün gece Archer'ın kolumu arkama doğru bükerken gülen yüzünü, Chloe'nin,

"İlk karısıyla ilgili dedikoduların doğru olduğuna inanmaya başladım," deyişini hatırladım...

"Mesaj atmaya çalıştığı kişi o muydu?" diye sordum.

Ben, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Telefonu düşürürken birkaç tuşa basmış olabilir."

Google'a "Jess Archer Fenlan" yazmak için otomatik olarak kendi telefonumu çıkardım ama arama çubuğu sonuçsuz bir şekilde vızıldayıp durdu. Hâlâ internet yoktu ve e-postalarım da hâlâ yüklenmiyordu.

"İnternetin çalışıyor mu?" diye sordum Ben'e. Başını iki yana salladı.

"Hayır, görünüşe göre bağlantıda bir sorun var. İlk yolculuklarda böyle sorunlar normal ama bu gerçekten can sıkıcı. Archer da öğle yemeğinde bundan şikâyet ediyordu; zavallı Hanni'nin canına okudu. Kızın bir anda gözyaşlarına boğulacağını sandım. Her neyse, Hanni de gidip Camilla Wotserface ile konuştu. Galiba kısa süre içinde sorunu çözecekler. En azından ben öyle olmasını umuyorum, dosyalamam gereken bir şey var."

Telefonumu cebime sokarken kaşlarımı çattım. Buhardaki mesajı yazmış olan kişi Archer olabilir miydi? Ne kadar güçlü olduğunu, dün gece gülümserken beliren zalim ifadesini düşündüm ve ben uyurken parmak ucuyla yanı başımdan geçmiş olduğu fikri midemi bulandırdı.

"Motor odasına indik," dedi Ben, düşüncelerimi okur gibi, "üç güverte aşağıda. Muhtemelen senin bahsettiğin spa çıkışının çok yakınından geçtik."

"Gruptan ayrılan olsa bunu fark eder miydin?" diye sordum.

Ben, başını iki yana salladı. "Emin değilim. Motor güvertesi çok sıkışıktı, hepimiz dip dibeydik ve küçük alanlara sırayla girip çıktık. Grup sadece yukarı çıktığımızda yeniden bir araya geldi."

Aniden ve mide bulandırıcı şekilde klostrofobik hissettim. Sanki geminin boğucu zenginliği yeniden üzerime çökmüştü.

"Dışarı çıkmam gerek," dedim. "Herhangi bir yere."

"Lo." Ben, elini omzuma koydu ama kıskaç parmaklarından kaçtım ve rüzgâra karşı koyarak güvertenin kapısına doğru sendeledim.

Rüzgâr yumruk gibi yüzüme çarpmıştı. Küpeşteye doğru tökezleyip üzerine kapandım. Geminin bütün yalpalamalarını hissediyordum. Koyu gri dalgalar çöl gibi uzanıyordu; miller boyunca ufka doğru uzanıyordu ve ne herhangi bir toprak parçasından ne de başka bir gemiden iz vardı. Yardım çağırmanın hiçbir yolu yoktu.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydum ama rüzgâr sözlerini önüne katıp götürdü. Arkamdan geliyordu. Geminin bordasını döven tuzlu suya karşı gözlerimi kapayıp başımı iki yana salladım.

"Lo?"

"Sakın bana dokunma," dedim sıktığım dişlerimin arasından. O sırada gemi kocaman bir dalganın sırtında yükseldi. Midemin kasıldığını hissettim ve küpeştenin üzerinden aşağı kustum. Midem kabardıkça gözlerim yaşarıyordu. En sonunda içimde asitten başka bir şey kalmadı. Şeytani bir zevkle, kusmuğumun gövdeye ve aşağıdaki lombara sıçradığını gördüm. Geminin boyası artık o kadar da mükemmel görünmüyor, diye düşündüm, ağzımı koluma silerken.

"İyi misin?" diye sordu Ben bir kez daha. Küpeşteye sıkı sıkı tutundum. Nazik ol, Lo...

Arkama döndüm ve başımı evet anlamında sallamak için kendimi zorladım. "Aslında kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Hiçbir zaman iyi bir denizci olamadım."

"Ah, Lo." Bana sarılıp iyice sıktı. Kendimi bu kucaklayışına teslim etmiş, geri çekilme istediğimi bastırmıştım. Ben'in yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Bana güvenmesine, ona güvendiğimi düşünmeye ihtiyacım vardı.

Burun deliklerime sigara dumanı kokusu geldi ve güvertede yankılanan topuklu ayakkabıların tık tık sesini duydum.

"Ah, Tanrım." Sanki kazara sarılmış gibi Ben'den uzaklaşıp doğruldum. "Tina geliyor, içeri girebilir miyiz? Şu anda onu görmek istemiyorum."

Şimdi sırası değildi. Gözyaşlarım yanaklarımda, kusmuğum da kolumda kururken olmazdı. Yansıtmaya çalıştığım profesyonel ve hırslı imaj bu değildi.

"Elbette," dedi Ben endişe içinde. Tam Tina köşeden dönerken alelacele içeri girmemiz için kapıyı açık tuttu.

Kükreyen rüzgârdan sonra koridor aniden sessiz ve boğucu derecede sıcak gelmişti. Tina'nın küpeşteye doğru yürüyüşünü sessizce izledik. Az önce kustuğum yerin birkaç adım ötesindeydi.

"Gerçeği duymak istersen," dedi Ben, camdan Tina'ya bakarak, "ben oyumu ondan yana kullanırım. Bu kadın buz gibi bir sürtük!"

Şaşkın gözlerle ona baktım. Ben'in bazen birlikte çalıştığı kadınlara karşı böyle düşmanca tavırları olurdu ama sesinde daha önce bu kadar yalın bir nefrete hiç rastlamamıştım.

"Pardon? Hırslı bir kadın olduğu için mi?"

"Sadece ondan değil. Sen onunla çalışmadın, ben çalıştım. Hayatım boyunca kariyerini ön planda tutan birkaç kişi tanıdım ama bu kadın bambaşka bir kulvardı. Şöhret ya da terfi için her şeyi yapar ve hep de kadınlara musallat olur. Böyle kadınlara tahammül edemiyorum. En büyük düşmanları aslında kendileri..."

Bir şey söylemedim. Sözlerinde ve sesinde kadın düşmanı bir hava vardı. Rowan'ın söylediklerine yakın oluşu o kadar rahatsız ediciydi ki bu duyduklarımı yok sayabilir miydim, bilmiyordum.

Mesaj aynada belirdiğinde Tina benimle aşağıda, spa'daydı. Üstelik bu sabah erken saatlerde kendini korumaya kalkmıştı...

"Ona dün gece nerede olduğunu sordum," dedim gönülsüzce. "Gerçekten tuhaf davrandı. Çok agresifti. Bana düşman kazanmamamı söyledi."

"Ah, o mu," dedi Ben. Gülümsedi ama güzel bir gülümseme değildi bu, kaba bir havası vardı. "Ona kabul ettiremezsin ama dün gece Josef'leydi."

"Josef mi? Kamarot Josef mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Tur sırasında Alexander'dan öğrendim. Josef'i sabahın erken saatlerinde Tina'nın kamarasından, nasıl desem, üniformasız bir şekilde parmak ucunda çıkarken görmüş."

"Vay canına."

"Gerçekten vay canına. Josef'in yolcu memnuniyetini bu kadar geniş bir alana yayacağı kimin aklına gelirdi ki! Herif benim tipim değil ama acaba Ulla'yı aynı şeye ikna edebilir miyim?"

Gülmedim. Birkaç güverte aşağıdaki bu daracık, güneşsiz odalarda gülecek halim kalmamıştı.

Bu alandan kurtulabilmek için insanın ne kadar yürümesi gerekirdi?

O sırada Tina sigara içtiği küpeşteden bize doğru döndü ve geminin içinde benimle Ben'i gördü. Sigarasını küpeşteden aşağı atıp bana göz kırptıktan sonra geriye doğru yürümeye başladı. Bütün erkeklerin onun arkasından, yaşadığı bu küçük maceraya dair espriler yaptığını düşününce kendimi aniden berbat hissettim.

"Peki ya Alexander?" dedim suçlarcasına. "Onun kamarası bizimki gibi kıç tarafta. Hem gecenin bir yarısı Tina'yı gözetleyerek ne yapıyormuş ki?"

Ben homurdandı. "Dalga mı geçiyorsun? Adam yüz altmış kilo falan. Yetişkin bir kadını küpeşteden atamaz."

"Poker oynamadığına göre sabahın erken saatlerinde etrafta dolanması dışında nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz

yok." Bir anda onun da Cole'un kamerasındaki fotoğrafta olduğunu hatırlayınca buz kestim.

"Herif deniz aygırı gibi. Üstelik kalp hastası. Onu hiç merdivenlerden çıkarken gördün mü? Hatta duydun mu? Buharlı tren gibi ses çıkarıyor. En üst basamağa vardığında geberip üzerine düşecek diye korkuyorsun. Onun bir boğuşmadan galip çıkabileceğini hiç sanmıyorum."

"Belki de kız çok sarhoştu. Ya da uyuşturucu kullanmıştı. Bilinçsiz bir kadını herkes gemiden atabilir; önemli olan kadını kaldırabilmek."

"Kadın bilinçsizce nasıl çığlık attı?" dedi Ben. İçim aniden öfkeyle doldu.

"Tanrım, herkesin sanki cevapları biliyormuşum gibi beni sorguya çekmesinden artık bıktım. Bilmiyorum, Ben. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," dedi sakince. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece sesli düşünüyordum. Alexander..."

"Benden mi bahsediyorsunuz?" dedi koridordan bir ses. İkimiz de arkamıza döndük. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Alexander ne zamandır oradaydı? Yorumlarımı duymuş muydu?

"Ah, merhaba, Belhomme," dedi Ben sakince. Hiç de keyfi kaçmış gibi görünmüyordu. "Biz de tam senden konuşuyorduk."

"Duydum." Alexander, biraz nefes nefese kalmış bir şekilde yanımıza geldi. O an Ben'in haklı olduğunu anladım. Ufacık bir hareket bile onu nefes nefese bırakmaya yetmişti. "Umarım iyi şeyler söylemişsinizdir?"

"Elbette," dedi Ben. "Bu akşamki yemeği konuşuyorduk. Lo, senin yemek konusunda ne kadar bilgili olduğunu söylüyordu."

Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Ben'in biz birlikte olmaya başladığımızdan beri ne kadar iyi bir yalancıya dönüş-

tüğünü görmek beni şaşkına çevirmişti. Yoksa her zaman böyle bir üçkâğıtçıydı da ben mi fark etmemiştim?

Sonra Ben'in ve Alexander'ın konuşmamı beklediğini fark ettim ve kekeleyerek, "Ah, evet, hatırlıyor musun, Alexander? Fugudan söz etmiştin."

"Elbette. Müthiş bir heyecan. Ben insanların hayatın tüm duygularını dibine kadar yaşamasının bir sorumluluk olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi? Aksi takdirde ölene kadar kısa, pis ve acımasız bir perde arası yaşıyorsunuz."

Ağzını kocaman yayarak timsah gibi gülümsedi ve kolunun altından bir şey çıkardı. Bir kitaptı bu; Patricia Highsmith'in bir kitabıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ben sakince, "akşam yemeğine kadar birkaç boş saatimiz yok mu?"

"Kimseye söyleme," dedi Alexander gizlice, "ama bu renk tamamen doğal." Ceviz rengindeki yanağına dokundu. "Küçük bir rötuş için spa'ya gidiyorum. Karım, biraz renk eklendiğinde daha iyi göründüğümü söylüyor."

"Evli olduğunu bilmiyordum," dedim, şaşkınlığımı sesime çok yansıtmamış olmayı umarak.

Alexander başını evet anlamında salladı. "Günahlarımın bedeli olarak. Bu sene otuz sekizinci senemiz. Cinayet işleseydim daha az ceza alırdım!"

Kulak tırmalayan kahkahası karşısında irkildim. Az önce söylediklerimizi duymadan bunu söylüyorsa, oldukça tuhaftı. Ama eğer duyduğu halde söylüyorsa, epey kaba sayılırdı.

"Spa'da iyi eğlenceler," dedim, ikna edici olmayan bir sesle.

Yeniden gülümsedi. "Teşekkürler. Akşam yemeğinde görüşürüz!"

Tam arkasına dönüp gideceği sırada anlayamadığım bir hızla, "Alexander, bir dakika..." deyiverdim.

Tek kaşını kaldırarak bana döndü. Cesaretimi kaybettiğimi hissetsem de devam ettim.

"Ben... kulağa biraz tuhaf gelecek ama dün gece geminin ucundaki 10 numaralı kamaradan tuhaf sesler duydum. Kamaranın boş olması gerekiyordu ama dün içeride bir kadın vardı, şimdi onu bulamıyoruz. Dün gece bir şey görüp duydun mu? Suya bir şey düşmüş gibi? Ya da başka bir ses? Ben, senin o sırada uyanık olduğunu söyledi."

"Uyanıktım, evet," dedi Alexander ilgisizce. "Uyku sorunu yaşıyorum; yeni bir yatak benim yaşlarımdaki birinin uykusuzluğunu katlıyor. Ben de gece yarısı yürüyüşü için biraz güvertede dolaştım. Gidiş ve dönüş yolunda birkaç kişiyle karşılaştım. Kamara ekibinden çok çekici biri, sevgili dostumuz Tina'yı ziyaret etti. Seksi Bay Lederer da bir ara etrafta dolanıyordu. Yasak bölgede ne işi vardı, bilmiyorum. Kamarası geminin öteki ucunda. Ben de seni görmeye mi geldi acaba diye merak etmiştim."

Kaşını kaldırarak bana bakınca öfke içinde kızardım.

"Hayır, kesinlikle hayır! Acaba 10 numaralı kamaraya mı gidiyordu?"

"Görmedim," dedi Alexander üzülerek. "Sadece köşeden dönerken göz ucuyla gördüm. Herhalde işlediği suçlar sırasında kendisini başka yerdeymiş gibi göstermek için kamarasına dönüyordu, olamaz mı?"

"Saat kaçtı o sırada?" diye sordu Ben.

Alexander dudaklarını büzdü. "Hımm... herhalde dört-dört buçuk gibiydi."

Ben ile bakıştık. Ben 3.04'te yatmıştım. O halde Josef'in saat 4.00 gibi görünmesi Tina'yı listeden siliyordu; büyük ihtimalle gece boyunca Tina'nın kamarasındaydı. Ama Cole... Geminin o ucunda olmak için ne gibi bir bahanesi olabilirdi?

İskeleden yukarı çıkardığı devasa ekipman valizini düşündüm.

"Peki senin kamarandan çıkarken gördüğüm kadın kimdi?" dedi Alexander kurnazca, Ben'e bakarak.

Ben, gözlerini kırpıştırdı. "Pardon? Doğru kamaradan bahsettiğine emin misin?"

"Sekiz numara değil mi?"

"Evet," dedi Ben, huzursuz bir kahkahayla. "Ama benim dışımda kamarama kimse girmedi, emin ol."

"Öyle mi?" Alexander yeniden kaşını kaldırdı ve güldü. "Madem öyle diyorsun. Etraf karanlıktı. Belki de kamaraları karıştırmışımdır." Kitabını yeniden kolunun altına soktu. "Sevgili dostlar, başka sorunuz yoksa gidiyorum."

"Ha-hayır..." dedim, gönülsüz sayılabilecek bir tavırla. "En azından şimdilik yok. Aklıma başka bir şey gelirse sana gelebilir miyim?"

"Elbette. O halde karşınıza genç Adonis gibi bronz ve Noel hindisi gibi yağlı olarak çıkacağım akşam yemeğine kadar hoşça kalın. Haydi bakalım..."

Koridor boyunca ilerleyip uzaklaştı. Ben ile köşeyi dönene kadar arkasından baktık.

"Dört dörtlük biri, değil mi?" dedi Ben, adam gözden kaybolduğunda.

"Adam, çok baskın. Sence rol mü yapıyor? Yoksa yedi gün yirmi dört saat böyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bence ilk başta gösteriş için böyle davranıyordu ama sonra alışkanlık haline geldi."

"Ya karısı, onunla hiç karşılaştın mı?"

"Hayır. Ama görünüşe göre gerçekten öyle biri var. İddialara göre ejderha gibi bir şeymiş; bir Alman kontunun kızıymış ve gençliğinde oldukça güzelmiş. South Kensington'da orijinal sanat eserleriyle dolu –inanılmaz parçalar; bir Rubens, bir ya da iki de Titan– olağanüstü bir evleri var. Bir süre önce *Hello!*'ya konuk olmuşlardı. Nazi mallarını yağmaladıkları ve Uluslararası Sanat Araştırmaları Vakfı ile içli dışlı oldukları söylentileri yayılmıştı ama bence bunlar saçmalık."

"Faydalı bir şey söyledi mi, pek anlayamadım." Kara bulut

gibi üzerime çökmeye başlayan yorgunluğu kovmak için yüzümü ovuşturdum. "Cole hakkında söyledikleri tuhaftı, değil mi?"

"E-evet... galiba. Ama saat dört civarı dedi, bu bilgi bir işe yarıyor mu? Dürüst olmak gerekirse bana ilgi çekmek için uyduruyor gibi gelmeye başladı. Kamaramdan bir kızın çıktığını gördüğünü söylemesi tamamen safsata. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Ben..." Boğazımdan bir yumrunun yükseldiğini hissettim. Çok yorgundum. Ama dinlenmenin sırası değildi. Tanrım, kariyerim uğruna çıktığım bu gezi artık fazla gelmeye başlamıştı. Bu şekilde başımı belaya sokmaya devam edersem en sonunda bağlantı kurmak yerine düşman dolu bir adres defterim olacaktı. "Evet, elbette," dedim. Ben, doğru söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine yüzüme baktı.

"Güzel," dedi en sonunda. "Çünkü yemin ederim, kamarama kimse girmedi. Tabii ben dışarıdayken giren olduysa, onu bilemem."

"Sence bizi duymuş mudur?" diye sordum. Cevabı pek merak ettiğim yoktu, konuyu değiştirmek istiyordum. "Önceden yani. Köşeden döndü ya; bu kadar iri birinin hissettirmeden yaklaşması pek olası değil."

Ben, omuzlarını silkti. "Sanmam. Zaten kin tutacak birine de benzemiyor."

Bir şey söylemedim ama içten içte onunla aynı fikirde olduğumdan şüphe ediyordum. Alexander, bana tam da kin tutacak ve bundan zevk alacak biri gibi görünmüştü.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Ben. "Birlikte Bullmer'ı aramamızı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Kamarama dönmem ve bir şeyler atıştırmam gerekiyordu. Üstelik Lord Bullmer ile konuşurken Ben'in yanımda olmasını istediğimden emin değildim.

19

Kamaramın kapısı kilitliydi ama içeride, makyaj masasının üzerinde bir tepsi, tepsinin üzerinde tek dilimli bir sandviç ve onun yanında ise bir şişe maden suyu vardı. Şişedeki buğuya bakacak olursam bir süredir oradaydı.

Aç değildim ama kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve yediklerimin de büyük bir kısmını kusmuştum. Ben de oturup kendimi yemeye zorladım. Çavdar ekmeğinin üzerinde karides ve haşlanmış yumurta vardı. Lokmalarımı çiğnerken pencerenin ardında alçalıp yükselen denizi ve onun, sanki aklımda dönüp duran huzursuz düşüncelerin yansıması olan bu durmak bilmez hareketini izledim.

Cole, Alexander ve Archer, aslında o kızla aynı odada bulunmuşlardı; bundan neredeyse emindim. Kızın yüzü kameraya dönük değildi ve dün açık kamara kapısından bir an gördüğüm yüz hatlarını hatırlamak zordu ama fotoğrafı gördüğüm anda onu tanıdığımı hissetmem elektrik şoku etkisi yaratmıştı; bu kesinliğe tutunmalıydım.

En azından Archer o sırada başka bir yerdeydi; ama bunun tamamen Ben'in kanıtına dayandığını ve onun da o odanın güvenli olmasını istemek için nedenleri olduğunu fark etmeye

başlıyordum. Bana yalan söylediği apaçık ortadaydı. Cole'un laf arasında söylediklerini duymasaydım, Ben'in de kamaradan çıktığını hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Ama Ben. Ben? Kesinlikle olmaz. Bu gemide güvendiğim tek bir kişi varsa, bu da o olmalıydı, değil mi?

Artık bundan emin değildim.

Son ekmek kabuğunu da yuttuktan sonra parmaklarımı peçeteye silip geminin sallantılarını hissederek ayaklandım. Yemek yediğim sırada denizi sis basmıştı ve oda gittikçe kararmıştı. Ben de telefonuma bakmadan önce ışığı açtım. Hiçbir şey yoktu. Birinden, herhangi birinden bir e-posta gelmiştir umuduyla ekranı yeniledim. Judah'yı –bu sessizliğinin ne anlama geldiğini– düşünmeye cesaretim yoktu.

"Bağlantı başarısız" bildirimini görünce midemde korku ve rahatlamayla karışık bir hareket hissettim. Rahatlamıştım, çünkü belki de bunun anlamı, belki de, Judah'nın benimle iletişime geçmeye çalışmasıydı. Sessizliği, o korktuğum şeyden olmayabilirdi.

Korkumun nedeni ise internetin hâlâ çekmiyor olmasının nedeninin birinin benim internete girmemi bilerek engellemeye çalışıyor olma ihtimaliydi. Bu ihtimal beni gerçekten epey endişelendirmeye başlamıştı.

1 numaralı Nobel kamarası, diğer kamara kapıları gibi beyaz ahşaptı ama geminin pruvasında tek başına bulunmasından ve önündeki boş koridorun uzunluğundan anlaşılacağı üzere, bu kapı çok özeldi.

Dikkatlice kapıyı çaldım. Ne beklediğimden pek emin değildim; karşımda Richard Bullmer'ı da bulsam hizmetçiyi de bulsam şaşırmazdım. Ama kapı açıldığında Anne Bullmer'ı görünce kendime gelemedim.

Ağladığı her halinden belli oluyordu; kahverengi gözleri

kızarmıştı ve göz altlarında derin gölgeler vardı. Çökmüş yanaklarında, hâlâ gözyaşlarının izleri vardı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Kafamın içinde defalarca tekrarladığım dikkatlice hazırlanmış sorumu unutmak üzereydim. Aklımdan geçen cümlelerin her biri bir diğerinden daha uygunsuz ve imkânsız görünüyordu: "İyi misiniz?" "Bir şey mi oldu?" "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Hiçbirini söylemedim, sadece yutkundum.

"Evet?" dedi, isyankâr bir havayla. İpek elbisesinin köşesiyle gözlerini sildikten sonra çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yeniden yutkundum ve, "Ben, şey... Rahatsız ettiğim için özür dilerim, spa sabahından sonra yorgunsunuzdur."

"Pek sayılmaz," dedi kısaca. Dudağımı ısırdım. Belki de hastalığını ima etmem pek düşünceli bir hareket değildi.

"Aslında kocanızla konuşmayı umuyordum."

"Richard ile mi? Maalesef işi var. Benim yardımcı olabileceğim bir konu mu?"

"Ben, pek sanmıyorum," dedim ürkekçe. Daha sonra özür dileyip gideyim mi, yoksa kalıp her şeyi anlatayım mı diye düşündüm. Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama kapıyı çaldıktan sonra aniden çekip gitmek de aynı oranda yanlıştı. Huzursuzluğumun bir kısmı gözyaşları yüzündendi; gizli kederiyle onu baş başa mı bırakmalıydım, yoksa kalıp teselli mi etmeliydim? Başka bir nedeni de çökmüş, pürüzsüz yüzünün beni üzmüş olmasıydı. Oysa başka yönlerden oldukça ulaşılmaz görünüyordu. Anne Bullmer gibi ayrıcalıklı, paranın satın alabileceği her türlü avantaja –en gelişmiş ilaçlar, en iyi doktorlar ve tedavi yöntemleri– sahip birinin, hayatı için gözlerimizin önünde bu şekilde mücadele verdiğini görmek neredeyse dayanılmazdı.

Kaçıp gitmek istedim ama tüm bunları bilmek beni orada kalmaya zorladı.

"Kusura bakmayın," dedi. "Belki acelesi yoktur? Ona konunun ne olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Ben..." Parmaklarımı birbirine geçirdim. Ne diyebilirdim ki? Şüphelerimi bu kırılgan, bu lanetlenmiş gibi görünen kadına yüklemek imkânsızdı. "Bana bir görüşme sözü vermişti," dedim, akşam yemeğinden sonra sarf ettiği sözleri hatırlayarak. Sonuçta yalan da sayılmazdı. "Bu öğleden sonra bana kamarasına gelmemi söylemişti."

"Ah," dedi, aydınlığa kavuşarak. "Kusura bakmayın. Unutmuş olacak. Sanırım Lars ve birkaç kişiyle jakuziye gitti. Umarım akşam yemeğinde denk gelirsiniz."

O kadar çok beklemeye niyetim yoktu ama bir şey söylemedim ve başımı onaylarcasına sallamakla yetindim.

"Acaba akşam yemeğinde sizi görecek miyiz?" diye sordum ve kelime seçimlerim yüzünden utandım. Tanrım, kadın sadece hasta, cüzzamlı değil.

Başını evet anlamında salladı. "Umarım. Bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Çok yoruldum ama galiba bu, vücudumun sık sık kazanmasını sağlamak için güzel bir teslimiyet."

"Hâlâ tedavi görüyor musunuz?" diye sordum. Başını iki yana salladığında başını saran ipek eşarp hışırdadı.

"Şu anda değil. Son kemoterapi seansımı bitirdim, en azından şimdilik. Döndüğümüzde radyoterapi göreceğim. Ondan sonra da bakacağız."

"İyi şanslar," dedim ve hayatta kalma şansını kumar gibi yansıtması karşısında ürperdim. "Ve, eee, teşekkürler."

"Bir şey değil."

Kapıyı kapayınca ben de üst güverteye çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladım. Yüzümün utançla yandığını hissediyordum.

* * *

Jakuziye hiç gitmemiştim ama nerede olabileceğimi biliyordum: Lindgren Lounge'ın üst güvertesinde, spa'nın hemen dışındaydı. Restoran güvertesine açılan kalın hah kaplı basamakları hızla çıkarken daha önceki hafiflik ve ferahlık duygusuna kavuşacağımı umuyordum ama sisi unutmuştum. Güverte kapısına vardığımda beni camın arkasındaki, gemiyi kıvrımlarının arasına sararak güvertenin bir ucundan diğer ucunu görmeyi engelleyen; tuhaf, boğuk hissettiren gri bir duvar karşıladı.

Sis havayı serinletmiş, kollarımdaki tüyleri yağmur çisentileriyle kaplamıştı. Kapının rüzgâr almayan boşluğunda kararsızca dikilmiş titreyerek kendimi toparlamaya çalıştığım sırada, sis kornasının uzun ve kederli gümbürtüsünü duydum.

Sisin beyazlığında her şey yabancı görünüyordu ve üst güvertenin merdivenlerinin nerede olduğunu tahmin etmek birkaç dakikamı aldı. En sonunda sağ tarafımda, pruvaya doğru olduğunu fark ettim. Bu havada bir insanın neden jakuziye girdiğini anlayamıyordum. Bir an Anne Bullmer'ın yanılmış olabileceğini düşündüm ama restoranın camlı bölmesinden döndüğüm sırada kahkahalar duydum. Başımı kaldırıp baktığımda sisin içinde parlayan ve üst güverteden gelen ışıkları gördüm. Görünüşe göre bu soğukta bile soyunacak kadar çılgın insanlar vardı.

Yanımda palto getirmediğim için pişman oldum ama palto almak için geri dönmenin bir anlamı yoktu. Kollarımı vücuduma dolayıp üst güvertenin kaygan, baş döndüren basamaklarını sesleri ve kahkahaları takip ederek çıkmaya başladım.

Güvertenin ortasındaki cam bölmeden geçerken onları – Lars'ı, Chloe'yi, Richard Bullmer'ı ve Cole'u– hayatımda gördüğüm en büyük jakuzinin içinde otururken gördüm. Jakuzinin uzunluğu iki-üç metre vardı. Kenarlarına yaslanmışlardı ve yalnızca omuzlarıyla başları görünüyordu. Baloncuklu sudan yükselen buhar öylesine yoğundu ki kimin kim olduğunu görmek ilk başta zor oldu.

"Bayan Blacklock!" diye seslendi Richard Bullmer, içtenlikle. Sesi, fıskiyelerin kükremelerinin arasından kolayca duyulmuştu. "Dün gecenin izlerini silebildiniz mi?"

Soğuk havada üzerinde buhar tüten ve tüyleri diken diken olmuş bronz, kaslı kolunu uzattı. Su damlayan elini sıktıktan sonra dokunuşunun sıcaklığının hızla kaybolduğunu ve ıslanan ellerime çarpan rüzgârın soğukluğunu hissederek kollarımı yeniden kendime sardım.

"Dalmak ister misin?" diye sordu Chloe gülerek. Davetkâr bir şekilde dönüp duran kabarcık kazanını işaret etti.

"Teşekkürler," dedim, başımı iki yana sallayarak. Ürpermemeye çalıştım, "Hava biraz soğuk."

"Burası daha sıcak, bana güvenin!" dedi Bullmer, göz kırparak. "Sıcak jakuzi, soğuk duş..." Jakuzinin kenarındaki açık duşu işaret etti. Duş teknesinden yağmur etkili kocaman bir duş yükseliyordu. Sıcaklık kontrolü yerine ortası mavi, çelik bir buton vardı. Bu görüntü karşısında istemsizce irkildim. "Sonra da hemen saunaya girebilirsiniz," dedi, başparmağıyla cam bölmenin arkasındaki ahşap kamarayı işaret ederek. Başımı arkaya çevirdiğimde buğuyla kaplı bir cam kapı gördüm. Kapının üzerinden akan su damlacıklarının arasından mangalın kırmızı ateşi görünüyordu. "Sonra durulanıp kalbiniz dayandığı kadar aynı süreci tekrar edebilirsiniz."

"Pek benlik bir şey değil," dedim beceriksizce.

"Denemeden eleştirme," dedi Cole. Sırıttığında sivri ön dişleri göründü. "Saunadan çıkıp soğuk duş almak inanılmaz bir deneyimdi. Öldürmeyen şey güçlendirir, öyle değil mi?"

Irkildim. "Teşekkürler ama sanmıyorum."

"Sen bilirsin," diyerek gülümsedi Chloe. Jakuzinin yanında duran küçük masadaki buzlu şampanya kadehini almak için cılız kolunu uzattığı sırada Cole'un yerdeki kamerasına su damladı.

"Bakın," diyerek derin bir nefes aldım ve diğerlerinin ilgiyle bana bakan yüzlerini görmezden gelmeye çalışarak doğrudan Lord Bullmer ile konuşmaya başladım. "Lord Bullmer..."

"Bana Richard deyin," diyerek sözümü kesti.

Düşüncelerimi sıraya koymaya çalışırken dudağımı ısırıp başımı evet anlamında salladım.

"Richard, sizinle bir konuda konuşmak istiyordum ama şu ânın doğru zaman olduğundan şüpheliyim. Daha sonra kamaranıza gelebilir miyim?"

"Neden bekleyesiniz ki?" diyerek omuzlarını silkti Bullmer. "İş hayatından öğrendiğim şeylerden biri de, en doğru zamanın şimdi olduğudur. Temkinli olmak diye sandığınız şeyin aslında korkaklık olması değişmez bir gerçektir ve biri sizden önce davranacaktır."

"Pekâlâ..." dedim ve ne yapacağıma karar veremeyip durdum. Gerçekten diğerlerinin önünde konuşmak istemiyordum. "Biri sizden önce davranacaktır" kısmı kesinlikle hiç rahatlatıcı değildi.

"Bir şeyler için," dedi Bullmer. Jakuzinin kenarındaki bir düğmeye basmasıyla kızın sessizce bir yerlerden ortaya çıkışı bir oldu. Gelen, Ulla'ydı.

"Buyurun efendim," dedi nazikçe.

"Bayan Blacklock'a şampanya getir."

"Derhal efendim," dedi Ulla ve hemen uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım. Başka seçeneğim yoktu. Bullmer dışında kimse geminin rotasını çeviremezdi ve bunu şu anda yapmasaydım, bir daha elime bu fırsat geçmeyebilirdi. Seyircilerin önünde şu anda konuşmak, risk almaktan daha iyiydi... Tırnaklarımı avucuma geçirip bu olasılığı düşünmeyi reddettim.

Ağzımı açtım. "Eşelemeyi kes," diye tısladı kafamın içindeki ses ama konuşmak için kendimi zorladım. "Lord Bullmer..."

"Richard."

"Richard, güvenlik şefiniz Johann Nilsson ile konuştunuz mu, bilmiyorum. Onu bugün gördünüz mü?"

"Nilsson'ı mı? Hayır." Bullmer, kaşlarını çattı. "Onun rapor verdiği kişi kaptan, ben değilim. Neden sordunuz?"

"Çünkü..." diye başladım ama Ulla dirseğimin dibinde, üzerinde şampanya kadehi ve buz kovası içinde bir şişe olan tepsisiyle belirince sözüm yarım kaldı.

"Eee, teşekkürler," dedim tereddüt ederek. Şu anda – Nilsson'ın can sıkıcı yorumlarının ve dün gecenin akşamdan kalmışlığının üzerine– içki içmek istediğimden emin değildim. Üstelik söylemek üzere olduklarımla içki hiç bağdaşmıyordu. Ama içinde bulunduğum durumun imkânsızlığını bir kez daha hissettim: Bullmer'ın misafiri, *Velocity*'nin temsilcisiydim ve tüm bu insanları profesyonelliğimle etkilemem, cazibemle büyülemem gerekiyordu ama ben kalkmış adamın personeline ve misafirlerine olabilecek en kötü suçlamayı yöneltmeyi planlıyordum. En azından şampanyayı içtenlikle kabul etmeliydim.

Kadehi alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışırken çekinerek bir yudum aldım. Tadı ekşiydi ve içim ürperdi. Yüzümü buruşturacağım sırada bunun Bullmer'a ne kadar kaba görüneceğini fark ettim.

"Ben... Bu çok zor."

"Nilsson," dedi Bullmer hızla. "Onunla konuşup konuşmadığımı sormuştunuz."

"Evet. Dün gece ona telefon ettim. Ben... ben yan kamaramdan gürültüler duydum. On numaradan," dedim ve durdum.

Richard beni dinliyordu, evet, ama diğer üç kişinin de kulağı bendeydi ve Lars oldukça hırslı görünüyordu. Başka seçeneğim olmadığı için belki de bu durumu lehime çevirebilirdim. Tepkilerini ölçmek, suçluluk ya da endişe duyup duymadıklarını kestirmek için etrafımı saran yüzlere baktım. Üç kişinin arasın-

dan Lars'ın nemli, kırmızı dudakları kuşkucu bir tavırla bükülmüştü, Chloe'nin yeşil gözleri ise dürüst bir merakla kocaman açılmıştı. Yalnızca Cole endişeli görünüyordu.

"Palmgren, evet," dedi Bullmer. Kaşlarını çatmış, konunun nereye gideceğini merak ediyordu. "O odayı boş sanıyordum. Solberg rezervasyonunu iptal ettirmemiş miydi?"

"Verandaya çıktım," dedim, güçlenerek. Yeniden dinleyicilere baktım. "Dışarı baktığımda kimse yoktu ama cam güvenlik bariyerinde kan vardı."

"Tanrım," dedi Lars. Artık bana inanmadığını saklamaya bile çalışmıyor, açık açık gülüyordu. "Roman gibi."

Beni bile bile yerin dibine sokmak, dengemi bozmak mı istiyordu? Yoksa bu yalnızca onun her zamanki hali miydi? Anlayamamıştım.

"Devam et," dedi Lars, alaycı bir tavırla. "Nasıl biteceğini çok merak ediyorum."

"Güvenlik şefiniz beni içeri soktu," dedim Richard'a. Sesim artık daha sertti ve hızlı konuşuyordum. "Ama kamara boştu. Camdaki kan da..."

Bir şangırtının ardından suyun sıçrama sesini duyunca durdum.

Hepimiz dönüp, jakuzinin yan tarafında elinde bir şey tutan Cole'a baktık. Elinden kan akıyor, parmaklarının üzerinden açık renkli ahşap döşemeye damlıyordu.

"Galiba iyiyim," dedi kararsız bir sesle. "Özür dilerim Richard, nasıl becerdim bilmiyorum ama şampanyama çarptım ve..."

Avucunun içinde kanlı cam kırıkları vardı.

Chloe yutkundu gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Iyk!" Yüzü yeşilimsi bir beyaza dönmüştü. "Ah Tanrım, Lars..."

Richard kadehini kenara koyup jakuziden çıktı. Soğuk havayla temas eden yarı çıplak vücudundan buhar tütüyordu. Banktaki yığının üzerinden beyaz bir bornoz aldı. İlk önce

hiçbir şey söylemeden serinkanlılıkla Cole'un elinden güverteye akan kana baktı ve sonra bayılmak üzere gibi görünen Chloe'ye döndü. Ardından, ameliyathanede talimatlar yağdıran bir cerrah gibi emirler vermeye başladı.

"Cole, Tanrı aşkına o cam kırıklarını kenara koy. Seninle ilgilenmesi için Ulla'yı çağıracağım. Lars, Chloe'yi yatır, kireç gibi oldu. Gerekirse bir tane Valium ver. Eva'nın tıbbi malzemelere ulaşma hakkı var. Bayan Blacklock..." Bana doğru döndükten sonra durdu. Bornozunun kuşağını bağlarken kullanacağı sözcükleri özenle tartıyordu. "Bayan Blacklock, siz lütfen restoranda bekleyin. Ben burayı hallettikten sonra gördüğünüz ve duyduğunuz şeyler hakkında konuşacağız."

20

Bir saatin sonlarına doğru Richard Bullmer'ın hayatta bulunduğu noktaya neden geldiğini anladım.

Yalnızca hikâyemi anlattırmakla kalmamış; ettiğim her kelimede beni soru yağmuruna tutmuş, her şeyin saatini ve detaylarını sorgulamış, benim bile bilmediğim ayrıntılara dikkat çekmişti; cam bölmenin üzerindeki kanın tam şekli ve yüzeye sıçramak yerine nasıl yayıldığı gibi.

Hiçbir boşluğu şüpheyle doldurmamış, beni yönlendirmeye ya da emin olmadığım ayrıntılara ikna etmeye çalışmamıştı. Öylece oturmuş, sade kahvesinden aldığı yudumların arasında sorularını art arda sormuştu; mavi gözleri parıldıyordu: Saat kaçta? Ne kadar sürdü? Ne zaman oldu? Ne kadar yüksek bir sesti? Kızın tipi nasıldı? Konuşurken Doğu Londralı aksam da kaybolup gitmiş, Eski Eton'lı ve yüzde yüz iş adamı tonlamaları kendini belli eder olmuştu. Dikkatini tamamen hikâyeme vermişti ve yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Dış güverteye biri gelip pencereden içeri baksa, az önce ona işine büyük bir darbe indirecek ve küçük bir gemideki olası psikopatın varlığını açığa çıkaracak bir şey söylediğimi asla tahmin edemezdi. Hikâyem çözündükçe Nilsson'ın endi-

şesinin yankılarını ya da kamarotların ortak inkârlarını duymayı bekledim ama Bullmer'ın yüzünü dikkatlice incelememe rağmen ne böyle bir şey ne de suçlama ya da gizleme işareti gördüm. Gösterdiği duygulara bakacak olursam bulmaca çözmeye çalışır gibi bir halimiz vardı ve onun bu metanetinden az da olsa etkilenmekten kendimi alamıyordum ama bu metaneti bana karşı gösteriyor olması da tuhaftı. Nilsson'ın şüpheciliği ve siniriyle uğraşmam hiç hoş olmamıştı ama en azından çok insani tepkiler vermişti. Bullmer'ın ne hissettiğini anlamak ise zordu. Öfkeli miydi, telaşlı mıydı, yoksa sadece duygularını mı saklıyordu? Yoksa gerçekten göründüğü gibi sakin ve serinkanlı mıydı?

Belki de kızla neler konuştuğumu anlattırdığı sırada bu serinkanlılığı sahip olduklarıyla örtüşüyordu; kimseden destek almadan yüzlerce işle uğraşıyor ve milyon poundluk yatırımlar yapıyordu.

Bütün olanları etraflıca anlattıktan ve artık ekleyebileceğim herhangi bir ayrıntı kalmadıktan sonra Bullmer bir süre başını öne eğdi, kaşlarını çatıp düşündü. Daha sonra bronzlaşmış bileğindeki Rolex'ine bakıp konuştu.

"Teşekkürler, Bayan Blacklock. Bence konuşabileceğimiz her şeyi konuştuk. Personel birazdan masaları kurmaya başlamak isteyecek. Üzgünüm, bu sizin için oldukça üzücü ve korkutucu bir deneyim olmuş. İzin verirseniz bunu Nilsson ve Kaptal Larsen ile konuşup yapılabilecek her şeyin yapılmasını sağlayacağım. Belki yarın ilk iş bir sonraki adımları konuşmak üzere buluşuruz. Bu sırada, tüm olanlara rağmen yaklaşan yemek vaktinin ve akşamın geri kalanının tadını çıkaracak kadar rahatlamanızı umuyorum."

"Bir sonraki adım ne olacak?" diye sordum. "Trondheim'a gittiğimizi biliyorum ama durabileceğimiz daha yakın bir yer yok mu? Bunu bir an önce polise bildirmem gerektiğini hissediyorum."

"Evet, Trondheim'dan daha yakın bir yer olabilir," dedi Bullmer, ayağa kalkarak. "Ama yarın sabah erkenden Trondheim'a varmış olacağımız için en iyi rota yine de orası. Gecenin bir yarısı başka bir yerde dururşak, bence açık bir polis merkezi bulma şansımız çok düşük olur. Ama en uygun yol haritasını öğrenmek için kaptanla konuşacağım. Olay İngiliz sularında ya da uluslararası sularda olduysa Norveç polisi harekete geçemeyebilir; adli yargılamayla ilgili bir konu bu, soruşturma yürütmek istememeleriyle ilgili değil. Her şey olay yerine bağlı."

"Peki ya öyleyse? Ya o sırada uluslararası sulardaysak?"

"Gemi, Cayman Adaları'na kayıtlı. Bunun durumu nasıl etkileyebileceği konusunda kaptanla konuşacağım."

Mideme kramplar girdi. Bahamalar'a kayıtlı gemilerde yürütülen soruşturmalara dair raporlar okumuştum; bir polis memuru yüzeysel bir rapor hazırlamak ve dosyayı bir an önce kapamak için adadan ayrılmıştı ve yalnızca burada bir kayıp vakası yaşanmıştı. Kızın varlığına dair tek kanıtın da uzun süre önce kaybolduğu bu vakada ne olacaktı peki?

Yine de Bullmer ile konuştuğum için kendimi daha iyi hissediyordum. En azından o, Nilsson'ın aksine, bana inanmış ve yaşadıklarımı ciddiye almış görünüyordu.

Giderken elini uzattı ve delici mavi gözleriyle gözlerime bakarken ilk kez gülümsedi. Tuhaf bir şekilde asimetrik bir gülüştü bu ve ağzının bir tarafı diğerine göre daha fazla eğilmişti ama ona yakışıyordu. Çarpık bir sempatikliği vardı.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedim aniden.

Bullmer'ın kaşları havaya kalktı, elimi bıraktı. "Evet?"

"Ben..." Yutkundum. Bunu söylemek istemiyordum ama eğer Nilsson ile konuşacaksa zaten öğrenecekti. Benden duyması daha iyiydi. "Önceki gece içki içmiştim... Tüm bunlar olmadan önce. Bir de antidepresan kullanıyorum. Yirmi beş yaşımdan beri. Ruh halim bozulmuştu ve Nilsson, bence o

bunu hissetti..." Yeniden yutkundum. Bullmer'ın kaşları daha da havaya kalktı.

"Yani depresyon ilacı aldığınız için Nilsson'm sizin anlattıklarınıza inanmadığını mı söylüyorsunuz?"

Bu patavatsızlığı karşısında tüylerim diken diken olmuştu ama başımı evet anlamında salladım. "Açık açık böyle söylemedi, ama evet. İlaçların alkolle karıştırılmaması gerektiğine dair bir yorum yaptı ve bence..."

Bullmer bir şey söylemeden duygusuz gözlerle bana baktı. Sözlerimin kulağa Nilsson'ı korumaya çalışıyormuşum gibi geldiğini fark ettim.

"Bu gemi yolculuğuna çıkmadan önce evime hırsız girmişti. Bir adam evime girip bana saldırdı. Nilsson bunu öğrenmiş ve sanırım, yani, uydurduğumu düşünmemiştir ama aşırı tepki verdiğimi düşünmüş olabilir."

"Bu geminin personelinden biri size böyle hissettirdiği için büyük bir utanç içindeyim," dedi Bullmer. Elimi avucuna alıp mengene gibi tuttu. "Bayan Blacklock, lütfen bana inanın. Anlattıklarınızı oldukça ciddiye alıyorum."

"Teşekkürler," dedim ama bu küçücük kelime birinin en sonunda bana inanmış olmasından duyduğum mutluluğun hakkını vermeye yetmemişti. Üstelik bu kişi herhangi biri değildi; *Aurora*'nın sahibi Richard Bullmer'dı. Bu olayı ortaya çıkaracak kadar güçlü biri varsa, o da Bullmer'ın ta kendisiydi.

Kamarama yürürken ellerimle yorgunluktan yanan gözlerimi sıktım ve saate bakmak için cebimdeki telefonu çıkardım. Neredeyse beş olmuştu. Zaman nereye akıp gitmişti böyle?

Otomatik olarak e-postalarımı açtım ve ekranı yeniledim ama hâlâ bağlantı yoktu. Huzursuzlandım. Bu kesinti kesinlikle, kesinlikle çok uzamamış mıydı? Bundan Bullmer'a bahsetmem gerekirdi ama artık çok geçti. Adam gitmişti; büyük

ihtimalle kaptanla ya da telsizle konuşmak için bölmenin arkasındaki rahatsız edici gizli çıkışlardan birinden çıkmıştı.

Ya Jude e-posta gönderdiyse? Hatta aradıysa? Gerçi karaya sinyalin çekebileceği kadar yakın olduğumuzdan şüpheliydim. Beni hâlâ yok mu sayıyordu? Aklımda bir anda ellerinin sırtımda, yüzümün göğsünde olduğu keskin bir görüntü canlandı. Yanağımın altında sıcak tişörtünü hissediyordum. Özlem öyle büyük bir güçle çarptı ki ağırlığı altında neredeyse tökezleyecektim.

En azından yarın Trondheim'da olacaktık. O zaman kimse internete girmemi engelleyemezdi.

"Lo!" dedi arkamdan bir ses. Dönüp baktığımda dar koridorda yürüyen Ben'i gördüm. İri yarı bir adam değildi ama koridoru tamamen kaplamıştı. *Alis Harikalar Diyarında*'daki perspektif hilesine benziyordu; koridor küçülerek kayboluyor, Ben ise yaklaştıkça büyüyordu.

"Ben," dedim, sesimin ikna edici şekilde neşeli duyulmasına gayret ederek.

"Nasıl geçti?" Benimle birlikte kamaralara doğru yürümeye başladı. "Bullmer ile görüştün mü?"

"Evet... Bence iyi geçti. Bana inanmış görünüyordu." Richard gittikten sonra düşünmeye başladıklarımı –elindeki bütün kartları gösterecek kadar ileri gitmediğini– söylemedim. Görüşmeden kendimden emin ve hafiflemiş olarak çıkmıştım ama söylediklerini kafamda yeniden evirip çevirdiğimde herhangi bir şeyin sözünü vermediğini fark ettim; aslında anlattıklarıma niteliksiz bir destek olarak görülebilecek herhangi bağlam dışı söz de etmemişti. "Eğer bunlar doğruysa..." ve "Eğer anlattıklarınız..." cümlelerini bol bol kurmuştu. Somut bir şey söylemiş değildi.

"Bu harika bir haber," dedi Ben. "Geminin rotasını değiştiriyor mu?"

"Bilmiyorum. Şu anda bunu yapmanın bir şeyi değiştirmeyeceğini, Trondheim'a devam edip yarın sabah olabildiğince erken saatte oraya varmamız gerektiğini düşünüyor."

Artık kamaralarımıza varmıştık. Kartımı cebimden çıkardım.

"Tanrım, umarım bu akşam da sekiz çeşit yemek olmaz," dedim bıkkınlıkla, kilidi ve kapıyı açarken. "Yarın Trondheim'da polisle görüşürken tutarlı olabilmek için güzel bir uyku çekmek istiyorum."

"Planın hâlâ bu mu yani?" diye sordu Ben. Elini kapının sövesine yaslayıp gitmemi de kapıyı kapamamı da engelledi ama bunun hesaplı bir hareket olduğunu düşünmedim.

"Evet. Gemi limana varır varmaz polise gideceğim."

"Bu, kaptanın geminin pozisyonuna dair söyleyeceklerine bağlı değil mi?"

"Muhtemelen. Bullmer'ın şu anda kaptanla bu konuyu konuşuyor olduğunu düşünüyorum. Ama ne olursa olsun, soruşturma açamasalar bile, bu olanları resmî biriyle birlikte kayda geçirmek istiyorum." Anlattıklarım resmî bir dosyaya geçer geçmez kendimi daha güvende hissedecektim.

"Gayet akıllıca," dedi Ben, sakince. "Yarın ne olursa olsun, polisle yeni bir başlangıç yapacaksın. Gerçekleri çarpıtma; Bullmer ileyken olduğun gibi açık ve duygusuz ol. Sana inanacaklar. Yalan söylemek için hiçbir nedenin yok." Kolunu indirip geriye doğru bir adım attı. "Bana ihtiyacın olduğunda nerede olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Yorgun bir şekilde gülümsedim. Kapıyı tam kapatacağım sırada elini yeniden kapının sövesine koyunca parmaklarını ezmeden kapamam imkânsız oldu.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi sakince. "Cole'u duydun mu?"

"Elini mi?" Neredeyse unutmuştum ama jakuzinin kenarına yavaş yavaş damlayan kanını ve Chloe'nin yeşile çalan

yüzünü çok canlı bir şokla hatırladım. "Zavallı adam. Dikiş atılacak mı?"

"Bilmiyorum ama tek sorun o değil. Aynı zamanda kamerasını da jakuziye düşürmüş; kendini kaybetmiş, kamerayı jakuzi kenarına bu kadar yakın nasıl koyduğunu anlayamadığını söylüyor."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Lenste bir sorun çıkmayacağını tahmin ediyor ama gövde ve hafıza kartı mahvolmuş."

Odanın, sanki her şey perspektiften kayıp duruyormuş gibi hareket ettiğini hissettim. Kızın küçücük ekranda beliren fotoğrafı –muhtemelen artık sonsuza dek yok olmuş olan fotoğrafı– şimşek gibi gözümde çaktı.

"Hey," dedi Ben, gülerek, "o kadar bunalıma girmeye gerek yok! Eminim sigortası vardır. Sadece fotoğraflara yazık oldu. Öğle yemeğinde bize göstermişti. Harika fotoğraflar çekmiş. Senin de dün gece çekilmiş çok güzel bir fotoğrafın vardı." Durdu ve elini uzatıp çeneme dokundu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Başımı çevirdim ve ikna edici bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Sadece bir daha gemiye bineceğimi sanmıyorum, hiç benlik değil... Biliyorsun işte... deniz... köşeye sıkışmışlık hissi. Şu anda gerçekten Trondheim'a gitmek istiyorum."

Kalbim güm güm atıyordu ve Ben'in elini kapımdan çekip gitmesi için sabırsızlanıyordum. Aklımı toplamam, bunu halletmem gerekiyordu.

"Lütfen..." Ben'in hâlâ kapının sövesinde duran elini işaret edince sakince gülüp doğruldu.

"Elbette! Affedersin, gevezelik etmemeliydim. Muhtemelen akşam yemeği için giyineceksindir, değil mi?"

"Evet," dedim. Sesim yüksek ve sahteydi. Ben elini çekince özür dilercesine gülümseyerek kapıyı kapadım.

Ben gittikten sonra kilit dilini kaydırdım. Kapıya yaslana-

rak yere oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve alnımı dizlerime dayadım. Kapalı gözkapaklarımın önünde bir görüntü canlandı. Chloe, şampanya kadehini almak için kolunu uzattığında Cole'un döşemenin üzerinde duran kamerasına su damlamıştı.

Cole'un ya da başka birinin o kamerayı jakuziye düşürmüş olma ihtimali yoktu. Jakuzinin kenarında durmuyordu. Biri, anlattıklarımın ve kırılan kadehin yarattığı velveleyi fırsat bilerek kamerayı yerden alıp jakuziye atmış olmalıydı. Bunu yapanın kim olduğunu öğrenmem imkânsızdı. Herhangi bir anda olmuş olabilirdi; hatta hepimiz güverteden ayrıldıktan sonra bile olmuş olabilirdi. Misafirlerden ya da personelden biri –hatta Cole'un kendisi bile– yapmış olabilirdi.

Boğucu derecede sıcak ve havasız oda sanki üstüme üstüme geliyordu. Dışarı çıkmam gerektiğini anladım.

Verandaya çıktığımda deniz sisinin hâlâ geminin etrafından ayrılmadığını gördüm ama soğuk havayı yudum yudum içime çekince ciğerlerimin ferahladığını ve sersemliğimin geçtiğini hissettim. Düşünmem gerekiyordu. Sanki yapbozun bütün parçaları önümdeydi ve yeterince çabalarsam onları birleştirmeyi başarabilirdim. Keşke başım bu kadar ağrımasaydı.

Önceki gece yaptığım gibi balkona yaslandım ve o anı hatırladım: Veranda kapısının geriye doğru itildiğini, kocaman bir şeyin suya düşerek sessizliğin içinde yarattığı şoku ve camdaki kan lekesini. Aniden tüm bunların bir hayalden ibaret olmadığından kesinlikle ve tamamen emin oldum. Hiçbiri hayal değildi. Ne rimel, ne kan, ne 10 numaralı kamaradaki kadının yüzü. En önemlisi de onun bir hayal olmayışıydı. O kadın için bu işin peşini bırakmayacaktım. Çünkü o kadın olmanın ne demek olduğunu –gecenin bir yarısı uyanıp odanızda birinin olduğunu görmenin, korkunç bir şeyin olacağından çaresizce emin olmanın ve bunu engelleyecek hiçbir şey yapamamanın ne olduğunu– biliyordum.

Bu eylül gecesinde hava aniden soğudu, çok soğudu ve ne kadar kuzeyde olduğumuzu bana hatırlattı; neredeyse Kuzey Kutbu'ndaydık artık. Kasılarak titredim. Telefonumu cebimden çıkardım ve sanki mucizevi bir şekilde sinyal çıkacakmış gibi yukarıda tutarak e-posta gelen kutumu tekrar kontrol ettim ama hâlâ çekmiyordu.

Yarın. Yarın Trondheim'da olacaktık ve ne olursa olsun bu gemiden inerek hemen en yakın polis merkezine gidecektim.

21

O akşam yemek için hazırlanırken savaş maskesi uyguluyormuşum gibi hissettim; katman katman cilalanarak bu işten sıyrılmamı sağlayacak sakin ve profesyonel maskemi takındım.

Bir kısmım, hem de büyük bir kısmım yorganın altına girmek istiyordu. Potansiyel bir katili barındıran bir grupla sohbet etme ya da özellikle dün gece bir kadını öldürmüş olabilecek birinin servis ettiği yemeği yeme fikri korkutucu ve gerçeküstüydü.

Ama içimdeki daha inatçı bir parçam vazgeçmeyi reddetti. Chloe'den ödünç aldığım rimeli banyonun aynasına bakarak sürerken, bir zamanlar araştırmacı gazeteci olup dünyayı değiştirme hayalleri kurduğumu hatırladım ve kendimi, aynada, gazetecilik serüvenine on beş sene önce üniversitede başlamış olan o kızgın ve idealist kızın yansımasını ararken buldum. Bu hayalimi gerçekleştirmek yerine, faturalarımı ödeyebilmek için *Velocity*'de seyahat yazıları yazmaya başlamıştım ve elimde olmadan bundan zevk de alıyordum; hatta ikramiyelerden hoşlanmaya, Rowan gibi kendi dergimi çıkarmanın hayallerini bile kurmaya başlamıştım. Bunda bir sorun yoktu; yazdıkla-

rımdan utanmıyordum; çoğu insan gibi bulabildiğim işte çalışmaya başlamış ve bu işte elimden gelenin en iyisini yapmak için çabalamıştım. Ama buradan çıkıp burnumun dibinde gerçekleşen bir hikâyeyi soruşturmazsam aynadaki o kızın gözlerine nasıl bakacaktım?

Dünyadaki tüm savaş bölgelerinden bildiren o hayran olduğum kadınları, çökmüş rejimleri ifşa edenleri, kaynaklarını korumak için hapse girenleri, gerçekler uğruna hayatlarını riske atanları düşündüm. Martha Gellhorn'u "Eşelemeyi Kes" talimatına itaat ederken ya da Kate Adie'yi bulacağı şeyden korktuğu için otel odasına saklanırken hayal edemiyordum.

"EŞELEMEYİ KES". Aynadaki harfler hafızama kazınmıştı. Şimdi, makyajımı dudak parlatıcısıyla sonlandırırken, aynaya üfledim ve yansımamı gölgelendiren buhara tek bir kelime yazdım: "HAYIR".

Banyo kapısını arkamdan kapatıp gece ayakkabılarımı giydiğimde, içimdeki bencil parçam, yanımda biri olduğunda daha güvende olduğumu fısıldadı. Kimse tanık dolu bir salonun ortasında bana zarar veremezdi.

Elbisemi düzelttiğim sırada kapı çaldı.

"Kim o?" diye seslendim.

"Ben Karla, Bayan Blacklock."

Kapıyı açtım. Karla dışarıda, o her zamanki endişe dolu şaşkınlığıyla gülümsüyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Blacklock. Akşam yemeğinin on dakika sonra başladığını ve şu anda Lindgren Lounge'da içki servisi yapıldığını hatırlatmak istedim."

"Teşekkürler," dedim ve tam arkasına döndüğünde içgüdüsel bir şekilde, "Karla," diye seslendim.

"Efendim," diyerek bana döndü, kaşlarını kaldırınca yuvarlak yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. "Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?"

"Ben, ben bilmiyorum. Sadece..." Nasıl dile getirebileceği-

mi düşünerek derin bir nefes aldım. "Bugün erken saatte gelip personel koğuşunda seninle konuştuğumda sanki... Sanki senin bana söyleyeceğin başka şeyler de olabileceği hissine kapıldım. Belki de Bayan Lidman'ın önünde konuşmak istememişsindir. Yarın Trondheim'a gidip polise gördüklerimi anlatacağım. Eğer söylemek istediğin bir şey –herhangi bir şey– varsa, şu anda anlatman en doğrusu. Adını polise vermeyeceğimden emin olabilirsin." Bir kez daha Martha Gellhorn'u ve Kate Adie'yi, eskiden olmak istediğim gazeteci modelini düşündüm. "Ben bir gazeteciyim," dedim, elimden geldiğince ikna edici olmaya çalışarak. "Bunu biliyorsun. Biz kaynaklarımızı koruruz; bu, anlaşmaya dâhildir."

Karla, bir şey söylemedi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Karla," dedim hızla. Bir an mavi gözlerinin yaşardığını fark ettim ama hemen gözlerini kırpıştırdı.

"Ben bilmiyorum..." dedi ve kendi dilinde bir şeyler mırıldandı.

"Sorun değil," dedim. "Bana anlatabilirsin. Bu işin çığırından çıkmayacağına söz veriyorum. Birinden mi korkuyorsun?"

"Sorun bu değil," dedi, zavallı bir ifadeyle. "Üzgünüm, çünkü size üzülüyorum. Johann, sizin tüm bunları uydurduğunuzu, sizin bir... Nasıl deniyordu? Paranoyak olduğunuzu söylüyor ve siz hikâyeler uydurarak ilgi çekmeye çalışıyormuşsunuz. Ben bunlara inanmıyorum. İyi biri olduğunuzu ve söylediklerinizin doğru olduğuna inandığınızı düşünüyorum. Ama Bayan Blacklock, bizim işimize ihtiyacımız var. Polis bu gemide kötü bir şey olduğunu söylerse, kimse bizimle yolculuk etmek istemeyecek ve başka bir iş bulmak kolay olmayabilir. Benim bu paraya ihtiyacım var. Küçük bir oğlum var, Erik. Ona annem bakıyor ve annemin gönderdiğim paraya ihtiyacı var. Birinin arkadaşının boş kamarayı kullanmasına izin vermiş olması, kızı öldürdüğü anlamına gelmez, değil mi?"

Arkasına döndü.

"Bekle," diyerek elimi koluna doğru uzattım ve onu durdurmaya çalıştım. "Ne söylüyorsun sen? Orada bir kız mı vardı? Biri onu gizlice içeri mi sokmuştu?"

"Ben bir şey söylemiyorum." Kolunu çekti. "Bayan Blacklock, bir şey olmadıysa lütfen sorun çıkarmayın diyorum."

Sonra hızla koridorda ilerledi, personel kapısına kodu girip gözden kayboldu.

Lindgren Lounge'a giderken, kendimi konuştuklarımızı aklımdan yeniden geçirip tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken buldum. Kamarada birini görmüş müydü, yoksa orada birinin olduğundan mı şüphelenmişti? Ya da acaba bana karşı duyduğu sempatiyle söylediklerimin doğru çıkması ihtimalinde olabileceklere karşı duyduğu korku arasında mı kalmıştı?

Lounge'ın önüne geldiğimde, her şeye rağmen karaya internetin çekebileceği kadar yaklaşmış olmayı umarak telefonumu gizlice kontrol ettim ama hâlâ sinyal yoktu. Telefonumu çantamın içine koyduğum sırada Camilla Lidman süzülerek geldi.

"Çantanızı tutmamı ister misiniz, Bayan Blacklock?" dedi, çantamı işaret ederek. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, teşekkürler." Telefonumun ayarını, çekmeye başladığı anda bip sesi çıkaracak şekilde ayarlamıştım ve sinyal gelirse hemen harekete geçebilmek için yanımda durmasını istiyordum.

"Pekâlâ. Size bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?" Girişteki küçük masanın üzerinde duran tepsiyi gösterince başımı evet anlamında salladım ve bir kadeh aldım. Yarın kafamın ayık olması gerektiğini biliyordum ama alkolden cesaret almak için bir kadeh içmenin zararı olmazdı.

"Bayan Blacklock, bilginiz olsun," dedi, "bu gece Kuzey Işıkları'ndaki konuşma iptal oldu."

Yüzüne boş gözlerle bakarken gezi programını kontrol etmeyi bir kez daha unuttuğumu fark ettim.

"Akşam yemeğinden sonra Kuzey Işıkları'nda bir sunum yapılacaktı," diye açıkladı, yüz ifademi görünce. "Lord Bullmer, Bay Lederer'ın çektiği fotoğraflar eşliğinde konuşma yapacaktı ama maalesef Lord Bullmer, halletmesi gereken acil bir durum söz konusu olduğunu söyledi ve Bay Lederer da elini incittiği için bu etkinlik yarına ertelendi. Konuşma, Trondheim'dan dönüldükten sonra yapılacak."

Başımı yeniden evet anlamında salladım ve başka kimlerin olmadığını görmek için salona baktım.

Camilla'nın dediği gibi Bullmer ve Cole yoktu, Chloe de orada değildi. Lars'a sorduğumda, Chloe'nin hasta olduğunu ve odada uzandığını söyledi. Solgun görünse de Anne oradaydı. Kadehini dudaklarına götürdüğünde elbisesi kaydı ve köprücük kemiğindeki derin morluk ortaya çıktı. Baktığımı görünce telaşla gözlerini kaçırıp bilinçli bir kahkaha attı.

"Biliyorum, korkunç görünüyor, değil mi? Duşta düştüm ama artık her yerim o kadar çabuk morarıyor ki olduğundan daha kötü görünüyor. Maalesef kemoterapinin bir yan etkisi bu."

Artık yerlerimize oturma vakti gelince, Ben'in Archer'ın karşısındaki sandalyeye yöneldiğini fark ettim ama onu görmemiş gibi yaparak durduğum yere en yakın olan, Owen White'm yanındaki sandalyeye geçtim. Owen, Tina'ya finansal çıkarları ve çalıştığı yatırım şirketindeki rolü konusunda uzun bir nutuk çekmekle meşguldü.

Bir kulağım onlarda, bir kulağım masanın geri kalanındaydı. O sırada Owen'ın kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kısık sesle konuşmaya başladığını fark ettim.

"...dürüst olmak gerekirse, hayır," diyordu Tina'ya. "Ben bu projenin sürdürülebilir olduğuna yüzde yüz ikna olmadım; bu bir niş pazar bölgesi. Ama Bullmer'ın başka bir yerden çıkar

sağlamada herhangi bir sorun yaşayacağını sanmam. Elbette oldukça varlıklı bir adam, ya da Anne öyle. Bu yüzden gemiye doğru kişi gelene kadar bekleyebilir. Solberg'in gelmemesi yazık oldu, bu tam onun uzmanlık alanı."

Tina, bilgece başını salladıktan sonra konuşma başka konulara kaydı: İkisinin ortak tatil yerleri, az önce önümüzdeki tabaklarda yerlerini alan ve yosun olduğunu düşündüğüm küçük öbeklerle süslenmiş neon yeşili jöle küplerinin kimliği gibi. Salona şöyle bir göz attım. Archer, Ben'e bir şeyler söyleyerek gürültülü bir şekilde gülüyordu. Sarhoş görünüyordu ve papyonu çoktan yamulmuştu. Aynı masada oturan Anne, Lars ile konuşuyordu. Öğleden sonra gördüğüm gözyaşlarından eser yoktu ama yüz ifadesinde tekinsiz bir şeyler vardı ve Lars'ın söyledikleri karşısında başını sallarken gülümseyişi yapmacıktı.

"Misafirlerimizi mi inceliyorsun?" dedi, masanın karşısından kısık bir ses. Dönüp baktığımda Alexander'ı kadehini yudumlarken buldum. "Bu kadın çok gizemli, değil mi? Çok kırılgan görünse de Richard'ın tahtının arkasındaki gücün o olduğu söylenir. İpek eldivendeki demir yumruk diyebiliriz. Kendi yaşıtı çoğu çocuk daha mısır gevreklerini saça saça yerken onun böyle bir servete sahip olmasının karakterini güçlendirdiğini düşünüyorum."

"Onu yakından mı tanıyorsun?"

Alexander, başını iki yana salladı. "Hiç tanışmadık. Richard'ın hayatının yarısı uçakta geçmiştir ama Anne Norveç'ten neredeyse hiç ayrılmaz. Bana çok tuhaf geliyor; bildiğin gibi, ben seyahat etmek için yaşarım, dünya başkentleri ve restoranları beni beklerken Norveç gibi küçücük bir ülkeyle yetinemem. El Bulli'de süt domuzunun tadına bakmamak ya da Bangkok'taki Gaggan'da füzyon kültürünü denememek!.. Ama ben bunun yetiştirilme tarzına karşı bir tepki olduğunu düşünüyorum; galiba sekiz-dokuz yaşındayken anne babası-

nı uçak kazasında kaybetmiş ve çocukluğunun geri kalanını büyükanne ve büyükbabası tarafından yollandığı Avrupa'daki yatılı okullarda mekik dokuyarak geçirmiş. Yetişkin olduğunda başka bir yol seçmesini anlıyorum."

Çatalını aldı, tam ikimiz de yemeye başlayacağımız sırada kapıda bir gürültü koptu. Başımı kaldırıp baktığımda Cole'un dengesiz bir şekilde masaya doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bay Lederer!" Kamarotlardan biri aceleyle gidip salonun kenarındaki fazla sandalyelerden birini getirdi. "Bayan Blacklock, rica etsem..."

Tabağımı ve sandalyemi hafifçe kaydırınca, tökezleyerek yavaş yavaş yürüyen Cole'un oturması için masanın başına bir sandalye koydu. Cole'un eli bandajlıydı ve epey içmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, şampanya içmeyeceğim," dedi, elinde tepsiyle beliren Hanni'ye cevap olarak. "Scotch içeceğim."

Hanni, başını evet anlamında salladıktan sonra hızla uzaklaştı. Cole, arkasına yaslandı ve elini tıraşsız yüzüne götürdü.

"Kamerana üzüldüm," dedim temkinli bir şekilde. Kaşlarını çattığında çoktan sarhoş olduğunu anladım.

"Korkunç bir kâbus bu," dedi. "En kötüsü de benim hatam olması. Fotoğrafları yedeklemiş olmam gerekirdi."

"Hepsi gitmiş mi?" diye sordum.

Cole, omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok, ama muhtemelen evet. Londra'da, verilerden bazılarını kurtarabilecek bir adam var ama bilgisayarıma bağladığımda bir bok göstermiyor, hatta kartı bile okumuyor."

"Gerçekten çok üzüldüm," dedim. Kalbim hızla çarpıyordu. Mantıklı mıydı, bilmiyordum ama artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. "İçinde yalnızca yolculuk fotoğrafları mı vardı? Ben sanki başka bir yerde çekilmiş bir fotoğraf daha gördüm..."

"Ah, evet, kartların yerini değiştiriyordum ve birkaç hafta önce Magellan'da çektiğim birkaç fotoğraf daha vardı."

Magellan'ı biliyordum; Piccadilly'de yalnızca erkeklerin girebildiği bir kulüptü, diplomatların buluşma noktası olarak kurulmuştu ve "erkek gezginler" olarak tanımlanıyordu. Üye olarak kadınlar kabul edilmiyordu ama kadın misafirlerin girmesine izin veriliyordu. Bir-iki kez oraya Rowan'ın yerine gitmiştim.

"Sen oraya üye misin?" diye sordum.

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Beni içeri alsalar bile, ki bundan şüpheliyim, benlik bir yer değil. Bana göre fazla ters bir yer; kot pantolona izin vermeyen bir mekânla hiç işim olmaz. Frontline bana daha çok uyuyor. Gerçi oraya Alexander üye. Bullmer da öyle galiba. Taktiği bilirsin, içeri girebilmek için ya çok havalı olacaksın ya da bok gibi zengin. Neyse ki bende ikisi de yok."

Son sözü, tam da herkesin sustuğu bir âna denk gelince kelimeleri sessizliğin içinde acı bir şekilde gürültülü ve kaba duyuldu; birkaç kafanın bize doğru döndüğünü gördüm. Anne, viskiden önce yemeğini götürün, dercesine başıyla kamarota işaret verdi.

"Peki senin orada ne işin vardı?" dedim, kısık sesle. Sanki kısık sesle konuşarak onu da benim gibi konuşmaya ikna edecektim.

"*Harpers* için fotoğraf çekiyordum." Tabağı gelince çatalını yemeklere gelişigüzel batırdı, muhtemelen tadına bile varmadan nazik mimari parçaları ağzından içeri yuvarladı. "Bir açılıştı galiba, hatırlayamıyorum. Tanrım!" Eline baktı, çatalı beceriksizce bandajına çarptı. "Bu çok acıyor. Yarın Trondheim katedraline gitmemim imkânı yok. Şunu kontrol ettirmek ve uygun ağrı kesiciler almak için doktora gideceğim."

* * *

Akşam yemeğinden sonra kahvemizi Lounge'da içtik ve kendimi Owen White'ın yanında dikilirken buldum. İkimiz de uzun pencereden dışarıdaki sise bakıyorduk. Nazikçe başını salladı ama sohbet açmak için acelesi varmışa benzemiyordu. Rowan'ın ne yapacağını düşündün. Onu tavlamaya mı çalışırdı? Ya da boş verip *Velocity*'nin daha çok işine yarayacak biriyle mi konuşurdu? Mesela Archer ile?

Başımı çevirip Archer'a baktığımda çok, çok sarhoş olduğunu ve salonun bir köşesinde Hanni'yi, sırtı pencereye dönük şekilde kıstırdığını, geniş vücuduyla kızın gitmesini engellediğini gördüm. Hanni'nin bir elinde bir sürahi kahve vardı ve nazikçe gülümsüyordu ama aynı zamanda ihtiyatlıydı. Bir şeyler söyleyerek kahve sürahisini işaret etti. Muhtemelen gitmeye çalışıyordu ama Archer gülerek ağır kolunu kızın omuzlarına sardı. Bu babacan hareketi tüylerimi diken diken etmişti.

Hanni, duyamadığım bir şey söyledikten sonra becerikli bir şekilde Archer'ın mengenesinden sıvışmayı başardı. Bir an Archer'ın yüzünde aptallık ve öfkeyle karışık bir ifade belirdi ama sonra silkelendi ve Ben ile konuşmak için yanına geldi.

İç çekerek Owen White'a döndüm ama bu iç çekişin nedeni Hanni konusunda rahatlamış olmam mı, yoksa sinir bozucu insanlarla kariyerim için bile olsa konuşma gönülsüzlüğüm müydü, emin olamamıştım.

Owen ise, tam tersine, rahatlatıcı bir şekilde zararsız görünüyordu. Ne var ki karanlık, sisli penceredeki yansımasına gizlice baktığımda *Velocity*'nin işine yarayıp yaramayacağına dair gerçek bir fikrim olmadığını fark ettim. Ben, onun yatırımcı olduğunu söylemişti ama White bu yolculuk boyunca o kadar içe kapanıktı ki tam olarak ne iş yaptığına dair pek bir fikrim oluşmamıştı. Belki de *Velocity*'nin sahibi daha kârlı bir alana kaymaya karar verirse White mükemmel bir yatırımcı olabilirdi. Öyle ya da böyle, salonun öteki tarafına gitmek istemiyordum.

"O zaman, eee," diye başladım beceriksizce, "galiba bizi tam anlamıyla tanıştıran olmadı. Adım Laura Blacklock. Seyahat yazarıyım."

"Owen White," dedi sadece ama sesinde umursamaz bir ton yoktu; pek konuşmayan biri olduğu izlenimi veriyordu. Elini uzatınca, pötifur tutan elimle sakarca tokalaştım ama sol elim sıcak bir fincan kahve tutan sağ elimden daha iyiydi.

"Sizi *Aurora*'ya getiren ne oldu, Bay White?"

"Bir yatırım grubunda çalışıyorum," dedi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Sanırım Bullmer, *Aurora*'yı yatırım fırsatı olarak önermemi umuyordu."

"Ama Tina'ya söylediklerinizden anladığım kadarıyla bunu yapmayacaksınız, değil mi?" dedim temkini elden bırakmayıp kulak misafirliğinin ayıp olup olmadığını merak ederek. Gerçi ne konuştuklarını pek duyabildiğim de söylenemezdi ya. Başını evet anlamında sallarken hiç de gücenmiş bir hali yoktu.

"Doğru. Kabul etmem gerekir ki bu pek benim alanım değil ama benden böyle bir şey istenmesi karşısında gururum okşandı ve bedava yolculuk şansını da kaçıracak değildim. Tina'ya da söylediğim gibi, Solberg'in gelememesi çok yazık oldu."

"10 numaralı kamarada kalacaktı, değil mi?" diye sordum. Owen White, başını evet anlamında salladı. Bir anda kayıp Solberg'in nasıl bir tip olduğunu ya da neden gelmediğini bilmediğimi fark ettim. "Siz onu tanıyor musunuz? Solberg'i yani..."

"Evet, oldukça iyi tanırım. Aynı alanda çalışıyoruz. O Norveç'te, benim genel merkezim ise Londra'da ama işleri oldukça küçük bir dünya içinde yürütüyoruz. İnsan bütün rakiplerini tanıyor. Seyahat gazeteciliğinde de aynı durum söz konusudur herhalde." Pötifuru ağzına atarken gülümsedi, ben de sözlerine katılarak gülümsedim.

"Peki madem burası tam ona göre, o halde neden gelmedi?" diye sordum.

Owen White bir şey söylemedi ve bir an fazla mı ileri gittiğimi, sorularımda fazla mı cesur olduğumu merak ettim ama sonra ağzındakini yuttu ve aslında sadece pötifuruyla sorun yaşadığını anladım.

"Hırsız girmiş," dedi fındık dolu ağzıyla ve bir kez daha yutkundu. "Sanırım evine girmiş ve pasaportunu çalmış ama bence bu gelmemesinin nedenlerinden sadece biri; anladığım kadarıyla karısı ve çocukları evdeymiş ve oldukça sarsılmışlar. İskandinav iş dünyası böyledir..." Yeniden durdu ve bu kez kahramanca yutkundu. "Ailenin birinci planda olmasının önemini bilirler. Tanrım, dişleriniz çok sağlam değilse sakın bu nugatı denemeyin. Sanırım dolgum düştü."

"Nugat değil!" diye bir ses duydum arkamdan, az önce söylenenleri düşünürken. Arkama döndüğümde Alexander'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Owen, lütfen bana ondan yemediğini söyle."

"Yedim." Owen, kahvesinden bir yudum alıp hafifçe yüzünü buruşturarak ağzını çalkaladı. "Maalesef."

"En azından personelin diş sağlığı uyarısında bulunması gerek. Siz," beni işaret etti. "Bir araştırma raporuna ihtiyaç var. *Velocity*'nin Richard Bullmer'ın kozmetik diş endüstrisiyle gizli bağlantılarını dobra bir şekilde ifşa etmesi gerek. Bundan ve başka bir olaydan sonra, bu geminin sonraki misafirlerinin sağlık sigortası yaptırmasının şart olacağını düşünüyorum, siz ne dersiniz?"

"Başka bir olay mı?" dedim hızla, Alexander'a anlattıklarımı hatırlamaya çalışarak. Ona kazayı baştan sona anlatmadığıma emindim. Acaba jakuzideyken ona Lars mı anlatmıştı? "Hangi başka olaydan söz ediyorsunuz?"

"Ne olacak," dedi Alexander, gözlerini abartılı şekilde açarak, "Cole'un eli tabii ki. Sen ne sandın?"

* * *

Kahveden sonra grup dağılmaya başladı. Owen veda etmeden sessizce ortadan kayboldu, Lars ise Chloe hakkında espri yaparak gürültülü bir şekilde salondan çıktı. Bullmer ve Anne ise hâlâ ortada yoktu.

"Barda bir şeyler içelim mi?" dedi Tina, boş fincanımı sehpaya koyarken. "Alexander, oradaki kuyruklu piyanoda bir şeyler çalacak."

"Ben, pek emin değilim," dedim. Aklım, Owen White'm kahve içerken Solberg'in evine hırsız girdiğini söylemesine takılmıştı. Bu ne anlama geliyordu? "Yatabilirim."

"Ben?" diye mırıldandı Tina.

Ben, bana baktı. "Lo? Kamarana kadar sana eşlik edeyim mi?"

"Gerek yok, ben iyiyim," dedim ve gitmek için arkama döndüm. Kapıya varacağım sırada bir elin bileğimi yakaladığını hissedip döndüm. Bu, Ben'di.

"Hey," dedi sessizce. "Neler oluyor?"

"Ben." Ben'in arkasındaki, kamarotlar ortalığı temizlerken gülen ve umursamazca sohbet eden diğer misafirlere baktım. "Burada tartışmayalım. Bir şey olduğu yok."

"O halde neden yemek boyunca çok tuhaf davrandın? Sana sandalye ayırdığımı gördüğün halde görmezden geldin."

"Bir şey olduğu yok." Şakaklarımda acı veren bir baskı vardı, sanki gece boyunca bastırdığım öfke iyice büyüyordu.

"Sana inanmıyorum. Haydi Lo, anlat."

"Bana yalan söyledin." Kelimeler, suçlamanın ne kadar akıllıca olduğunu ölçüp tartmadan hiddetli bir fısıltı halinde ağzımdan dökülüvermişti. Ben, şaşırmış görünüyordu.

"Ne? Hayır, söylemedim!"

"Gerçekten mi?" diyerek tersledim. "Yani herkes poker oynarken sen kamaradan hiç çıkmadın, öyle mi?"

"Öyle!" Şimdi dönüp arkadaki misafirlere bakma sırası

ondaydı. Tina bize bakıyordu. Ben, yeniden bana dönüp sesini alçalttı. "Ben sana yalan söylemedim; ah, hayır, dur, kamaradan çıkıp cüzdanımı aldım. Ama yalan değildi, bu yalan sayılmaz."

"Yalan sayılmaz mı? Sen bana kesin bir dille kimsenin kamaradan çıkmadığını söyledin. Sonra da Cole'dan senin kamaradan çıktığını öğrendim ama sen içeride değilken başka biri daha dışarı çıkmış olabilir."

"Ama bu farklı bir şey," diye mırıldandı. "Kamaradan çıktım, Tanrım, ne zaman çıktığımı bilmiyorum ama akşamın erken saatleriydi. Senin bahsettiğin saatlerde değildi."

"O halde neden yalan söyledin?"

"Yalan değildi! Öyle düşünmedim. Tanrım, Lo..."

Sözlerini tamamlamasına izin vermedim. Bileğimi kurtarıp hızla kapıya yürüdüm ve koridora çıktım. Arkamdan öylece bakakalmıştı.

Ben'i düşünmekle o kadar meşguldüm ki köşeyi döndüğüm sırada birine çarptım. Anne'a. Bir şeye hazırlanıyormuş gibi duvara yaslanmıştı ama bu hazırlık partiye dönmek için mi, yoksa kamarasına gitmek için miydi, bilemiyordum. Oldukça yorgun bir hali vardı, yüzü griye dönmüştü ve gözlerinin etrafındaki gölgeler iyiden iyiye koyulaşmıştı.

"Ah, özür dilerim!" dedim soluk soluğa ve köprücük kemiğindeki morluğu düşünerek, "Canınızı acıtmadım, değil mi?" diye sordum.

Gülümseyince dudaklarının etrafındaki ince deri kırıştı ama bu ifadesi gözlerine ulaşmamıştı. "Ben iyiyim, sadece çok yorgunum. Bazen..." Yutkundu, sesi bir an çatladı, kusursuz İngiliz aksanında bir şeyler kaydı. "Bazen her şey çok fazla geliyor; ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya? Böyle bir performans..."

"Anlıyorum," dedim sıcakkanlı bir tavırla.

"İzin verirseniz yatağıma gideceğim," dedi. Başımı evet anlamında sallayıp kıç tarafa gitmek üzere döndüm ve arka kamaralara inen merdivenlere yöneldim.

Süitimin kapısına ulaştığım sırada arkamdan öfke dolu bir ses duydum.

"Lo! Lo, dur! Böyle suçlamalarda bulunduktan sonra çekip gidemezsin."

Kahretsin. Ben. Hemen kamarama girip kapıyı arkamdan çarpmak istediysem de yüzümü ona, sırtımı bölmeye doğru döndüm.

"Ben seni suçlamadım. Sadece bana söyleneni söyledim."

"Benden şüphelendiğini ima ettin! Biz birbirimizi en az on senedir tanıyoruz! Bunun, beni yalan söylemekle suçlamanın bana kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Sesi, gerçekten gücendiğini açıkça belli ediyordu ama yumuşamayı reddettim. Birlikte olduğumuz zamanlarda, tartıştığımız zaman canımı sıkan konuyu saptırıp duygularını nasıl incittiğime ve nasıl mantıksız davrandığıma getirmek Ben'in taktiğiydi. Her defasında onu üzdüğüm için ben özür dilerdim; benim duygularım tamamen yok sayılırdı ve her zaman tartışmayı asıl başlatan konu bir şekilde unutulup giderdi. Yine aynı tuzağa düşmeyecektim.

"Sana bir şey hissettirmiyorum," dedim, sesimi dengelemeye çalışarak. "Gerçeklerden söz ediyorum."

"Gerçeklerden mi? Gülünç olma!"

"Gülünç mü?" Kollarımı önümde birleştirdim. "Ne demek bu?"

"Paranoyak gibi davranıyorsun demek," dedi öfkeyle. "Her yerde öcü görüyorsun! Belki de Nilsson..."

Durdu. Yumruğumla narin gece çantamı sıktığımda kaygan payetlerin altındaki telefonumun sert gövdesini hissettim.

"Devam et. Belki de Nilsson... Ne?"

"Yok bir şey."

"Belki de Nilsson haklıydı, değil mi? Belki de ben sadece hayal görmüştüm?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ama söylemek istediğin buydu, değil mi?"

"Ben sadece senden bir adım geri çekilip kendine bakmanı istiyorum, Lo. Mantık çerçevesinden bak yani."

Öfkemi bastırmak için kendimi zor tuttum ve gülümsedim. "Ben mantıklıyım. Ama bir adım geri çekilmekten de mutluluk duyarım." Bunu söyledikten sonra süitimin kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı yüzüne çarptım.

"Lo!" diye bağırdığını ve kapıyı sertçe çaldığını duydum. Sonra durdu. "Lo!"

Bir şey söylemeden sürgüyü ve zinciri kapadım. Kimse koçbaşı olmadan bu kapıdan içeri giremezdi artık. Özellikle de Ben Howard.

"Lo!" Yeniden kapıya vurdu. "Bak, biraz konuşalım mı? Bu iş artık çığırından çıkıyor. En azından yarın polise ne anlatacağını söyler misin?" Durup cevap vermemi bekledi. "Dinlemiyor musun bile?"

Duymazdan gelip çantamı yatağa fırlattım, gece elbisemi çıkarıp banyoya yürüdüm ve kapıyı kapattıktan sonra sesini bastırmak için küvetin musluklarını açtım. En sonunda kaynar suyun içine girip muslukları kapadığımda duyduğum tek ses, havalandırmanın nazik vızıltısıydı. Tanrı'ya şükür. En sonunda vazgeçmiş olmalıydı.

Telefonumu yatak odasında bıraktığım için banyodan çıktığımda saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyordum ama parmaklarım sudan kırış kırış olmuş, uykum gelmişti. Bu, son birkaç gündür yaşadığım gergin ve stresli yorgunluğun aksine güzel bir yorgunluktu. Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı kuruttum ve beyaz havluma sarındıktan sonra çekeceğim uykuyu düşündüm ve yarın polise anlatacaklarımı dikkatlice tekrarladım.

Sonra... Tanrım, bunu düşünürken bile öyle rahatlamıştım ki kendimi hafiflemiş hissettim. Daha sonra otobüse, trene ya da Trondheim'da her ne bok varsa ona binecek, en yakın havalananına giderek evime dönecektim.

Nefesimi tutarak banyonun kapısını açarken Ben'in yumruklamalarının ve bağırışlarının yeniden başlayacağından korkuyordum ama hiç ses yoktu. Dikkatli bir şekilde kapıya doğru yürürken kalın, açık renkli halıya değen ayaklarımdan çıt çıkmıyordu. Kapı merceğinin kapağını kaldırıp koridora baktım. Kimse yoktu. En azından ben kimseyi görememiştim; balık gözü şeklindeki lense rağmen koridorun tek bir tarafını görebiliyordum ama Ben kapımın dibindeki yerde yatmadığı sürece, gitmiş demekti.

İç çekerek, saate bakmak ve yarına alarm kurmak için yatağa attığım gece çantamın içinden telefonumu çıkardım. Karla'nın aramasını istemiyordum; bir an önce uyanıp bu gemiden mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordum.

Ama telefonum çantamda değildi.

Çantamı ters çevirip salladım ama işe yaramayacağını biliyordum; çanta küçük ve hafifti, kartpostaldan daha ağır bir şeyin içinde kaybolmasına imkân yoktu. Yatakta da değildi. Yere düşmüş olabilir miydi?

Aklımı toplamaya çalıştım.

Akşam yemeği sırasında masada unutmuş olabilirdim ama çantamdan çıkarmamıştım ve zaten Ben ile tartışırken çantamın içinde telefonu hissettiğimi çok net hatırlıyordum. Çantayı yatağa atarken hafifliğinden telefonun içinde olmadığını zaten anlardım.

Kendimi otomatik pilota alıp telefonu banyoya götürmüş olabileceğimi düşünerek orayı da kontrol ettim ama orada da yoktu.

Yorganı yere atıp yatağı kenara koyarak daha sıkı bir arama yaptığım sırada bir şey fark ettim.

Verandanın kapısının yanındaki halıda bir ayak izi, ıslak bir ayak izi vardı.

Donakaldım.

Acaba benim ayak izim miydi? Banyodan çıkarken yapmış olabilir miydim?

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Banyodayken ayaklarımı kurulamıştım ve pencereye de hiç yanaşmamıştım. Yaklaşıp parmak uçlarımla soğuk ve ıslak ize dokunduğum sırada bunun bir ayakkabı izi olduğunu anladım. Topuğun şekli belli oluyordu.

Tek bir olasılık vardı.

Ayağa kalktım, veranda kapısını açıp balkona çıktım. Küpeşteden sarkıp sol tarafımdaki boş verandaya baktım. Buzlu cam bölme yüksek ve şeffaftı ama cesursanız, yükseklik korkunuz yoksa ve su dolu bir mezara düşme olasılığı umurunuzda değilse, bu bölmeden atlayabilirdiniz.

Elbisem beni Kuzey Denizi'nin soğuk rüzgârından koruyamıyordu ve kasılarak titriyordum ama yanıldığım ortaya çıkarsa çok üzüleceğimi ve kendimi çok aptal hissedeceğimi bilsem de denemem gereken bir şey daha vardı.

Veranda kapısını dikkatlice çekip kapadım.

Sonra yeniden açmaya çalıştım.

Açıldı; tereyağından kıl çeker gibi.

İçeri girip aynı şeyi içeriden denedikten sonra kilidi kontrol ettim. Tam düşündüğüm gibi, dışarıdan birinin veranda kapısından içeri girmesini engellemenin bir yolu yoktu. Şimdi düşününce oldukça mantıklı gelmişti. Verandaya yalnızca o odada kalan kişi çıkabilirdi. Birinin kötü bir havada kendini kazara verandaya kilitleyip alarmı çalmak için içeri girememe ihtimalini, ya da öfke anında bir çocuğun anne babasını verandaya kilitledikten sonra kilidi açamama riskini göze alamazlardı.

Hem zaten korkacak ne vardı ki? Veranda denize bakıyordu; dışarıdan biri girecek değildi ya.

Ama girebilirdi de. Çok cesur ve çok aptalsa...

Şimdi anlıyordum. Dünyadaki bütün o kilitler, sürgüler ve "Rahatsız Etmeyin" işaretleri, boş odaya girme hakkı olan ve gövdesi kendini yukarı çekebilecek kadar güçlü olan herhangi biri için bir işe yaramıyordu.

Odam güvenli değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Süitime geri girdiğimde kot pantolonumu, çizmelerimi ve en sevdiğim kapüşonlumu giydim. Daha sonra kamara kapısının kilidini kontrol edip yastığı göğsüme bastırarak koltuğa gönüldüm.

Artık uyuyamazdım.

Boş süite girmeye hakkı olan herhangi biri, girdikten sonra da benim odamla arasındaki cam bölmeyi kısa bir tırmanışla aşabilirdi. Personelden herhangi biri boş kamarayı kartıyla açabiliyordu. Misafirler ise...

Kamaraların planlarını düşündüm. Sağımda eski bir denizci olan ve hatırladığımda ürktüğüm güçlü bir gövdeye sahip Archer'ın kamarası vardı. Solumda ise... Solumda boş olan kamara, onun yanında ise Ben Howard'ın kamarası vardı.

Ben. Anlattıklarıma Nilsson ile birlikte kasten şüpheyle yaklaşan Ben.

Olaylar sırasında nerede olduğuna dair yalan söyleyen Ben.

Üstelik Cole'un kamerasındaki fotoğrafları benden önce biliyordu. Söyledikleri rüyadaymışım gibi canlandı: Öğle yemeğinde bize göstermişti. Harika fotoğraflar çekmiş...

Ben Howard. Gemide güvenebileceğimi sandığım tek kişi.

Ben banyodayken içeri girip telefonumu çalacak kadar nasıl aptal ve cüretkâr olabildiğini düşündüm. Telefonu almak için epey riske girmişti ve bunu neden yapmıştı? Neden şimdi? Ama galiba cevabı biliyordum.

Cevap, Trondheim'dı. Geminin interneti bozuk olduğu sürece failin endişelenecek bir şeyi yoktu. Camilla Lidman'a ulaşmadan kimseyi arayamazdım. Ama karaya yaklaşmaya başladığımızda...

Yastığı göğsüme daha sıkı bastırıp Trondheim'ı, Judah'yı ve polisi düşündüm.

Şafak sökmeden başarmam gerekiyordu.

Kim Yaptı: Koltuk Detektifleri İçin Tartışma Platformu

Lütfen başlık açmadan önce forum kurallarını okuyun ve devam eden davaları etkileyecek ve/veya karalayacak herhangi bir şey yazmamaya özen gösterin. Bu kuralları ihlal eden yazılar kaldırılacaktır.

28 Eylül, Pazartesi, 10.03, Kayıp İngiliz

BenSherlock: Selam arkadaşlar, Lorna Blacklock dosyasını takip eden var mı? Galiba bir ceset bulmuşlar.

MarpleJaneMarple: Sanırım Laura Blacklock'tan söz ediyorsun. Evet, ben takip ediyorum. Çok trajik ve maalesef pek nadir görülen bir şey değil. Bir yerlerde, son beş senede yüz altmıştan fazla kişinin yolcu gemilerinde kaybolduğunu okumuştum ve neredeyse hiçbirinin nedeni çözülememiş.

BenSherlock: Evet, galiba bunu ben de duymuştum. Daily Fail'de eski sevgilisinin de o gemide olduğunu okudum. Adamla yapılan harika bir röportaj vardı ve ne kadar endişelendiğini söylüyordu. Kızın kendi isteğiyle gemiden ayrıldığını tahmin ediyormuş. Ben mi abartıyorum, yoksa bu durum biraz şüpheli mi? Kadınların üçte birinin eski sevgilileri ya da partnerleri tarafından falan öldürüldüğünü söylemiyorlar mı?

MarpleJaneMarple: "Kadınların üçte biri eski sevgilileri ya da partnerleri tarafından falan öldürülmüyorlar mı?" Bence öldürülen kadınların üçte birinin partnerleri ya da eski sevgilileri tarafından öldürüldüğünü kastediyor olmalısın, bütün kadınların üçte birinin değil! Ama evet, böyle bir oran akla yatkın görünüyor. Bir de erkek arkadaşı var tabii. İfadesinde

insana inandırıcı gelmeyen şeyler var ve görünüşe göre o sırada yurtdışındaymış... Hımmm, gayet olası. Norveç'e giden bir uçağa binmek pek zor değil, değil mi?

AnonimÜye: KY müdavimlerindenim (ama kimliğimi ifşa etmek istemediğim için adımı değiştirdim) ve aslında bu dosyaya dair bildiğim bir şey var, aile dostuyum. Tanınmaktan ya da ailenin özelini ortaya saçmaktan korktuğum için fazla bir şey anlatmak istemiyorum ama Judah'nın Lo'nun ortadan kaybolmasından sonra mahvolduğunu söyleyebilirim. Ben olsam aksini iddia etmem, yoksa muhtemelen bu başlığı kaparlar.

MarpleJaneMarple: Anonim, maskeni çıkarırsan iddiaların daha ikna edici olurdu. Zaten yukarıda söylediklerimden hiçbiri karalayıcı değil. Ben şahsen adamın ifadesini ikna edici bulmadığımı söyledim. Buradaki karalamayı bana gösterir misin?

AnonimÜye: Bak MJM, bunu senle tartışmaya niyetim yok ama aileyi çok iyi tanıyorum. Laura ile aynı okuldaydım ve yanlış kişiyi suçladığından emin olabilirsin. Merak ettiysen söyleyeyim, Lo'nun ciddi sorunları vardı; yıllardır depresyon ilacı alıyor ve her zaman... kibarca dengesizdir diyeyim. Bence polis de bunun üzerinde duracaktır.

BenSherlock: İntihar mı diyorsun?

AnonimÜye: Polisin soruşturmasından şüphe edecek değilim ama evet, ben satır aralarını okuduğumda bu sonuca ulaşıyorum. Fark ettiysen, basında bu olaydan cinayet soruşturması olarak bahsetmemeye dikkat ediyorlar.

JudahLewis01: Bir arkadaşım bu başlıktan söz etti ve ben de buraya yazmak için foruma üye oldum. AnonimÜye'nin aksine, bu benim gerçek ismim. Anonim, kim olduğunu bilmiyorum ve gerçekten siktir git. Evet, Lo ilaç alıyor (ama bilgin olsun, bunu anksiyetesi için alıyor, depresyon için falan değil ve onun gerçekten arkadaşı olsaydın bunu bilirdin) ama yüz binlerce insan böyle ilaçlar alıyor ve bu durumun onu otomatik olarak, senin deyiminle "dengesiz" ya da intihara meyilli yaptığı fikri çok çirkin. Evet, o sırada yurtdışındaydım. Rusya'da çalışıyordum. Evet, bir ceset bulundu ama henüz Lo'ya ait olduğu söylenmedi. Bu yüzden, şu aşamada bu dosya hâlâ bir kayıp dosyasıdır ve cinayet soruşturması olarak haber yapılmamasının nedeni de bu. Hakkında konuştuğunuz kişinin gerçek bir kişi olduğunu ve Cinayet Dosyası'nın en sevdiğiniz bölümü falan olmadığını unutmazsanız sevinirim. Bu boktan gösterinin yöneticilerinin kim olduğunu bilmiyorum ama bu başlığı şikâyet edeceğim.

BenSherlock: "AnonimÜye'nin aksine, bu benim gerçek ismim." Komik olmaya çalışmıyorum ama bunu bilmemiz imkânsız.

BayanÜzüm (Yönetici): Herkese merhaba, üzgünüz ama Bay Lewis ile aynı fikirdeyiz. Bu başlık hiç hoş olmayan spekülasyonlara doğru gittiği için kaldırıyoruz. Haberlerde çıkanları tartışmanızı kesinlikle engellemiyoruz, bu yüzden konuyu başka bir yere taşıyabilirsiniz ama lütfen bildirilen gerçeklere bağlı kalın.

DetektifWallander: Peki Norveç polisinin cesedin Laura'ya ait olduğunu söylemesine ne diyorsun?

BayanÜzüm (Yönetici): Şu anda bu başlığı kapatıyoruz.

KISIM VI

22

Kapana kısılmıştım. Nerede ve nasıl olduğundan emin değildim ama bir fikrim vardı.

Penceresiz oda küçük ve boğucuydu. Gözlerim kapalı şekilde ranzada yatıyordum ve kollarım başımın etrafına dolanmıştı. İçimde yükselen paniğe teslim olmamaya çalışıyordum.

Bütün olanları aklımda, gittikçe yükselen korku sisi içinde binlerce kez yeni baştan tekrarlamışımdır: Koltuğun kenarında oturmuş, Trondheim'ı ve şafağı beklerken kapının çalışını tekrar tekrar duyuyordum.

Pek yüksek sayılmayacak olan ses, sessiz kamaranın içinde yankılanan bir silah sesi kadar sarsıcıydı. Başımı yukarı kaldırdığımda yastık ellerimin arasından yere düşmüş, kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı. Tanrım. Nefesimi tuttuğumu fark edip uzun ve yavaş bir şekilde vermeye çalıştıktan sonra saniyeleri sayarak yeniden nefes aldım.

Kapı yeniden, bu kez daha hafif bir şekilde "pat-pat-pat" diye çaldı, sonra uzun bir sessizlik oldu ve son bir "pat" sesinden sonra yeniden gürültülü bir hal aldı. Son "pat" sesinde güçlükle ayağa kalkıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıya doğru yürüdüm.

Işık, varlığımı ele vermesin diye elimle kapının boşluğunu kapadım ve gözetleme deliğinin çelik kapağını yana doğru kaydırdım. Yüzüm, penceremden içeri sızacak gri şafak ışığını engelleyecek kadar cama yaklaşınca parmaklarımı çektim ve balık gözünden dışarı baktım.

Kimi göreceğimi düşünüyordum, bilmiyordum. Nilsson olabilirdi. Ya da Ben Howard. Bullmer'ı bile görsem şaşırmazdım.

Ama dışarıda asıl duran kişi bir an bile aklıma gelmedi.

Oydu.

10 numaralı kamaradaki kadındı. Kayıp kız. Hiçbir şey olmamış gibi kapının dışında öylece dikiliyordu.

Bir an mideme yumruk yemiş gibi kasılıp kaldım. Hayattaydı. Nilsson haklıydı ve onca zaman boyunca yanılan bendim.

Sonra arkasına dönüp personel koğuşuna doğru yürümeye başladı. Ona yetişmeliydim. O kilitli kapının ardında gözden kaybolmadan onu yakalamalıydım.

Zinciri ve sürgüyü geri itip kapıyı açtım.

"Hey!" diye bağırdım. "Hey, dur! Seninle konuşmam gerek!"

Ne durdu ne de başını arkaya çevirip baktı. Artık alt güvertenin kapısına ulaşmış, kodu girmekle meşguldü. Durup düşünmekle zaman harcamadım. Bu kez hiç iz bırakmadan kaybolmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Koştum.

Koridoru yarıladığım sırada personel kapısından geçmişti bile ama kapı tam kapanırken acımasına rağmen parmaklarımı araya sokup onu tuttum ve kendimi boşluğa attım.

İçerisi karanlıktı ve basamakların en üstündeki lamba sönmüştü. Sonrasında lambanın alıp götürülmüş de olabileceğini düşündüm.

Kapı arkamdan kapandığında bir an durup aklımı toplamaya, en üst basamağın nerede olduğunu görmeye çalıştım. Her

şey işte o zaman oldu: Arkadan bir el saçlarımdan yakaladı, başka bir el kolumu arkaya doğru büktü, bacakları karanlığın içinde bacaklarımı sıkıştırdı. Dehşet saçan kısa bir nefeslenme arası oldu. Tırnaklarım birinin tenine saplanmıştı, boştaki elim arkama uzanıp saçlarıma kenetlenmiş ince ve güçlü eli yakalamaya çalışıyordu. El, saçlarımı daha da sıkı çekerek başımı acı verici şekilde tamamen arkaya çevirdi ve sonra kilitli kapıya doğru savurdu. Metal kapı çerçevesine çarpan kafatasımın çatırtısını duydum; sonrası sessizlik.

Kendimi burada, üzerimde ince bir battaniyeyle ranzada yatarken buldum. Başımdaki ağrı işkence gibiydi ve düşük nabızlı zonklamam yüzünden odadaki loş ışıklar yamulup parıldıyor, etraflarında tuhaf bir hale etkisi oluşuyordu. Karşı duvarda perde vardı. Titreyen bacaklarımla yataktan kalktım ve yarı tökezler, yarı sürünür halde yürüdüm. Ama üst ranzadan destek alarak doğrulup ince turuncu kumaşı çektiğimde, ardında pencere olmadığını gördüm; kaygan plastikten boş bir duvar ve duvar kâğıdı dokusu yaratan desenleri vardı.

Duvarlar üstüme üstüme geliyor, oda gittikçe daralıyor gibiydi. Nefesimin hızlandığını hissettim. Bir. İki. Üç. Nefes al.

Kahretsin. İçimde yükselen hıçkırıklar beni boğmakla tehdit ediyordu.

Dört. Beş. Altı. Nefes ver.

Kapana kısılmıştım. Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım...

Bir. İki. Üç. Nefes al.

Tek elimle duvardan destek alarak dengesiz bir şekilde kapıya doğru döndüm ama daha açmaya bile çalışmadan bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Kilitliydi.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddederek diğer kapıyı denedim ama bu kapı, lavabonun içinde kıvrılmış duran tek bir örümcek ölüsü dışında bomboş görünen minicik bir banyoya açılıyordu.

İlk kapıya doğru tökezleyerek geri döndüm ve kapıyı yeniden açmaya çalıştım. Bu kez, her kasımı sıkarak daha sert çektim ve çerçeveyi çatırdattım. Kapı koluna öyle sıkı abanmıştım ki nefes nefese kaldım. Yere yığılırken gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Hayır. Hayır, bu mümkün değildi! Gerçekten kapana mı kısılmıştım?

Ayağa kalktım ve kapıyı kırmak için bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu; odadaki her şey cıvata ile tutturulmuş, vidalanmış ya da kumaştan yapılmıştı. Yeniden kapının kolunu zorlarken bir yirmiye bir seksenlik penceresiz, deniz seviyesinin epey altında bir hücrede olduğum ve binlerde ton suyun çelik kaplamanın yalnızca birkaç santim ardında olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Ama kapı kıpırdamadı; değişen tek şey başımdaki ağrı oldu. Öyle neon bir yoğunlukla zonkluyordu ki en sonunda sendeleyip ranzaya çöktüm ve üzerimdeki suyun ağırlığını düşünmemeye çalışarak ağrıyan kafatasıma odaklandım. Öylesine zonkluyordu ki nabzımı şakaklarımda hissedebiliyordum. Ah Tanrım, odadan çıkıp tuzağın kucağına atlayarak büyük bir aptallık etmiştim...

Düşünmeye çalıştım. Sakin olmam, gittikçe yükselen korkumda boğulmamak için başımı yukarıda tutmam gerekiyordu. Mantıklı davranmalıydım. Kontrolümü kaybetmemeliydim. Buna mecburdum. Günlerden neydi? Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmek imkânsızdı. Sanki ranzada, uzun süredir aynı pozisyonda yatıyormuşum gibi her yerim tutulmuştu ama susamış olsam da tamamen kavrulmuş değildim. Birkaç saatten daha uzun süredir bilinçsiz olsaydım ciddi anlamda susamış bir şekilde uyanırdım. Buna göre şu an günlerden hâlâ sah olmalıydı.

Bu durumda... Ben, Trondheim'da kıyıya çıkmak istediğimi biliyordu. Beni aramaya çıkacaktı, değil mi? Geminin beni almadan gitmesine izin vermezdi.

Ama o sırada motorun çalıştığını fark ettim ve dalgaların

gövdenin altında alçalıp yükselişini hissettim. Ya hiç durmamıştık ya da limandan çoktan ayrılmıştık.

Ah, Tanrım. Yeniden denize açılmıştık ve herkes beni hâlâ Trondheim'da sanacaktı. Beni aramaya kalkarlarsa, tamamen yanlış bir yerde arayacaklardı.

Keşke kafatasım ağrımasaydı ve düşüncelerim birbirine dolanıp savrulmasaydı... Keşke duvarlar tabut gibi üzerime kapanmasa, nefes almamı ve düşünmemi zorlaştırmasaydı.

Pasaportlar. Trondheim limanının ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum ama gümrük ya da pasaport kontrolü olmalıydı. İskelede mutlaka gemiden biri yolcuların giriş çıkışlarını kontrol edecekti. Birini unutup yola çıkmayı göze alamazlardı. Bir yerlerde gemiden çıkmadığıma dair bir kayıt olmalıydı. Biri hâlâ burada olduğumu fark edecekti.

Bu umuda tutunmalıydım.

Ama zordu; odadaki tek ışık titreşen ve sık sık kısılan loş bir lambayken, her nefes alışımda hava bitip tükenir gibi hissettirirken bunu başarmak zordu. Ah Tanrım, hem de çok zordu.

Karaltı gibi görünen duvarlardan, eğrilip duran klostrofobik ışıktan kurtulmak için gözlerimi kapayıp ince örtüyü üzerime çektim. Bir şeylere odaklanmaya çalışıyordum. Yanağımın altındaki düz ve cılız yastığa mesela. Ya da kendi nefesimin sesine...

Ama sürekli gözümün önüne koridorda, kapımın hemen önünde bir elini kalçasına koyup soğukkanlılıkla dikildikten sonra personel kapısına doğru yürüyen o kız geliyordu.

Nasıl? Nasıl?

Tüm bu süre boyunca gemide mi saklanmıştı? Bu odada mı yoksa? Ama gözlerimi açıp etrafıma bakmadan bile burada yaşayan kimse olmadığını anlayabiliyordum. Burada yaşanmışlık hissi yoktu, hah lekesizdi, plastik rafta hiç kahve izi görünmüyordu, kaybolan yemek, ter ya da insan nefesi kokusu almamıştım. Lavaboya kıvrılmış örümcek bile lavabonun

hiç kullanılmadığın göstergesiydi. Hayat dolu o capcanlı kızın bu odaya hiç iz bırakmadan girmesine imkân yoktu. Nerede kaldığını bilmiyordum ama burada kalmadığı kesindi.

Burası mezar gibiydi. Belki de benim mezarım gibi.

23

Ne zaman uyuyakaldığımdan emin değildim ama başımın ağrısından ve gemi motorunun hırıltısından yorgun düşüp uyumuşum ki çıt sesine uyandım.

Keskin bir hareketle kalkıp kafa derimi üst ranzaya çarpınca kendimi inleyerek olduğum yere bıraktım. Kulaklarım zonkluyor, ensemde tiz bir ses çınlıyordu.

Acıdan gözlerimi kapayarak yatmaya devam ettim ama en sonunda ağrım azalınca yana döndüm, gözlerimi loş floresan ışığının içinde kısarak yeniden açtım.

Yerde bir tabak ve bir bardak bir şey, galiba meyve suyu vardı.

Eğilip bardağı yerden aldım. Portakal suyu gibi kokuyordu ama içmek yerine acı çekerek ayağa kalktım, küçük banyonun kapısını açıp meyve suyunu lavaboya döktüm ve bardağı musluk suyuyla doldurdum. Su sıcak ve bayattı ama o kadar susamıştım ki daha berbat bir şeyi bile içebilirdim. Bardağı bir dikişte bitirdikten sonra tekrar doldurdum ve ranzaya doğru yürüyerek, bu kez daha yavaş bir şekilde yudumlamaya başladım.

Başım çatlayacak gibiydi ve ağrı kesicim yoktu ama daha da

kötüsü, kendimi korkunç hissediyordum; grip oluyormuş gibi titrek ve zayıftım. Muhtemelen açlıktandı; saatlerdir yemek yememiştim ve kan şekerim çok düşmüş olmalıydı.

Bir parçam yatıp zonklayan başım geçene kadar dinlenmek istiyordu ama midem guruldadığı için yerdeki yemek tabağını incelemeye başladım. Çok normal görünüyordu; soslu köfte, patates püresi ve bezelye, bir de yuvarlak ekmek vardı. Yemem gerektiğini biliyordum ama beni portakal suyunu dökmeye zorlayan tiksinti, yeniden devreye girmişti. Beni suyun altındaki bir zindana kilitleyen birinin verdiği yemeği yemek çok yanlış geliyordu. İçinde her şey olabilirdi. Fare zehri. Uyku hapı. Ya da daha kötüsü... Ama yemekten başka seçeneğim yoktu.

O sostan bir kaşık dolusunu ağzıma götürme fikri bir anda beni telaşlandırdı ve midemi bulandırdı. Portakal suyunun ardından yemeği de götürüp dökmek istedim ama tabağı almak için ayaklanacağım sırada aklıma bir şey geldi ve yavaş, titrek bacaklarımla geri oturdum.

Beni zehirlemeye ihtiyaçları yoktu. Bunu neden yapsınlar ki? Beni öldürmek isteseler açlıktan öldürebilirlerdi.

Sağlıklı düşünmeye çalıştım.

Beni buraya getiren kişinin öldürmek gibi bir amacı varsa, bunu çoktan yapmış olurdu, öyle değil mi?

Evet. Daha sert vurabilir ya da bayıldığım sırada yüzüme yastık bastırabilir, hatta kafama plastik torba geçirebilirdi. Ama tüm bunları yapmamıştı. Zahmete girip beni buraya sürüklemişti.

Demek ki ölmemi istemiyordu. En azından şu anda değil.

Tek bir bezelye; zehirli tek bir bezelyeden ölecek değildim ya?

Çatalın ucuyla bezelyeyi alıp baktım. Tamamen normal görünüyordu. Toz falan yoktu, tuhaf bir koku da.

Ağzıma götürüp yavaşça yuvarlayarak yabancı bir tat olup olmadığını tespit etmeye çalıştım. Yoktu.

Yuttum.

Bir şey olmadı. Olmasını beklediğim hiçbir şey olmadı; zehir konusunda pek bir şey bilmiyordum ama insanı saniyeler içinde öldüren çok az zehir olduğunu ve bunları bulmanın kolay olmadığını düşündüm.

Ama bir şey oldu. Aç hissetmeye başladım.

Birkaç bezelye daha alıp yedim. Önce temkinli yaklaşıyordum ama yemek yemek kendimi daha iyi hissettirince iyice hızlandım. Çatalımı köfteye sapladım. Kokusu ve tadı tamamen normaldi, ayrıca çok sayıda insana hazırlanan yemeklerdeki o ticari tattan da nasibini almıştı.

En sonunda tabak boşaldı. Oturdum, birinin gelip boşları almasını bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Zaman çok esnekti; gün ışığı olmayan, saat olmayan, bir saniyenin uzunluğunu bir diğerinin uzunluğuyla ölçmenin hiçbir yolu olmayan bir yerde fark ettiğiniz ilk şey bu oluyordu. Saymaya çalıştım, saniyeleri sayıyordum, nabzımı sayıyordum ama iki bin küsura geldiğimde hesabı karıştırdım.

Başım ağrıyordu ama beni en çok endişelendiren, bacaklarımdaki zayıf titreklikti. İlk başta nedeninin kan şekeri olduğunu düşündüm; yemek yedikten sonra ise yemeğin içine bir şey katmış olabileceklerinden endişelenmeye başladım ama şimdi haplarımı en son ne zaman aldığımı hatırlamaya çalışıyordum.

Nillson'ı pazartesi sabahı gördükten hemen sonra paketten bir tane aldığımı hatırlıyordum. Ama içmemiştim. Bir şey – bu masum, küçük, beyaz noktalara kimyasal olarak bağımlı olmadığımı kanıtlamak gibi salakça bir ihtiyaç– beni durdurmuştu. Ne içmeye ikna olduğum ne de çöpe atmaya kıyabildiğim için hapı tezgâhta bırakmıştım.

İlacı bırakmak gibi bir amacım yoktu. Sadece göstermek istedim... Neyi olduğunu bilmiyorum. Galiba sorumlu olduğumu... Nilsson'a verilmiş küçük, amaçsız bir "Siktir git" mesajıydı.

Ama bir anda aklıma Ben ile yaptığım tartışma geldi. Spa'ya, ilacı içmeden gitmiştim. Sonra da duşta yaşadığım olay...

Demek ki son dozu almamın üzerinden en azından kırk sekiz saat geçmişti. Bunu düşünmek rahatsız ediciydi. Aslında sadece rahatsız edici değil, korkutucuydu da.

İlk panik atağımı geçirdiğimde, on üç falan mıydım? Yoksa on dört müydüm? Onlu yaşlarımdaydım işte. Bir anda gelmiş ve beni korku içinde, çılgına dönmüş halde bırakarak gitmişti ama bundan kimseye söz etmemiştim. Böyle bir şeyi ancak bir ucubenin yaşayabileceğini düşünmüştüm. Sanki geri kalan herkes, titremeden, nefessiz kalmadan yaşamayı başarıyormuş gibi geliyordu.

Bir süre bununla baş edebildim. Genel ortaöğretim sertifikalarından sonra A seviyesi sınavlarına hazırlanmaya başladım. Her şeyin sallantıya girmesi de işte bu zamana denk geliyordu. Panik ataklar geri döndü. Önce bir tane, sonra birkaç tane daha geçirdim. Bir süre sonra kaygıyla başa çıkmak tam zamanlı bir iş halini aldı ve duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı.

Terapiste gittim, daha doğrusu, terapistlere. Annemin telefon rehberinden bulduğu, "konuşma tedavisi" uygulayan biri vardı. Ciddi suratlı, gözlüklü ve uzun saçlı bir kadındı. Bütün bu yaşadıklarımın kilidini açacak karanlık sırrımı ortaya dökmemi istiyordu ama ben böyle bir sır bilmiyordum. Bir süre böyle bir sır uydurmayı düşündüm, kendimi daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğini görmek için. Ama ben güzel bir hikâye uyduramadan annem kadından (ve faturalarından) sıkıldı.

Sonra anoreksiyadan kendine zarar verme gibi birçok dert-

ten mustarip genç kızlardan oluşan bir gruba destek olan genç bir adama gitmeye başladım. En sonunda da doktorumun bulduğu bilişsel davranış terapisti Barry'ye gittim. Bana nefes almayı ve saymayı öğretti ve yumuşak, destekçi, tenor sesli, kel adamlara karşı hayatım boyunca sürecek bir alerji geliştirmeme neden oldu.

Hiçbiri benim için çalışmıyordu. Ya da hiçbiri tam olarak çalışmıyordu. Ama sınavlarımı geçecek kadar toparlanmayı başardıktan sonra üniversiteye başladım. Kendimi daha iyi hissediyordum ve belki de bu büyüdükçe unutup gittiğim bir şey olmuştu. Tıpkı annemle babamın evindeki eski yatak odamda, diğer çocukluk anılarımla birlikte bıraktığım NSYNC ve vişneli dudak parlatıcısı gibi. Üniversite epey güzeldi. Parlayan yepyeni derecemle üniversiteyi bitirdiğimde, kendimi her şeye hazır hissediyordum. Ben ile tanıştım, *Velocity*'de iş buldum, Londra'dan ev tuttum. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

İşte o zaman paramparça oldum.

Yeniden hapları bırakmayı denedim. Hayatımın güzel bir yerindeydim, Ben'den kurtulmuştum (ah Tanrım, Ben'den çok güzel kurtulmuştum). Doktorum dozu önce günde yirmi, ardından on miligrama indirmişti ve sonra da, her şeyin üstesinden gelebildiğim için, iki günde bir on miligram almamı söylemiş, en sonunda da bıraktırmıştı.

İki ay sonra depresyona girdim, on iki kilo verdim ve ofise neden gelmediğimi bilmeseler de *Velocity*'deki işimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. En sonunda Lissie annemi aradı ve annem beni yeniden doktora götürdü. Doktor omuzlarını silkerek bunun yoksunluk sendromu olabileceğini, terapi için doğru zaman olmayabileceğini söyledi. Beni yeniden günde kırk miligrama başlattı; asıl dozum zaten buydu. Birkaç gün içinde kendimi daha iyi hissediyordum bile. Terapiyi başka zaman denemem konusunda anlaştık ama o zaman hiç gelmedi.

Şimdi de doğru zaman değildi. Burası değil. Deniz seviyesinden bir metre seksen santim aşağıdaki çelik bir kutuda hapsolmuşken olmazdı.

Sonuncusunun ne kadar sürdüğünü –çok, çok kötü hissetmeye başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğini– hatırlamaya çalıştım. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu kadar uzun sürmemişti. Dört gün müydü? Belki daha bile az.

Aslında paniğin küçük ve soğuk elektrik şoklarıyla tenimi iğnelemeye başladığını hissedebiliyordum:

Burada öleceksin.

Kimsenin ruhu duymayacak.

Ah Tanrım. Ah Tanrım. Ah Tanrım. Ah...

Kapıdan bir ses gelince durdum. Nefes almayı bıraktım, düşünmeyi bıraktım, telaşlanmayı bıraktım; sırtım kapıya dönük, donmuş vaziyette oturdum. Üzerine atlamalı mıydım? Saldırmalı mıydım?

Kapının kolu dönmeye başladı.

Kalbim sanki boğazımda atıyordu. Ayağa kalktım ve uzaktaki duvara doğru geri geri gittim. Savaşmam gerektiğini biliyordum ama kapıdan girenin kim olduğunu görmeden bunu yapamazdım.

Gözümün önünde bir sürü görüntü canlandı: Nilsson, lateks eldivenli şef, elinde bıçağıyla Pink Floyd tişörtlü kız.

Yutkundum.

Sonra kapı boşluğundan içeri bir el girerek göz açıp kapayıncaya kadar tabağı aldı ve kapı hemen ardından kapandı. Işık kapanınca kamara öyle kalın bir mürekkep siyahlığına büründü ki tadını alabiliyordum.

Kahretsin.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İçine hiçbir şeyin sızamadığı o karanlığın içinde uzanarak sanki saatler geçti ama belki de günler ya da sadece dakikalar geçmişti. Bilincim bir açılıp bir

kapandı, her defasında gözlerimi bir şey görebilme umuduyla açtım. Koridordan gelecek incecik bir ışık çizgisine bile razıydım. Gerçekten burada olduğumu, gerçekten var olduğumu ve kendi hayalimde kaybolup gitmediğimi kanıtlayacak bir şey bekliyordum.

En sonunda tamamen uyumuş olmalıyım. Sıçrayarak uyandığımda kalbim göğüs kafesimde düzensizce çarpıyor, çırpınıyordu. Kamara hâlâ zifirî karanlıktı ve ben titreyerek, ter içinde uzanıyor, yatağa bir cankurtaran sandalıymışçasına yapışıp uzun zamandır gördüğüm en korkunç rüyadan çıkmaya çalışıyordum.

Rüyamda, Pink Floyd tişörtlü kız kamaramdaydı. Karanlıktı ama karanlıkta onu tam olarak göremesem de hissediyordum. Orada olduğunu, kamaranın ortasında durduğunu biliyordum ve hareket edemiyordum. Karanlık, canlı bir şey gibi üzerime çökmüş, göğsüme oturmuştu. Kız gittikçe bana doğru yaklaştı ve artık aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Tişörtü, uzun ve ince bacaklarının yalnızca üst kısmını örtüyordu.

Gülümsedi ve sonra yılan gibi kıvrılarak tişörtünü çıkardı. Tazı kadar zayıftı; kaburgaları, köprücük kemikleri ve çıkık leğen kemiği görünüyordu. Dirsek eklemleri alnından daha genişti, bilekleri bir çocuğunki kadar yumruluydu. Kendine baktı, sonra sutyenini striptiz yaparcasına yavaş yavaş çıkardı ama bunda erotik bir şey yoktu. Küçük, düz göğüsleri ve çukur karnı hiç seksi değildi.

Ben yatakta korkudan donakalmış, hızla nefes alıp vererek yatarken o durmuyordu. Soyunmaya devam etti. Dar kalçalarından düşen külotu ayaklarının dibinde su birikintisi gibi duruyordu. Sonra saçlarını köklerinden yakalayıp çekti. Ve sonra önce bir, sonra diğer kaşını ve dudaklarını... Burnu yere düştü. Gece eldivenlerini çıkaran bir kadın gibi, tırnaklarını yavaşça teker teker çekti. Yere düştüklerinde hafif bir çıtırtı

duyuldu. Hemen arkasından dişleri geldi; çıt, çıt, çıt, birbiri ardına... En sonunda –en korkuncu olarak– dar bir gece elbisesini çıkarmaya çalışır gibi derisini soymaya başladı. Ta ki derisi yüzülmüş bir tavşan gibi kanlı damarlardan, kastan, kemikten ve sinirden ibaret kalana kadar.

Bacaklarının ve kollarının üzerine çökerek bana doğru sürünmeye başladı. Dudaksız ağzı, gülümsemenin korkunç bir parodisini yapar gibi kocaman açılmıştı.

Gittikçe daha çok yaklaşınca geri çekildim ve yatağın arka duvarına çarpıp kalakaldım.

Nefesimin beynimin içinde inlediğini hissettim. Konuşmaya çalıştım ama dilim tutulmuştu. Hareket etmeye çalıştım ama korkudan donakalmıştım.

Ağzını açtığında konuşmak üzere olduğunu anladım ama sonra eliyle içine ulaşıp dilini dışarı çekti.

Dehşetten nefes nefese, sürünerek uyandım. Karanlık, sıkılmış bir yumruk gibi etrafımı kaplamıştı.

Çığlık atmak istedim. İçimdeki panik, tıkanmış boğazımın ve sıktığım dişlerimin katmanlarından yukarı bir volkan gibi yükseliyordu. Sonra aklımı kaçırmış gibi düşünmeye başladım; çığlık atarsam en kötü ne olabilirdi? Biri duyabilir miydi? Duysunlar. Duyarlarsa belki gelip beni buradan çıkarırlardı.

İçimden yükselen, büyüyüp şişip dışarı çıkmak için baskı yapan çığlığı nihayet serbest bıraktım.

Çığlık attım, attım, attım.

Orada titreyerek, ince, yumuşak yastığı sıkmış, tırnaklarım çıplak döşeğe saplanmış halde ne kadar kaldım, bilmiyorum.

Sadece, en sonunda o küçücük kamaranın sessizleştiğini biliyorum. Motorun kısık hırıltısı ve tahriş olmuş, boğuk boğazımdan çıkan kendi nefesim dışında çıt çıkmıyordu.

Kimse gelmemişti.

Kimse neler olup bittiğini sormak ya da çenemi kapamaz-

sam beni öldüreceği tehditlerini savurmak için kapıyı çalmamıştı. Kimse hiçbir şey yapmamıştı. Uzayda, sessiz bir boşluğa bağırmaktan farksızdı bu.

Ellerim titriyordu ve rüyamdaki kızın bana doğru sürünen, üzerime yapışan, benden bir şeyler bekleyen o çiğ, o nemli bedenini aklımdan çıkaramıyordum.

Ne yapmıştım ben? Ah Tanrım, neden yapmıştım bunu? Neden zorlamış, çenemi kapamayı reddetmiştim? Kamarada olanlar konusunda sesimi çıkarmamayı reddederek kendimi hedef haline getirmiştim. Şimdi de... şimdi de ne olmuştu?

Boğucu karanlığın içinde ellerimi gözlerime bastırıp olan biteni idrak etmeye çalıştım. Kız hayattaydı; ben ne duymuş olursam, ne gördüğümü sanmış olursam olayım, bu bir cinayet değildi.

Kız, tüm bu süre boyunca gemideydi. Hiçbir yerde durmamıştık. Karaya, karayı görebilecek kadar bile yaklaşmamıştık. Ama kimdi bu kız ve neden gemide saklanıyordu? Camda gördüğüm kan kimindi?

Mantıklı düşünebilmek için başımın ağrısını unutmaya çalıştım. Acaba mürettebattan biri miydi? Sonuçta personel kapısını kullanabiliyordu. Ama sonra Nilsson'ın kodu girerken arkasında duruşum aklıma geldi. Tuşları saklamaya çalışmamıştı. İsteseydim girdiği rakamları kenara not etmem işten bile değildi. Alt güvertelere girdikten sonra da başka kilitli kapı yok sayılırdı.

Ama kız boş kamaraya girebilmişti ve özellikle bu kapı için programlanmış bir misafir kartı da olsa, bütün kamara kapılarını açan personel kartı da olsa, bir kart şarttı. Alt güvertedeki küçük kümeslerinde gördüğüm temizlik elemanlarını, kapı kapanmadan önce bana bakan korkulu yüzlerini düşündüm. Bir kartı kaç paraya satarlardı? Yüz kron? Bin kron? Satmaya bile ihtiyaçları yoktu; kart kopyalayan yerler olduğundan emindim. Bir-iki saatliğine, hiçbir soruyla karşılaşmadan,

kartı ödünç alabilirlerdi. Karla'yı düşündüm; birinin kamarayı bir arkadaşına ödünç vermiş olabileceğini söylemişti.

Ama böyle olmuş olmak zorunda değildi. Kart çalınmış ya da internetten satın alınmış olabilirdi, bu elektronik kilitlerin nasıl çalıştığına dair bir fikrim yoktu. Başka kimse bu işe karışmamış da olabilirdi.

Tüm bu zaman boyunca faili, masum olmalarına rağmen personelin ya da yolcuların arasında mı aramıştım? Ben'e yönelttiğim suçlamaları, Cole'dan, Nilsson'dan, herkesten şüphe edişlerimi düşündüm ve kendimi berbat hissettim.

Ama bu kızın var olduğu ve hayatta olduğu gerçeği, başka birinin de bu işe dâhil olabileceği ihtimalini hemen liste dışı bırakmamıştı. Bu konuyu ne kadar çok düşünürsem, birinin ona güvertelerin üstünden yardım ettiğinden emin oluyordum: Biri spa duvarındaki mesajı yazmıştı, Cole'un kamerasını jakuziye atmış, telefonumu çalmıştı. Hepsini o yapmış olamazdı. Geminin içinde dolanıyor olsaydı, biri iki gündür hakkında kıyamet kopardığım bu kızı görmüş ve tanımış olurdu.

Ah, tüm bunlar başımı ağrıtıyordu. Neden? Cevabını bulamadığım soru buydu. Neden sorular sormamı engellemek için beni gemiye saklamıştı ki? Kız ölseydi suçun örtbas edilmesi mantıklı olurdu. Ama hayatta ve durumu iyi. Önemli olan da bu kızdı. Birinin karısı mıydı? Birinin kızı mıydı? Sevgilisi miydi? Biri sorguya çekilmeden ülkeden çıkmaya mı çalışıyordu?

Cole'u ve eski karısını, Archer'ı ve esrarengiz "Jess"ini düşündüm. Fotoğrafın kameradan kayboluşunu düşündüm.

Hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Karanlığın ağırlığını her yerde hissederek sırtüstü yattım. Olduğum yer geminin çok derinlerindeydi, artık buna emindim. Motor, yolcu güvertesindekinden de personel güvertesinden hatırladığım halinden de daha gürültülüydü. Başka bir yerde, belki de su seviyesinin altında, gövdenin derinliklerindeki motor güvertesindeydim.

Başımın ve omuzlarımın üzerine çöken tonlarca suyun ağırlığını, gövdeye uyguladığı basıncı, kamaradaki havanın dönüp duruşunu ve kendi paniğim içinde boğuluşumu düşündükçe korkunun yeniden beni ele geçirmeye başladığını hissettim.

Titreyen bacaklarımla temkinli bir şekilde ranzadan kalkıp yavaşça yürüdüm. Mutlak karanlığın içinde karşılaşabileceklerimden korkarak kollarımı önüme doğru uzattım. Hayal gücüm, çocukluk kâbuslarımdan dehşetengiz hikâyeler uyduruyordu: Yüzümün önünden dev örümcek ağları geçiyordu, kol kola girmiş adamlar vardı, hatta kızı da göz kapaksız, dudaksız ve dilsiz olarak görüyordum. Ama başka bir parçam da burada benden başka kimse olmadığını –başka biri olsaydı, bu kadar dar bir alanda onu duyabileceğimi, kokusunu alabileceğimi ve sezebileceğimi– biliyordu.

Bir süre etrafı dikkatlice kolaçan ettikten sonra parmaklarım nihayet kapıyla karşılaştı ve ben de el yordamıyla yaklaşarak önce kapının kolunu denedim ama hâlâ kilitliydi, başka türlüsünü beklemiyordum zaten. Gözetleme deliğini bulmaya çalıştım ama yoktu ya da boş, plastik yüzeyin üstünde ben bulamadım. Zaten önceden de delik gördüğümü hatırlamıyordum. Hatırladığım ve hemen denediğim şey ise, kapının solundaki bej renkli ışık düğmesiydi. Parmaklarım karanlığın içinde ulaştığı düğmeye basınca kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar bastım ama bu kez umutsuzdum, çünkü ne yaptığını biliyordum. Koridorda ana şalter ya da sigorta olmalıydı. Işık söndüğünde kapı çoktan kapanmıştı ve zaten daha önce girdiğim bütün kamaralarda bir tür güvenlik ışığı vardı; ışıklar söndüğünde bile asla büsbütün bir karanlığın içinde kalmıyordunuz. Bu başka bir şeydi; elektrik tamamen kesildiğinde yaşanan kati ve mutlak bir karanlıktı.

Yeniden sürünerek ranzaya döndüm ve örtülerin altına girdim. Kaslarım panik ve daha önce yaşadığım gribe benzer hastalık hissiyle titriyordu. Başım her yana yayılan bir boşlukla doluydu. Sanki kamaranın karanlığı kafatasımın içine sızıp sinirlerime nüfuz ederek midemden yükselen panik dışında her şeyi öldürüp susturmuştu.

Ah, Tanrım. Sakın. Sakın boyun eğme. Şimdi sırası değil.

Yapamazdım. Yapmayacaktım. Kazanmasına izin vermeyecektim.

Üzerime çullanan öfke aniden tutunabileceğim bir şeye, bu küçücük kutunun sessiz karanlığındaki tek somut şeye dönüşmüştü. Sürtük. Nasıl bir haindi ama. Kız kardeşlik bu değildi. Ben onun için savaşmış, itibarımı tehlikeye atmış, Nilsson'ın şüphelerine ve Ben'in soruşturmalarına dayanmıştım. Ne içindi? Bana ihanet etsin, kafamı çelik bir kapı çerçevesine çarpsın ve beni bu lanet tabuta kilitlesin diye mi?

Gizli plan her neydiyse, bunu o yapmıştı.

Bana koridorda pusu kuran kesinlikle oydu. Bunu düşündükçe yemek tepsimi almak için içeri uzanan elin de ona ait olduğundan emin oldum. Zayıf, kıvrak ve güçlüydü. Tırmalayabilecek, tokat atabilecek ve insanın kafasını duvara çarpabilecek bir eldi.

Tüm bunların bir nedeni olmalıydı. Kimse hiç uğruna böyle karmaşık bir saçmalığa kalkışmazdı. Kendine sahte bir ölüm mü düzenlemişti? Acaba olanları benim görmemi mi istemişti? Ama öyleyse, o halde neden hiç orada olmamış gibi davranmıştı? Neden kamarayı temizlemiş, kanı silmiş, rimeli yok etmiş ve o geceye dair anlattığım her şeyi kasten itibarsızlaştırmıştı?

Hayır, görülmek istememişti. O kamarada bir şey olmuştu ve bu her neydiyse, benim tanık olmamam gerekiyordu.

Harap olmuş beynimi yoruyor, olanları anlamaya çalışıyordum ama bilgi kırıntılarını bir araya getirmeye uğraştıkça ken-

dimi çerçeveye sığmayacak kadar çok parçası olan bir yapboz gibi hissetmeye başlamıştım.

Çığlıkla, kan ve bu örtbas çabalarıyla uyuşacak olasılıkları düşünmeye çalıştım. Boğuşma mı olmuştu? Burnuna darbe almış, acı içinde bağırmış, kan denize aksın diye verandaya koştuğunda camda leke mi kalmıştı? Ölüm yoktu. Eğer kız kaçak bir yolcuysa örtbas çalışmasının bir anlamı vardı: Saldırgan, kızı farklı bir yere götürüp kanı silmiş olabilirdi.

Ama resmin diğer parçaları bu senaryoya uymuyordu. Bu boğuşma kasıtsız ve önceden tasarlanmamışsa, o halde kamara nasıl bu kadar hızlı temizlenmişti? Kızı o gün olay yerinde görmüştüm, odası giysi ve eşyalarla doluydu. Boğuşma planlı değilse, ben Nilsson'ı arayana kadar geçen birkaç dakika içinde süiti boşaltıp temizlemeyi başarmış olamazlardı.

Hayır, orada her ne olduysa, planlıydı. Kamarayı önceden ve özenle temizlemişlerdi. Boş olan kamaranın 10 numaralı kamara olmasının tesadüf olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Hayır, bir kamara bilerek boş bırakılmıştı ve bunun 10 numara olması gerekiyordu. Palmgren, gemideki son kamaraydı; bu kamaradan sonra denizin üzerinde bir şeyin yüzdüğünün, geminin ardında bıraktığı köpükte gözden kaybolup gittiğinin görülebileceği hiçbir kamara yoktu.

Biri ölmüştü. Bundan emindim. Ama o kız değilse kimdi?

Motorun hanltısı içinde bir şeyler duymaya ve içimi huzursuz eden sorulara bir cevap bulmaya çalışarak karanlığın içinde sallanarak döndüm. Beynim sislenmiş ve kalınlaşmış gibiydi ama dönüp dolaşıp aynı soruyu sormaktan kendimi alamıyordum. Kimdi? Ölen kimdi?

24

Yeniden uyandığımda daha önce duyduğum aynı metalik çıt sesini duydum ve ardından ışıklar açıldı. Çıtır çıtır yanmaya başladıklarında düşük enerjiyle çalışan ampullerin ısınan vızıltısı motorun sesine rağmen duyuldu ve kulaklarımdaki mızmızlanmalara karıştı. Küt küt atan kalbimle bir anda yerimden fırladım ve delirmiş gibi etrafta dolanırken yatağın yanında, yerdeki bir şeye çarptım.

Şansımı kaybetmiştim.

Lanet olsun, şansımı yeniden kaybetmiştim.

Burada neler olup bittiğini, bana ne yapmak istediklerini, neden beni susturduklarını öğrenmem gerekiyordu. Ne kadardır buradaydım? Şu anda gündüz müydü? Yoksa kızın –ya da beni her kim tutsak aldıysa onun– elektriği yeniden açmasını gerektirecek bir zaman diliminde miydik?

Geriye doğru saymaya çalıştım. Başıma darbeyi salı sabahının erken saatlerinde almıştım. Şu anda en azından çarşamba sabahıydı, muhtemelen de daha geçti. Yirmi dört saatten fazla bir süredir buradaymışım gibi hissediyordum; hatta daha da uzun bir süredir.

Yüzüme su çarpmak için banyoya gittim. Kurulandığım

sırada bir vertigo dalgası bütün benliğimi ele geçirdi, başımı döndürdü, bütün odayı sallandırıp sarstı. Bir anda düşeceğimi sanınca dengemi sağlamak için elimi kapının çerçevesine koydum, siyah suyun derinlerine çok hızlı bir şekilde düşüyormuşum hissinden kurtulmak için gözlerimi kapadım.

En sonunda bu hissim hafifledi ve ranzama gitmeyi başardım. Yatağa oturdum, başımı dizlerimin arasına koydum, tenimin soğuktan ve sıcaktan titreyişini hissettim. Gemi hareket mi etmişti? Güvertelerin bu kadar altındayken neyin baş dönmesi, neyin dalgaların hareketi olduğunu ayırt etmek zordu. Geminin hareketi buradan çok farklı algılanıyordu; ritmik bir alçalma ve yükselme yerine motorun susmayan hırıltısıyla karışarak tuhaf, hipnotik bir duygu yaratan miskin bir yuvarlanma gibiydi.

Yatağın yanında, üzerinde Danimarka'ya özgü hamur işleri ve bir kâse müsli olan bir tepsi vardı. Uykumdan sıçrayarak uyandığımda çarptığım şey bu olmalıydı. Tepsiyi alıp bir kaşık dolusu müsliyi yemeye çalıştım. Aç değildim ama pazartesi gecesinden beri birkaç köfte dışında hiçbir şey yememiştim. Buradan çıkacaksam savaşmam, savaşmak için de yemek yemem gerekiyordu.

Ama asıl istediğim yemek değil, haplarımdı. Onları yeniden almayı, en son kesmeye çalıştığım zamandan hatırladığım ateşli ve fiziksel bir arzuyla istiyordum. Ne var ki, son denememde kendime söylediklerimin aksine, bu kez işlerin haplar olmadan yoluna girmeyeceğini biliyordum. Her şey kötüye gidecekti.

"Zamanın olursa," dedi kafamdaki o küçük, arsız ses. Müsli boğazıma takıldı ve yutamadım.

Kamaradaki kızın geri dönmesini istiyordum. Beynimde canlı ve oldukça vahşi bir görüntü canlandı; onun benim saçıma yapıştığı gibi ben de onun saçma yapışıyor, elmacık kemiğini ranzanın keskin metal kenarına çarpıyor, kanın akışını izliyor ve bu küçücük odadaki keskin ve çiğ kokusunu duyu-

yordum. Aklıma yeniden verandadaki kan ve kanın camda bıraktığı leke geldi. Bu kanın kıza ait olmasını güçlü ve kötücül bir arzuyla istiyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye geçirdim içimden. Boğazımdaki acıya rağmen yutkundum ve yarısı çiğnenmiş ıslak müsliyi mideme göndermeye çalıştım. Bir kaşık dolusunu daha ağzıma götürürken parmaklarım titriyordu. "Senden çok nefret ediyorum. Umarım boğulursun." Müsli çimento gibiydi, yutkunmaya çalıştıkça beni boğuyordu ama kâsenin yarısı boşalana kadar kendimi yemeye zorladım.

Bunu yapabilir miydim bilmiyordum ama denemeliydim.

İnce melamin tepsiyi alıp ranzanın metal kenarına attım. Tepsi geri sekince son anda kenara çekildim. Aklıma evimde yaşadığım hırsızlığın –kapının elmacık kemiğime çarpmasının– ani ve keskin bir görüntüsü geldi. Bir süreliğine gözlerimi kapayıp ranzaya tutunarak kendimi toplamam gerekti.

Bunu bir daha denemek yerine tepsiyi metal kenarın üzerine koydum, dizimi tepsinin en yakın kenarına dayayıp diğer kenarına ellerimle var gücümle bastırmaya başladım. İşe yaramadığını görünce iyice bastırdım. Derken tepsi, silah sesi gibi bir ses çıkarıp ikiye bölünerek beni yatağa devirdi. Ama istediğimi elde etmiştim; artık elimde iki plastik parçası vardı. Tıraş bıçağı keskinliğinde olmasalar da iki kenarı da zarar verebilecek kadar kusursuzdu.

İki parçayı da en düzgün şekilde nasıl tutabileceğime karar verdikten sonra en göz korkutucu görünenini silah niyetine elime alarak kapıya doğru yürüdüm ve çerçevenin hemen yanındaki duvarın dibine çöktüm.

Ve bekledim.

Sanki saatlerce beklemiştim. Bir-iki kez gözlerimin kapandığını, vücudumun yorucu adrenalin ve korku seline kapıldığını hissettim ama kendimi toparladım. "Telaşa kapılma, Lo!"

Saymaya başladım. Bu kez panikten saymıyordum, uyanık kalmaya çalışıyordum. "Bir. İki. Üç. Dört." Bine geldiğimde lisan değiştirip Fransızca saymaya başladım. "Un. Deux. Trois..." Sonra ikişer ikişer saydım. Aklımdan oyunlar oynadım; fış-fiş oynadım, hani şu çocukların beşe ve beşin katlarına, yediye ve yedinin katlarına geldiklerinde "fış" dediği oyun. "Bir. İki. Üç. Dört. Fış." (Ellerim titriyordu.) "Altı. Fiş. Sekiz. Dokuz. On..." Bir dakika, burada "fış" demeliydim.

Başımı sabırsızca iki yana salladım, ağrıyan kollarımı ovuşturdum ve baştan başladım. "Bir. İki..."

Sonra koridordan gelen bir ses duydum. Kapı çarpmıştı. Nefesimi tuttum.

Yaklaşıyordu. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Midem kasıldı.

Kilide bir anahtar girdi...

Sonra kapı gıcırdayarak dikkatlice açıldı ve saldırdım.

Ona.

Boşluğa doğru atıldığımı görüp kapamaya çalıştı ama çok hızlıydım. Kolumu boşluktan içeri sokunca kapı ön kolumun üzerine kapandı, çok sertti. Acı içinde çığlık attım ama kapı sekti ve vücudumun yarısını boşluğa sıkıştırıp kızın içeri uzanan koluna kırık tepsimin tırtıklı kenarını saplamayı başardım. Ama kız sandığım gibi geri çekilmek yerine kendisini odaya attı ve beni plastik duvara yapıştırdı. Tepsi koluma batmıştı. Elimin arkasından akan kanlarla doğruldum ama kız benden hızlıydı. Kapıya koşup kilitledikten sonra yüzünü bana döndü. Anahtar, sıktığı avucundaydı.

"Bırak beni, gideyim." İnsandan çok homurdanan bir hayvan gibi konuşmuştum.

Başını iki yana salladı. Sırtı kapıya dönüktü ve yüzünde benim kanım vardı. Korkmuştu ama neşeli de bir hali vardı, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Galip gelmişti ve bunun farkındaydı.

"Seni öldüreceğim," dedim. Kan lekelerimle dolu tepsiyi havaya kaldırdım. "Boğazını keseceğim."

"Beni öldüremedin," dedi. Sesi, tam da hatırladığım gibiydi ve sözlerinin arkasında alaycı bir isyan vardı. "Şu haline bak, ayakta bile duramıyorsun, zavallı sürtük."

"Neden?" dedim. Sesimde, mızıldanan küçük çocukları andıran bir ton vardı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bunu bize sen yaptırdın," diye çıkıştı, aniden öfkeye kapılarak. "Eşelemeyi kesmeyecektin, değil mi? Seni defalarca uyarmaya çalışmama rağmen. O lanet kamarada gördüklerini orada burada anlatmasaydın..."

"Ne gördüm ki ben?" dedim ama dudak büküp başını iki yana salladı.

"Tanrım, göründüğümden aptal olduğumu düşünüyorsun herhalde. Sen ölmek mi istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Güzel. O halde ne istiyorsun?"

"Buradan çıkmak," dedim. Bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağını düşünüp aniden yatağa oturdum.

Bu kez başını şiddetle iki yana salladı ve yeniden gözlerindeki korkuyu gördüm. "O herif bunu yapmama asla izin vermez."

Herif mi? Bunu duyunca tüylerim diken diken olmuştu. Yukarıdan birinin ona yardım ettiğinin tek somut kanıtıydı. Peki kimdi bu adam? Şu anda bunu sormaya cesaretim yoktu. Öncelikle ihtiyacım olan daha önemli bir şey vardı.

"Haplarım. O halde haplarımı almama izin ver."

Beni süzerek yüzüme baktı. "Lavabonun yanındakiler mi? Bunu yapabilirim. Neden haplarını istiyorsun?"

"Onlar antidepresan," dedim acı acı. "Bir anda bırakılmaması gerek."

"Ah..." Bir anda anlamıştı. "O yüzden bu kadar kötü görünüyorsun. Ben de anlamamıştım. Kafanı çok sert çarptığımı

düşündüm. Tamam. Bunu yapabilirim. Ama sen de bunun karşılığında bana bir söz vermelisin."

"Ne sözü?"

"Artık bana saldırmaya çalışmayacaksın. Bu haplar seni sakinleştiriyor, değil mi?"

"Tamam."

Doğruldu, tabağı ve kâseyi aldıktan sonra tepsi parçalarına elini uzattı. Bir anlık tereddütten sonra parçaları ona verdim.

"Şimdi kapının kilidini açacağım," dedi, "ama aptalca bir şey yapayım deme. Bu kapının dışında, kodla girilen bir kapı daha var. Fazla uzağa kaçamazsın. O yüzden aptallık etme, tamam mı?"

"Tamam," dedim gönülsüzce.

Kız gittikten sonra ranzaya oturup boşluğa bakarak söylediklerini düşündüm.

Bir adam.

Gemide bir suç ortağı vardı ve erkek olduğuna göre Tina'yı, Chloe'yi, Anne'i ve personelin üçte ikisini listeden çıkarabilirdim.

Kimdi bu adam? Bütün isimleri aklımdan geçirdim.

Nilsson.

Bullmer.

Cole.

Ben.

Archer.

En düşük ihtimaller listesine Owen White'ı, Alexander'ı, mürettebatı ve kamarotları koydum.

Olasılıkları aklımda evirip çevirdim ama dönüp dolaşıp sürekli spa'ya ve "EŞELEMEYİ KES" mesajına geliyordum. Oraya inen ve bu mesajı yazmış olabilecek tek bir erkek vardı: Ben.

Gerekçelere odaklanmayı bırakmalıydım. "Neden?" sorusu cevabını verebilecek kadar bilgimin olmadığı çözümsüz bir soruydu.

Ama "Nasıl?" sorusunu soracak olursam, bu gemide o mesajı yazma olasılığına sahip çok az kişi vardı. Spa'nın çalışan tek bir girişi vardı ve Ben, o girişi kullandığından emin olduğum tek erkekti.

Birçok şey artık anlam kazanmıştı. Anlattıklarımı Nilsson'ın gözünde itibarsızlaştırmadaki atikliği. Son gece bir tek onun kamarama girmeye çabalaması ve banyoda olduğum için telefonumu çalabileceğini bilmesi.

Kamarası boş kamaranın öteki tarafında olduğu halde bir şey duymamış ve görmemiş olması.

Olay anında poker oynadığı yalanını söylemiş olması.

Soruşturmaya devam etmemi engellemek için elinden geleni yapmış olması.

Yapboz parçaları bir pıt sesiyle yerlerine oturduğunda keyfimin yerine gelmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Ben burada olduğum sürece bu cevaplar neye yarardı ki? Buradan çıkmam gerekiyordu.

25

Yan yatmış, krem renkli melamin duvarı izlediğim sırada kapı çaldı.

"Girin," dedim donuk bir sesle ve sonra böyle bir durumdayken yaptığım toplumsal hassaslık aptallığına kendi kendime güldüm. İstediği şeyi yapacak olmasına rağmen benim, "Girin," dememin ne önemi vardı sanki?

"Benim," dedi kapının dışındaki ses. "Tepsiyle saçma sapan şeyler yapmak yok, tamam mı? Yoksa bu sana vereceğim son hap olur, anlaştık mı?"

"Tamam," dedim. Çok istekli görünmemeye çalışıyordum ama yatağın üzerinde oturup ince battaniyeyi üzerime çektim. Buraya geldiğimden beri duşa girmemiştim, ter ve korku kokuyordum.

Kapı dikkatlice açıldı ve kız yemek tepsisini ayağının ucuyla içeriye ittikten sonra içeri girip kapıyı arkasından kilitledi.

"İşte," dedi. Elini uzattı. Avucunda tek bir beyaz tablet vardı.

"Bir tanecik mi?" dedim kuşkuyla.

"Bir tane. Uslu durursan yarın birkaç tane daha getirebilirim."

Ona en iyi şantaj silahını vermiştim. Ama başımı evet anlamında sallayarak avucundaki hapı aldım. Cebinden bir kitap

çıkardı, aslında benim kitabımdı ve odamdan almıştı. *Sırça Fanus*. Bu şartlar altındayken pek okumak isteyeceğim bir kitap değildi ama hiç yoktan iyiydi.

"Bir şeyler okumak isteyebileceğini düşündüm; hiçbir şey yapmazsan delireceksin." Gözü haplara kaydı ve sonra, "Alınmak yok," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim. Gitmek için arkasına döndüğü sırada, "Dur," diye seslendim.

"Evet?"

"Ben..." Bir anda sormak istediğim soruyu nasıl soracağımı bilemedim. Elimi kapayıp avucumdaki hapı sıkı sıkı tuttum. Kahretsin. "Bana ne olacak?"

Bunu duyunca yüzü değişti, pencerenin üzerine düşen perde gibi korumacı bir ifade takındı.

"Bunu ben bilemem."

"Kim bilebilir? Ben mi?"

Bunu duyunca alaycı bir şekilde homurdandı. "Keyfine bak."

Tam arkasını dönüp gideceği sırada banyo kapısının arkasındaki küçük aynaya gözü takıldı.

"Lanet olsun, yüzümde kan var. Neden söylemedin? Bana saldırdığını öğrenirse..." Yüzünü yıkamak için küçük tuvalete gitti.

Ama yıkadığı tek şey kan olmamıştı. Geri döndüğünde donup kaldım. Tek bir hareketten onun kim olduğunu anlamıştım.

Kanı yıkarken kaşlarını da yıkamıştı ve geriye pürüzsüz, kafatasını andıran bir alın kalmıştı. Bu, dayanılmaz derecede tanıdık bir yüzdü.

10 numaralı kamaradaki kadın, Anne Bullmer'dı.

26

Bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştım. Şoktan ağzım açık kalmış vaziyette oturuyordum.

Kız, bana bakmayı bırakıp banyonun aynasından kendi yansımasına döndü. Bir an yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ama hemen bu ifadeden kurtulup odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Önce anahtarın kilide girdiğini, sonra da daha uzakta bir kapının kapandığını duydum.

Anne Bullmer.

Anne Bullmer?

Bu kızın gördüğüm ve konuştuğum o çökük, gri, erken yaşlanmış kadınla aynı kişi olması imkânsız gibiydi. Ama yüzünü karıştırmış olamazdım. Aynı kahverengi gözler. Aynı çıkık elmacık kemikleri. Anlayamadığım tek şey, bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığımdı.

Eğer onu bu dönüşümün ortasında görmemiş olsaydım, saçlarının ve titizlikle çizilmiş kaşlarının yüzünü bu kadar değiştirebileceğine asla inanmazdım. Bunlar olmadan yüzünde hat yokmuş ve pürüzsüzmüş gibi görünüyordu; kireç gibi solgun tenine baktığınızda ölümü ve hastalığı düşünmemeniz imkânsızdı. Başına sıkıca bağladığı şah bu hassaslığa vurgu yapıyor, ensesindeki çizgilere ve hemen altındaki kemiklere acı bir şekilde dikkat çekiyordu.

Ama parlak siyah kaşları ve gür bir maske gibi görünen koyu saçları, onu tanınmayacak kadar değiştiriyordu. Bu haliyle genç, sağlıklı ve canlı görünüyordu.

Daha önce Anne Bullmer ile konuştuğumda hastalığının tuzakları karşısında öyle büyülenmiştim ki altındaki kadına hiç bakmamıştım. Aslında bakmamaya çalışmıştım. Yalnızca vücudunu saran o çarpıcı giysilerini, eksik kaşlarını, o hassas şalların altındaki şaşırtıcı derecede pürüzsüz kafasını görmüştüm...

Saçları peruk olmalıydı, bundan hiç şüphem yoktu. O ince, ipek eşarpların altında kalın, koyu buklelere hiç yer yoktu.

Peki hasta mıydı? İyi miydi? Ölüyor muydu? Rol mü yapıyordu? Bunların hiçbir anlamı yoktu.

Ben'in söylediklerini hatırlamaya çalıştım; dört sene kemoterapi ve radyoterapi görmüştü. Ücretini ödediği özel doktorlar ve birkaç ayda bir, bir sağlık sisteminden diğerine sekmesini sağlayan sosyetik bir hayat tarzı varken gerçekten rol yapabilir miydi? Olabilirdi de.

En azından bu, bir şeyleri açıklıyordu: Gemiye nasıl bindiğini ve gece o suya düşme sesinden sonra neler olduğunu. Yalnızca peruğunu çıkarmış, şalını takmış ve hayatına Anne Bullmer olarak devam etmişti. Bu, geminin her yerine –kartlara, personel alanlarına ve geminin gövdesindeki bu gizli, kilitli mahzene– nasıl girebildiğini de açıklıyordu. Kocanız geminin sahibiyse hiçbir şey yasak değildir.

Ama beni en çok şaşırtan şey, neden sorusuydu. Neden peruk takıp Pink Floyd tişörtü giyerek bütün öğleden sonrasını boş bir kamarada geçiriyordu? Orada ne yapıyordu? Bu büyük bir sırsa neden kapıyı açmıştı?

Son soru da zihnimde dolanıp dururken bir anda kapıyı çalışım –bir, iki, üç, mola, bir kez daha– ve kapının, sanki biri o son vuruşu bekliyormuş gibi, açılışı aklıma geldi. Tuhaf ve kendine has bir şekilde çalmıştım kapıyı. Kod girer gibi. Tamamen tesadüf eseri, kamaradaki kadının –Anne Bullmer'ın–

kapıyı açması için önceden ayarlanmış bir sinyali tutturmuş olabilir miydim?

Herhangi normal bir insan gibi kapıyı iki kez –hatta yalnızca bir kez– çalmış olsaydım ne olurdu acaba? Orada olduğunu asla öğrenemeyecek, kendimi bu kilitlenip susturulduğum yere asla düşürmemiş olacaktım...

Evet, susturulmuştum. Bu çok rahatsız edici bir düşünceydi ve kafamın içine sıkışmış, yankılanıp duruyordu.

Susturulmam gerekmişti. Ama bu daha ne kadar sürecekti? Burada daha ne kadar kilitli tutulacaktım? Mutabık olunan bir zaman geçene kadar mı?

Yoksa kalıcı olarak mı susturulacaktım?

Akşam yemeğinde kremalı soslu beyaz balık ve yanında haşlanmış patates vardı. Soğuktu ve kenarları donmuştu ama acıkmıştım. Yemeden önce elimdeki hapa bakıp ne yapacağımı düşündüm. Normal dozumun yarısıydı. Hapın tamamını şu anda alabilir ya da ikiye bölüp her ihtimale karşı saklayabilirdim... Ama hangi ihtimale karşı? Buradan kaçmam çok zordu ve Anne haplarımı vermekten vazgeçerse bana merhamet edene kadar elimdeki bütün haplar bitmiş olurdu.

En sonunda, açığı kapamam gerektiğini düşünerek hapı büsbütün yuttum. Çok önemliyse yarından itibaren yarım yarım içmeye başlardım. Mantıken bunun haplardan kaynaklanmadığını bilsem de kendimi anında daha iyi hissetmeye başlamıştım. Haplar bu kadar çabuk emilmiyordu ve sistemin etkilenmesi biraz zaman alıyordu. Yaşadığım rahatlama hissi tamamen plasebo etkisiydi. Gerçi, bu şu anda hiç umurumda değildi. Her şeye razıydım.

Sonra soğumuş olan yemeği didiklemeye koyuldum. Yatağa oturdum, lezzetsizliğini unutmaya çalışarak ılık ve yapış yapış patatesi yavaşça çiğnemeye başladım. Aklımdan, acı içinde toparladığım yapbozun parçalarını yeniden dizmeye çalışıyordum.

O alaycı homurdanmanın ne anlama geldiğini artık biliyordum.

Zavallı Ben. Onu bu kadar çabuk yargıladığım için içim önce vicdan azabıyla, hemen ardından öfkeyle doldu. Anne'in bir erkek suç ortağından bahsetmiş olmasına o kadar odaklanmıştım ki ojesi kururken spa'nın merdivenlerinden hızla inip o kelimeleri yazanın Anne'in ta kendisi olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Aptal, aptal Lo.

Ama Ben de aptaldı. Eğer yıllarca duygularımı küçümsemiş olmasaydı ve anlattıklarıma destek olacağına Nilsson'a sırlarımı açık etmiş olmasaydı sonuca bu kadar hızlı varamazdım.

Artık o "herifin" kim olduğunu biliyordum. O, Richard Bullmer olmalıydı. Gemi onundu ve buradaki hiçbir erkek bir cinayeti ondan daha iyi planlayıp uygulayamazdı. Şişman ve detaycı Alexander'dan ya da yavaş yürüyen ayı kılıklı Nilsson'dan daha iyi olduğu kesindi.

Ama cinayet işlenmemişti. Neden kendime sürekli bu gerçeği hatırlatmak zorundaydım? Neden aklımda tutmak bu kadar zordu?

"Çünkü buradasın," diye geçirdim aklımdan. Çünkü gördüğün şey –o kamarada her ne olduysa– seni buraya kilitlemelerini ve Trondheim'da polise gitmeni engellemelerini gerektirecek kadar önemliydi. Ne olmuştu peki? Sağda solda anlatmama izin veremeyecekleri kadar büyük bir şey olmuş olmalıydı. Kaçakçılık mıydı? Suç ortaklarına gemiden bir şey mi atıyorlardı?

"Bir sonraki sensin, seni aptal sürtük," dedi kafamın içindeki ses. Kendimi derin sulara atılırken hayal edince kafatasımın derinlerine elektrik çarpmış gibi oldum.

Yüzümü ekşitip dişlerimi sıkarak bir ağız dolusu yapış yapış patatesi daha yutmaya çalıştım. Gemi yükselince midem bulantıyla çalkalandı.

Şimdi ne olacaktı? Yalnızca iki olasılık vardı; ya bir noktadan

sonra gitmeme izin vereceklerdi ya da beni öldüreceklerdi. İlk olasılık artık bana pek mümkün gibi görünmüyordu. Çok fazla şey biliyordum. Anne'i biliyordum. Göstermeye çalıştığı kadar hasta olmadığını biliyordum. Buradan çıkıp hikâyemi –kaçırılma, hapsedilme ve bedensel zarar görme hikâyemi– herkese anlatmamı göze alamazlardı. Gerçi bana kim inanırdı ki?

Parmaklarımı yanağıma götürdüm. Kapının çerçevesine çarptığı yer hâlâ kanıyordu. Kendimi bir anda berbat hissettim; pis, terli ve kanlı. Anne –önceki zamanlamalarına bakacak olursam– saatlerce geri dönmeyecekti.

Bu iki metrelik tabutta sıkışıp kalmışken kendim için yapabileceğim pek bir şey yoktu ama en azından kendime temiz bakabilirdim.

Duşun üst kattaki süitimle uzaktan yakından alakası yoktu. Sonuna kadar açtığımda bile yalnızca ılık bir sızıntı şeklinde akıyordu ama altında o kadar uzun süre durdum ki parmaklarım kırışıp pelteye döndü. Elimdeki pıhtılaşmış kan suyun içinde dağıldı. Gözlerimi kapayıp sıcağın içime akışını kaslarıma sızışını hissettim.

Duştan çıktığımda daha iyi, daha kendim gibi hissettim. Son birkaç günümü ele geçiren korkunun ve şiddetin bir kısmından kurtulmuştum. Giysilerimi yeniden giyerken ne berbat bir durumda olduğumu fark ettim. Tam anlamıyla leş gibi kokuyorlardı, üstelik kan ve ter lekesine bulanmışlardı.

Ranzaya yatıp gözlerimi kapayarak motorun sabit patırtısını dinledim ve nerede olduğumuzu merak ettim. Çarşamba gecesiydi, belki de şu anda perşembe sabahı olmuştu. Hatırlayabildiğim kadarıyla yolculuğun bitmesine yirmi dört saatten biraz fazla zaman kalmıştı. Sonra ne olacaktı? Gemi cuma sabahı Bergen'e vardığında diğer yolcular inecekti ve onlarla birlikte benim, birinin olanı biteni fark etmesi umudum da buharlaşıp uçacaktı.

Yirmi dört saatliğine muhtemelen güvendeydim. Ama sonrasında... Ah Tanrım, düşünmek bile istemiyordum.

Ellerimle gözlerime bastırdım ve kafamın içinde kükreyen kanı dinledim. Ne yapmalıydım? Ne yapabilirdim?

Anne doğru söylüyorsa, ona zarar vermek bir işe yaramazdı. Bu kapının ardında başka bir kilitli kapı daha vardı ve büyük ihtimalle çıkışlarda başka kodlar girmem gerekecekti. Bir an şöyle düşündüm: koridora çıkarsam beni yakalamasına fırsat kalmadan yangın alarmını çalıştırabilir miyim? Ama bu çok küçük bir ihtimal gibi görünüyordu. Ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu düşünecek olursam o kadar uzağa gitmem pek olası değildi.

Hayır. Yapabileceğim en iyi şey, Anne'i kendi tarafıma çekmekti.

Ama nasıl? Onun hakkında ne biliyordum ki?

Fantastik servetini ve Avrupa'daki yatılı okullarda tek başına yetiştirilmesini düşünmeye çalıştım. Bağlantıyı kurmamın bu kadar zamanımı almasına şaşmamalıydım. Gri ipek şallı ve özel tasarım eşarp takan ipince, mutsuz bakışlı bir kadın; evet, bana anlatılanlara uyuyordu. Ben'in ettiği tek bir sözden yola çıkarak bu kadının kibirli kahverengi gözleri ve ucuz rimeliyle o Pink Floyd tişörtlü kız olduğunu iddia edemezdim. Sanki iki tane Anne vardı. Aynı boyda, aynı kilodalardı ama benzerlikleri bununla sınırlıydı.

O anda bir şeyler yerine oturdu.

İki Anne.

İki kadın.

Gözleriyle uyumlu gri, ipek bir elbise...

Gözlerimi açıp kendi aptallığıma söylenerek bacaklarımı ranzanın kenarından sarkıttım. Tabii ya, tabii ki! Korkudan, panikten ve başımdaki acıdan yarı ölü bir vaziyette olmasaydım bunu görürdüm. Bunu nasıl düşünememiştim?

Tabii ki iki Anne vardı.

Anne Bullmer ölmüştü; İngiltere'den ayrıldığımız o gece ölmüştü.

Pink Floyd tişörtlü kız gayet hayattaydı ve Anne'miş gibi davranmaya çalışıyordu.

Aynı boy, aynı kilo, aynı geniş elmacık kemikleri; yalnızca gözleri benzemiyordu ve pek tanımadıkları bir kadının yüz hatlarını kimsenin hatırlamayacağına dair hesaplı bir risk almışlardı. Kimse Anne'i bu yolculuktan önce tanımıyordu. Richard, Cole'a Anne'in fotoğraflarını çekmemesini bile söylemişti. Tanrı aşkına! Şimdi nedenini anlıyordum. Bir kadının görüntüsünden utanmaması için yapmamıştı bunu. Sonrasında karısının arkadaşlarının ve ailesinin bakıp çözmeye çalışacağı fotoğraflar kalmasını istemiyordu.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kapadım, saçlarımı canımı acıtacak kadar sıkı tutup sertçe çektim.

Richard Bullmer –o olmalıydı– 10 numaralı kamaradaki kadını bir şekilde gemiye sokmuştu. Kadın, biz gelmeden önce çoktan o kamaraya girmişti bile.

Yelken açtığımız gün kamarasını temizleyip hazırlanmak için Richard'dan gelecek talimatı beklemişti. Kapıdan içeri baktığımda neler gördüğümü hatırlamaya çalıştım: yatağa atılmış ipek bir elbise, makyaj malzemesi, banyodaki Veet ağda bantları. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Kanserli bir kadın gibi görünmek için vücut tüylerini alıyordu. Ama önceden ayarladıkları gibi kapıyı Richard çalacağına ben çaldım ve yanlışlıkla sinyali verdim. Kadın, karşısında Richard yerine beni buldu.

Ne düşünmüştü acaba? Kapıyı kapamaya çalıştığı sırada yüzündeki korkuyu ve öfkeyi hatırladım. Onu durdurmuştum. Benden kurtulmak istiyordu ama mümkün olduğunca şüphe çekmemeye çalışıyordu. Yüzüme kapı çarpan bir misafir hakkında hikâyeler anlatmamdansa bana rimel ödünç veren yabancı bir kadın olarak kalmak daha iyiydi.

Ve bu neredeyse işe yaramıştı. Neredeyse işe yaramıştı.

Geldiğinde Richard'a söylemiş miydi? Emin olamıyordum ama sanmıyordum. İlk akşamki yemekte çok normal görünüyordu, kusursuz bir ev sahibiydi. Üstelik bu kadının hatasıydı ve Richard yaptığınız hatayı itiraf edebileceğiniz türden bir adama benzemiyordu. Muhtemelen kadın kendisine şans dilemiş ve bu işten sıyrılmayı ummuştu.

Sonra eşyalarını toplamış, odayı temizleyip beklemeye başlamıştı.

İlk gece içkilerden sonra gerçekten Anne bir şekilde 10 numaralı kamaraya götürülmüştü. Hayatta ve uydurma bir masala kanmış mıydı, yoksa çoktan ölmüş müydü?

Her iki durumda da değişen bir şey yoktu, çünkü sonuç aynıydı. Richard, Lars'ın kamarasında pokerin başından ayrılmazken, 10 numaralı kamaradaki kadın Anne'i gemiden aşağı atmış ve cesedinin hiçbir zaman bulunmamasını ummuştu.

Ben –evime giren hırsız yüzünden korku ve travma yaşarken– su sesini duyup neredeyse doğru olacak kadar yanlış bir sonuca varmasaydım, hiçbir şey olmamış gibi davranacaklardı.

Peki kimdi o? Bana vuran, karnımı doyuran ve beni bir hayvanmışım gibi buraya kilitleyen kız kimdi?

Hiçbir fikrim yoktu. Ama bildiğim bir şey vardı: O kız buradan canlı çıkmak için tek umudumdu.

27

Bütün gece gözümü kırpmadım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Judah, annem ve babam cumaya kadar eve dönmeyeceğimi sanıyorlardı ve o zamana kadar bir sorun olduğundan şüphelenmezlerdi. Ama diğer yolcuların gemiye dönmediğimi düşünmeleri gerekirdi. O zaman harekete geçerler miydi? Yoksa Bullmer onlara ortadan kayboluşumu açıklayan bir hikâye mi anlatmıştı? Trondheim'da kaçınılmaz şekilde alıkonduğumu ya da beklenmedik şekilde eve dönmeye karar verdiğimi mesela?

Emin değildim. Kimin bu konuda sorular soracak kadar endişelenebileceğini düşündüm. Cole'un, Chloe'nin ya da diğerlerinin çoğunun bu konuda olay çıkaracağına dair pek umudum yoktu. Beni tanımıyorlardı. Ailemden herhangi biriyle bağlantıya geçmek için ayrıntıları bilmiyorlardı. Büyük ihtimalle Bullmer'ın onlara anlattıklarını kabul edeceklerdi.

Peki ya Ben? Beni, sabahın köründe kimseye haber vermeden Trondheim'dan ayrılmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama çok da emin değildim. Normal şartlar altında belki Judah ile ya da annem ve babamla iletişime geçip endişelerinden söz edebilirdi ama onunla son yaşadıklarımız pek normal

değildi. Onu bir cinayetin suç ortağı olmakla suçlamıştım ve haklı öfkesinin dışında, muhtemelen gemiden vedalaşmadan ayrılmama şaşırmazdı.

Diğer misafirlerin arasında en iyisi Tina'ydı ve geri dönmediğimi gördüğünde Rowan ile iletişime geçeceğini umuyordum. Ama bu, tutunamayacağım kadar düşük bir ihtimaldi.

Hayır. Bu sorunu kendim halletmeliydim.

Sabah olduğunda hâlâ uyumamıştım ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kapı çaldığında hazırdım.

"Gir," dedim. Kapı aralandı ve kız temkinli bir şekilde kafasını içeri uzattı. Yatakta sakince, yıkanmış ve temiz bir şekilde, kucağımda kitabımla oturduğumu gördü. "Selam," dedim.

Yemek tepsisini yere koydu. Bu kez Anne gibi giyinmişti –başında eşarp vardı ve kaşlarını çizmemişti– ama Anne'e benzemiyordu; daha önce gördüğüm kız gibi hareket ediyordu. Tepsiyi sabırsızca yere bıraktı ve Richard'ın karısıymış gibi davranırken gösterdiği nezaketin zerresini göstermeden yeniden doğruldu.

"Sana da selam," dedi. Sesi de biraz farklıydı, şeffaf ünsüzleri yuvarlayıp yutmuştu. "İşin bitti mi?" Elimdeki kitabı işaret etti.

"Evet, başka bir tane getirebilir misin?"

"Evet, olabilir. Ne istiyorsun?"

"Fark etmez. Herhangi bir şey. Sen seç."

"Tamam." *Sırça Fanus*'u almak için elini uzatınca kitabı ona teslim ettim ve bir sonraki adımımın ne olacağını düşünmeye başladım.

"Özür dilerim," dedim beceriksizce. "Tepsi konusunda."

Gülümseyince düzgün beyaz dişleri göründü, kahverengi gözlerinde muzır bir ışıltı belirdi.

"Sorun değil. Seni suçlamıyorum, ben de olsam aynı şeyi yapardım. Ama bu kez kauçuk tepsi getirdim. Bir daha tongaya düşmem."

Yerde duran kahvaltıya baktım. Kolaycı kırılabilen melamin tepsinin yerine kalın, uyduruk plastikten, barlarda içki servisinde kullanılan tepsilerden getirmişti.

"Sanırım haklısın." Zoraki gülümsedim. "Bunu ben hak ettim."

"Hapın fincan tabağında. Bu haplar seni sakinleştiriyordu, unutmadın ya?"

Başımı evet anlamında salladım. Odadan çıkmak için arkasına döndüğünde yutkundum. Onu durdurmam, bir şeyler söylemem gerekiyordu. Bir gün ve bir gece daha burada tek başıma tutsak kalmamı engelleyecek herhangi bir şey.

"Adın ne?" dedim umutsuzca.

Arkasına dönüp şüpheci gözlerle bana baktı. "Ne?"

"Anne olmadığını biliyorum. Gözlerini hatırladım. İlk gece Anne'in gözleri griydi. Senin değil. Üstelik bu fikir çok akla yatkın. Sen gerçekten iyi bir oyuncusun."

Yüzünde bomboş bir ifade vardı ve bir an kapıyı çarpıp odadan çıkacağını, beni burada on iki saat daha yalnız bırakacağını sandım. Kendimi incecik oltasıyla kocaman bir balığı teknesine çekmeye çalışan bir balıkçı gibi hissediyordum. Kendimi sıkmaktan kaslarım gerilmişti ama sarsılmamaya ya da kasıldığımı göstermemeye çalışıyordum.

"Yanlış anladıysam..." diye başladım söze, temkinli bir şekilde.

"Kapa çeneni," dedi, bir aslan gibi vahşice. Yüzü tamamen değişmişti. Öfkeden deliye dönmüş, kahverengi gözleri hınç ve kuşkuyla dolmuştu.

"Özür dilerim," dedim alçakgönüllülükle. "Ben... bak, bunun bir önemi var mı? Bir yere gitmiyorum. Kime söyleyeceğim ki?"

"Lanet olsun," dedi acı acı. "Sen kendi mezarını kazıyorsun, bunu anlamadın mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Ama bunu birkaç gündür

biliyordum. Kız kendine ne derse desin –ben kendime ne dersem diyeyim– bu odadan çıkmamın tek bir yolu vardı.

"Richard'ın gitmeme izin vereceğini sanmıyorum," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi? O yüzden adının hiçbir önemi yok."

Pahalı eşarbın altındaki yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Sert bir sesle konuştu.

"Her şeyi mahvettin. Neden bizi rahat bırakmadın ki?"

"Yardım etmeye çalışıyordum!" dedim. Bağırmamıştım ama bu küçücük odada sesim korkutucu derecede yüksek çıkmıştı. Yutkundum ve biraz daha sakince konuştum. "Ben sana yardım etmeye çalışıyordum, bunu anlamıyor musun?"

"Neden?" dedi. Bu yarı yarıya soru, yarı yarıya da hayal kırıklığı haykırışıydı. "Neden? Beni tanımıyorsun bile, neden eşeleyip durdun?"

"Çünkü senin yerinde olmanın ne demek olduğunu biliyordum! Gecenin köründe uyanıp hayatından endişe etmenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Ama ben o değilim," diye söylendi. Küçük kamaranın ortasına kadar yürüdü. Yaklaşınca kaşlarının çok az çıktığını görebiliyordum. "Hiçbir zaman ben olmadım."

"Ama olacaksın," dedim, gözlerini kaçıramasın diye yüzüne bakarak. Gözünü bir türlü açamıyordum. "Richard, Anne'in parasına kavuşunca bir sonraki hareketi ne olacak sanıyorsun? Kendini güvenceye alacak."

"Kapa çeneni! Sen neden söz ettiğinin farkında değilsin. O iyi bir adam. Bana âşık."

Aynı seviyeye gelmek için ayağa kalktım. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, bu dar alanda yüzlerimizin arasında da yalnızca birkaç santim vardı.

"Bunun saçmalık olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun," dedim. Ellerim titriyordu. Eğer planım işe yaramazsa kapıyı kilitleyip bir daha asla geri dönmeyebilirdi ama ona gerçekleri göstermeliydim; hem kendimin hem de onun iyiliği için.

Şu anda çekip giderse ikimiz de muhtemelen ölecektik. "Sana âşık olsaydı seni dövmez ve ölen karısının kılığına sokmazdı. Sen tüm bu maskaralığın neden olduğunu sanıyorsun? Seninle olmak için mi? Konu sen değilsin. Öyle olsaydı karısından boşanırdı ve seninle birlikte günbatımına doğru yürürdü ama karısı giderken parasını da götürecekti. Kadın milyar poundluk bir hanedanın vârisi. Bu tür insanlar evlilik sözleşmesi yapmadan evlenme riskine girmezler."

"Kapa çeneni!" Elleriyle kulaklarını kapayıp başını iki yana salladı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. İkimiz de bu durumda olmayı istemezdik!"

"Gerçekten mi? Anne'e şaşırtıcı derecede benzeyen birine âşık olması sence bir tesadüf mü? Bunu en baştan planlamıştı. Sen sadece onu amacına ulaştıracak bir araçsın."

"Hiçbir şey bildiğin yok," diye söylendi kız. Arkasına döndü, odada pencere olsaydı muhtemelen yerleştirilmiş olacağı duvara doğru yürüyüp geri döndü. Artık yüz ifadesinde Anne'in dinginliğinden eser kalmamıştı; çıplak bir korku ve öfke vardı.

"Kontrol eden karısı olmadan bütün paraya sahip olmak istiyor. Bence Anne'in hastalığı onun ağzına bir parmak bal çalmış ve bir anda bu fikir hoşuna gitmeye başlamış: Anne'siz ama paralı bir gelecek. Doktorlar Anne'e artık tehlikenin geçtiğini söyleyince de Richard bu hayalden vazgeçmek istemedi, doğru değil mi? Sonra seni gördü ve planı şekillenmeye başladı. Seninle nerde tanıştı, barda mı? Hayır, dur," Cole'un kamerasındaki fotoğrafı hatırladım. "Onun kulübünde tanıştınız, değil mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı. "HİÇBİR ŞEY!"

Başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan arkasına döndü, titreyen eliyle kilidi açtı ve odadan çıktı. Kolunun altında hâlâ *Sırça Fanus* vardı. Kapı arkasından çarptığı sırada anahtarının titreyerek kilide girdiğini duydum. Sonra bir kapı çarpma sesi daha duyuldu ve her yer sessizleşti.

Ranzaya oturdum. Bana güvenmesini sağlayacak kadar Richard'dan şüphe ettirebilmiş miydim? Yoksa yukarı çıkıp bütün bu konuşmaları ona anlatacak mıydı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, o da beklemekti.

Ama saatler akıp gittikçe ve kız geri dönmedikçe, bu bekleyişin ne kadar daha süreceğini merak etmeye başladım.

Akşam yemeğinde de gelmeyince ve açlık midemi tırmaladığında korkunç bir hata yaptığımdan şüphelenmeye başladım.

28

Uzun bir süre öylece yatıp üzerimdeki ranzayı seyrederek kızla konuştuklarımızı aklımda evirip çevirdim ve hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ettim.

Kızı yaptığı şeyle yüzleşmeye zorlayarak onunla bir tür bağ kurmaya çalışmıştım ama galiba bunu başaramamıştım.

Saatler geçmişti ve hâlâ kimse gelmemişti. Açlığım iyice artmış, rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ona kitabı geri verdiğime pişmandım; kamaranın içinde aklımı dağıtabileceğim hiçbir şey yoktu. Hücre hapsini düşünmeye başladım; mahkûmların nasıl yavaş yavaş delirdiğini, sesler duyduklarını ve serbest bırakılmak için yalvardıklarını düşündüm.

En azından kız elektriği açık bırakmıştı. Gerçi bunu bana merhamet ettiği için yaptığından emin değildim; odadan çıkarken o kadar sinirliydi ki muhtemelen beni cezalandırmak için ışığı söndürecekti ama heralde bunu yapmayı unutmuştu. Ne var ki bu küçük ayrıntı işe yaramıştı; sayesinde etrafımı görebiliyordum.

Yeniden duşa girdim ve tabağımdaki kurumuş reçeli yaladım. Yatağa yattım, gözlerimi kapadım ve bir şeyleri hatırla-

maya çalıştım: Büyüdüğüm evi. *Küçük Kadınlar*'ın konusunu. Jude'un...

Hayır. Kendimi durdurdum. Judah'yı düşünemezdim. Buradayken olmazdı. Bunu yapmak içimi acıtırdı.

En sonunda –içinde bulunduğum durumu göz önüne aldığımda daha çok işe yarayacağını düşündüğümden– ışığı kapadım ve karanlığın içine bakarak uyumaya çalıştım.

Uyuduğumdan çok emin değilim. Herhalde sadece uyukladım. Aradan saatler geçti ya da bana geçmiş gibi geldi. İçeri kimse girmedi ama bir noktadan sonra uyanıp karanlığın içinde oturdum. Nabzım artmıştı, neyin değiştiğini çözmeye çalıştım. Gürültü mü duymuştum? Karanlığın içinde biri mi vardı?

Yataktan çıkarken kalbim küt küt atıyordu. El yordamıyla kapıyı buldum ama ışığı açtığımda değişen hiçbir şey olmadığını gördüm. Kamara boştu. Küçük banyo her zamanki gibi çıplaktı. Nefesimi tutup etrafı dinledim ama koridorda ayak sesi, konuşma ya da hareket yoktu. Çıt çıkmıyordu.

Sonra anladım. Sessizlik. Beni uyandıran oydu. Motor durmuştu.

Parmaklarımla günleri saymaya çalıştım ve emin olamasam da bugünün ayın 25'i ve günlerden cuma olduğunu tahmin ettim. Bu da geminin son liman olan Bergen'e vardığı anlamına geliyordu. Burada karaya inecek, Londra'ya dönmek için uçağa binecektik. Yolcular gemiden ayrılıyor olmalıydı.

Bu durumda yalnız kalacaktım.

Bunu düşününce bütün damarlarım panikle doldu. Bana bu kadar yakınlardı –birkaç metre yukarıda, büyük ihtimalle uyuyorlardı– ama sesimi duyurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Kısa süre içinde bavullarını toplayıp gideceklerdi ve bu gemi şeklindeki tabutta tek başıma kalacaktım.

Bu fikri kaldıramıyordum. Hiç düşünmeden dünkü kahvaltıdan kalan kâseyi aldım ve elimden geldiğince sert bir şekilde tavana vurdum.

"İmdat!" diye bağırdım. "Beni duyan var mı? Kapana kısıldım, lütfen, lütfen yardım edin!"

Nefes nefese kalıp durdum, etrafa kulak kesildim, artık motorun gürültüsü çığlıklarımı gizlemediği için birinin beni duymasını umdum.

Cevap veren bir ses, katlar arasına sızan boğuk bir haykırış yoktu. Ama bir şey duydum. Sanki gövdenin dışı kazınıyormuş gibi metalik bir aşınma sesiydi bu.

Biri beni duymuş muydu? Deli gibi çarptığı için dışarıdan gelen sesleri duymamı engellemesinden korktuğum kalp atışlarımın normale dönmesi için nefesimi tuttum. Biri mi geliyordu?

Bir kez daha aşınma sesi duydum... Geminin yan tarafının sallandığını hissettim ve bir anda bunun ne olduğunu anladım. İskeleyi indiriyorlardı. Yolcular dışarı çıkıyordu.

"İmdat!" diye bağırıp yeniden tavana vurdum ama artık plastik tavanın etkisiz olduğunu, sesi emdiğini fark ediyordum.

"Yardım edin! Benim, Lo. Buradayım! Gemideyim!"

Boğazımı yırtan nefes ve kulaklarımdaki kan dışında ses duymadım.

"Kimse yok mu? Lütfen! Lütfen yardım edin!"

Ellerimi duvara koyup gövdeden avuçlarıma uzanan iskelenin sarsıntılarını hissettim. Yük arabalarının titreşimi... bavulların... ve uzaklaşan ayakların.

Hepsini hissedebiliyordum ama duyamıyordum. Suyun çok derinlerindeydim ve onlar da plastik kâsemle çıkardığım zayıf titreşimlerin rüzgâra, martıların çığlıklarına ve yolcuların seslerine karışacağı kadar yukarıdalardı.

Kâseyi ellerimden yere bırakınca sekti ve ince halının üzerinde yuvarlandı. Daha sonra yatağa oturdum, kollarımın ara-

sına aldığım başımı dizlerime bastırdım, korkudan ve çaresizlikten hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Daha önce de korkmuştum. Aklım başımdan gitmişti.

Ama daha önce umudumu hiç yitirmemiştim ve şimdi tek hissettiğim buydu.

İnce, eğik döşeğe çöküp başımı dizlerime gömerek hıçkırırken zihnimden görüntüler geçiyordu; Judah gazete okuyor, annem dilini ısırarak bulmaca çözüyor, babam pazar günü uyumsuz bir şekilde mırıldanarak çimleri biçiyordu. Onlardan birini bu odada görüp, sadece bir anlığına, hayatta olduğumu ve onları sevdiğimi söylemek için her şeyimi verirdim.

Ama onların benim geri dönmemi bekliyor oldukları dışında bir şey düşünemiyordum. Gelmediğimi görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaklardı. En sonunda ise hiçbir zaman gelmeyecek birini umutsuzca beklemenin o bitmek bilmez cezasını...

Gönderen: Judah Lewis
Alıcı: Judah Lewis; Pamela Crew; Alan Blacklock
BCC: [38 alıcı]
Tarih: 29 Eylül, Salı
Konu: Lo - güncelleme

Herkese merhaba,

Sizi bu konudan e-postayla haberdar ettiğim için üzgünüm ama son birkaç günün çok zor geçtiğini, herkesin endişelerine ve sorularına cevap veremediğimizi tahmin ediyorsunuzdur.

Şu âna kadar sizlerle paylaşacağımız somut bir şey yoktu ve sosyal medyadan bizi inciten çok fazla spekülasyon yapıldı. Şimdi ise bazı haberler aldık ve maalesef beklediğimiz haberler bunlar değildi. Lo'nun annesi Pam ve babası Alan, bazı ayrıntılar çoktan basına sızdığı için, hem onlar hem de kendim adına, bu haberi yakın arkadaşlarına ve birinci dereceden akrabalarına vermemi istediler. Kimsenin olanları internetten öğrenmesini istemedik.

Bunu söylemenin kolay bir yolu yok; bu sabah erken saatlerde Scotland Yard, bu dosyayla ilgilenen Norveç polisinin onlara gönderdiği fotoğrafları teşhis etmemi istedi. Bunlar giysi fotoğraflarıydı ve Lo'ya aitlerdi. Hemen tanıdım. Özellikle de vintage çizmeleri hemen göze çarpıyor ve kesinlikle ona ait.

Duyduklarımız bizi paramparça etti ama yine de polisten gelecek haberleri bekliyoruz; ceset hâlâ Norveç'te olduğu için şimdilik tüm bildiklerimiz bu kadar. Bu sırada medyaya konuşma konusunda susma hakkınızı kullanmanızı rica ediyoruz. Soruşturmaya ekleyeceğiniz bir şey varsa, size Scotland

Yard'daki, dosyanın İngiltere ayağıyla ilgilenen polislerin adını verebilirim. Medyanın sorularıyla başa çıkmamızda bize yardım eden bir polis var ve aileden biri ama ortada dolaşan bazı hikâyeler üzücü olduğu kadar gerçekdışı da. Lo'nun mahremiyetine saygı gösterme konusunda hepinizin yardımını bekliyoruz.

Olaylar bu şekilde geliştiği için mahvolmuş durumdayız ve durumu kabullenmeye çalışıyoruz. Bu nedenle lütfen sabırlı olun ve gelişmelerden sizi elimizden geldiğince çabuk haberdar edeceğimizi bilin.

Judah

KISIM VII

29

Gelmedi.

Kız gelmedi.

Saatler, birbirinin ardından bulanıklaşarak acımasızca akıp gitti ve ben, metal tabutun öteki tarafında bir yerlerde insanların konuştuğunu, güldüğünü, yiyip içtiğini bilerek burada nefes almak, saniyeleri, dakikaları, saatleri saymak dışında hiçbir şey yapamadan öylece yatıyordum. Dışarıda bir yerde güneş doğup batıyor, dalgalar yükselip gövdeyi sallıyor, ben karanlığın içinde batarken hayat devam ediyordu.

Anne'in vücudunu denizin derinliklerine batarken hayal ettim ve acı bir şekilde şanslı olduğunu düşündüm; en azından hızlı olup bitmişti. Bir anlık şüphe, kafaya bir anlık darbe ve işte hepsi bu kadardı. Bana böyle merhamet etmeyeceklerini düşünerek korktum.

Dizlerimi göğsüme çekerek yatakta uzandım ve açlığımı, midemi çiğneyip duran acıyı düşünmemeye çalıştım. Son yemeğim perşembe günkü kahvaltıydı ve şu anda en azından cuma gününün geç saatleri olmalıydı. Başım çatlıyor, mideme kramplar giriyordu. Tuvaleti kullanmak için ayağa kalktığımda dizlerimde derman yoktu ve başım döndü.

Kafamın içindeki arsız, küçük ses alaycı bir şekilde konuşmaya başladı. "Açlıktan ölmek nasıl bir şey sence? Huzurlu bir yol mu?"

Gözlerimi kapadım. "Bir. İki. Üç. Nefes al."

"Uzun sürüyor. İçmemeyi başarsaydın daha hızlı olurdu..."

Gözümün önüne bir görüntü geldi: Kendimi gördüm; yırtık pırtık turuncu battaniyenin altında kıvrılmış, incecik, beyaz ve soğuktum.

"Bu görüntüleri düşünmemeyi seçiyorum," diye mırıldandım. "Bu görüntüleri düşünmemeye..." Durdum. Ne? "Ne?" Barry'nin öğretileri, bir katil tarafından esir tutulduğumda hangi mutlu görüntüleri seçeceğimi söylemiyordu. Annemi düşünmeli miydim? Judah'yı? Peki ya sevdiğim, değer verdiğim ve kaybetmek üzere olduğum her şeyi?

"Buraya mutlu bir görüntü koy, seni küçük gerzek," diye fısıldadım ama koyduğum yer muhtemelen Barry'nin aklımdan geçen yer değildi.

Sonra koridordan bir ses duydum.

Bir anda ayaklanınca kan beynime öyle bir hücum etti ki neredeyse düşecektim. Dizlerimin bağı çözülmeden ranzaya oturmayı başardım.

Bu o muydu? Yoksa Bullmer mıydı?

Ah, lanet olsun.

Çok hızlı nefes aldığımı fark ediyor, kalbimin deli gibi çarptığını ve kaslarımdaki karıncalanmayı hissedebiliyordum. Sonra görüşüm siyah ve kırmızı parçalara...

Sonra her şey simsiyah oldu.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun..."

Yakınlarda bir yerden telaşlı, ağlamaklı bir ses, tekdüze bir şekilde aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

"Ah, Tanrım, uyanır mısın artık?"

"Ne..." demeyi başardım.

Kız, acıklı bir rahatlama hissiyle iç çekti. "Kahretsin! İyi misin? Beni çok korkuttun!"

Gözlerimi açtığımda endişeli yüzüyle burun buruna geldim. Havada yemek kokusu vardı ve midem acı vererek gurulduyordu.

"Üzgünüm," dedi hızla. Çelik ranzanın kenarına oturmama yardım edip arkama da yastık koydu. Nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum; likör ya da votka içmişti. "Seni bu kadar uzun süre burada bırakmak istememiştim, sadece..."

"Ne bugün?" dedim çatallaşmış sesimle.

"Ne?"

"Bugün... günlerden ne?"

"Cumartesi. Ayın 26'sı, cumartesi. Saat geç, gece yarısı olmak üzere. Sana biraz yemek getirdim."

Uzattığı bir parça meyveye saldırırken açlıktan kusacak gibiydim. Yoğunluğu içinde dayanılmaz olan tadı ağzımda patlayana kadar armut olduğunu bile fark etmedim.

Cumartesi, neredeyse pazar. Bu kadar korkunç hissetmeme şaşmamak gerekti. Saatleri sonsuzmuş gibi hissetmeme şaşmamak gerekti. Armuttan kurt gibi kocaman ısırıklar alırken mideme hâlâ kramplar ve sancılar girmesine şaşmamak gerekti. Buraya yemeksiz, iletişim araçsız şekilde hapsedilişti ve tam tamına... hesap etmeye çalıştım. Perşembe sabahından cumartesi gecesine kadar. Kırk sekiz... altmış... altmış küsur saat miydi? Bu gerçekten doğru muydu? Beynim ağrıyordu. Midem ağrıyordu. Her şey ağrıyordu.

Midem hareketlendi ve yeniden sancılandı.

"Ah, Tanrım." Ayağa kalkmaya çalıştım, bacaklarım zayıf ve titrekti. "Galiba kusacağım."

Sendeleyerek küçük banyoya giderken kız da dar kapı aralığından ite kaka geçişimi görerek bana yardım etmeye çalıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve mavi lekeli tuvalete yüzümü ekşiterek kustum. Kız, perişanlığımı hissetmişe benziyordu.

"İstersen sana bir tane daha getirebilirim," dedi utana sıkıla. "Ama patatesli bir şey de var. Midene daha iyi gelebilir. Aşçı buna tava usulü mü ne diyor. Tam hatırlamıyorum."

Cevap vermedim, tuvalete doğru kapaklanıp ikinci hamleye hazırlandım. Ama bulantım geçmiş gibiydi ve en sonunda ağzımı silip tutamaktan destek alıp bacaklarımdaki gücü test ederek yavaşça ayağa kalktım. Sonra dengesiz bir şekilde ranzaya ve yemek tepsisine doğru yürüdüm. Patates küplerinin tadı ve kokusu olağanüstüydü. Çatal alıp bu kez daha yavaş bir şekilde yemeye, bütün bütün yutmamaya çalıştım.

Ben yerken kız da beni seyrediyordu.

"Üzgünüm," dedi bir kez daha. "Seni bu şekilde cezalandırmamalıydım."

Ilık, tuzlu patates parçalarından ağız dolusu yutarken karamelize kabuğunun çıtırtısını arkadaki dişlerimin arasında hissettim.

"Adın ne?" dedim en sonunda.

Dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdıktan sonra iç çekti.

"Muhtemelen sana bunu söylememeliyim ama bir önemi yok. Carrie."

"Carrie." Kocaman bir lokma daha alıp çiğnerken kelimeyi yuvarladım. "Merhaba Carrie."

"Merhaba," dedi ama sesinde sıcaklık ya da hayat yoktu. Bir süre daha yemek yiyişimi izledikten sonra yavaşça geri gidip karşı duvara yığıldı.

Bir süre sessizce oturduk. O beni izlerken ben de düzenli olarak yemeğimi yemeye devam ediyor, kendimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Küçük bir nidayla elini cebine soktu ve bir şey çıkardı.

"Neredeyse unutuyordum. İşte." Bu, bir parça kumaşa sarılı bir haptı. Öyle rahatlamıştım ki hapı alırken gülmek istedim. Bu küçücük beyaz noktanın, beni içinde bulunduğum

durum konusunda daha iyi hissettireceğine dair beslediğim umut acınasıydı. Hal böyleyken...

"Teşekkürler," dedim. Dilimin arkasına koydum, meyve suyundan bir yudum alıp yuttum.

En sonunda tabak boşalmıştı ve son patatesi de mideye indirirken Carrie'nin hâlâ beni odanın karşı duvarından izlediğini, ben yemek yerken ilk kez beni beklediğini fark ettim. Bu, beni bir şey deneyecek kadar cesaretlendirmişti. Belki aptalca bir şeydi bu ama durdurmama fırsat kalmadan kelimeler ağzımdan dökülüvermişti bile.

"Bana ne olacak?"

Bir şey demeden ayağa kalktı, başını yavaşça iki yana salladı ve krem renkli ipek pantolonunun üzerindeki tozu silkeledi. Fazla zayıftı ve bir an bunun da Anne'in yerine geçme planının bir parçası olup olmadığını, yoksa doğal olarak mı zayıf olduğunu merak ettim.

"O..." yutkundum. Şansımı fazla zorluyordum ama bilmem gerekiyordu. "Beni öldürecek mi?"

Yine cevap vermedi, tepsiyi alıp kapıya doğru yürüdü ama dışarıda kapıyı kapamak için bana doğru döndüğünde gözyaşının akmak üzere olduğunu gördüm. Bir an durdu, kapı neredeyse kapalıydı. Bir şey söyleyeceğini sandım ama başını yeniden iki yana salladı. Yanağına süzülen gözyaşını öfke içinde silip kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Kız gittikten sonra ranzaya tutunup dengemi bulmaya çalışarak ayağa kalktım. Sonra yerde başka bir kitap gördüm. Bu, benim *Winnie the Pooh* kitabımdı.

Pooh, stresli anlarımda her zaman beni teselli eden kurtarıcı kitabımdı. Korkmaya başlamadan önce, minik fil Heffalump dışında tehditlerin hayatımda olmadığı ve Christopher Robin gibi dünyayı fethedebildiğim zamanlardan bir kitaptı.

Bu kitabı bavula koymayacaktım bile. Ama son anda, giysilerimi ve ayakkabılarımı bavuluma tıkarken onu komodinimin üzerinde görmüş, yolculuğun stresine karşı koruyucu olarak almaya karar vermiştim.

Gecenin devamında ranzadan çıkmadım ve kitabı açık şekilde yatağımın yanına koyup parmaklarımı yıpranmış kapağında dolaştırdım. Bütün kelimeleri ezbere, belki biraz fazla biliyordum ve nedense o tanıdık büyülerini kaybetmişlerdi. Kendimi yeniden ve yeniden Carrie ile konuşmamızı aklımda evirip çevirirken, beni neyin beklediğini düşünürken buldum.

Buradan çıkmanın yalnızca iki yolu vardı; biri canlı, diğeri ölü olaraktı ve ben hangisini istediğimi biliyordum. Bu durumda seçeneğim basitti: Carrie'nin yardımıyla ya da onun yardımı olmadan buradan çıkmak.

Birkaç gün önce, birkaç saat önce, hiç tereddüt etmeden tek gerçek seçeneğimin Carrie'nin yardımı olmadan çıkmak olduğunu söyleyebilirdim; sonuçta bana vurmuş, beni hapsetmiş, hatta açlığa terk etmişti. Ama bu geceden sonra artık pek emin değildim. Oturmama yardım ederkenki elleri, yemek yerken beni bekleyişi, lokmalarımı izlemesi, yüzündeki keder, odadan çıkmak üzere arkasına dönerkenki gözleri... Onun bir katil olduğunu düşünmüyordum. En azından bunu istemezdi. Son birkaç günde olan bir şey, onun da bunu fark etmesini sağlamıştı. Uzun ve kâbus dolu bekleyişimi, saatlerin çok yavaş geçişini, acımasızca artan açlığımı düşündüm. Ama şimdi, ilk kez, belki de saatlerin onun için de yavaş ve işkence gibi geçtiğini, belki onun da hazır olmadığı bir şeyle yüzleşmek zorunda kaldığını düşündüm. Beni burada gittikçe zayıf düşerken, kapıyı tırmalarken hayal etmiş olmalıydı. En sonunda inadı kırılmış, çaldığı ılık yemek tepsisiyle bana koşmuştu.

Kapıyı açıp beni yere yığılmış vaziyette gördüğünde ne düşünmüştü acaba? Çok geç kaldığını mı? Belki açlıktan, belki de tamamen yorgunluktan çöktüğümü mü? Belki de aniden

başka bir ölümle, kendi yol açtığı bir ölümle yaşayamayacağını fark etmişti.

Ölmemi istememişti, bundan kesinlikle emindim. Onun yüzünden burada olduğumu, onun için savaşıp ona yardım etmeye çalıştığımı hatırlatıp durmasaydım beni öldürebileceğinden de şüpheliydim.

Öte yandan Bullmer... Karısının kemoterapilerinde parasını sayıp ölümünü planlayarak yanında olan ama son anda sırtından vuran Bullmer...

Evet. Bullmer beni öldürürdü, bundan çok emindim. Muhtemelen hiçbir şey olmamış gibi davranmak için de bir saat bile beklemezdi.

Neredeydi o? Carrie beni açlıktan ölmem için burada bırakmışken o da kendisini başka yerde göstermek için gemiden ayrılmış mıydı? Emin değildim. Kendisini Anne'in ölümünden soyutlamayı başarmıştı; benim ölümüme dahil olacağını hiç sanmıyordum.

Tüm bunları düşündüğüm sırada geminin motorunun yavaş ve gıcırdayan bir hırıltıyla çalıştığını duydum. Bir süre vızıldadıktan sonra bütün geminin sallanıp sarsıldığını hissettim ve harekete geçip Bergen limanından ayrıldığımızı anladım. Yeniden Kuzey Denizi'ne açıldığımızda karanlık gemiyi yutmuş olmalıydı.

30

Uyandığımda motor yeniden durmuştu ama suyun hareket eden kütlesini etrafımızda hissedebiliyordum. Nerede olduğumuzu merak ettim, fiyortlarda olabilirdik. Karanlığın duvarlarının etrafımızda yükseldiğini, üzerimizdeki beyazlamış dar gökyüzünü çerçevelediğini ve derin, mavi denizin derinliklerine battığını hayal ettim. Fiyortların bazılarının bir kilometreden daha derinde –hayal edilemeyecek kadar karanlık ve soğuk– olabileceğini biliyordum. Böylesi bir derinliğe batmış olan bir ceset asla bulunamayabilirdi.

Tam saatin kaç olduğunu düşünürken kapı çaldı, Carrie elinde bir kâse müsli ve bir fincan kahveyle çıkageldi.

"Daha fazla getiremediğim için üzgünüm," dedi tepsiyi koyarken. "Bütün yolcular ve personel çıktığı için aşçıyı şüphelendirmeden yemek aşırmak zorlaştı."

"Mürettebat çıktı mı?" Neden bilmem, bu kelimeler beni dehşete düşürmüştü.

"Hepsi değil," dedi Carrie. "Kaptan, adamlarından birkaçıyla hâlâ burada. Ama yolcularla ilgilenen personel Richard ile bir tür ekip değerlendirmesi için Bergen'e gitti."

Yani Bullmer gemide değildi. Belki de bu, Carrie'nin tavırlarındaki değişimi açıklıyordu. Bullmer yokken...

Yavaş yavaş müsli yemeye başladığımda o da daha önce yaptığı gibi oturup beni izlemeye başladı. Vahşice aldığı kaşlarının altındaki gözleri mutsuzdu.

"Kirpiklerini almadın mı?" dedim, ağız dolusu müsli yerken. Başını iki yana salladı.

"Hayır, kendimi ikna edemedim. Kirpiklerim zaten rimelsizken biraz kel görünüyor. Biri fark ederse de takma kirpik taktığımı söylerim dedim."

"Onu..." Durdum. "Onu kim öldürdü?" diyecektim ama aniden bu soruyu sesli olarak sormaya cesaret edemedim. Carrie'nin öldürmüş olabileceğinden çok korkuyordum. Hem zaten ben onu katil olmadığına ikna etmek istiyordum, bunu bir kez yaptığı için bir kez daha yapabileceğine değil.

"Ne?" diye sordu.

"Ben... Yani, akrabalarıma ne söyledin? Ve diğer yolculara? Trondheim'da olduğumu mu sanıyorlar?"

"Evet. Yeniden peruğumu taktım ve gemiden senin pasaportunla ayrıldım. Bütün kamarotların kahvaltı hazırladığı bir zamanı seçtim ve iskelede de yelken mürettebatından bir kişi vardı; köprü turuna gitmediğin ve hiçbiriyle tanışmadığın için çok şanslıyım. İkimizin de saçlarının koyu renk olması da büyük şans. Sarışın olsaydın ne yapardım, bilmiyorum; sarı saç peruğum yok. Sonra da gemiye Anne olarak döndüm ve Anne'in gemiden inmediği halde gemiye bindiğini fark etmemelerini umdum."

Şansmış. Ben olsam bunun şans olduğunu söylemezdim. Böylelikle resmî belgeler halledilmiş olmuştu; gemiden çıktığım ve hiç dönmediğim kayıtlara geçmişti. Polisin gemiyi aramadığına şaşmamak gerekirdi.

"Plan neydi?" dedim sakince. "Seni görmeseydim? Ne olacaktı?"

"Yine de Trondheim'da inecektim," dedi acı acı. "Ama bu kez Anne olarak. Sonra da peruğumu takacaktım, giysilerimi değiştirecektim, kaşlarımı çizecektim ve sırt çantasıyla gezen herhangi biri gibi kalabalığın içinde gözden kaybolacaktım. Yol Trondheim'da bitecekti; ölümle burun buruna gelip iz bırakmadan kaybolan dengesiz bir kadın... Sonra da, sular durulduğunda, Richard ile 'tanışacaktık', âşık olacaktık ve bu kez aşkımızı saklamayacaktık, her şey kameraların önünde olacaktı."

"Bunu neden yaptın, Carrie?" diye sordum ümitsizce ve dilimi ısırdım. Şimdi onu kızdırmanın zamanı değildi. Onu kendi tarafıma çekmeliydim ve bunu ona kendini suçlu hissettirerek başaramazdım. Ama daha fazla dayanamazdım. "Ben anlayamıyorum."

"Ben de bazen anlayamıyorum." Ellerini yüzüne götürdü. "Böyle olmaması gerekirdi."

"O halde söylesene," dedim. Elimi çekingen bir tavırla uzatıp dizine koydum. Ona saldıracağımı sanmış gibi irkildi. Ne kadar korktuğunu –bu kötü enerjinin nefretten değil, dehşetten geldiğini– anlamıştım. "Carrie?" dedim, dürtercesine.

Bakışlarını kaçırdı, yüzüme bakmaya cesareti yokmuş gibi turuncu perdeye bakarak konuştu. "Magellan'da tanıştık biz," dedi. "Oyuncu olmaya çalışırken bir yandan da orada garson olarak çalışıyordum. O da, galiba ayaklarımı yerden kesti. *Grinin Elli Tonu*'ndan bir kesit gibiydi. Ben beş parasızdım, o da âşık olmuş, bana hiç hayalini kurmadığım bir hayatı göstermişti..."

Durdu, yutkundu.

"Tabii ki evli olduğunu biliyordum, bu konuda tamamen dürüst davranmıştı. Bu yüzden dışarıda görüşemiyorduk ve ben de kimseye ondan bahsedemiyordum. Evlilikleri neredeyse başlamadan bitmiş. Kadın inanılmaz soğuk ve kontrolcüymüş. Apayrı hayatlar yaşamışlar. Kadın Norveç'te, Richard ise

Londra'daymış. Kolay bir hayatı olmamış Richard'ın, annesi onu bebekken terk etmiş ve babasını da okulu bitirdikten hemen sonra kaybetmiş. Onu en çok sevmiş olması gereken Anne'in ise onunla olmaya dayanamaması hiç adil değil! Ama ölüyordu ve Richard'ın gönlü birkaç aylık ömrü kalmış –çok acımasızcaydı– bir kadından boşanmaya razı gelmiyordu ve o da sürekli Anne öldükten sonra birlikte olacağımızı söyleyip durdu..." Sesi kısıldı ve bir an ayağa kalkıp gideceğini sandım ama sonra yeniden konuşmaya başladı. Kelimeler artık kendini durduramıyormuş gibi daha hızlı dökülmeye başlamıştı.

"Bir gece aklına bir fikir geldi; karısı gibi giyinip onunla tiyatroya gitmemi, böylelikle dışarıda da birlikte olabileceğimizi söyledi. Karısının kimonolarından birini bana verdi ve onun konuştuğu bir filmi izledim. Böylece nasıl davranacağımı öğrendim. Saçlarımı bonenin altına sakladım ve bonenin üzerine de eşarp taktım. En sonunda başarmıştık; yalnızca ikimizdik ve bir locaya oturup şampanya içtik, harikaydı. Herkesi kandırıyorduk. Oyun gibiydi.

"Bunu bir-iki kez daha, insanların şüphelenmemesi için yalnızca Anne Londra'dayken yaptık. Birkaç ay sonra da Richard'm aklına bir fikir geldi. Fikir ilk başta bana çılgınca geldi ama o böyledir, biliyor musun? Onun için hiçbir şey imkânsız değildir ve seni buna inandırır. Bir basın gezisi düzenleyeceğini, Anne'in ilk akşam orada olması gerektiğini ama sonrasında gece geç saatte gemiden inip Norveç'e, eve gideceğini söyledi. Benden de gemiye gelip oymuşum gibi davranmamı istedi. Beni gemiye kaçak sokabileceğini ve gerçek bir çift olabileceğimizi söyledi; birlikte, herkesin ortasında, bütün bir hafta boyunca. Bunun altından kalkabileceğime dair bana söz verdi. Gemideki kimsenin zaten aslında onu tanımadığını ve kimsenin fotoğrafını çekmesine izin vermeyeceğini, böylece sonrasında da yakalanmayacağımızı söyledi. Yolculuğun sonunda gemi Bergen'de duracaktı ve insanlar Anne'in birkaç

gün daha orada kalmaya devam edeceğini düşüneceklerdi. Son gün kendi giysilerimi giyip kendim olarak eve gidebilecektim. Diğer misafirlerden birine gelmemesini söyledi, böylelikle kamaralardan biri boş kalacaktı ve yalnızca..." Durdu. "Yalnızca ikna edici olmak için saçlarımı kestirmem gerektiğini söyledi. Ama bu... buna değer gibiydi. Onunla olmaya değerdi."

Yutkunduktan sonra yeniden konuştuğunda daha yavaştı.

"İlk gece, Anne gibi giyindiğim sırada kamaraya Richard girdi. Kendini kaybetmiş gibiydi. Anne'in ilişkimizi öğrendiğini, çok sinirlendiğini ve bağırıp çağırdığını söyledi. Kendini korumak için Anne'i itince Anne de sendelemiş ve başını sehpaya çarpmış. Onu kendine getirmeye çalışmış ama..." sesi titredi ama yine de devam etti, "öldüğünü anlamış. Ne yapacağını bilmiyordu. Polis soruşturma açarsa gemideki varlığımdan haberdar olacaklarını ve kimsenin boğuşmanın bu şekilde cereyan ettiğine inanmayacağını söyledi. Ona cinayetten, bana da planlanmış cinayete yardım etmekten dava açılacağını söyledi. Anne gibi giyindiğimin ortaya çıkacağını söyledi. Cole'un, üzerimde Anne'in giysileri varken fotoğrafımı çektiğini söyledi. Beni ikna etti..." Durdu, duyguları boğazında düğümlenmişti. "Beni, Anne'in cesedini gemiden denize atmak ve planımıza devam etmek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığına ikna etti. Bergen'de kaybolursa izimizi bulamazlardı. Ama böyle olmaması gerekiyordu!"

İtirazlarım dilimin ucuna kadar geldi, çığlıklarım zincirlerinden kurtulmak istedi. Biz Norveç'e ancak ertesi gün ulaşabilecekken Anne nasıl ilk gece gemiden inecekti ki? Pasaportu olmadan, mürettebat onun gittiğini fark etmeden nasıl gidecekti ki? Bu çok anlamsızdı. Tek açıklama, Richard'ın hiçbir zaman Anne'in kendi iradesiyle iskeleden inmesini istememiş olmasıydı. Carrie de bunu mutlaka biliyordu. Aptal bir kız değildi ama böyle inatçı körlükleri daha önce de görmüştüm; tüm kanıtlara rağmen erkek arkadaşlarının onları aldatmadığı

konusunda ısrarcı olan kadınları, kendilerini yalnızca emirlere uyduklarına ve gerekeni yaptıklarına ikna eden korkunç işverenler için çalışanları görmüştüm. İnsanların görmek istediklerini görme kapasitelerinin sınırı yoktu ve Carrie mantığını bir kenara bırakıp Richard'ın çarpıttığı gerçekleri kabul etmeye ikna olduysa, beni de dinlemezdi.

Derin bir nefes alıp her şeyin bağlı olduğu o soruyu sordum.

"Bana ne olacak?"

"Lanet olsun!" Carrie ayağa kalkarken ellerini başına götürünce eşarbı kaydı ve altındaki tıraşlı kafası göründü. "Bilmiyorum. Lütfen artık sorup durma."

"Beni öldürecek, Carrie." İkimizi de öldürecekti, bundan artık emindim ama o bunu duymaya hazır mıydı, ondan emin değildim. "Lütfen, lütfen, ikimizi de buradan çıkarabileceğini biliyorsun. Senin için tanıklık eder, beni kurtardığını ve..."

"Birincisi," diyerek araya girdi, sert bir yüz ifadesiyle, "ben ona asla ihanet etmem. Onu seviyorum. Bunu pek anlamış gibi değilsin. İkincisi, seninle aynı fikirde olsam bile cinayetle suçlanırım."

"Onun aleyhinde tanıklık edersen..."

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. Sevdiğini biliyorum."

Kapıya doğru gitmek üzere arkasına döndü. Ya şimdi ya hiçbir zaman, diye düşündüm. Beni dinlemeyip burada ölüme terk etme pahasına, ona dâhil olduğu olayın gerçek yüzünü göstermeye çalışacaktım.

"Carrie, o seni öldürecek." Tam kapıya ulaştığı sırada konuşmuştum. "Bunu biliyorsun, değil mi? Beni öldürdükten sonra seni de öldürecek. Bu senin son şansın."

"Onu seviyorum," dedi. Sesi çatallaşmıştı.

"Karısını öldürmesine yardım edecek kadar mı?"

"Onu ben öldürmedim!" diye bağırdı. Bu sıkışık alanda kederli haykırışı kulak tırmalayacak kadar gürültülü çıkmıştı. Sırtı bana dönüktü, eli kapının kolundaydı ve dar bedeni hıçkıran bir çocuğunki gibi titriyordu. "Zaten ölmüştü, en azından Richard bana böyle söyledi. Cesedini kamaradaki bir bavula koymuş, ben de herkes akşam yemeğindeyken bavulu 10 numaralı kamaraya götürdüm. Yapmam gereken tek şey, Richard poker oynarken bavulu denize atmaktı. Ama..."

Durdu, bana doğru döndü, yere çöktü, başını dizlerine doğru eğdi.

"Ama ne?"

"Ama bavul inanılmaz derecede ağırdı. Galiba içine bir şeyler koyarak ağırlaştırmıştı. Ben de kamaraya sokarken kapının çerçevesine çarptım. Kapağı açıldı ve o anda..." Hıçkırmaya başladı. "Ah Tanrım, artık hiçbir şey bilmiyorum! Yüzü... kan içindeydi ama bir an; bir an gözkapaklarımn kıpırdadığını sandım."

"Tanrım." Dehşetten buz kesmiştim. "Yani onu attığında hayattaydı, öyle mi?"

"Bilmiyorum." Yüzünü ellerine gömdü. Çatallaşan sesi yüksek ve tizdi, histeri krizinin eşiğindeki biri gibi titriyordu. "Çığlık attım, kendimi tutamadım. Ama yüzündeki kana dokunduğumda soğuk olduğunu gördüm. Yaşıyor olsaydı kanın sıcak olması gerekmez miydi? Belki bana öyle gelmişti ya da istemsiz bir hareketti sadece, öldükten sonra böyle şeyler olur derler, değil mi? Morglarda falan. Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece bavulu kapadım! Ama düzgün bir şekilde bağlayamamış olmalıyım ki, aşağı attığımda kapağı açıldı ve yüzünü gördüm... suyun içindeki yüzünü gördüm. Ah, Tanrım!"

Durdu, nefesi iyiden iyiye hızlanmıştı ama yapmış olabileceklerinin dehşetiyle boğuşmaya çalışırken ve itiraflarına karşılık ne söyleyebileceğimi düşünürken yeniden konuşmaya başladı.

"O zamandan beri uyuyamıyorum, biliyor musun? Her gece yatıp onu, o sırada hayatta olma ihtimalini düşünüp duruyorum."

Yüzüme baktığında ilk kez gözlerinden çıplak duygularını okuyabildim: İlk geceden beri umutsuzca saklamaya çalıştığı suçluluk duygusu ve korkuydu bu.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi kesik kesik. "Evde, kendi yatağında ölmesi gerekiyordu ve ben... ben..."

"Bunu yapmana gerek yok," diye telaşla söze girdim. "Anne'in ölümüyle ilgili olanlara şu an bir son verebilirsin. Beni öldürürsen bununla gerçekten yaşayabilir misin? Tek bir ölüm bile seni vicdan azabından delirtti, Carrie. İkimiz için de bu sayıyı ikiye çıkarma, sana yalvarıyorum. Lütfen beni bırak. Bir şey söylemeyeceğime yemin ederim. Ben Judah'ya Trondheim'da indiğimi ve bayıldığımı söylerim. Nasıl olsa kimse bana inanmayacaktı! Gemiden aşağı ceset atıldığını söylediğimde kimse inanmamıştı; neden bu farklı olsun ki?"

Nedenini biliyordum: DNA. Parmak izleri. Diş kayıtları. Anne'in kanının izleri camda ve Richard'ın kamarasının bir yerlerinde kalmış olmalıydı.

Ama hiçbirini söylemedim ve Carrie de akıl etmiş gibi görünmüyordu. Her şeyi itiraf ettikçe paniği de azalmış, nefes alış verişleri sakinleşmişti. Bana bakıyordu, gözleri yaşlı ama sakindi ve histerisi geçtikten sonra tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu.

"Carrie?" dedim çekinerek ve umutsuzca.

"Bunu düşüneceğim," dedi. Dizlerinin üzerine çöktü, tepsiyi aldı ve kapıya doğru döndü. Bu sırada ayağı *Winnie the Pooh* kitabıma çarpınca yere baktı. Yüz ifadesi değişmişti. Kitabı yerden alıp boştaki eliyle sayfaları hızla çevirdi.

"Çocukken bu kitabı çok severdim," dedi.

Başımı salladım. "Ben de. Yüzlerce kez okumuşumdur. En sonundaki o ağaçlı bölüm; beni hep hıçkırıklara boğmuştur."

"Annem bana Kaplan Tigger derdi," dedi. "'Sen de Tigger gibisin; ne kadar sert düşersen düş, her zaman kalkmayı biliyorsun,' derdi." Sarsılarak güldükten sonra kitabı, daha kullanışlı olmasını sağlamak için bariz bir çaba sarf ederek ranzanın ayağına doğru itekledi. "Bak, bu gece sana yemek getiremeyebilirim. Aşçı şüphelenmeye başladı. Elimden geleni yapacağım ama yapamazsam kahvaltıda fazladan bir şey getiririm, tamam mı?"

"Tamam," dedim ve sonra dürtüme karşı koyamayarak, "teşekkürler," diye ekledim.

Carrie odadan çıktıktan sonra bu yaptığımı –beni esir tutan, yemek ve hap vererek kendine boyun eğdiren bir kadına teşekkür etme salaklığını– düşündüm. Acaba bu Stockholm Sendromu muydu?

Olabilirdi ama yine de onun durumu benimkinin çok daha ileri safhasıydı. Belki gerçeğe şu daha yakındı: Esir almamıştık da alınmamıştık da ama aynı kafesin farklı kompartımanlarındaki iki hayvandık. Yalnızca onun kompartımanı biraz daha genişti.

O gün işkence edercesine yavaş geçti. Carrie gittikten sonra gittikçe artan açlığımı ve onun Richard'ın planının gerçekleriyle yüzleşmemesi durumunda neler olacağına dair gittikçe artan korkumu yok saymaya çalışarak odanın içinde ağır adımlarla yürüdüm.

Anne'i Bergen'e ulaştırdıktan sonra Carrie'nin de fazla yaşamasına izin vermeyeceğinden kesinlikle emindim. Gözlerimi kapadığımda Carrie, bavulu suya attığında dehşete kapılıp donuk gözlerle bakan Anne'in yüzünü gördüm. Carrie, masumane bir şekilde Norveç'in bir caddesinde yürüyecekti ve arkasından biri yaklaşacaktı.

Şimdi de ben...

Kendimi oyalamak için evi ve Jude'u düşündüm. Ta ki

Winnie the Pooh'nun sayfaları gözümün önünde bulanıklaşıncaya, o tanıdık, eskimiş cümleler gözyaşı seline kapılarak beni yatıp uzanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun düşürene kadar.

Akşam yemeği umudumu kaybetmek ve Carrie'nin yemek bulmayı başaramadığına inanmak üzereyken dış kapıdan bir gürültü geldi. Koridorda hızla ilerleyen ayak sesleri vardı. Kapıyı çalmasını bekledim ama anahtarın kilide girişini duydum. Kapıyı açıp içeri girdiğinde elinde yemek olmadığı apaçık ortadaydı ama yüzündeki endişeli ifadeyi görünce tüm bunlar zaten aklımdan uçup gitti.

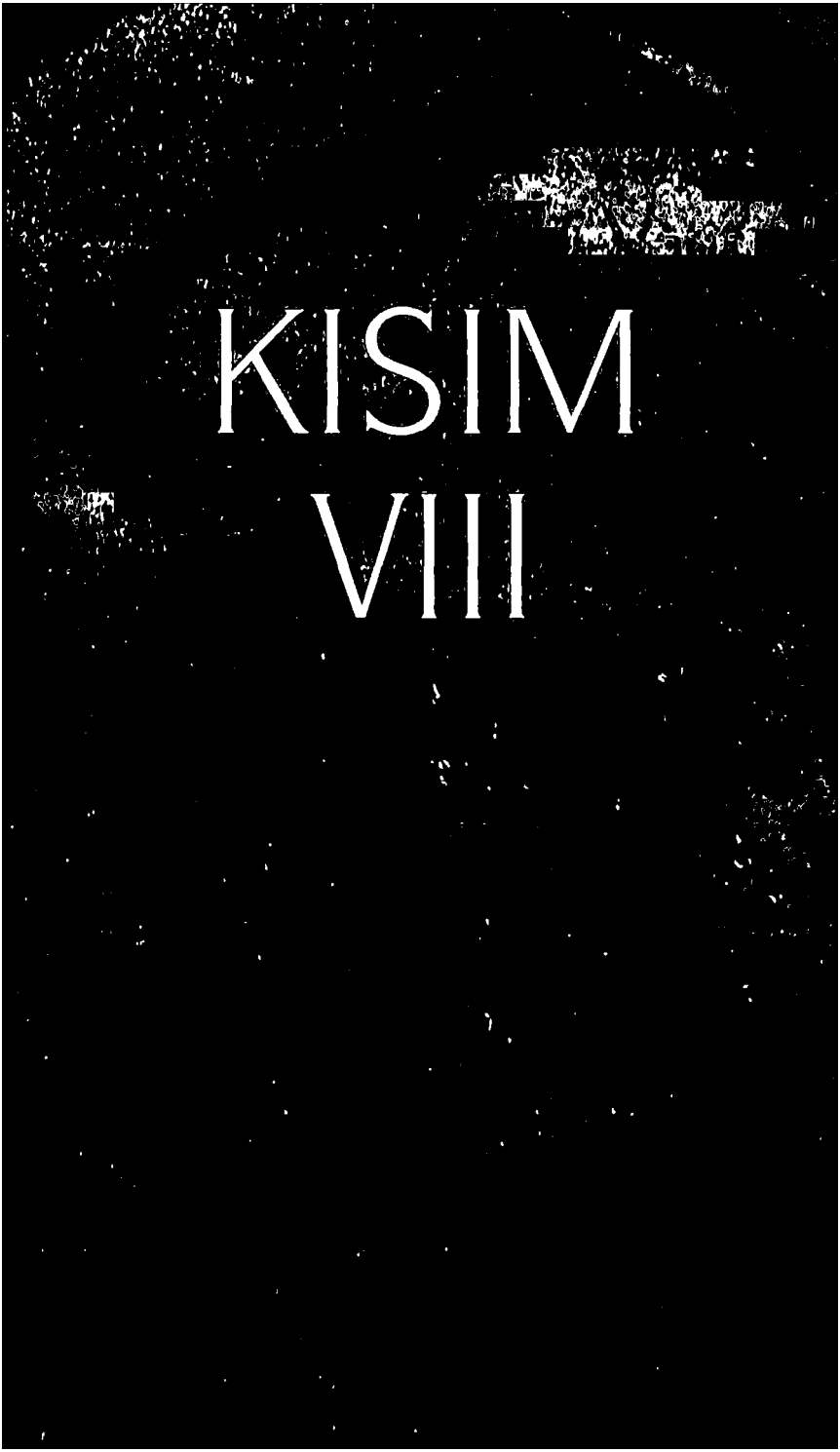
"Geliyor," deyiverdi.

"Ne?"

"Richard. Bu gece geliyor; yarın gelecekti ama bir mesaj aldım, bu gece geliyormuş."

Telegraph Online, 29 Eylül, Salı

SON DAKİKA: Kayıp Britanyalı Laura Blacklock'ı arama çalışmaları sırasında ikinci bir ceset bulundu

KISIM
VIII

31

"Ge-geliyor mu?" Ağzım kurumuştu. "Bu da ne demek?"

"Sence ne demek? Seni gemiden çıkarmamız gerek. Yaklaşık yarım saat içinde Richard'ı almak için limana girecekler. Sonra da..."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Yutkundum, dilim damağıma yapıştı.

"Ben, nasıl?.."

Cebinden bir şey çıkarıp gösterdi ama anlamadım. Pasaporttu, ama benimki değildi: Onunkiydi.

"Tek yolu bu." Eşarbını çıkarınca tıraşlı kafası göründü. Yeni çıkan saçları fırça gibiydi. Sonra soyunmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gemiden Anne'mişsin gibi inecek, benmişsin gibi de uçağa bineceksin. Anladın mı?"

"Ne? Sen delirmişsin. Benimle gel!"

"Gelemem. Bunu mürettebata nasıl anlatırım? İşte ambarda saklanan arkadaşım mı diyeceğim?"

"Anlat onlara! Gerçeği anlat!"

Başını iki yana salladı. Artık üzerinde yalnızca iç çamaşırları kalmıştı ve kamaranın havasız sıcaklığına rağmen titriyordu.

"Ne anlatacağım? Merhaba, ben bambaşka biriyim, olduğumu sandığınız kadını gemiden attım mı diyeceğim? Hayır. Onlara güvenip güvenemeyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yok. En iyi ihtimalle Richard onların işvereni. En kötü ihtimalle de..."

"En kötü ihtimalle ne?" Kendimi kaybetmek üzereydim. "Burada kalıp seni de öldürmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır, bir planım yok. Tartışmayı bırak da giysilerimi giy." Uzattığı bir yığın ipek giysiyi aldığımda tüy kadar hafif olduklarını fark ettim. Zayıflığı şoke ediciydi, kemikleri neredeyse derisinden fışkırıyordu ama gözlerimi kaçıramadım. "Şimdi sen de kendininkileri bana ver."

"Ne?" Kendime, lekeli ve terli kot pantolonuma, neredeyse bir haftadır giydiğim tişörtüme ve kapüşonluma baktım. "Bunları mı?"

"Evet. Acele et!" Sesi sinirliydi. "Ayakların kaç numara?"

"Otuz dokuz," dedim. Tişörtümü çıkarmakla meşgul olduğum için sesim boğuk çıkmıştı.

"Güzel. Benimki de otuz dokuz." Espadrillerini bana doğru itti, ben de çizmelerimi ona doğru tekmeledim ve pantolonumu çıkarmaya koyuldum. Artık ikimizin üzerinde de yalnızca iç çamaşırı vardı ve ben beceriksizce kendimi gizlemeye çalışırken o çıkardığım giysileri giymeye odaklanmıştı. İpek tuniği başımdan geçirirken pahalı kumaşın serin fısıltısını tenimde hissettim. Bileğindeki lastik bandı çıkarıp sessizce bana uzattı.

"Bu ne için?"

"Saçını geriye doğru toplaman için. Müthiş bir şey değil. Bulabildiğimin en iyisi bu ama eşarba çok dikkat etmen gerekecek. Kafanı kazıyacak zamanımız yok ve zaten İngiltere'ye benim pasaportumla gireceksen, muhtemelen pasaport kontrolünden gerçek saçla geçmen daha iyi olacaktır. Onlara, fotoğrafa iki kez bakmalarını gerektirecek bir neden vermemeliyiz."

"Anlamıyorum. Neden kendim olarak gidemiyorum? Polis mutlaka beni arıyordur."

"Öncelikle, pasaportun Richard'da ve onun burada çok arkadaşı var. Üstelik yalnızca iş hayatından değil, Norveç polisinden de yüksek rütbeli tanıdıkları var. Olan biteni çözmesine fırsat bırakmadan seni ondan uzaklaştırmamız gerek. Git buradan. Kıyıdan uzaklaş. İsveç sınırını geç. Uçağa bindiğinde de Londra'ya uçma. Bunu tahmin edecektir. Başka yerden aktarma yap, mesela Paris'ten."

"Saçmalıyorsun," dedim ama telaşlı hali bana da siyaret etmişti. Espadrilleri giydim ve pasaportu kimononun cebine koydum. Carrie, vintage deri çizmelerimin fermuarını kapıyordu. Küçük bir pişmanlık sızısı hissettim; o çizmeler sahip olduğum en pahalı parçalardı. Onlara para bayılmam haftalar sürmüş, Judah'nın beni epey cesaretlendirmesi gerekmişti. Ama çizmeler, hayatıma karşılık yaptığım –imkân dâhilinde– küçük bir fedakârlıktı.

En sonunda tamamen giyinmiştik; yalnızca eşarp aramızdaki ranzada duruyordu.

"Otur," dedi Carrie kabaca. Ben ranzanın kenarına otururken o da yanımda dikildi ve baskıları güzel görünen eşarbı başıma bağladı. Yeşil ve altın renkliydi, birbirine dolaşmış halat ve çapa desenleriyle süslenmişti. Gözümün önüne aniden Anne'in –gerçek Anne'in– mavi yeşil derinliklerde sürüklenişi, beyaz kol ve bacaklarının binlerce enkaz parçasına takılıp sonsuza kadar orada kalışı geldi.

"İşte oldu," dedi Carrie en sonunda. Eşarbın kaymaması için birkaç tel toka iliştirdikten sonra eleştirel gözlerle beni baştan aşağı süzdü. "Mükemmel değil –yeterince zayıf değilsin– ama loş ışıkta fark edilmezsin. Tanrı'ya şükür yelken mürettebatının büyük kısmıyla tanışmamıştım."

Saatine baktı. "Tamam. Bir şey daha var. Vur bana."

"Ne?" Söyledikleri çok anlamsızdı. Ona neyle vuracaktım ki?

"Vur bana. Kafamı ranzaya vur."

"Ne?" Sesim yankı gibi çıkmaya başlamıştı ama elimde değildi. "Aklını mı kaçırdın sen? Sana vurmayacağım!"

"Vur bana," dedi öfke içinde. "Anlamıyor musun? İkna edici olması gerek. Bu, Richard'ı benim olaylarla ilgimin olmadığına inandırmak için son şansım. Bana saldırmışsın, etkisiz hale getirmişsin gibi görünmem lazım. Vur bana."

Derin bir nefes alıp yanağına tokat attım. Başı geriye doğru döndü ama yanağını okşayarak acı acı yüzüme baksa da yeterince olmamıştı.

"Ah, Tanrı aşkına. Her şeyi benim mi yapmam gerek?"

Derin bir nefes aldı ve benim ne yapacağını anlamama fırsat vermeden başını ranzanın kenarına vurdu.

Çığlık attım, kendimi tutamadım. Ranzanın metal kenarının açtığı sığ kesikten kan fışkırmış, beyaz tişörtünden, beyaz tişörtümden aşağı akmaya başlamış, yerde birikmişti. Acı içinde nefesi kesildi ve başını tutarak geriye doğru sendeledi.

"Tanrım!" diye inledi. "Lanet olsun, çok acıdı. Ah, Tanrım." Dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kısa ve keskindi. Bir an bayılacağını sandım.

"Carrie!" dedim panikle, yanına çökerek. "Carrie, sen..."

"Sen diz çökmesene, aptal sürtük!" diye bağırdı, elimi iterek. "Her şeyi mahvetmek mi istiyorsun? Giysilerine kan bulaşmaması gerek! Mürettebat ne düşünür? Ah Tanrım, ah Tanrım, neden kanama durmuyor?"

Sakar bir şekilde ayağa kalkarken neredeyse kimonoya basacaktım. Bir an öylece titreyerek ayakta dikildim. Sonra kendimi toparladım ve kalın bir peçete parçası almak için banyoya koştum.

"Al şunu." Sesim titriyordu. Başını kaldırıp acı içinde bana baktıktan sonra peçeteyi alıp kesiğe bastırdı. Sonra yeniden ranzaya oturdu. Yüzü kireç gibiydi.

"Ne, ne yapmam gerek?" diye sordum. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Hayır. Bana yardım edebilecek tek şey, Richard'ın senden sıkı bir dayak yediğim için seni durduramadığıma inanması olur. Umarım bu işe yarar. Şimdi git buradan," dedi boğuk bir sesle. "O geri dönmeden ve plan suya düşmeden git."

"Carrie, ben, ne yapabilirim?"

"İki şey," dedi, acıyla dişlerini sıkarak. "Birincisi, polise gitmeden önce bana yirmi dört saat ver, tamam mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Bunu yapmak istememiştim ama en azından bunu reddedemeyeceğimi hissettim.

"İkincisi, defolup git," diye homurdandı. Yüzü artık o kadar beyazlamıştı ki korkuya kapıldım ama ifadesinde ateşli bir kararlılık vardı. "Bana yardım etmeye çalışmıştın, değil mi? Başın bu yüzden belaya girdi. Şimdi bu da benim sana yardım etmek için yapabileceğim tek şey. O yüzden zamanımı boşa harcama. Defol git!"

"Teşekkürler," dedim çatallaşmış sesimle. Bir şey söylemeden eliyle koridoru gösterdi. Kapıya gittiğim sırada da yeniden konuşmaya başladı.

"Süitin kartı cebinde. Makyaj masasındaki cüzdanda beş bin kron var. Norveç, Dan ve İsveç kronları karışık duruyor ama yaklaşık beş yüz pounda denk geliyor sanırım. Cüzdanı al. İçinde kredi kartı ve kimlik de var. Şifrelerini bilmiyorum –kartlar bana değil, Anne'e ait– ama imza kabul edecek yerler bulursun. Gemiden inmek için birinden iskeleyi indirmesini iste; Richard için çoktan indirilmediyse tabii. Onlara az önce Richard'ın telefon ettiğini ve onunla yolda buluşacağını söyle."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Giysilerini değiştir ve elinden geldiğince çabuk limandan ayrıl. Hepsi bu kadar." Gözlerini kapayıp uzandı. Şakağına bastırdığı bir tomar peçete çoktan kıpkırmızı olmuştu. "Ah, bir de odadan çıktıktan sonra beni buraya kilitle."

"Kilitlemek mi? Emin misin?"

"Evet, eminim. İkna edici olması gerek."

"Ama ya buraya gelmezse?"

"Gelecek," dedi hissiz bir sesle. "Ortalarda olmadığımı görünce yapacağı ilk iş bu olacak. Gelip seni kontrol edecek."

"Tamam..." dedim gönülsüzce. "Kod, kapının kodu ne?"

"Kapının mı?" Yorgun gözlerini açtı. "Hangi kapının?"

"Bu kapının dışında bir kapı daha olduğunu söylemiştin. Kodla giriliyormuş."

"Yalan söyledim," dedi bitkin bir şekilde. "Kapı falan yok. Üzerime saldırma diye öyle söyledim. Merdivenlerden çık."

"Ben, teşekkür ederim, Carrie."

"Bana teşekkür etme." Gözlerini yine kapamıştı. "Sadece bu işi bitir, ikimiz için de. Ve arkana bakma."

"Tamam." Ona doğru yürüdüm ama nedenini bilmiyordum, belki de sarılacaktım. Ama göğsünde yeni kan damlaları vardı ve şakağındaki yara kanamaya devam ediyordu. Haklıydı, elbisem kan lekesi olursa, bu en azından onun için hiç iyi olmazdı.

Benim yüzümden kan kaybından ölecek gibi görünen bir kadına sırtımı dönmek, şu âna kadar yaptığım en zor şeydi. Ama ikimiz için de ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Hoşça kal, Carrie," dedim. Cevap vermedi. Odadan çıktım.

Koridor dardı ve cehennem gibi sıcaktı. Hatta çıktığım o havasız, küçücük kamaradan bile daha sıcaktı. Kapıda, plastiğin içine sertçe girmiş ağır bir kilit menteşesi ve anahtarı üzerinde duran kalın bir asma kilit vardı. Boğazımı düğümleyen vicdan azabını susturup menteşeyi açtım ve tereddüt ederek parmaklarımı anahtara götürdüm. Anahtarı almalı mıydım? Bıraktım. Carrie'nin orada mecbur olduğundan daha fazla kalmasını istemiyordum.

Kamaranın kapısı donuk, bej koridorun öteki ucundaydı. Diğer ucunda ise üzerinde "Girilmez - Yalnızca İzinli Personel" yazan bir kapı, onun yanında da merdivenler vardı. Üzgün gözlerle dönüp Carrie'nin kanlar içinde yattığı kamaranın kilitli kapısına son kez baktım ve merdivenlere doğru koşup yukarı çıkmaya başladım.

Çıktıkça kalbim göğüs kafesimi parçalayacak gibi çarptı, bacaklarım güçsüzlükten titredi. Kasvetli halılarla kaplanıp metalle çevrelenmiş servis merdivenini çıktım. Plastik tırabzandaki elimin terden kaydığını hissediyordum. Gözümün önüne devamlı olarak göz kamaştırıcı Büyük Merdiven'in kristalinin ışıltısı geliyordu. Parmaklarımın altındaki cilalı maun tırabzanı hisseder gibi oldum, ipek gibi pürüzsüzdü. Korkum ve yaşadığım dehşet bir tür histeriye dönüşürken, büyükannemin cenazesinde kıkırdamam kadar mantıksız bir şekilde içimde büyüyen kahkahayı duydum.

Başımı iki yana sallayıp bir kat yukarıdaki merdivene vardım, üzerinde "Bakım" ve "Personel Harici Giremez" yazan kapıları geçtim.

Üzerinde, yangın çıkışı gibi demir çubuk olan kocaman, çelik bir kapıya ulaşana kadar merdiven çıktım. Uzun uzun basamak çıktığım için bir süre durup soluklandım, buz gibi terin belimde biriktiğini hissettim. Diğer tarafta ne vardı?

Ardımda, bir odanın havasız tabutunun içinde kıvrılıp kalan Carrie'yi bırakmıştım. Mideme kramplar girdi. Bu görüntüyü aklımdan silip soğukkanlılıkla önümdeki basamaklara odaklanmaya çalıştım. Buradan çıkmam gerekiyordu; kendimi güvene aldıktan sonra da... Ne? Carrie'nin ricasını hiçe sayarak polisi mi arayacaktım?

Elim kapıda, öylece dururken evimdeki o gece gözümün önünde yakıcı bir şekilde canlandı. Kapıyı açıp orada ne ya da kim varsa onunla yüz yüze gelmekten korktuğum için odama saklanmıştım. Belki de, öldüresiye dövülmek pahasına kilitli

kapıyı tekmelesem, haykırsam ve onunla yüzleşsem daha iyi olacaktı. Şu anda uyanıkken gördüğüm bir kâbusun içinde hapsolmaktansa hastanede iyileşiyor olabilirdim ve Judah yanı başımda olabilirdi.

Kapı şu anda kilitli değildi.

Elimi butona götürüp kapıyı iterek açtım.

32

Işık tokat gibi çarpınca gözlerimi kırpıştırdım, başım döndü ve binlerce Swarowski kristaliyle süslenmiş gökkuşağı prizmasına bakakaldım. Servis kapısı doğrudan, gece gündüz ışıl ışıl yanarak ekonomiye, kısıtlamaya ve küresel ısınmaya –zevk sahibi olmaktan söz etmiyorum bile– koca bir "Canın cehenneme!" diyen avizenin bulunduğu Büyük Merdiven'e açılıyordu.

Cilalı ahşap tırabzandan destek alarak dengemi sağladım, sağa ve sola baktım. Merdivenlerin dönemecindeki ayna, dans eden ışığı defalarca çoğaltarak avizenin yansıyan ışığını geri püskürtüyordu. Oradan dönerken aynada kendimi gördüm ve bir daha baktığımda yüreğim ağzıma geldi; çünkü camın içinde Anne vardı, başı altın ve yeşil renklerle sarmalanmıştı, gözleri dalgın ve yaralıydı.

Ben olduğum gibi görünüyordum, bir kaçak gibi. Kendimi doğrulmaya zorladım ve korku içindeki bir sıçan gibi kaçmak istediğim halde yavaşça yürüdüm.

"Acele et, acele et, acele et," diye hırladı kafamın içindeki ses. "Bullmer geliyor. Hızlan!" Ama Anne'in gösterişli yürüyüşünü, gücünü korumaya çalışan biri gibi nasıl ölçülü adımlar attığını hatırlayarak ben de adımlarımı yavaş ve dengeli tuttum.

Geminin ön tarafına, 1 numaralı kamaraya doğru ilerliyordum ve süitin cebimdeki anahtarını sıkıca kavramış, terli parmaklarımın altındaki güven veren sertliğini hissetmiştim.

Sonra bir çıkmaza, restorana çıkan merdivenlere geldim ve pruvaya ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Lanet olsun. Yanlış yerden sapmıştım.

Trondheim'dan önceki gece Anne'i –Carrie'yi– görmeye gittiğimde izlediğim rotayı hatırlamaya çalışarak arkama döndüm. Tanrım, bunlar gerçekten sadece geçen hafta mı olmuştu? Sanki bambaşka bir çağ, bambaşka bir hayat gibi geliyordu. Dur, sağda kütüphane olması gerekiyordu, solda değil. Öyle değil mi?

"Acele et, Tanrı aşkına acele et!"

Ama dengeli adımlarla, başımı yukarıda tutup arkama bakmamaya, dökümlü ipek elbiseme yapışan ellerin beni yere çalacağını hayal etmemeye çalışarak yürüdüm. Önce sağa, sonra sola döndükten sonra deponun önünden geçtim. Doğru gibiydi. Bu buzul fotoğrafını daha önce de gördüğümden emindim.

Bir yerden daha döndüm ve güneşlenme güvertesine çıkan merdivenlerin bulunduğu bir çıkmaza daha girmiş oldum. Şu lanet levhalar neredeydi? İnsanlar kamaraları zihin gücüyle mi bulacaklardı? Yoksa Nobel Süiti, ayak takımındakiler VIP misafirleri rahatsız edemesin diye bilerek mi bu kadar uzağa saklanmıştı?

Ellerimi dizlerime koyup ipek elbisenin altında titreyen kaslarımı hissederek eğildim ve kendimi inandırmaya çalışarak yavaşça nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Richard iskeleden gemiye girdiğinde hâlâ salonları hıçkırarak dolaşıyor olmayacaktım.

"Nefes al... Bir... İki..." Barry'nin zihnimde yankılanan rahatlatıcı sesi beni doğrultup yeniden yürütecek kadar öfkelendirmişti. Bir yerlerine sok, Barry. Olumlu düşünme tekniğini acılı bir yerlerine sok.

Yeniden kütüphanenin önündeydim. Bu kez depodan sola dönerek bir kez daha denedim ve işte oradaydım. Süitin kapısı hemen önümdeydi.

Elimi cebime sokup kartı ararken adrenalinin vücudumdaki bütün nöronları harekete geçirdiğini hissettim. Ya Richard çoktan döndüyse?

"Yine kapının arkasına saklanan bir korkak olma, Lo. Bunu başarabilirsin."

Odada birinin olması durumunda bırakıp kaçmak için büyük bir hızla kartı kapıya okuttum.

Ama kimse yoktu. Işıklar açıktı ama oda boştu, banyonun ve bitişikteki yatak odasının kapıları sonuna kadar açıktı.

Bacaklarımda derman kalmayınca kalın halının üzerine diz çöktüm. Boğazımdan hıçkırığa çok benzeyen bir şeyler yükseliyordu. Ama henüz işim bitmemişti. Hatta yarılamamıştım bile. Cüzdan. Cüzdan, para, palto ve sonra bu korkunç gemiden sonsuza dek gidecektim.

Kapıyı arkamdan kapadım, kimonoyu çıkardım, hararetli hareketlerimi görecek kimse olmadığı için acele ettim, üzerimdeki sutyen ve külotla Anne'in çekmecelerini arayıp taradım. İlk denediğim pantolon kottu ve aşırı dardı. Alt bacağımdan yukarı çıkarmayı bile başaramamıştım ama içine sığabileceğin likralı spor bir tayt ve yazısız siyah bir tişört buldum. Sonra yeniden kimonoyu giyip kuşağını sıktım ve aynaya bakıp kayan eşarbımı düzelttim.

Koyu renk gözlük takabilmek isterdim ama pencereden dışarı baktığımda havanın zifirî karanlık olduğunu gördüm, Anne'in komodinindeki saat on biri çeyrek geçiyordu. Ah Tanrım, Richard her an dönebilirdi.

Yeniden Carrie'nin espadrillerini giyip tarif ettiği cüzdanı bulmak için etrafıma bakındım. Kusursuz şekilde cilalanmış makyaj masasının üzerinde hiçbir şey yoktu ama hizmetçinin emaneten saklamış olabileceğini düşünerek rasgele birkaç

çekmece açtım. İlki boştu. Denediğim ikinci çekmecede bir yığın eşarp vardı ve tam kapatacağım sırada yumuşak ipeklerin altında, ip kadar ince şalların arasında sert ve düz bir cisim fark ettim. Hepsini kenara ittim ve nefesim kesildi.

Bu bir tabancaydı. Gerçek hayatta daha önce hiç tabanca görmemiştim. Dokunmadığım halde bile ateş almasından korkarak donup kaldım. Beynimin içinde bir sürü soru dolanıyordu. Onu almalı mıydım? Acaba dolu muydu? Gerçek miydi? Aptalca bir soruydu bu, kimsenin kamarasında sahte bir tabanca tutmakla uğraşacağını sanmıyordum.

Alıp almama konusunda ise... kendimi birine silah doğrulturken hayal edince vazgeçtim. Hayır, bunu alamazdım. Nasıl kullanacağımı bilmediğim ya da başkasını vuracağım yerde kendimi vuracağım için değil, bana inanması ve güvenmesi için polise gitmek zorunda olduğum için. Polis merkezine cebimde çalıntı, dolu bir tabancayla gitmek, bir odada kilitli tutulup kimse tarafından dinlenmediğime onları ikna etmenin en iyi yolu sayılmazdı.

Çok da istemeyerek şalları yeniden tabancanın üzerine kapadım, çekmeceyi ittim ve cüzdanı kaldığım yerden aramaya devam ettim.

En sonunda alttaki üçüncü çekmecede buldum. Kahverengi, deri bir cüzdandı. Yıpranmış sayılırdı ve bir dizi kâğıdın üzerine dikkatlice yerleştirilmişti. İçinde yarım düzine kredi kartı ve bir tomar kâğıt para vardı; sayacak zamanım yoktu ama Carrie'nin bahsettiği beş bin kronun, belki de daha fazlasının burada olduğu kesindi. Cüzdanı kimononun altında, taytın cebine koydum ve gitmeden önce son kez etrafa baktım. Cüzdan haricinde her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Artık gitme zamanıydı.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladıktan sonra kapıyı açtım. O anda koridordan gelen sesleri duydum. Bunu dikkate alıp almamam gerektiğini düşündüğüm sırada bir ses, flörtöz

bir tavırla, "Elbette efendim, sizi memnun etmek için elimden geleni yaparım..." dedi.

Daha fazlasını duymak istemiyordum. Sinsi bir çıt sesiyle kapıyı kapadım, ışıkları söndürdüm ve sırtımı sert ahşaba vererek karanlığın içinde öylece dikildim. Kalbim dakikada iki kilometre hızla çarpıyordu. Parmaklarım buz kesmiş, karıncalanmıştı. Bacaklarımda derman yoktu ama beni asıl mahvedecek olan kalbimdi; kontrolden çıkmış gibi, telaş içinde deli gibi çarpıyordu. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! "Nefes al, Laura. Bir, iki..."

"Kapa çeneni!"

Bu çığlık kafamın içinde miydi, emin değildim ama büyük bir gayretle kendimi kapıdan ayırmayı ve tökezleyerek verandaya gitmeyi başardım. Cam kapı yana kayarak açıldı ve işte dışarıdaydım. Bu eylül gecesinin soğuğu, günlerdir temiz havayla temas edemeyen tenimde şok etkisi yaratmıştı.

Bir süre sırtımı cama dönüp şakaklarımdaki ve boynumdaki nabzı hissederek öylece dikildim. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Derin bir nefes alıp verandanın geminin köşesine doğru kıvrıldığı yere döndüm. Artık pencerenin görüş alanı dışındaydım, sırtım geminin gövdesinin soğuk çeliğine dönüktü ama koridora çıkan kapı açıldığında bir ışık huzmesi gördüm. Sonra kamaranın lambaları yeniden yandı ve verandayı aydınlattı. "Dışarı çıkma, dışarı çıkma," diye yalvardım, köşeye sinip camın çıt sesiyle kenara sürülmesini bekleyerek. Ama hiçbir şey olmadı.

Odanın yansımasını cam bölmede görebiliyordum. Görüntü, camın kaburgama gelen kısmında ikiye bölünüyordu ve yansıma camın çift ve üçlü katmanları tarafından yansıtılan hayaletlere karışıyordu. Ama odada bir adamın dolandığını görebiliyordum. Vücudunun karanlık silueti banyoya doğru hareket etti, muslukların ve sifonun sesini duydum. Ardından televizyon açıldı, titreyen mavi beyaz ışığı camdan hemen tanımıştım.

Televizyonun sesinin içinde telefonun çaldığını ve Anne'in adını duydum. Nefesimi tuttum. Carrie'nin nerelerde olduğunu mu soruyordu? Onu aramaya ne zaman gidecekti?

Telefon konuşması sonlanmış gibiydi ya da en azından Richard artık konuşmuyordu. Kendini yatağa bıraktığında vücudunun yeniden kıpırdadığını gördüm. Beyaz ve parlak dikdörtgenin üzerine yayılmış bir karaltıyı andırıyordu.

Daha da üşüyerek bekledim, kendimi birazcık olsun ısıtmak için sürekli ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ama onu gözetlemek için kullandığım bölmede yansımasını görmesinden korkarak pek de hareket edemedim. Gece inanılmaz derecede güzeldi ve verandaya çıktığımdan beri ilk kez etrafa baktım.

Fiyortlardan birinin epey derinine girmiştik. Vadinin kayalık kenarları etrafımızda yükseliyordu, altımızdaki su ise siyah, hareketsiz ve ölçülemeyecek kadar derindi. Fiyordun uzaklarında küçük yerleşim yerlerinin ışıklarını ve hareketsiz sularda demirlemiş gemilerin fenerlerini görebiliyordum. Yıldızlar ise tüm bunların üzerinde bir kemer gibi uzanıyordu; açık ve beyazlarlardı, dayanılmaz derecede tatlı görünüyorlardı. Aşağıda sıkışıp kalan ve tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kanayan Carrie'yi düşündüm... Lütfen Tanrım, onu bulsunlar. Ona bir şey olmasına katlanamam. Onu oraya kilitlediğim, çılgın planını uygulamasına izin verdiğim için suçluluk duyarım.

Çaresizce titreyerek Richard'ın uyuyakalmasını bekledim. Ama uyumadı. En azından ışıkları kıstı ama televizyon hâlâ bangırdamaya devam ediyor, titreşen görüntüler odayı mavi ve yeşil gölgelere boyuyor, bazen de aniden her şey siyah oluyordu. Yeniden kıpırdadım, üşüyen ellerimi kollarımın altına soktum. Ya televizyonun karşısında uyuyakalırsa? Nereden bilecektim? Ama düzgün ve derin bir uykuya dalsa bile içinde katil olan bir odaya girerek o uyurken yalnızca birkaç santim uzağından parmak uçlarımda geçmeye cesaret edebilir miydim, bilmiyordum.

O halde diğer seçenek neydi? Carrie'yi aramaya gidene kadar beklemek mi?

O sırada duyduğum ses karşısında kalbim duracaktı ama sonra iki kat hızla yeniden çarptı. Geminin motoru çalışmaya başlıyordu.

Panik, soğuk bir deniz dalgası gibi üzerimden boşandı. Düşünmeye çalıştım; henüz hareket etmiyorduk. İskelenin hâlâ dışarıda olması ihtimali vardı. Kaldırılsaydı duyardım. Hull'dan ayrılacağımız zaman limandan tam çıkmadan önce motor uzun süre vızıldayıp durmuştu. Ama zaman azalıyordu. Ne kadar zamanım vardı? Yarım saat mi? On beş dakika mı? Gemide yolcu kalmadığı için beklemenin bir anlamı olmadığını düşünürsem, belki de daha azdı.

Acı dolu bir kararsızlık içinde öylece durdum. Kaçmalı mıydım? Richard uyumuş muydu? Balkon duvarındaki yansımadan bir şey anlayamıyordum, çok bulanık ve belirsizdi.

Başımı uzattım ve elimden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışarak veranda kapısının kenarından sessizliğin hüküm sürdüğü odaya baktım ama tam o sırada kıpırdanıp bardağına uzandı ve sonra geri bıraktı. Başımı geri çektim, kalbim yerinden fırlayacaktı.

Lanet olsun. On ikiyi geçmiş olmalıydı. Neden uyumuyordu? Carrie'yi mi bekliyordu? Ama benim bu gemiden kurtulmam gerekiyordu. Buna mecburdum.

Veranda pencerelerinin dışarıdan nasıl açılabileceğini, çok cesur –ya da çok aptal birinin– verandalar arasındaki yüksek cam duvarı nasıl aşıp yan kamaraya geçebileceğini düşündüm. İçeri girdikten sonra kapıdan dışarı çıkabilir, iskeleye kaçabilirdim. İskeleye vardığımda ne hikâye anlatacağımı bilmiyordum. Kendim için olmasa bile Anne ve Carrie için bu gemiden çıkmalıydım.

Hayır, boş versene. Bunu kendim için yapacaktım.

Bu gemiden kendim için çıkacaktım, çünkü yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak dışında bunu hak etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Bullmer beni mahvettiği kadınlar listesine ekleyemeyecekti.

Kendime, kimononun dökümlü ve kaygan çizgilerine baktım. Bu kılıkta tırmanmam imkânsızdı. Kuşağımı çözdüm ve yumuşak ipeği üzerimden çıkardım. Kimono bir fısıltıyla yere düşünce onu yerden alıp top haline getirerek gizlilik bölmesinin öteki tarafına fırlattım. Kimono yumuşak ve zar zor duyulan bir "paf" sesiyle bölmenin ardına düştü.

Kale gibi yükselen cam ekrana bakıp yutkundum.

Gizlilik bölmesini asla tırmanamazdım, orası kesindi. En azından ciddi bir ekipmanım veya merdivenim olmadığı sürece. Ama cam duvar denize açılıyordu, buna muhtemelen tırmanabilirdim. Kaburgalarıma kadar geliyordu ve bir bacağımı üzerinden atıp kendimi de yukarıya çekerek tepeye oturabilir, oradan da gizlilik bölmesini görebilirdim.

Geriye tek bir sorun kalıyordu; bölme, denizin üzerindeydi.

Su fobim yoktu, en azından eskiden yoktu. Ama geminin gövdesini büyük bir iştahla emen karanlık dalgalara baktığımda midemim kıpırdandığını ve deniz tutmasına benzemeyen bir şekilde allak bullak olduğunu hissettim.

Lanet olsun. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Görünüşe göre, evet.

Terleyen avuçlarımı likra taytımın arkasına silip derin bir nefes aldım. Kolay olmayacaktı –kendimi kandırmamın bir anlamı yoktu– ama imkânsız değildi. Sonuçta Carrie de kamarama aynı şekilde girmişti. O yapabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Parmaklarımı esnettikten sonra çok yavaş bir şekilde bir bacağımı denize bakan camın üzerine attım, kafeste tutulmuş tavuk kadar zayıf olan kaslarımdaki bütün gücü topladım ve cam duvarın üzerine ata biner gibi oturmayı başardım. Sol ta-

rafımda kamara vardı, perdeleri açıktı ve veranda kapıları başını çevirip bakacak herhangi birinin görebileceği şekilde bana dönüktü. Sağ tarafım ise fiyortları çevreleyen suya doğrudan inen dik bir yamaç gibiydi; ne kadar yüksek olduğunu bilmiyordum ama bu açıdan iki-üç katlık bir ev yüksekliğine denk görünüyordu. hangi taraf daha korkutucuydu bilmiyordum; hareketlerimin Richard'ın dikkatini çekmemesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yutkunup cesaretimi toplamaya çalışarak kaygan camı bacaklarımla kavradım. Henüz en zorunu yapmamıştım ama artık sırası gelmişti.

Korku ve yorgunlukla titrerken bir bacağımı önüme attım ve buzlu gizlilik bölmesinin kenarına tutunduktan sonra ayağa kalkmaya çalıştım. Artık tek yapmam gereken, vücut ağırlığımı gizlilik bölmesinin deniz tarafına doğru vermek ve kendimi öteki tarafın güvenliğine bırakmaktı.

"Tek yapmam gereken." Evet. Doğru.

Soğuk ve terli parmaklarımın camda kaydığını hissederek derin bir nefes aldım. Bir manivela bile yoktu. Geminin diğer her yeri süslü püslüyken bu gizlilik bölmesi için küçücük bir mücevher bile ayıramamışlar mıydı? Birkaç yapay elmas, birkaç gösterişli oyma, parmaklarımla tutunabileceğim bir şey koyamamışlar mıydı?

Bir ayağımı yüksek cam duvarın etrafından geçirdim ve espadril giymenin büyük bir hata olduğunu anladım.

Ayaklarımı koruyacak ve camın üzerinden geçmeme yardımcı olacak bir şeyin işime yarayacağını düşündüğüm için onları çıkarmamıştım ama ağırlığım suyun üzerinde sallanırken destek aldığım ayak tabanının keskin kenarın üzerinde kaydığını hissettim.

Nefesimi tutup parmaklarımla çaresizce önümdeki cama tutundum. Yalnızca irade gücü beni dengede tutabilseydi, bunu kesinlikle başarırdım. Önce bir, sonra iki tırnağımın kırıldığını hissettim ve cam, onu tırmalayan parmaklarımın

arasından öyle hızlı kaçtı ki hiçbir şey yapamadım, çığlık bile atamadım.

Kısa ve korkutucu bir an, rüzgârın yanağıma çarptığını hissettim, saçlarım karanlıkta uçuştu, ellerim ise hâlâ havayı yokluyordu. Fiyordun dipsiz sularına doğru sırtüstü düşüyordum.

Denizin siyahlığına çarptığımda tabanca sesi gibi bir ses çıktı, acımasız ve sert darbenin etkisiyle nefesim kesildi.

Buz gibi suyun içine battığımda ciğerlerimden hava kabarcıkları çıktığını hissettim. Soğuk, kemiklerime işlemişti. Dipsiz siyahlığın daha da dibine girdiğimde çok yukarıdan ipeksi bir akıntı hissettim. Bir şey ayaklarımı yakalayıp çekti.

33

Dibe çökerken ne hissettiğimi hatırlamıyorum; denize çarptığımda kemiklerimi kıran darbeyi ve suyun felç edici soğukluğunu hissetmiştim yalnızca. Ama akıntı beni yakalayıp derine, daha da derine çektiğinde yaşadığım o sancılı paniği hatırlıyorum.

"Tekmele," dedim bacaklarıma, nefesimin boğazımda hıçkırığa dönüştüğünü hissederek. Tekmeledim. Önce ölmek istemediğimden; siyah soğuk beni ele geçirmeye başladığında da yapabileceğim başka bir şey kalmadığından siyahlığın ve soğuğun içine tekmeler savurmaya başladım. Ciğerlerim çığlık atıyordu ve yüzeyi hemen kırmazsa öleceğimi biliyordum.

Akıntı, kaygan parmaklarıyla bacaklarımı çekiştirip durdu, beni fiyordun karanlığının derinliklerine sürüklemeye çalıştı. Gittikçe büyüyen bir çaresizlik ve umutsuzluk içinde tekmeler savurmaya devam ettim. Karaltının içinde, etrafımda girdap yapan bir akıntı varken, nerenin yukarısı olduğunu anlamak güçtü. Ya kendimi daha da derinlere itiyorsam? Ama durmaya cesaret edemedim. Hayatta kalma içgüdüm çok güçlüydü. "Ölüyorsun!" diye bağırdı kafamın içindeki ses. Bacaklarım

tekmelemek, tekmelemek ve tekmelemek dışında bir karşılık vermiyordu.

Tuzdan yanan gözlerimi kapayınca gözkapaklarımda parıldayan ışıklar gördüm. Panik atak geçirdiğimde de, buna korkutucu derecede benzeyen ışık ve karanlık parçaları görmüştüm. Ama inanılmaz bir şekilde, gözlerimi yeniden açtığımda bir şey gördüm: suya vuran soluk, parlak ay ışığı.

Bir an gözlerime inanamadım ama ışık gittikçe bana doğru yaklaşıyordu. Akıntının vücudumdaki baskısı gevşiyordu. En sonunda yüzeyi çığlığa benzer bir nefesle kırdım. Başımdan aşağı su damlıyordu, öksürüyor, hıçkırıyor ve yeniden öksürüyordum.

Geminin gövdesine, motorların vuruşunu suyun içinde nabız gibi hissedecek kadar yakındım. Yüzmeye başlamam gerektiğini anladım. Yalnızca çok soğuk olmayan denizlerde hipotermiden ölmek mümkün olduğu için değil, ben bu kadar yakındayken gemi hareket etmeye başladığı için. Artık kutsal bir müdahale dışında hiçbir şey beni kurtaramazdı. Son günlerde yaşadığım şanssızlıklardan sonra da, eğer yukarıda Tanrı varsa, benden pek hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım.

Titreyerek suyun içinde ilerledim ve eşyalarımı toplamaya çalıştım. Geminin ön kısmında yüzeye çıkınca rıhtım tarafında bir dizi ışık gördüm ve bunun bir merdivenin karanlık silueti olabileceğini düşündüm ama akan gözlerim emin olmamı zorlaştırıyordu.

Vücudumun bana itaat etmesini sağlamak zordu; öyle çok titriyordum ki uzuvlarımı kontrol edemiyordum ama kol ve bacaklarımı hareket etmeye zorladıkça ışıklara doğru, yüzmeye başladım. Yüzüme vuran dalgalara karşı öksürüyor, suyun soğukluğunun kemiklerime işlediğini hissediyor, kendimi yavaş ve derin nefes almaya zorluyordum ama vücudumun her yeri soğuğun fiziksel saldırısı karşısında nefes nefese kalmak istiyordu. Ben yüzerken yumuşak ama sağlam bir şeyin yü-

züme çarpmasıyla irkildim ama bunun nedeni tepkiden çok tiksintiydi. Kıyıya vardıktan sonra sıçan ölüleri ve çürümüş balıklar konusunda endişelenebilirdim. Şu anda umursadığım tek şey hayatta kalmaktı.

Limandan en fazla yirmi otuz metre uzağa düşmüş olmalıydım ama şu an liman daha uzak görünüyordu. Yüzmeye devam ettim. Bazen kıyının ışıklarının daha da uzaklaştığına, bazen de elimle tutabileceğim kadar yaklaştığına yemin edebilirdim. Ama en sonunda merdivenin paslı demiri uyuşan parmaklarıma çarptı. Tırmanıyor, tırmanıyor, sonra düşüyor ve yine tırmanıyordum. Islak ve titreyen kemiklerimi yukarı çekerken düşmemeye çalıştım.

İskelenin kenarına vardığımda öksürüp titreyerek beton zemine çöktüm. Bir süre sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde kalkıp önce *Aurora*'ya, sonra da önümdeki küçük köye baktım.

Burası Bergen değildi. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama kasaba bile sayılmayacak küçük bir köydü ve gecenin bu saatinde in cin top oynuyordu. Liman boyunca dizilmiş kafe ve barların hepsi kapalıydı. Dükkân pencerelerinde tek tük ışık vardı ama kapısını açma ihtimali olan görünürdeki tek tesis, limana bakan bir oteldi.

Titreyerek ayağa kalktım, deniz kenarındaki dik yamacı çevreleyen alçak zinciri aştım ve otele doğru kâh yürüyüp kâh sendeleyerek ilerledim. *Aurora*'nın motoru hızlanmıştı ve artık durum acildi. İskelenin uçsuz bucaksız görünen beton tabliyesinde yürürken motor yeniden hızlandı ve su sesi duyuldu. Korku içinde arkama baktığımda geminin hareket etmeye başladığını, pruvasının fiyorda doğru çevrildiğini gördüm. Motorun gıcırtıları ve homurtuları eşliğinde kıyıdan yavaşça ayrılıyordu.

İçim, sanki arkama bakarsam gemideki insanların ilgisini çekecekmişim gibi bir kuruntuyla dolunca hemen başka yöne baktım.

Otel odasına çıkan basamaklara vardığımda motorun sesi yeniden yükseldi ve kapıyı defalarca çalarken bacaklarımın iyice güçsüzleştiğini fark ettim. "Lütfen, lütfen, ah, lütfen biri gelsin..." diyen bir ses duydum. Kapının açılmasıyla dışarıya ışık ve sıcaklık aktı. Ayağa kaldırılıp güvenli bir yere alındığımı hissettim.

Yarım saat kadar sonra hasır bir koltuğa kıvrılmıştım ve üzerimde sentetik kırmızı bir battaniye vardı. Koya bakan loş ve camlı bir terastaydım. Avuçlarımın arasında bir fincan kahve vardı ama içemeyecek kadar yorgundum. Arkadaki sesler Norveççe konuşuyor olsa gerekti. Dermanım kalmamıştı. Günlerdir uyumamış gibi hissediyordum ve bu doğruydu da. Çenem sürekli göğsüme düşüyordu ama nerede olduğumu ve neyden kaçmış olduğumu hatırlayınca başımı hemen kaldırıyordum. Dalgaların çok altında tabuta benzer bir hücresi olan o güzel gemi kâbusu gerçek miydi? Yoksa her şey uzun bir halüsinasyon muydu?

Kâh uyukluyor, kâh koyun bitmek bilmez siyahlığındaki ışıkları izliyordum. *Aurora* fiyorttan uzaklaşıp batıya doğru ilerlerken arkadan bir ses duydum.

"Bayan?"

Başımı kaldırdım. Konuşan, hafif yamuk duran yaka kartında "Erik Fossum – Genel Müdür" yazan bir adamdı. Yatağından sürüklenerek çıkarılmış gibi görünüyordu. Saçları darmadağınıktı ve gömleğinin düğmeleri çarpık iliklenmişti. Karşımdaki koltuğa otururken elini tıraşsız çenesine götürdü.

"Merhaba," dedim yorgun argın. Resepsiyondaki adama hikâyemi anlatmıştım, en azından anlatmakta sakınca görmediğim ve adamın İngilizcesinin yettiği kadarını. O, belli ki gececiydi ve Norveçliden çok İspanyol'a ya da Türk'e benziyordu; otele kayıt yapmaya ve açılış saatlerine dair cümle kurmaya yeten Norveççesi, karmaşık kimlik sorunum ve cinayet

konularında anlattıklarımda yetersiz kalan İngilizcesinden daha iyiydi.

Yanımdaki tek kimliği –Anne'inkini– müdürüne gösterdiğini görmüş, kısık ve dikkatli ses tonuyla adımı defalarca tekrar ettiğini duymuştum.

Şimdi de karşımda oturan adam parmaklarını bükmüş, gergin bir şekilde gülümsüyordu.

"Bayan, Black Lock, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Tam olarak anlayamadım; gececi müdür arkadaşım açıklamaya çalıştı ama Anne Bullmer'ın kredi kartları neden sizde? Anne'i ve Richard'ı iyi tanırız, bazen burada kalırlar. Arkadaşı mısınız?"

Beni ele geçirmekle tehdit eden yorgunluğumu bastırmak istercesine ellerimi yüzüme götürdüm.

"Ben... bu gerçekten çok uzun bir hikâye. Telefonunuzu kullanabilir miyim lütfen? Polisi aramam gerek."

Su damlaları, yaslandığım cilalı resepsiyon masasına damlarken büyük bir yorgunlukla kararımı vermiştim. Carrie'ye verdiğim söze rağmen, onu kurtarmak için tek fırsatım buydu. Bir saniye bile Richard'ın onu öldürmeyeceğine inanmamıştım. Carrie çok şey biliyordu ve çok şeyi mahvetmişti. Eşarbım olmadan kendimi Anne gibi gösteremezdim ve Carrie'nin pasaportu olmadan Carrie gibi dolaşamazdım. Şimdi ikisi de koyun bir yerlerinde, derinlerde kaybolup gitmişti. Merdivene tırmanarak sudan çıkarken Anne'in cüzdanı, likralı taytın cebinde mucizevi bir şekilde kurtulmuştu.

"Elbette," dedi Erik, anlayışlı bir şekilde. "Onları benim aramamı ister misiniz? Gecenin bu saatinde İngilizce konuşan polis olmayabilir. Sizi uyarayım, köyde polis merkezi yok; en yakını buradan birkaç saat uzaklıktaki bir sonraki, nasıl denir, bir sonraki vadide. Yarından önce birinin gelebileceğini sanmıyorum."

"Lütfen onlara acil olduğunu söyleyin," dedim, bitik bir halde. "Ne kadar erken gelirlerse o kadar iyi. Odanın parasını ödeyebilirim. Param var."

"Onu dert etmeyin," dedi gülümseyerek. "Bir şey daha içer misiniz?"

"Hayır, hayır, teşekkürler. Lütfen onlara çabuk gelmelerini söyleyin. Birinin hayatı tehlikede olabilir."

Elimi başıma dayadım. Adam resepsiyona gittiği sırada gözkapaklarım neredeyse kapanmıştı. Ahizeyi kaldırdığını ve çevirdiği numaranın çıkardığı bip bip bip sesini duydum. Epey uzun sürmüştü. 999'un Norveç versiyonu farklı olsa gerekti. Ya da belki de yerel polis merkezini arıyordu.

Çaldı. Hattın öteki ucundaki kişi cevap verdi ve kısa bir konuşma geçti. Yorgunluğun pusu içinde Erik'in Norveççe bir şeyler söylediğini duydum ve yalnızca "otel" kelimesini anladım. Sonra sessizlik oldu ve yeniden Norveççe bir şeyler söyledi. En sonunda iki kez benim adımı, bir kez de Anne'in adını duydum.

"*Ja, din kone, Anne,*" dedi Erik, hattın öteki ucundaki kişi tam duyamamış ya da duyduklarına inanmamış gibi. Sonra biraz daha Norveççe ve bir kahkaha duyuldu. "*Takk, farvel, Richard,*" dedi en sonunda.

Elimi başımdan çektim. Her tarafım aniden buz kesmişti.

Koydaki gemilere ve *Aurora*'ya baktım. Uzaklaştıkça ışıkları da kaybolup gidiyordu. Ve hayal mi görüyordum? Gemi şimdi durmuş gibi görünüyordu.

Biraz daha oturup *Aurora*'nın ışıklarını izledim ve koydaki işaretlere göre uzaklığını ölçmeye çalıştım. En sonunda artık emindim. *Aurora* artık fiyordun batısına doğru ilerlemiyordu. Geri dönüyordu. Buraya geliyordu.

Erik telefonu kapamıştı ve şimdi de başka bir numara çeviriyordu.

"*Politiet, takk,*" dedi, karşısındaki cevap verdiğinde.

Ne yaptığımı fark edince bir an donup kaldım. Carrie'nin Richard'ın etki ağına dair söylediklerine inanmamıştım. Kaçış olasılığına inanamayacak kadar çok bastırılmış bir kadının paranoyaları olduğunu sanmıştım. Ama şimdi... Şimdi o korkular çok gerçekti.

Kahve fincanını nazikçe masaya bıraktım, kırmızı battaniye üzerimden kayıp yere düştü ve çok sakince terasın kapısını açarak gecenin karanlığına karıştım.

34

Küçük köyün dolambaçlı caddelerinde nefesim kesilene kadar koştum, çıplak ayaklarımı kesen taşların verdiği acıyla irkildim. En sonunda sokaklar bitti ve sokak lambaları gözden kaybolmaya başladı ama karanlığın ve soğuğun içinde göremediğim su birikintilerinde, ıslak çimlerde ve çakıllı patikalarda sendeleyerek koşmaya devam etti. Ta ki ayaklarım kesikleri ve taşları bile hissedemeyecek kadar uyuşana dek.

Ama o zaman bile Richard Bullmer ile aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca çok açabilmek için koşmaya devam ettim. Daha fazla ayakta kalamayacağımı, bir noktadan sonra vazgeçmem gerekeceğini biliyordum ama umut ettiğim tek şey, kendime bir tür sığınak bulana kadar mümkün olduğunca uzağa yürümekti.

En sonunda dizlerimde derman kalmadı. Nefes nefese, ağır aksak bir ritimle yürümeye başladım. Köyün ışıkları uzaklarda gittikçe küçüldüğünde iyice yavaşladım ve acı içinde sendelercesine yürümeye devam ettim. Karanlığın içine kıvrılan ve fiyorda doğru tırmanan dönemeçli bir yoldaydım. Birkaç yüz metrede bir arkama, vadiye, liman kıyısına kurulmuş küçük kasabanın uzaklaşan ışıklarına ve *Aurora*'nın ışıklarının

yaklaştığı fiyort sularının karanlık pürüzsüzlüğüne bakıyordum. Artık çok belirgindiler. Gemiyi net olarak görebildiğim gibi ışığın gökyüzünü renklendirmeye başladığını da fark ediyordum.

Şafak sökmek üzereydi; Tanrım, bugün günlerden neydi? Pazartesi mi?

Ama yolunda gitmeyen bir şey var gibiydi ve birkaç dakika sonra bunun ne olduğunu anladım. Işıklar doğuda değil, kuzeydeydi. Gördüğüm şey şafak değil, Kuzey Işıkları'nın tüyler ürperten yeşil ve altın çizgileriydi.

Bunu anlayınca gülmeye başladım; kahkaham, sessiz gecenin içinde şaşırtıcı derecede gürültülü çıkan acı ve neşesiz bir boğulma sesi gibiydi. Richard ne demişti? Herkes ölmeden önce Kuzey Işıkları'nı görmeli. Evet, işte şimdi gördüm. Ama bu artık pek önemli değildi.

Bir an durup *Aurora*'nın hareketli görkemini izledim ama aklıma Richard gelince yeniden yürümeye koyuldum. Her adımda Carrie'nin ısrarlı bir şekilde koşup kaçmamı tembihlemesini hatırlıyordum; Richard'ın etki alanına dair histerik iddiaları hep aklımdaydı.

Ama artık bu iddialar o kadar da histerik görünmüyordu.

Keşke ona inansaydım; o zaman Anne'in kimliğini oteldekilere göstermez ya da Erik'e güvenip az da olsa ayrıntı vermezdim. Ama varlıklı da olsa bir insanın bu kadar sözünün geçeceğine pek inanmamıştım. Şimdi yanıldığımı anlıyordum.

Kendi aptallığıma, ince ve nemli giysilerime işleyen soğuğa söylendim; en çok da cüzdanı resepsiyonda bırakmama isyan ettim. Aptal, aptal, aptal! İçinde ıslak, sırılsıklam ama hâlâ kullanılabilir beş bin kron vardı ve onları Richard otele geldiğinde ona selam söylemeleri için orada bırakmıştım. Ne yapacaktım şimdi? Kimliğim yoktu, uyuyacak yerim yoktu, tren bileti şöyle dursun, bir tablet çikolata alacak param bile yoktu. Tek umudum bir polis merkezi bulmaktı ama nasıl?

Nerede? Hem bulursam onlara gerçekleri anlatmaya cesaret edebilecek miydim?

Tüm bunları düşündüğüm sırada bir motor sesi duydum ve arkama baktığımda virajı korkutucu derecede hızlı dönen bir araba gördüm. Belli ki gecenin bu saatinde yolda birinin olabileceği aklına bile gelmemişti.

Kenara çekilmeye çalıştığım sırada tökezleyip düştüm ve dağ döküntüleri arasına doğru kaymaya başladım. Her yanım sıyrılıp kanıyordu ve taytım yırtılmıştı. En sonunda kendimi, fiyorda kavuşan bir derenin ya da su kanalının çakıllı suyunda buldum. Araba da iki-üç metre yukarıda tiz bir ses çıkararak durdu. Farları vadiyi aydınlatıyor, egzozdan çıkan duman arka lambaların kırmızı ışığında tütüyordu.

Yukarıdaki yolda yürüyen ayakların çıkardığı çıtırtıları duydum. Richard mıydı o? Yoksa adamlarından biri miydi? Kaçmam gerekiyordu.

Ayak bileğimin üzerinde durmaya çalıştım ama başaramayınca daha dikkatli bir şekilde yeniden ayaklanmaya uğraştım ve acıdan hıçkırmaya başladım.

Adam sesimi duymuştu. Arkasında yanan farda vücudunu yalnızca siluet olarak görebiliyordum. Yol kenarından bana bakıp Norveççe bir şeyler söyledi. Başımı iki yana salladım. Ellerim titriyordu.

"Ben... ben Norveççe bilmiyorum." Hıçkırmadan konuşmaya çalışıyordum. "Siz, siz İngilizce biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum," dedi adam, ağır aksanlı bir sesle. "Elinizi verin. Size yardım edeceğim."

Tereddüt ettim ama bu kanaldan yardımsız çıkmama imkân yoktu. Eğer adam gerçekten zarar vermek istese kolayca buraya inip bana kanalın sığınağında saldırabilirdi. Buradan çıkmam en iyisiydi, en azından zorunda kalırsam koşarak kaçabilirdim.

Arabanın ışıkları gözlerimin içinde parlayarak beni kör etti. Elimi kaldırıp gözlerime siper ettim. Karanlık bir vücuttan ve kasketin altındaki sarı saç halesinden başka bir şey göremiyordum. En azından adamın Richard olmadığından emindim.

"Elinizi verin," dedi adam yeniden. Bu kez sesi sabırsızdı. "Yaralı mısınız?"

"Hayır, yaralı de... değilim," dedim. "Ayak bileğim acıyor ama kırıldığını sanmıyorum."

"Bacağınızı şuraya koyun..." dedi ve kanaldan yarım metre uzaktaki kayayı işaret etti, "ben sizi yukarı çekeceğim."

Başımı evet anlamında salladım ve çok aptalca bir şey yapıyor olabileceğim duygusuyla ayağımı kayaya koyarak sağ elimle yukarı uzandım.

Adamın bileğimi oldukça güçlü bir şekilde yakaladığını hissettim. Kanalın kenarındaki kayadan destek alarak beni oflaya puflaya yukarı çekti. Kol kaslarım ve sinirlerim duruma itiraz ederek bağırıyordu. Ağırlığımı acıyan ayağıma verince çığlığı bastım ama en sonunda bu acı dolu tırmanışla yukarı çıkmayı, kanaldan kurtulmayı başardım. Artık yolun kenarında durmuş, titriyordum.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu adam. Yüzünü göremiyordum ama sesi endişeliydi. "Kayıp mı oldunuz? Kaza mı geçirdiniz? Bu yol doğrudan dağa gider ve turistik değildir."

Nasıl cevap vereceğimi düşündüğüm sırada iki şeyin farkına vardım.

İlki, arabanın farlarında belli olan belinde taşıdığı kılıftı. İkincisi ise arabanın polis arabası olduğuydu. Orada donakalmış vaziyette dikilip ne diyeceğimi düşünürken, telsiz sesinin geceyi delip geçtiğini duydum.

"Ben..." demeyi başarabildim ancak.

Polis, beni daha iyi görebilmek için kasketini yukarı kaldırarak bir adım yaklaştı ve kaşlarını çattı. "Adınız ne, Bayan?"

"Ben..." dedim ve durdum.

Telsizinden yeniden bir cızırtı duyulunca parmağını kaldırdı. "Bir dakika lütfen."

Elini beline götürdüğünde tabanca sandığım şeyin kılıfı içindeki polis telsizi olduğunu ve bir çift kelepçenin de hemen yanında durduğunu gördüm. Telsize kısaca bir şey söyledikten sonra sürücü koltuğuna oturdu ve araba telsizinden daha uzun konuşmaya başladı.

"*Ja*," dediğini duydum ve sonrasında anlamadığım bir konuşma geçti. Ön camdan bana baktığı sırada göz göze geldik. Bakışları şaşkındı. "*H-Ja*," dedi yeniden, "*det er riktig. Laura Blacklock.*"

Sanki her şey yavaşlamış gibiydi. Ya şimdi ya hiçbir zamandı, bunu soğuk bir kesinlikle biliyordum. Şu anda kaçarsam hata edebilirdim. Ama kaçmazsam da bunu öğrenecek kadar çok yaşayamayabilirdim ve bu riski göze alamazdım.

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra polisin telsiz alıcısını bırakıp torpidoda bir şey aradığını gördüm.

Ne yapacağıma dair fikrim yoktu. Ama daha önce Carrie'ye inanmamıştım ve bu bana pahalıya mal olmuştu.

Hissetmek üzere olduğum acıya karşı cesaretimi toplayıp koşmaya başladım; bu kez yolun yukarısına değil, aşağısına koşuyordum. Fiyort kıyısında baş döndüren paldır küldür bir kros koşusu gibiydi.

35

Daha fazla devam edemeyeceğimi, kaslarımın buna dayanamayacak kadar yorulduğunu ve artık bana itaat etmeyeceğini fark ettiğimde hava aydınlanıyordu. Artık yürümüyor, sarhoş gibi tökezliyordum. Önüme çıkan bir kütüğün üzerinden atlamaya çalıştığımda dizlerimin bağı çözüldü.

Durmam gerekiyordu. Eğer durmazsam olduğum yere yığılacaktım ve Norveç kırsallarının bu kadar derininde cesedimi bulan olmayacaktı.

Bir sığınağa ihtiyacım vardı ama yoldan uzun süre önce ayrılmıştım ve görünürde hiç ev yoktu. Telefonum yoktu. Param yoktu. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama şafak vakti yaklaşmış olmalıydı.

Kuruyan boğazımda bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim ama tam o anda seyrek ağaçların arasından bir şey gördüm; büyük ve alçaktı. Ev değildi, bir tür ahır mıydı acaba?

Bu görüntü karşısında bacaklarım son kez enerjiyle doldu. Ağaçların arasından tökezleyerek çıktım, çamurlu yolun karşısına geçip tel örgünün ortasındaki kapıdan geçtim. Bu bir ahırdı, gerçi buraya ahır demek, köhne ahşap duvarlı ve oluklu demir çatılı bir kulübe için fazlaydı bile.

Güçlükle yürürken beni fark eden iki tüylü at, başını bana doğru çevirip merakla yüzüme baktı. Sonra bir tanesi başını eğip yalaktan su içti. Görür görmez kalbimi hızla çarptıran yalağın yüzeyi, şafağın yumuşak ışığında pembe ve altın renkli görünüyordu.

Yalağa doğru zar zor yürüyüp hemen yanındaki kısa otların üzerinde diz çoktüm ve suyu avucuma doldurarak kana kana içtim. Yağmur suyuydu ve çamurlu, topraklı, metal yalak yüzünden de paslı bir tadı vardı ama umurumda bile değildi. Kavrulan boğazımın susuzluğunu gidermek dışında bir şey düşünecek halde değildim.

İçebildiğim kadar çok içtikten sonra ayağa kalkıp etrafa baktım. Ahırın kapısı kapalıydı ama elimi sürgüye götürdüğümde açıldı. Dikkatlice içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapadım.

İçeride balyalarca saman, yem ya da başka türlü yiyecekler için olduğunu tahmin ettiğim tekneler vardı. Duvara çiviyle birkaç at battaniyesi asılmıştı.

Yorgunluk yüzünden kendimden geçmiş halde, yavaşça ilk battaniyeyi çekip en derin saman yığınının üzerine serdim; sıçanlar, pireler ve hatta Richard'ın adamları bile umurumda değildi. Beni kesinlikle burada bulamazlardı ve hiçbir şeyi umursamadığım bir seviyeye çıkmamın zamanı gelmişti, dinlenmeme izin verirlerse beni alıp götürebilirlerdi.

Derme çatma yatağıma yatıp diğer battaniyeyi de üzerime örttüm.

Ve uyudum.

"Hallo?" dedi başımın içindeki ses, acıtacak kadar gürültülü bir şekilde. Gözlerimi, kör eden bir ışığa ve yüzüme bakan gözlere açtım. Bembeyaz sakallarıyla Captain Birdseye'a oldukça benzeyen ihtiyar bir adam, çapaklı ela gözleriyle şaşkınlık ve endişe içinde bana bakıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp geri çekildim. Kalbim küt küt atıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayak bileğim öylesine acıdı ki tökezledim. Adam beni kolumdan tutup Norveççe bir şeyler söyledi. Hiç düşünmeden sert bir hareketle kolumu çekince yere düştüm.

Birkaç dakika öylece durup bakıştık. O sıyrıklarıma ve kesiklerime bakarken, ben de onun kırış kırış yüzüne ve arkasında havlayıp daireler çizen köpeğine bakıyordum.

"*Kom*," dedi en sonunda, güçlükle ayağa kalkıp elini, sanki insan değil de herhangi bir harekette saldırıya geçecek yaralı bir hayvanmışım gibi temkinli bir şekilde bana doğru uzatarak. Köpek bu kez çılgınca havlamaya başlayınca adam bağırarak büyük ihtimalle sessiz ol anlamına gelen bir şeyler söyledi.

"Siz..." Kuruyan dudaklarımı yalayıp bir kez daha denedim. "Siz kimsiniz? Ben neredeyim?"

"Konrad Horst," dedi adam, kendini göstererek. Çıkardığı cüzdanını pembe yanaklı, beyaz saçlarını topuz yapmış, sarışın iki küçük erkek çocuğuna sarılan ihtiyar bir kadının fotoğrafını bulana kadar karıştırdı.

"*Min kone*," dedi, yavaş telaffuz ederek. Sonra çocukları işaret ederek, "Vorry bon-bon," gibi bir şeyler söyledi.

Sonra ahırın kapısının önüne park etmiş oldukça eski Volvo'yu gösterdi.

"*Bilen min*," dedi ve yeniden, "*Kom*," diye ekledi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Karısının ve torunlarının fotoğrafında insanı rahatlatan bir şeyler vardı, ama tecavüzcülerin ve katillerin bile torunları olmaz mıydı? Öte yandan belki de gerçekten kibar bir ihtiyardı ve belki karısı İngilizce biliyordu. En kötü ihtimalle bir telefonları mutlaka olmalıydı.

Ayak bileğime baktım. Fazla seçeneğim yoktu. Normal halinin iki katı kadar şişmişti ve havaalanı şöyle dursun, arabaya kadar bile topallayarak yürüyebileceğimden emin değildim.

Captain Birdseye kolunu uzatıp küçük bir hareket yaptı.

"Lütfen?" diye mırıldandı soru sorarcasına. Bana seçenek sunar gibi bir hali vardı ama bu bir yanılgıydı, başka seçeneğim yoktu.

Ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim ve arabaya bindim.

Arabayla ilerledikçe dün gece ne kadar çok yürüdüğümü fark ettim. Yamacın bu ormanlık kısmından fiyort bile görünmüyordu. Volvo, yola benzer bir yere varana kadar tekerlek iziyle kaplı kilometrelerce yolu sarsılarak geldi.

Asfalt yola saptığımız sırada radyonun altındaki küçük cepte bir şey fark ettim, bir cep telefonu. Çok, çok eskiydi ama sonuçta telefondu.

Zar zor nefes alarak elimi telefona uzattım.

"Kullanabilir miyim?"

Captain Birdseye bana bakıp gülümsedi. Telefonu kucağıma koydu ve Norveççe bir şey söyleyerek ekrana bastı. Telefona bakar bakmaz ne söylediğini anladım. Hat hiç çekmiyordu.

"*Vente*," dedi yüksek sesle ve tane tane. Sonra ağır aksanlı bir İngilizceyle daha yavaş konuştu, "Bekle."

Ağaçların yanından geçerken kucağımdaki telefonun ekranını boğazımda bir yumruyla izledim. Ama saçma bir şeyler vardı. Telefonun tarihi 29 Eylül'ü gösteriyordu. Ya ben yanlış bir hesap yapıyordum ya da bir gün geriden geliyordum.

"Bu..." Telefondaki tarihi gösterdim, "...bugün gerçekten ayın yirmi dokuzu mu?"

Captain Birdseye ekrana baktıktan sonra başıyla onayladı.

"*Ja, thueniende*. Salı," dedi, kelimeyi çok yavaş telaffuz ederek. Salı. Bugün salıydı. Koca bir gün ve gece boyunca o küçücük kulübenin içinde uyumuştum.

Günleri hesap edip Judah'nın ve anne babamın ne kadar endişelenmiş olduğunu düşünmemeye çalışırken küçük, mavi

boyalı düzgün bir evin sokağına girdik ve telefon ekranının köşesinde bir şey yandı; bir çizgilik hat vardı.

"Rica etsem?" Telefonu kaldırıp adama gösterdim, kalbim öyle hızlı atıyordu ki ağzımdan dökülen kelimeler kulağıma boğuk ve tuhaf geldi. "İngiltere'deki ailemi arayabilir miyim?"

Konrad Horst'un Norveççe söylediği şeyleri anlamadım ama başını evet der gibi sallıyordu. Tir tir titreyen parmaklarımla doğru tuşları zar zor bulabildim, +44'e basıp Judah'nın cep telefonunu aradım.

36

Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadık. Yalnızca havaalanının orta yerinde iki aptal gibi dikilip birbirimize sarıldık. Judah, bunun ben olduğuma bir türlü inanamamış gibi yüzüme, saçlarıma, yanağımdaki yaralara dokunuyordu. Galiba ben de ona aynısını yapıyordum, hatırlayamıyorum.

Düşünebildiğim tek şey, evde olduğumdu. Evdeyim. Evdeyim.

"Buna inanamıyorum," diyordu Judah. "İyisin."

Sonra gözyaşlarım akmaya başladı ve yüzümü ceketinin sert yününe gömerek ağladım. Hiçbir şey söylemedim, bir daha asla beni bırakmayacakmış gibi sarıldı.

İlk başta Horst ailesinin polisi aramasını istememiştim ama onlara bunu anlatamadım. Judah ile konuştuktan ve bana Scotland Yard'a hikâyemi –benim bile inanamayacağım kadar olasılıksız görünen hikâyemi– anlatacağına söz verdikten sonra ben de Richard Bullmer'ın bile bu olaydan parasıyla kurtulamayacağını kabul etmeye başladım.

Polis geldikten sonra kesik ayağımın ve bükülen bileğimin tedavisinin yanı sıra haplarımın reçetesini alabilmek için sağ-

lık merkezine götürüldüm. Merkezde sanki bir ömür kaldım ama en sonunda doktorlar gidebilecek kadar iyi durumda olduğumu söylediler. Sonra vadinin yukarısındaki, Oslo'daki İngiliz Büyükelçiliği'nden bir resmî görevlinin beni beklediği polis merkezine gittik.

Kendimi defalarca Anne'in, Richard'ın ve Carrie'nin hikâyesini anlatırken buldum ve her defasında, kendi kulaklarıma bile gittikçe daha inanılmaz geliyordu.

"Ona yardım etmeniz gerek," diyordum, "Carrie'ye; geminin peşinden gitmelisiniz."

İngiliz görevli ve polis memuru birbirlerine baktılar, ardından polis Norveççe bir şeyler söyledi. Aniden benden sakladıkları her neyse, iyi bir haber olmadığını anladım.

"Ne?" diye sordum. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Polis iki cesede ulaştı," dedi büyükelçilik görevlisi en sonunda. Sesi aksi ve resmîydi. "İlki, pazartesi sabah erken saatlerde bir balıkçı teknesi tarafından bulunmuş. İkincisi de dalgıç polisler tarafından pazartesi daha geç saatlerde bulunmuş."

Başımı ellerimin arasına alıp parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. Gözkapaklarımın içinde alevler ve kıvılcımlar çakarken yükselen basıncı hissettim. Derin bir nefes aldım.

"Söyleyin," dedim, başımı kaldırarak. "Bilmem gerek."

"Dalgıçların bulduğu ceset erkek," dedi yavaşça, büyükelçi görevlisi. "Şakağından vurulmuş. Polis, adamın kendi kendisini vurmuş olabileceğine inanıyor. Cesedin üzerinden kimlik çıkmadı ama Richard Bullmer'a ait olduğu tahmin ediliyor. Mürettebat, Bullmer'ın *Aurora*'dan kaybolduğunu bildirmiş."

"Ve..." yutkundum, "diğeri?"

"Diğeri bir kadına ait; çok zayıf ve dazlak. Polisin otopsi yapması gerekecek ama ilk bulgular boğulduğuna işaret ediyor. Bayan Blacklock?" Ne yapacağını bilemez gibi gergin gözlerle etrafına bakındı. "Bayan Blacklock, iyi misiniz? Biri

lütfen peçete getirebilir mi? Lütfen ağlamayın, Bayan Blacklock, artık iyisiniz."

Ama konuşamıyordum. En kötüsü de haklı olmasıydı, ben iyiydim ama Carrie değildi.

Bullmer'ın kendini öldürmesi içimi rahatlatmalıydı ama bir türlü rahatlayamıyordum. Orada öylece oturmuş, verilen peçetelerin içine gömülerek ağlıyor, Carrie'yi, bana yaptıklarını ve benim için yaptıklarını düşünüyordum. Doğruları ve yanlışları ne olursa olsun, bedelini canıyla ödemişti. Onu kurtaracak kadar hızlı davranamamıştım.

37

Havaalanından bindiğimiz taksiyle Judah'nın evine geldik. Aslında bu konuyu açık açık konuşmamıştık ama nedense bodrumdaki evimle yüzleşememiştim. Işıksız bir alanda kapalı kalmaktan artık bıkmıştım ve Judah da bunun farkında gibiydi.

Beni küçük bir çocukmuşum ya da hastalığı yeni yeni geçen biriymişim gibi battaniyeye sarmalayarak oturma odasındaki koltuğa yatırdı ve sanki kırılacakmışım gibi nazikçe alnımdan öptü.

"Evde olduğuna inanamıyorum," dedi yeniden. "Bana o fotoğraftaki çizmelerini gösterdiklerinde..."

Gözlerinin yaşardığını görünce benim de boğazım düğümlendi.

"Çizmelerimi o almıştı," dedim boğuk bir sesle. "Böylece oymuşum gibi rol yapabildim. O..."

Ama cümlemi bitiremedim.

Judah uzun bir süre bana sarıldıktan sonra konuşabilecek gücü bulduğunda yutkundu ve, "Çok... çok mesaj geldi sana. Sesli mesaj kutun dolduğu için insanlar beni aradı. İsimlerini not ettim."

Elini cebine sokup bana bir liste uzattı. İsimlere göz gezdirdim. Birçoğu beklediğim kişilerdi: Lissie... Rowan... Emma... Jenn...

Bir iki tanesine şaşırdım:

"Tina West. Güvende olduğuna çok sevindi. Geri aramana gerek yok."

"Chloe? Yansen. İyi olduğunu umuyor. Onun ya da Lars'ın yapabileceği bir şey varsa lütfen ara."

"Ben Howard. Mesaj yok"

"Tanrım, Ben!" Kendimi suçlu hissettim. "Benimle konuşmasına şaşırdım. Onu tüm bunların arkasında olmakla suçladım sayılır. Gerçekten aradı mı?"

"Dahası var," dedi Judah. Gözlerini üstünkörü tişörtüne sildiğini gördüm. "Beni tehlikeden haberdar eden o oldu. Eve sağ salim dönüp dönmediğini sormak için Bergen'den aradı. Pazar gününden beri senden haber alamadığımı söyleyince İngiliz polisini aramamı ve onlara durumun acil olduğunu söylememi istedi. Trondheim'dan beri kıyameti kopardığını ama mürettebattan kimsenin onu dinlemediğini söyledi."

"Bana kendimi daha kötü hissettirme." Ellerimi yüzüme götürdüm.

"Hey, o hâlâ kibirli pisliğin teki," dedi Judah. O tatlı gülüşünü takındığında dişinin yeniden kök tuttuğunu gördüm. "*Mail*'e verdiği boktan röportajda da siz daha yeni ayrılmışsınız gibi konuşmuş."

"Tamam," dedim, titrek bir kahkaha atarak. "Şimdi onu cinayetle suçladığım için o kadar kötü hissetmiyorum."

"Çay ister misin?"

Başımı evet anlamında salladım. Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Sehpadaki kutudan bir tomar peçete alıp gözlerimi sildim ve kumandaya basıp televizyonu açtım. Normale dönmek istiyordum.

Kanallar arasında gezip rahatlatıcı ve tanıdık bir şeyler –

Friends'in tekrar bölümleri ya da *How I Met Your Mother* olabilirdi– bulmaya çalışırken bir anda yüreğim ağzıma geldi ve donakaldım.

Gözlerimi televizyon ekranından –oradan bana bakan adamdan– alamıyordum.

Adam, Bullmer'dı.

Gözleri gözlerime kilitlenmişti, dudaklarında asimetrik bir gülümseme vardı ve bir an halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Derin bir nefes alıp Judah'ya seslenerek ekrandan kâbus gibi bana bakan yüzü görüp görmediğini sormaya niyetlendim ama sonra görüntüye spiker girdi ve o an neler olduğunu anladım. Bullmer'ın ölüm haberiydi.

"...İngiliz iş adamı ve asilzade Lord Richard Bullmer'ın öldüğü belirlendi. Bir süredir sorunlar yaşayan Kuzey Işıkları Grubu'nun hâkim hissedarı Lord Bullmer'in lüks yatı *Aurora*, Norveç kıyısındayken kayıp olarak bildirilmesinden birkaç saat sonra cesedi bulundu."

Ekran yeniden değişti ve bu kez görüntüye konuşma yapar gibi kürsüde duran Richard girdi. Dudakları kıpırdıyordu ama konuşmasının sesini kestikleri için spiker görüntüler eşliğinde haberi sunmaya devam etti. Kamera yüzüne yaklaştığında sesi kısıp koltuktan kalktım ve televizyonun dibine girip oturdum.

Konuşma bittiğinde Richard başıyla selam verdi ve kamera yüzüne iyice yaklaştı. Ekrandan bana bakıp o kendine has göz kırpışını yaptı; midem bulandı ve tüylerim diken diken oldu.

Onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmak için titreyen ellerimle kumandayı aldığım sırada kamera yana döndü ve ön sırada oturan kadını gördüm. Gülümsüyor ve alkışlıyordu. Parmağımı "off" tuşuna götürüp görüntüyü dondurdum. Kadın olağanüstü derecede güzeldi, koyu sarı saçları uzun bir nehir gibiydi ve elmacık kemikleri genişti. Onu daha önce nerede gördüğümü düşündüm ve... hatırladım.

O, Anne'di. Richard'ın ilişkilerine son vermesinden önce Anne genç, güzel ve canlıydı.

Alkışlarken aniden kameraların kendisini çektiğini fark ediyordu ve gözleri lense doğru ışıldıyordu. Hayal miydi yoksa gerçek mi, bunu anlaması zordu ama bir şey görmüştüm. Yüzünde mutsuz, tuzağa düşmüş gibi ve korku dolu bir ifade vardı. Ama o sırada daha da çok gülümsedi ve başını havaya kaldırdı. O anda onun asla teslim olmayacak, asla vazgeçmeyecek, sonuna kadar savaşacak bir kadın olduğunu gördüm.

Sonra görüntü değişti ve yeniden stüdyoya geçildi. Televizyonu kapayıp tekrar koltuğa oturdum. Battaniyeyi üzerime çekip yüzümü duvara döndükten sonra bitişikteki mutfakta çay yapan Judah'yı dinledim ve düşündüm.

Judah'nın komodinindeki saat gece yarısını işaret ediyordu. Birlikte uzanmıştık ve göğsünü sırtıma yaslamıştı. Gece ortadan kaybolmak konusunda bana güvenmiyormuş gibi sıkı sıkı sarılıyordu.

Uyuduğundan emin olduktan sonra kendimi bıraktım ve ağlamaya başladım ama büyük bir hıçkırık bütün kaburgalarımı sarsınca yumuşak ve kısık sesiyle kulağıma fısıldadı:

"İyi misin?"

"Uyuyorsun sanmıştım." Sesim gözyaşlarım yüzünden çatlak ve boğuk çıkıyordu.

"Ağlıyor musun?"

İnkâr etmek istedim ama boğazım düğümlendi ve konuşamadım. Zaten yalandan ve rol yapmaktan bıkmıştım.

Başımı evet anlamında salladım. Elini yüzüme götürüp yanaklarımdaki ıslaklığı hissetti.

"Ah, tatlım." Yutkunurken boğazının hareketini duydum. "Her şey... bu kadar..." Durdu, devam edemiyordu.

"Carrie'yi düşünmeden edemiyorum," dedim, acıyan boğazıma rağmen. Ona bakmamak, sessiz karanlığa ve ay ışığının

yere düşen çizgilerine doğru konuşmak daha kolaydı. "Bunu kabul edemem, hepsi yanlış."

"Bullmer kendisini öldürdüğü için mi?" diye sordu Judah.

"Sadece ondan değil. Anne ve... ve Carrie."

Judah bir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyordum.

"Söylesene," dedim acı acı. İç çekti, omurgama değen göğsünün alçalıp yükseldiğini hissettim. Yanağıma değen nefesi sıcaktı.

"Muhtemelen bunu söylememem gerek ama kendimi iyi hissediyorum."

Örtülerin altında ona doğru döndüm. Elini yüzüme koydu.

"Biliyorum, yanlış olduğunu biliyorum ama sana yaptıkları... Dürüst olmak gerekirse, bana kalsa onu denizden çıkarmaz, balıklara bırakırdım. Neyse ki bana sormadılar."

İçimde yükselen öfkeyi hissettim. Dayak yemiş, sindirilmiş ve yalan söylenmiş Carrie için öfkeliydim.

"Benim yüzümden öldü," dedim. "Beni serbest bırakmak zorunda değildi."

"Bu çok saçma. Sen onun yüzünden oradaydın. Bir kadını öldürüp seni kilitlemek zorunda değildi."

"Bilmiyorsun. Başka insanların ilişkilerinde neler yaşandığını bilmiyorsun."

Carrie'nin yaşadığı dehşeti, vücudundaki morlukları, Richard'dan asla kaçamayacağına inanmasını düşündüm; haklıydı.

Judah bir şey söylemedi. Karanlıkta yüz ifadesini göremiyordum ama sessiz itirazını hissetmiştim.

"Ne?" diye sordum. "Bana inanmıyor musun? İnsanların korktukları ya da çıkış yolu göremedikleri için bir şeyler yapmak zorunda kalabileceklerine inanmıyor musun?"

"Hayır, öyle demek istemedim," dedi Judah yavaşça. "Buna inanıyorum. Ama yine de, her şeye rağmen, yaptıklarımızdan sorumlu olduğumuzu düşünüyorum. Hepimiz korkuyoruz.

Ama her şey ne kadar zor görünürse görünsün, sen bir başkasına böyle bir şey yapmazdın. Ne kadar korkarsan kork, birini kapana kıstırıp hapsetmezdin."

"Bilmiyorum," dedim. Carrie'yi, ne kadar cesur ve hassas olduğunu düşündüm. İçindeki korkuyu ve yalnızlığı saklamak için taktığı maskeleri düşündüm. Köprücük kemiğindeki morluğu ve gözlerindeki korkuyu düşündüm. Benim için her şeyden vazgeçmesini düşündüm.

"Dinle," dedim, oturdum ve örtüye sarındım. "Ben gitmeden önce bahsettiğin şu iş... Hani, New York'taki. Onu reddetmedin, değil mi?"

"Evet, yani, hayır. Ama reddedeceğim. Onları henüz aramadım. Sen kaybolduktan sonra aklımdan uçup gitmiş. Neden?" Judah'nın sesinde aniden bir huzursuzluk belirdi.

"Çünkü bence reddetmemelisin. Bence kabul et."

"Ne?" O da doğrulup yatağın içinde oturdu. Ay ışığı yüzüne vurunca şaşkınlık ve öfke dolu ifadesini gördüm. Bir an ne diyeceğini bilemedi ama sonra konuşmaya başladı. "Bu da ne demek? Neden? Nereden çıktı şimdi bu?"

"Böyle bir fırsat insanın eline hayatta bir kez geçer, öyle değil mi? Sen hep bu işi istemiştin." Çarşafı parmaklarımın arasında çevirip sıkarak kan akışını kesince parmaklarım uyuşup buz kesti. "Açık olalım, seni burada tutan hiçbir şey yok, değil mi?"

"Beni burada tutan hiçbir şey yok mu?" Yutkunduğunu duydum, beyaz çarşafları yumruğunun içinde sıkıp bıraktı. "Her şey beni burada tutuyor. En azından ben öyle sanmıştım. Ben... Sen benden ayrılıyor musun?"

"Ne?" Şimdi şoka girme sırası bana gelmişti. Başımı iki yana sallayıp ellerini tuttum, parmaklarımla ezbere bildiğim ellerindeki sinirleri ve kemikleri okşadım. Lanet olsun. "Jude, hayır! Milyon yıl geçse de senden ayrılmam. Ben diyorum ki... Şunu sormaya çalışıyorum... Gidelim. İkimiz birlikte."

"Ama işin; *Velocity*. Rowan'ın gebelik izninde yaptığın işler, bu senin için büyük bir şans. Bunu mahvedemem."

"Bu benim için büyük bir şans falan değil." İç çektim. Judah'nın ellerini bırakmadan çarşafların altına girdim. "Bunu gemideyken anladım. Neredeyse on senedir *Velocity*'de çalışıyorum ve bu süre içinde Ben ve diğer herkes risk aldı, daha büyük ve daha iyi işlere girdi ama ben bunu yapmadım. Çok korkaktım. İşler kötüye gittiğinde yanımda oldukları için onlara borçlu olduğumu hissediyordum. Ama Rowan hiçbir zaman işten ayrılmayacaktı; altı ay, belki de daha kısa bir süre sonra işe geri dönecekti ve benim gidecek hiçbir yerim yoktu. Gerçek şu ki, basamakları birer birer tırmansaydım bile, artık istediğim şey bu değildi. Bunu hiçbir zaman istememiştim, gemideyken anladım. Tanrı biliyor, düşünecek çok zamanım oldu."

"Ne demek istiyorsun? Biz tanıştığımızdan beri yalnızca bundan söz ediyorsun."

"Bence asıl istediğim şeyi gözden kaçırmışım. Tina ve Alexander gibi olmak, ülkeden ülkeye dolaşmak ama yalnızca beş yıldızlı otelleri ve Michelin restoranları görmek istemiyorum. Evet, Rowan Karayipler'de bu kadar lüks otellerde kalmadı ama hayatını Bullmer gibi insanların ona anlatmak istediği hikâyeleri haberleştirerek geçirdi. Ben artık öyle olmak istemiyorum. İnsanların kimsenin bilmesini istemedikleri şeyleri yazmak istiyorum. Eğer yolumu sıfırdan tekrar çizeceksem, herhangi bir yerde de çalışabilirim. Bunu biliyorsun."

Aklıma bir fikir gelince titrek ve istemsiz bir kahkaha patlattım.

"Kitap yazabilirim! Yüzen hapishanem; okyanuslarda yaşanmış gerçek bir cehennem."

"Lo." Judah ellerimi tuttu, gözleri ay ışığında kocaman ve karanlık görünüyordu. "Lo, şakanın sırası değil. Sen bu konuda ciddi misin?"

Derin bir nefes aldım. Sonra başımı evet anlamında salladım.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Daha sonra Judah başını omzuma koyup uykuya daldı. Bu pozisyondayken kesinlikle omzuma kramp gireceğini biliyordum ama kıpırdanmak istemedim.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım. Önce cevap vermeyince iki nefes arasında uyuyakalıp bilinci kapandı sandım ama sonra hareket edip konuştu.

"Uyumak üzereydim."

"Ben uyuyamıyorum."

"Şşş..." Kollarımın arasında dönüp yüzüme dokundu. "Hepsi geçti artık."

"Sorun o değil. Sadece..."

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun?"

Karanlığın içinde başımı evet anlamında salladım. İç çekti.

"Cesedini gördüğünde..." diye başladım söze ama başını iki yana salladığını fark ettim.

"Görmedim."

"Ne demek istiyorsun? Polis sana teşhis etmen için fotoğraflar yolladı sanıyordum?"

"Ceset fotoğrafı değildi; keşke öyle olsaydı. Cesedin sana değil, Carrie'ye ait olduğunu görseydim öldüğünü düşünerek iki günümü cehennemdeymişim gibi geçirmezdim. Sadece giysilerini gördüm. Giysi fotoğraflarını."

"Neden öyle yaptılar ki?" Bu çok tuhaf bir karardı. Neden Judah'ya ceset yerine giysileri göstermişlerdi?

Judah'ın karanlığın içinde omuzlarını silktiğini hissettim.

"Bilmiyorum. O sırada ceset tanınmayacak halde diye bunu yaptıklarını düşündüm ama sen aradıktan sonra bu dosyadan sorumlu aile irtibat memuruyla konuştum –nasıl bu kadar yanıldıklarını öğrenmek istiyordum– ve o da Norveçlilerle konuştu. Giysilerin ayrı yerlerde bulunduğunu düşünüyordu."

Hah. Öylece yatıp olayı çözmeye çalıştım. Acaba Carrie, Bullmer'dan çaresizce kaçmaya çalışmak için çizmelerini ve kapüşonlusunu çıkarıp yüzmek mi istemişti?

Rüyamda Carrie'nin sitemkâr yüzünü görmekten korktuğum için uyumak istemiyordum ama en sonunda gözlerimi kapadığımda gözümün önüne Bullmer'm gülen yüzü, *Aurora*'nın güvertesinden aşağı yuvarlanırken rüzgârda karman çorman olan gri saçları geldi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi açtım ve onun öldüğünü –artık güvende olduğumu, Judah'nın kollarımda yattığını ve bütün bu kâbusun artık sona erdiğini– hatırlamaya çalıştım.

Ama sona falan ermemişti. Çünkü olanlara inanmıyordum.

Kabul edemediğim tek şey Carrie'nin ölümü değildi; Bullmer'ın ölümünü de kabul edemiyordum. Hayatta olduğunu düşündüğümden değil, ölümünün çok anlamsız olmasından. Carrie'nin intiharına inanabilirdim ama onun intiharına inanmıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o soğuk ve son derece kararlı adamın pes ettiğini hayal edemiyordum. Bullmer çok savaşmış, kartlarını soğukkanlılıkla oynamıştı. Gerçekten pes eder miydi? Bana pek olası görünmüyordu.

Ama olasıydı. Bunu kabul etmem gerekiyordu. O, ölmüştü.

Hayaletini uzaklaştırmaya çalışıp yeniden gözlerimi kapadım ve Judah'ya sokuldum. Çok ciddi bir şekilde geleceği, New York'u ve vermek üzere olduğum kararı düşündüm.

Bir an kapalı gözkapaklarımın karanlığında keskin ve yanıp sönen bir resim gördüm: Çok, çok yüksek bir yerin tam kenarında, tırabzanın üzerindeydim ve aşağıda karanlık dalgalar vardı.

Ama korkmuyordum. Daha önce düşmüş, hayatta kalmıştım.

EVENING STANDARD, 26 Kasım Perşembe

AURORA'DA BOĞULAN ESRARENGİZ KADININ KİMLİĞİ BELİRLENDİ

Yaklaşık iki ay önce denizde iki ceset bulunduğu haberi herkesi şaşkına çevirmişti. Cesetlerden biri İngiliz iş adamı ve asilzade Richard Bullmer'a aitti. Norveç polisi bugün, Kuzey Denizi'nde balıkçılar tarafından bulunan cesedin ise Richard Bullmer'ın karısı ve milyon poundluk Lyngstad servetinin vârisi Anne Bullmer'a ait olduğunun belirlendiğini açıkladı.

Lord Bullmer'ın cesedi, seçkin ve butik yolcu gemisi *Aurora* Borealis'ten kaybolduğu bildirildikten sonra, yüzlerce mil uzakta, Bergen yakınlarındaki kıyıları arayan dalgıç polisler tarafından bulunmuştu.

İNTİHAR DEĞİL

Norveç polisinin İngilizce olarak hazırladığı rapor Leydi Bullmer'ın boğularak, Lord Bullmer'ın ise şakağına isabet eden kurşunla öldüğünü doğruladı. Bununla birlikte belge, Lord Bullmer'ın intiharına dair daha önce hazırlanan ve yerel patologların bulgularına göre yaranın "söz konusu kişi tarafından açılmadığını" belirten raporlarla çelişiyor.

Lord Bullmer'ın yanında bulunan tabancanın İngiliz gazeteci Laura Blacklock'a ait giysilere sarılmış olması, Bullmer'ın ölümünün gazetecinin olaydan birkaç gün önce kaybolmasıyla bağlantılı olduğu spekülasyonlarına neden oldu.

Bayan Blacklock daha sonra Norveç'te sağ salim bulundu ama anne babası günlerce cesedin kayıp kızlarına ait olduğuna inandırıldıkları için polisin sorgulanmasını istedi. Scotland

Yard, cesedin hiçbir zaman Bayan Blacklock'a ait olduğunun söylenmediğine vurgu yaptı ama Bayan Blacklock'ın giysilerinin bulunmasının aileye "yanlış aktarıldığını" kabul etti. "İki ülke polisi arasındaki iletişim sorunlarına" dikkat çekti ve olayla ilgili Blacklock ailesiyle gizli bir görüşme sağlandığını belirtti.

Norveç polis sözcüsü, *Standard*'ın sorularına cevap olarak, Bayan Blacklock'ın davayla ilgili sorgulanmasına rağmen her iki ölümde de şüpheli olmadığını ve soruşturmanın devam ettiğini bildirdi.

BANKACILIK CANLI SOHBET: 6 ARALIK, 16.15

Merhaba, Müşteri Hizmetleri Canlı Sohbeti'ne hoş geldiniz.
Bireysel Bankacılık'tan Ajesh ile görüşüyorsunuz.
Bugün size nasıl yardım edebilirim, Bayan Blacklock?

Merhaba, hesabıma tuhaf bir miktar geldiği için
size yazıyorum. Elinizde gönderene dair bir bilgi
var mı, merak ettim. Teşekkürler, Lo.

Merhaba Bayan Blacklock. Elbette, bakabilirim.
Size Laura diyebilir miyim?

Evet, diyebilirsiniz.

Laura, sizi endişelendiren işlem nedir?

İki-üç gün önce, 4 Aralık tarihinde
40.000 İsviçre frangı gelmiş.

Kontrol ediyorum.
Ayrıntılarınız önümde. "Tigger'ın dansı"
referanslı işlem mi?

Evet, doğru.

Banka kodunu kontrol ettim. Merkezi Bern'de
bulunan bir İsviçre bankası. Hesabın sahibinin
kimliğine dair herhangi bir bilgim olmadığı
için üzgünüm. İsimsiz bir hesap. Bu bilgi sizin
için yeterli mi?

Tamam, teşekkürler. Sorun değil, bir arkadaşımın
yolladığına eminim. Yalnızca kontrol etmek
istedim. İlgilendiğiniz için teşekkürler.

Rica ederim. Bugün size yardım edebileceğim
başka bir konu var mı, Laura?

Hayır, yok. Teşekkürler. Hoşça kalın.

TEŞEKKÜRLER

10 Numaralı Kamara serüveni boyunca bana yardım eden herkese çok teşekkürler. Yazmak tuhaf, münferit bir uğraş ama yayıncılık kesinlikle bir takım çalışması ve kitabım için uğraş veren böyle fedakâr, eğlenceli ve dürüst insanlara sahip olduğum için minnettarım.

İlk olarak Alison'lara; Harvill Secker'daki Alison Hennessey'ye ve Scout'taki Alison Callahan'a düşünceli, anlayışlı ve korkusuz editörler oldukları, genelde üç beynin benim tek beynimden çok daha iyi olduğunu kanıtladıkları için teşekkür ederim.

Vintage'da destekleri ve amigolukları için teşekkürü hak eden çok insan var ama Liz Foley'ye, Bethan Jones'a, Helen Flood'a, Áine Mulkeen'e, Rachel Cugnoni'ye, Richard Cable'a, Christian Lewis'e, Faye Brewster'a, Rachael Ludbrook'a ve Versha'ya bu güzel tasarımları için, Simon Rhodes'a prodüksiyon çalışmaları için, son olarak elbette Tom Drake-Lee ve satıştaki herkese kitaplarımı okuyucuların ellerine ulaştırdıkları için, Jane Kirby'ye, Penny Liechti'ye, Monique Corless'a ve Sam Coates'a kitabın tüm dünyaya satış hakları için çok şey borçluyum. *Kamara* ile böyle güzel ilgilendiğiniz ve Vintage'ın

bir yazarı olmaktan gurur duymamı sağladığınız için teşekkürler!

Ajanım Eve White ve ekibi her zaman arkamdaydı. Online ve offline, ajansın başarılı yazarlarının cömertliği karşısında büyülendim ve minnettar kaldım.

Dostlarım ve ailem, onları ne kadar sevdiğimi bildiği için tekrar etmeyeceğim ama çok seviyorum!